

Giới thiệu Kịch Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức

Thể loại: sủng, sạch, HE

Coverter: Ngocquynh520

Editors: Từ Tranh, Trà sữa trà xanh, Thổ Lạt, Hangbaobinh, tu tai

Độ dài: 82 chương

Cô đưa tấm thiệp cùng hộp chocolate trong tay đưa cho anh và nói: "Tấm lòng của bạn Gia Giai, xin anh nhận lấy"

Anh nhú mày, nhận lấy tấm thiệp từ cô: "Có phải đọc trước mắt tôi mới có thêm thành ý hay không?"

Cô khẽ chớp mắt tình nghịch, đọc nhỏ hàng chữ: "Em thích anh, có thể kết giao với em không?"

Anh nhìn cô ánh mắt ẩn hiện vài tia giả hoạt cùng ân muội: "Nếu như là lời thổ lộ của em đối với tôi thì đương nhiên tôi đồng ý. Nhưng nếu là tâm ý của người khác..."

Cánh tay thon dài duỗi ra, kéo cô vào lòng: "Như vậy, liền thay tôi chuyển nộ hôn bầy tỏ xin lỗi với cô ta"

Dứt lời, môi mỏng của anh chuẩn xác không làm chỗ dán vào đôi môi đỏ mọng của cô, tình tế nhấm nháp, đoạt lấy...

Đoạn đặc sắc thứ nhất:

Những việc thảm bại nhất của Lâm Tĩnh Hảo là khi thay bạn thân thổ lộ, bị nam sinh khác ngoài bạn trai đoạt đi nộ hôn đầu.

Mà quả sinh nhật là giấy chứng nhận kết hôn thuộc về cô, lại thành thiệp cưới của bạn trai và bạn tốt.

"Gia Giai, gả cho anh được không?" Bạn trai cầu hôn, nhưng cô đâu không phải cô.

"Em đồng ý!" Dưới nhiều người, bạn tốt đặt bàn tay trắng mềm vào lòng bàn tay của bạn trai.

Nhìn mười ngón tay của hai người đan xen nhau, cô đau đớn tiếc nuối muốn nứt ra, hạnh phúc vốn thuộc về mình, đã nhờ người khác làm hộ.

Đoạn đặc sắc thứ hai:

Năm năm sau, vì cự tuyệt người ta ái mộ, anh lại hôn môi cô một lần nữa.

Biết cô bị bạn trai phản bội, anh tỉ mỉ bày ra kế hoạch theo đuổi vợ.

"Chúng ta hôn cũng đã hôn rồi, ôm cũng đã ôm rồi, ngủ cũng chưa ngủ chung nữa." Anh lộ vẻ mặt bi thương, bộ dáng vô tội điềm đạm đáng yêu, "Lần đầu tiên của anh đều cho em, em phải chịu trách nhiệm"

"Anh... Tôi... "

"Không làm tình nhân bí mật, bà xã, anh muốn phù chính (*)."

(*)Thời xưa từ thiếp cho lên thê gọi là phù chính. Giống như nâng lên cho thành người "chính" vậy. Ở đây, từ phù chính có thể hiểu là nam chính không muốn làm tình nhân bí mật nữa mà muốn làm chồng quang minh chính đại.

Đoạn đặc sắc thứ ba:

"Nghe nói mỗi tình đầu kia của em, hôm nay tới đây đưa, làm cánh tay em bị thương?" Lòng mảy của anh sít chặt, trong mắt là một mảnh lo lắng.

"Vết thương nhỏ mà thôi." Đáy mắt trong suốt của cô phản chiếu con ngươi đen sáng rực của anh.

Nhìn cánh tay của cô, anh gật gật đầu, lại bắt đầu thay cô cời cúc áo.

"Ban ngày ban mặt, anh làm cái gì vậy?" Cô vội vàng bắt được bàn tay lộn xộn của anh.

"Kiểm tra hết ngoại thương, bây giờ nên kiểm tra nội thương." Một tay anh đẩy nhẹ cô ngã xuống giường, nở nụ cười yếu ớt, tia giả hoạt quen thuộc hiện lên trong đôi mắt đen sâu.

"Nội thương? Kiểm tra như thế nào?" Cô tròn mắt nhìn anh, ham muốn của anh lại xuất hiện.

"Chúng ta thực chiến một lần, nếu như em có thể xuống giường, chứng minh rằng em không có việc gì, nếu như em không xuống giường được, thì phải

tình dưỡng cho tốt rồi." Ngọn lửa đốt người lại bắt đầu thiêu đốt anh, dày đặc đến muốn đốt cháy cô.

"Anh... Đồ lưu manh!"

*

Chú thích: Văn mới, không khí mới, mọi người nhanh nhanh vây xem, góp nhặt, bao dưỡng, liền có thịt ăn...

Bản văn từ trường học đến lúc nhận chức, từ tuổi trẻ đến hôn nhân, từ thâm mến đến điên cuồng sùng, có nhiệt huyết, có tình cảm mãnh liệt, có triển miên, có nhiều thịt, hành trình yêu của cô bé quảng khăn đỏ ngoài mềm trong cứng và một con sói lớn phúc hắc giáo hoạt.

Tuổi trẻ chỉ có một lần, không có cách nào lấy lại, mỗi nữ sinh đều là công chúa, luôn được hoàng tử yên lặng chờ đợi ở phía sau cho hạnh phúc. Hôn nhân, tuổi trẻ nhiệt huyết của một người đầu? Muốn trở về rung động thời trẻ đã qua, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Thay thế bạn tốt tỏ tình với anh (1)

Editor: Tranh

Hải Thành là một tòa thành thị nằm ở phía Nam ven biển, nhất là kinh tế phát đạt, là trường cao đẳng nhất cả nước, một trong những trường đại học tự nhiên của Hải Thành rất được các quan lớn ưu ái. Hàng loạt những chiếc xe xa xỉ dừng trước cửa trường đại học vào ngày khai giảng hàng năm là có thể thấy được trường học này được đón chào bao nhiêu.

Tiếng chuông hết tiết vừa vang lên, các học trò như thủy triều tuôn ra từ trong phòng học, sân trường yên ắng bỗng chốc thay thế bởi tiếng người ồn ào, phi thường náo nhiệt.

Lâm Tĩnh Hào ra khỏi phòng học liền xé nát mấy lá thư tình trong tay ném vào thùng rác. Mỗi một lần có giờ học chung như vậy, nam sinh khác sẽ dùng loại phương pháp cũ theo đuổi cô.

Dung nhan của cô thuộc loại mềm mại yêu kiều, mặt mày như vẽ, hơn nữa đôi con ngươi trong suốt như là tấm thủy tinh thông suốt nhất thế gian, nhìn vào hai mắt của cô sẽ làm cho tâm tình người khác bình tĩnh, thỉnh thoảng một nụ cười yếu ớt, thuần khiết như mộng, như thơ, đôi môi anh đào mềm mại mông manh, như là quả anh đào tươi mới ngon miệng, làm cho người ta muốn thưởng thức vẻ đẹp ngọt ngào của cô, tóc đen bóng dài đến eo như tơ lụa, nổi bật lên da thịt trắng nõn trong sáng, vô cùng mịn màng, giống như là người con gái trong mộng của các nam sinh, xinh đẹp tinh tế, khiến người khác thương tiếc không đành lòng khinh bạc, vẻ đẹp không dính khỏi lửa của nhân gian.

Sau khi cô vừa đi hai bước thì điện thoại vang lên: "Minh Tông, có chuyện gì sao?"

"Tĩnh Hào, anh nhớ em rồi." Cao Minh Tông ở đầu dây bên kia điện thoại trực tiếp nói đơn giản, lời nói chân thành làm cho Lâm Tĩnh Hào ảm áp, hai má đỏ lên, biểu tình hơi ra ngượng ngùng của thiếu nữ, "Anh... Sao vậy?"

Cao Minh Tông và Lâm Tĩnh Hào là bạn học trung học, sau khi hai người ăn mừng thi đậu trường cao đẳng, bọn họ đều uống chút bia, anh hát một bài của Hoàng Gia Cầu 《thích em》, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm cô, cô tìm chỗ chạy trốn. Sau khi anh hát xong liền điên cuồng tìm cô, nắm tay cô nhẹ nhàng thông báo, Tĩnh Hào, anh thích em, làm bạn gái anh nha?

Con ngươi sáng ngời của cô nhìn chăm chăm vào mắt anh hồi lâu, cảm giác được lòng bàn tay anh đã khấn trương đến nỗi đỏ mề hời, mới nhẹ nhàng gật đầu một cái, được. Anh vô cùng vui sướng ôm cô vào lòng, Tĩnh Hào, anh sẽ đối xử tốt với em.

Bởi vậy bọn họ xác lập mối quan hệ người yêu, cũng cùng trường đại học, nhưng không phải cùng học viện, bây giờ bọn họ đã là thứ hai, cũng quen nhau hai năm rồi. Trừ bỏ lúc nghỉ đông và nghỉ hè về nhà thăm cha mẹ và thời gian học tập, thời gian bọn họ ở cùng nhau cũng không nhiều.

"Chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, thuận tiện cùng em xem phim." Anh ta cười yếu ớt, nhớ rõ lần trước cô nói cô muốn xem phim, hôm nay vừa lúc rảnh buổi chiều.

"Được." Cô gật đầu, sau đó vén tóc rơi xuống sườn mặt ra sau tai, lộ ra vành tai xinh xắn, "Vây một lát nữa gặp."

"Ừ." Lâm Tĩnh Hào hơi hột cười, như tuyết lê trong sáng tao nhã nở rộ trên cánh.

Sau khi cô và bạn trai kết thúc cuộc trò chuyện, lại nâng mắt nhìn đến bạn tốt cùng ký túc xá Thẩm Giai Liên đang ôm sách vở, tâm tình không có ỉu rĩ đi trên đường trường học. Bước chân có nhanh nhẹn, đuổi theo cô ta, vỗ nhẹ vai cô ta một cái, làm cho cô ta hoảng sợ, dứt khoát vỗ ngực định thần: "Tĩnh nhi, không được dọa người như vậy."

"Giai Giai, tớ nào có dọa cậu, là tại cậu thất thân." Lâm Tĩnh Hảo có chút ủy khuất giải thích, "Cậu xem mấy ngày nay cậu có tâm sự, một bộ dáng mặt hồn mất vía, hẳn không phải là bệnh tương tư đi?"

Thắm Giai Liên nghe vậy, đôi mắt liền ảm đạm xuống, nhưng yên lặng nhìn Lâm Tĩnh Hảo một hồi, mới hăm mộ nói: "Kỳ thật tớ cũng nên giống như cậu kết giao với một người bạn trai để không bỏ phí cuộc sống đại học buồn tẻ này. Để cho anh ta cùng tớ ăn cơm, học tập, đi dạo phố, xem phim, chơi quần vợt... Như vậy mới không cần mỗi ngày đều vùi đầu vào sách vở, mới không lãng phí tuổi trẻ."

Lâm Tĩnh Hảo và cô sống vai đi trên đường trường học, đề nghị: "Vậy là tốt rồi, được thảo luận một chút chuyện tình yêu, không lãng phí tuổi thanh xuân."

"Bản cô nương muốn tìm bạn trai nhất định là học tập tốt lại đẹp trai, vận động tốt lại cơ trí, là bạch mã hoàng tử trong lòng của rất nhiều cô gái, tớ muốn làm cho họ đều hăm mộ lẫn ghen tị với tớ." Nói tới đây, tựa hồ như trước mặt Thắm Giai Liên xuất hiện một nam sinh ưu tú như vậy, mẫu quang cũng theo đó hiện lên một loại nhu hòa cùng tở vương, bên môi cũng giờ lên chút ý cười của một cô thiếu nữ đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Thay thế bạn tốt tỏ tình với anh (2)

Thắm Giai Liên là một cô gái vô cùng xinh đẹp ngọt ngào, lông mày cong cong, đôi mắt hạnh nhân, lông mi dài hơi rung động, làn da trắng nõn không tỳ vết có chút hồng hồng, đôi môi mềm mại như cánh hoa hồng tươi mới ướt át. Tóc mái ngay ngắn, tóc dài tự nhiên xõa ngang vai, đuôi tóc uốn lượn vào phía trong rất đẹp, tăng thêm vẻ đẹp thanh thuần, váy liền thân màu hồng nhạt, cả người tỏa ra hương vị ngọt ngào, tựa như một viên đường, từ từ hòa vào trong tim.

Lâm Tĩnh Hảo quan sát thần sắc của cô ta, ôn nhu như sa vào trong ái tình, giống như đoá hoa mới nở, chậm rãi nở ra một loại thẹn thùng của cô gái: "Giai Giai, chẳng lẽ cậu có người trong lòng rồi sao?"

Ánh mắt Thắm Giai Liên đối diện với Lâm Tĩnh Hảo, hào phóng thừa nhận, nhưng da thịt trắng ngọc vẫn nhiễm lên tia thẹn thùng của thiếu nữ: "Tình nhi, tớ có người trong lòng rồi." Khi cô nói đến người trong lòng thì đôi mắt bắt đầu phát sáng, "Anh ấy là một sinh viên hàng đầu của học viện ngoại thương. Lần trước tớ tò mò đi tới học viện ngoại thương xem nhân vật trong truyền thuyết này, chỉ liếc mắt một cái, lúc ấy trái tim của tớ đã lạc trên người anh ấy, làm hại tớ trà không nhớ cơm không nghĩ, loại bỏ những người sống mòn mỏi."

Thắm Giai Liên tự giấu bản thân mình, nhưng một giây sau cô mười phần tin tưởng, tươi cười động lòng người, giống như hoa tường vi nở rộ: "Tình nhi, tớ nghĩ, tớ muốn thổ lộ với anh ấy, lúc này mới phù hợp với cá tính của tớ, tớ tuyệt đối hẳn không phải là người cái gì cũng sợ. Huống hồ tuổi trẻ không sợ thất bại, thất bại cũng có thể làm lại, bởi vì tớ có nhiệt huyết."

"Cậu có thể nghĩ như vậy tớ cũng thật cao hứng!" Lâm Tĩnh Hảo mỉm cười cổ vũ, "Huống hồ người giống như cậu người gặp người thích, tớ tin anh ta cao hứng còn không kịp."

Thắm Giai Liên gật đầu, sau đó lôi kéo Lâm Tĩnh Hảo nói: "Tình nhi, cậu phải giúp tớ một việc."

Lông mi thon dài dày đặc của Lâm Tĩnh Hảo nhẹ nhàng run lên, đôi mắt trong suốt như nước, trắng đen rõ ràng: "Được, chỉ cần có thể giúp được cậu tớ nhất định toàn lực ứng phó."

"Đây chính là cậu nói, cũng không thể chối ý!" Đôi mắt Thắm Giai Liên sáng lên, nhất thời cảm thấy được hi vọng, lại nghiêng người tới bên tai tinh tế của cô nói, nhưng làm khuôn mặt trắng nõn của Lâm Tĩnh Hảo nhiễm lên một tia đỏ ửng, như đoá hoa nở rộ vào mùa xuân, cực kỳ mê người.

Lông mi cong dài tinh tế của Lâm Tĩnh Hảo khẽ rung động, tình khiết, mi tâm chau lại, cực kỳ khó xử: "Cậu để cho tớ thay cậu thổ lộ với anh ta? Làm như vậy không tốt đâu, ngộ nhờ anh ta cảm thấy cậu không có thành ý mà không đồng ý, đây không phải rất đáng tiếc sao?"

Nhưng Thắm Giai Liên cũng không buông tha cô, làm nũng ôm lấy cánh tay của cô: "Tình nhi, tớ sợ tớ thấy anh ấy sẽ té xỉu, căn bản không có biện pháp thông báo. Cậu biết không? Trong khoảng thời gian này tớ ăn không vô ngủ không ngon, người cũng tiêu tụy, chẳng lẽ cậu muốn thấy tớ tiếp tục tiêu tụy sao? Mà cậu cũng đã đồng ý với tớ, cậu không thể chối ý, huống hồ tớ tin tưởng cậu có thể làm được. Cậu không cần từ chối, vì cậu thương yêu tớ, cậu liền chịu hi sinh một chút, nhưng hạnh phúc cả đời của tớ đã hoàn toàn gói gọn vào cậu rồi. Cậu nhân tâm thấy tớ không hạnh phúc sao?"

Lâm Tĩnh Hảo bị bộ dáng ưu thương của cô, giọng điệu van xin khổ sở làm cô mềm lòng, đành phải hạ thấp lông mi, gật gật đầu: "Tớ sẽ cố hết sức."

"Tình nhi, cậu thật tốt." Thắm Giai Liên vô cùng vui sướng ôm Lâm Tĩnh Hảo, tươi cười rạng rỡ, tựa hồ đã nhìn thấy anh yêu thương nở nụ cười ấm áp với cô, "Vậy tớ đi mua quà tặng tiếp đó ước hẹn với anh, Tĩnh Hảo, có lên."

Sau đó, Thắm Giai Liên lôi kéo Lâm Tĩnh Hảo đi trên đường rợp bóng cây, nắng vàng xuyên qua hai bên lá cây rập rập chiếu xuống mặt đất, cũng rơi vào hai khuôn mặt non nớt trong sáng của các cô, đặc biệt mỹ lệ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tĩnh Hào lại để cho Thẩm Giai Liên đưa cho cô quà tặng để đi đến học viện ngoại thương ở phía nam.

Tháng chín, làn gió mát mẻ, từng trận gió lạnh hiu hiu lướt qua, lướt nhẹ qua bụi hoa trên đường rợp bóng cây, đóa hoa trắng tinh lay động trong gió, hương thơm lan tỏa, thấm vào lòng người.

Lâm Tĩnh Hào ở trên đường mòn lát sỏi đá, càng đến gần mục đích, mi tâm của cô càng lo lắng nhần lên, hàm răng cắn chặt vào môi dưới non mềm, một bộ dáng cực kỳ bối rối. Đúng là cô đã đáp ứng giúp Thẩm Giai Liên quá vội vàng, làm sao có thể vừa lâm trận đã chạy trốn đây?

Nói Thẩm Giai Liên thầm mến vị sinh viên tài giỏi tên là Cố Hạo Thần, học tập tốt, vận động tốt, nhưng trong bốn năm đại học lại độc thân, không có kết giao với cô gái nào, cho nên Thẩm Giai Liên sợ chính mình thô lỗ sẽ bị anh ta cự tuyệt, cho nên mới đưa ra một chủ ý, để cho Lâm Tĩnh Hào thay cô ta thô lỗ với Cố Hạo Thần, nếu như bị cự tuyệt cũng sẽ không xấu hổ rơi lệ trước mặt anh. Dù sao cô gái cũng có tự tôn và kiêu ngạo, cô sợ đã kích và mất mặt. Lâm Tĩnh Hào cũng là bạn tốt.

Hai bên đường là vườn hoa, ở giữa còn có cây cổ thụ cao lớn, thân cây trắng kiện, lá cây rậm rạp, giống cây dù vĩ đại. Mà bên cạnh cây cổ thụ là một đình nghỉ mát hình bát giác, xung quanh là hoa tươi, mà dựa vào cột đình là một nam sinh anh tuấn, Lâm Tĩnh Hào chỉ có thể nhìn thấy đường cong mặt bên lãnh nghị (*), mà trước mặt anh là một nữ sinh tết tóc, vây quanh hai người là màu xanh lục của lá cây, bốn phía nổi lên hào quang sáng xinh đẹp nhất.

(*) lãnh nghị: lạnh lùng và cương nghị.

Hai tay cô gái cầm bánh ngọt chuyển cho anh, trong ánh mắt khao khát anh ta có thể nhận lấy: "Cố Hạo Thần, em muốn theo đuổi anh để anh làm bạn trai em. Đây là bánh ngọt anh đào em tự làm, hi vọng anh có thể nếm thử."

Lâm Tĩnh Hào liền đứng ở chỗ cách hai người mười mét, thấy rõ đáy mắt đầy khát vọng của cô gái, còn có đáy mắt lạnh lùng của chàng trai.

"Tôi không thích ăn đồ ngọt, cảm ơn." Anh trầm mặc giây lát, uyển chuyển cự tuyệt.

"À....." Nháy mắt ánh sáng nơi đáy mắt của cô gái liền ảm đạm xuống, tiếp theo cô ta lại hỏi tới, "Vậy anh thích ăn cái gì, nói cho em biết, em trở về làm, mãi đến khi anh vừa ý."

"Cô không cần uy khuất đến đây đâu..." Anh nhú nhú mày, có chút không biết làm thế nào.

"Em nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì anh." Đôi mắt sáng ngời của cô gái hiện lên một tia thống khổ, "Xin đừng cự tuyệt em, em không tốt sao?"

"Cô vẫn nên đi tìm một người con trai có thể quý trọng cô, xem cô là công chúa mà sủng ái, mà tôi không cho cô được, cũng không thích hợp với cô." Lời nói của Cố Hạo Thần rõ ràng, không có một tia cười nhạt, "Chúc cô hạnh phúc."

Cô gái cắn cánh môi, đôi mắt lấp lánh muốn khóc, trước khi nước mắt chảy xuống, cô xoay người chạy đi, lại không cẩn thận đụng vào Lâm Tĩnh Hào đang đứng nơi để nhìn một màn này. Bánh ngọt trong tay cô gái bởi vậy mà rớt xuống đất, thành một đồng nhão, có một chút dính góc áo và mũi giày của Lâm Tĩnh Hào. Mà cô gái lại chẳng quan tâm những thứ này, chạy khỏi như trốn, không để anh nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình, nhưng Lâm Tĩnh Hào lại nhìn thấy khóe mắt của cô gái mãnh liệt rơi nước mắt.

Tình yêu, quả thật là vũ khí làm tổn thương sâu nhất trên thế giới này.

Nhìn bóng lưng của cô gái, cô rất sợ Thẩm Giai Liên sẽ phải chịu tổn thương như vậy, nhưng cô vẫn phải thử một chút.

Lâm Tĩnh Hào thu hồi ánh mắt, liền chống lại ánh mắt sâu thẳm của chàng trai, khuôn mặt mỹ lệ của cô, lông mi nhỏ dài thấp thoáng lộ ra đồng tử trong suốt tinh khiết, liền giống như một dòng nước xanh biếc, gọn sóng nhẹ nhàng. Bên cạnh đôi môi anh đào mềm mại là nụ cười yếu ớt, thuần khiết như thơ. Nhàn nhạt mùi hoa tươi mát, như có như không quanh quần bên người, làm cho người ta say mê.

Lâm Tĩnh Hào đón nhận ánh mắt của Cố Hạo Thần, bộ dạng thuận theo nói: "Xin hỏi anh là sinh viên năm nhất học viện ngoại thương Đại Từ - Cố Hạo Thần sao?"

"Cô là ai?" Mặt mày Cố Hạo Thần ôn hòa lạnh nhạt, khí chất phi phàm.

"Tôi là Lâm Tĩnh Hào bạn học của Thẩm Giai Liên sinh viên năm nhất đại học thiết kế thời trang Đại Nhất." Lâm Tĩnh Hào đặc biệt

nhắc tên "Thẩm Giai Liên" lần nữa, nâng mắt ngắm biểu tình của nam sinh anh tuấn lạnh lùng trước mặt.

Hình dáng anh hoàn mỹ, góc cạnh rõ ràng, mặt mày sắc bén, con ngươi màu đen giống như biển sâu, ảm áp mà rộng lớn, lại trong veo mà đáy mắt lạnh lùng che đầy nhuệ khí sắc bén làm cho không người nào có thể bỏ qua. Áo trắng phối với quần jean xanh, mười phần sạch sẽ tươi trẻ.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Cố Hạo Thần thu lại ánh mắt lại, rơi vào một mảnh xanh biếc.

Cô mở túi sách ra, lấy ra gì đó mà bạn tốt Thẩm Giai Liên nhờ cô chuyển giao, sau đó cầm chocolate cùng tấm thiệp tiến lên nói: "Đây là tâm ý của Giai Giai, xin anh nhận lấy."

Giai Giai?

Mày kiếm dày đặc của anh hơi nhăn lên, ánh mắt mờ mịt, nhìn phản ứng của anh là biết không có ấn tượng với tên người này, quả nhiên câu trả lời của anh cũng xác minh suy đoán của Lâm Tĩnh Hào: "Tôi không biết người này."

Tầm mắt Lâm Tĩnh Hào nâng lên buông xuống, rơi vào trên gương mặt anh tuấn của anh, vị nam sinh này thật sự nhìn rất tốt, khó trách Thẩm Giai Liên lại tương tư thành bệnh: "Bây giờ không biết cũng không có vấn đề gì, về sau từ từ sẽ quen thuộc. Đây là quà tặng cô ấy để tôi chuyển cho anh. Xin anh nhận lấy, được không?"

Hai tay của cô vẫn ngang nhau, đưa quà tặng của Thẩm Giai Liên cho anh.

Ánh mắt của anh rời trên hộp quà kia, đóng gói tinh xảo, lại vẫn thất nơ bướm màu hồng nhạt, trên nơ bướm treo một tấm thiệp.

Mày rậm của anh hơi nhú lại, ánh mắt tinh tế đánh giá về mặt xinh đẹp đơn thuần của cô, chỉ lấy tấm thiệp kia, vừa mở ra đã thấy, là thư tình, sau đó anh đưa cho cô: "Nội dung bên trong này đọc trước mặt tôi mới có vẻ có thành ý."

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Không cách nào kháng cự vẻ đẹp của cô

Editor: Trà sữa trà xanh

Lâm Tĩnh Hào nghe anh nói như vậy, tâm tình khẩn trương rồi cuộc tình táo lại, chỉ cần anh không lập tức cự tuyệt cô, như vậy cô vẫn có hi vọng. Cô sẽ cố gắng hơn!

Đôi mắt màu đen như chì của Cố Hạo Thần u ám thâm thúy, sáng bóng lưu chuyển mê người, môi mòng đẹp mắt nâng lên nụ cười say lòng người, mang theo ánh sáng vô cùng ấm áp, dung nhập vào trong lòng của cô.

Anh cười như thế rất rung động lòng người, làm cho Lâm Tĩnh Hào cảm giác được sự khó thở. Anh rõ ràng là ra vấn đề khó khăn cho cô, muốn cho cô biết khó mà lui. Nếu như cô cự tuyệt đọc nội dung trên thẻ, như vậy anh sẽ lấy lý do không có thành ý mà cự tuyệt Thẩm Giai Liên. Nếu như cô đọc, như vậy anh cũng có khả năng cự tuyệt, đến lúc đó không phải mình sẽ bị anh giễu cợt.

Lâm Tĩnh Hào khẽ rừ hàng lông mi dày đặc, giống như là hai cánh bướm bướm thật mỏng, đang nhẹ nhàng rung động. Ánh mắt của cô rơi vào trên thẻ trong tay anh, cắn môi, tiến lùi đều khó. Nhưng vì hạnh phúc của bạn tốt, cô phải dũng cảm tiến tới!

Ngón tay của anh cũng đẹp mắt đáng chết, giống như kiệt tác mà Thượng Đế tỉ mỉ tạo nên, thon dài như ngọc, băng cơ ngọc cốt. Anh đẹp mê người, nhưng cô lại hận người đàn ông làm khó cô này.

"Thế nào? Không muốn, hay là không có dũng khí nói, muốn rút lui rồi hả?" Anh khẽ cười như cũ, giọng nói êm dịu không gọn sóng, ngón trỏ cùng ngón giữa bên tay phải của anh đang kẹp tấm thẻ thật mỏng.

Đối với anh, là một mảnh giấy thật mỏng, đối với cô, lại như cự thạch nặng ngàn cân.

"Dĩ nhiên không có!" Cô bỗng chốc nâng lên hàng lông mi dày đặc, ánh mắt yên lặng nhìn khoe môi anh đang cong cong, trong mắt là ánh sáng kiên định, cô ngắc đầu ưỡn ngực, "Anh phải bảo đảm tôi đọc xong anh sẽ đáp ứng hẹn hò với Giai Giai."

"Là đang nói điều kiện với tôi sao?" Đầu lông mày của Cố Hạo Thần khẽ nhú, thu thẻ trong tay về, hai bước liền đi tới bên cạnh thùng rác, giống như sẽ ném thẻ vào.

Lâm Tĩnh Hào nhìn tình cảnh đẹp mắt này, trong lòng căng thẳng, giọng nói đề cao gấp mấy lần: "Không cần ném, tôi đọc."

Cố Hạo Thần lập tức dừng tay động tác tay, hơi nghiêng người, đi vòng, nụ cười bên môi càng sâu hơn: "Được thôi."

Lâm Tĩnh Hào có tốt đến mấy cũng hung hăng nguyên rửa anh hơn 100 lần trong lòng, mới di động bước chân đi về phía anh. Cô rõ ràng đang tức giận, thế nhưng anh vẫn luôn mỉm cười nhẹ nhàng.

Ánh mắt cô lóe lên, cắn đôi môi đỏ mọng nhận lấy, bắt đầu đọc, nhỏ giọng nhớ dòng chữ ở phía trên: "Cố Hạo Thần, em thích anh, chúng ta quen nhau đi."

"Nói nhỏ quá rồi, không nghe được."

Cố ép mình là đang cầu đổi phương, sau đó cô đề cao âm lượng lần nữa đọc một lần: "Cố Hạo Thần, em thích anh, anh có thể kết giao với em không?"

"Thật không có tình cảm, nghe không giống tỏ tình, giống như là thù oán."

Lâm Tinh Hào rất áp chế tức giận trong lòng, cắn răng, hít sâu, điều chỉnh cảm xúc, vứt bỏ tạp niệm, vì hạnh phúc của bạn tốt, cô nhận, lại đọc một lần: "Cố Hạo Thần, em thích anh, anh có thể kết giao với em không?"

Lần này, cô đọc dịu dàng như nước, thâm tình triền miên, giọng nói cũng đủ để anh nghe rõ ràng. Nhưng rõ ràng là thay bạn tốt đọc thổ lộ nhưng thật giống như là cô tỏ tình với anh, khiến tim cô đập rộn lên, trên mặt hiện lên mảng hồng thẹn thùng, giống như đóa hoa mùa xuân nở rộ, xinh đẹp động lòng người.

Cố Hạo Thần cũng nghe được mà thỏa mãn say mê, giống như đây chính là Lâm Tinh Hào đang tỏ tình với anh, mà không phải là người khác.

"Cố Hạo Thần, anh có thể đồng ý với Giai Giai chưa?" Cô tận lực khiến vẻ mặt của mình thoát nhìn rất ôn hoà, giọng nói êm ái dễ nghe, chỉ sợ không cẩn thận chọc tới con hồ ly giáo hoạt phúc hắc này mất hứng, như vậy không chỉ mất đi công sức này giờ của cô, hơn nữa sẽ làm hại Thẩm Giai Liên mất đi cơ hội hẹn hò với người yêu, vì vậy mà khổ sở đau lòng, cho nên coi như cô tức giận thế nào, dù ghét người đàn ông trước mặt thế nào, cô đều phải nhận xuống. Còn phải giống như hầu hạ đại gia thuận tim của anh như ý của anh.

"Tại sao chính cô ấy không đến, mà muốn cô tới?" Anh cảm thấy tim người tỏ tình thay thật mới mẻ, anh cảm thấy cô nữ sinh trước mắt này rất dễ đùa bỡn.

Anh luôn phiền chán nữ sinh dây dưa tỏ tình nhất thế nhưng rất thích nhìn bộ dáng cô tức giận cắn môi, thích nhìn gương mặt cô đỏ ngượng ngùng, đáng vẻ xinh đẹp này cực kỳ đáng yêu.

Nguy rồi! Anh nhất định là cảm thấy Thẩm Giai Liên không tự mình đến tỏ tình rất không có thành ý, lại nghiêm trọng lừa đùa người khác.

Lâm Tinh Hào thầm kêu không tốt trong lòng, nhưng ngoài mặt cô lại rất bình tĩnh bất loạn như cũ: "Anh không cần hoài nghi thành ý của Giai Giai. Cô ấy không tự mình đến là bởi vì cô ngã bệnh, cô ấy rất thích anh, cô xinh đẹp, dịu dàng, thiện lương, tôi bảo đảm Giai Giai sẽ là một bạn gái rất tốt, tôi hi vọng anh có thể đồng ý qua lại với cô ấy."

"Chuyện quen nhau hẹn hò không hề đơn giản giống như đi chợ bán mua cái trứng, cho nên --" Lời của anh đột nhiên bị cô vội vàng cắt đứt.

"Cố Hạo Thần, tôi van anh." Ánh mắt cô sâu kín, buông tha tôn nghiêm, cô thể nhưng khẩn cầu anh.

"Nếu như đây là em thổ lộ với tôi, tôi đương nhiên đồng ý. Nếu như đây là tâm ý của người khác, như vậy....." Ánh mắt như đắm lầy sâu thoáng qua một tia giáo hoạt cùng ái muội, cánh tay dài duỗi một cái, ôm cô vào trong ngực, "Liên thay anh chuyển nụ hôn ấy này tới cô ấy."

Đứt lời, môi mọng của anh chính xác không lăm lăm lên môi đỏ mọng mềm mại của cô, tình tế thương thức, chiếm đoạt.....

Mà Thẩm Giai Liên vì vội vàng muốn biết kết quả liền len lén đi theo Lâm Tinh Hào núp ở một bên thấy một màn như vậy thì cả người đều ngây dại, trong hốc mắt của cô nhanh chóng ngưng tụ hơi nước, nước mắt trong nháy mắt liền mờ hồ tầm mắt của cô, dòng loạt chảy xuống, đã ướt ướm gò má tái nhợt của cô. Cô cực lực ấn nhãn lấy nỗi đau đớn như bị rạch từng nhát truyền từ bụng tim tới, gờ tay lên che miệng lại, để hàm răng cắn ngón tay không lên tiếng.

Cô thật là không ngờ đứa bạn tốt nhất của mình sẽ cho cô vui mừng như vậy, hôn môi với người trong lòng của cô. Đây là sỉ nhục, là châm chọc, cũng là phản bội. Cô lấy điện thoại đi động ra chụp lại hình ảnh hai người ôm hôn, hình ảnh này dừng lại trong nháy mắt.

Sau đó cô đứng dậy, bàn tay gắt gao nắm chặt, trong đáy mắt đều là căm hận Lâm Tinh Hào, giống như lúc tới lạng lẽ rời đi, chưa từng bị người phát hiện.

Môi của anh, hơi lạnh, mềm mọng, lại mang theo xu thế lửa nóng triền miên, che môi cô lại thật chặt, môi của anh chứa môi cô, thỉnh thoảng khẽ liếm, thỉnh thoảng cắn rồi ma sát tế dại, nụ hôn của anh cường liệt lại không mất dịu dàng công thành chiếm đất trong lúc cô suy nghĩ, môi lưỡi của anh linh hoạt mở hàm răng của Lâm Tinh Hào, lưỡi dài duỗi một cái, liền chạm lưỡi non mềm mại của cô.....

Lâm Tinh Hào bị anh thỉnh linh hôn môi cướp đi hô hấp, đầu óc trống rỗng, nhiệt độ thân thể thẳng tắp dâng cao. Cô bị kỹ thuật hôn cao siêu của anh làm cho đầu óc choáng váng, bị nhu tình cùng bá đạo của anh hòa tan cô, cô đã không cách nào hô hấp, muốn có được tự do, liền khẽ cắn lưỡi dài dằng dặc đâm vào hàm răng cô, đau đớn khiến anh rút đầu lưỡi về, mảy rậm càng nhấn lại.

Rốt cuộc anh buông lỏng cánh tay đang ôm eo thon của cô, ngược lại không bức mà cười, đưa đầu lưỡi ra quét quanh khóe môi, có một tí ngại ngái tràn ra, ngọt giống như mật đường.

"Cố Hạo Thần, anh khôn kiếp!" Trong cổ họng Lâm Tinh Hào giống như tràn ngập mùi máu ở đầu lưỡi Cố Hạo Thần, cô cảm giác đây là làm nhục.

Mi tâm trắng nõn lo lắng nhú lên, giống như cánh hoa bách hợp bị vò nát, làm đau lòng người. Cô gờ tay lên chà sát cánh môi kiều diễm bị anh hôn sưng đỏ, lóng lánh mồ hôi.

"Tôi chỉ là nhất thời không kìm hãm được." Nhìn bị thương ở đáy mắt cô, biết mình cử động hào phóng của mình nhất định hù dọa cô, nhưng anh không cách nào kháng cự vẻ đẹp của cô, anh chỉ có thể chân thành nói xin lỗi với cô, "Thật xin lỗi!"

Lâm Tinh Hào cắn môi, nước mắt trong suốt hiện lên, đảo quanh trong hốc mắt, cô hơi ngước đầu, hít sâu để nước mắt xuống. Cô lại bị nam sinh ngoài

bạn trai cô cường hôn! Cố Hạo Thần đau lòng, tiến lên, muốn đưa tay ôm cô vào trong ngực an ủi, nhưng Lâm Tĩnh Hảo lại nhấc chân đá về phía anh, cũng không quản một cước vừa rồi đá trúng chỗ yếu đuối của anh, quay người bỏ chạy.

Cố Hạo Thần đau đến cắn chặt răng, cô gái nhìn như nhu nhược này lại có thể nhẫn tâm như vậy. Anh nhìn bóng dáng chạy như d[dlqd bay của cô không cách nào đuổi theo, gấu váy cô tung bay theo gió, giống như đóa hoa lần lượt nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Edit: Thổ Lật

Lâm Tĩnh Hảo vừa chạy, vừa xoa đôi môi đỏ mọng vừa bị Cố Hạo Thần hôn, vừa cực kỳ buồn bực. Rõ ràng đi bảy tở thay bạn thân, lại bị hồ ly âm hiểm giả dối bắt nạt. Cô phải trả lời với Thẩm Giai Liên ra sao đây?

"Cố Hạo Thần, đừng để tôi thấy anh lần nữa, nếu không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh." Lâm Tĩnh Hảo lau đôi môi bị Cố Hạo Thần hôn lau đến sưng đỏ, giống như sắp chảy máu ra vậy.

Lâm Tĩnh Hảo nghĩ đến chuyện mình bị chàng trai khác cưỡng hôn, trong lòng cô cũng rất khó chịu, không chỉ cảm thấy nhục nhã, còn chật vật không chịu nổi, còn phải thành thật xin lỗi bạn trai Cao Minh Tông, cảm thấy như bản thân phản bội anh ta, lén lút với chàng trai khác sau lưng anh ta.

Dù sao thì trong đầu cô cũng rối như tơ vò, tâm tình kém đến cực độ.

Khi Lâm Tĩnh Hảo đi đến dưới kí túc xá, lúc này mới bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua phòng ngủ trên lầu sáu, Thẩm Giai Liên vẫn đang đợi tin tốt của cô, lần này cô thật sự không biết phải giải thích sao cho cô ta không quá đau lòng.

Nhưng kẻ háo sắc động tí là cưỡng hôn như Cố Hạo Thần, vốn không đáng để Thẩm Giai Liên thích, không qua lại với anh là tốt nhất. Cô nên khuyên cô ta từ bỏ tên cận kề này.

Cô nghĩ vậy, gánh nặng trong lòng nhẹ đi rất nhiều, sau khi hít sâu cô lên kí túc xá, đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên thấy Thẩm Giai Liên đang chờ cô.

"Giai Giai, mình về rồi." Lâm Tĩnh Hảo cười khúc khích đi qua, ngồi xuống cạnh cô ta.

Thẩm Giai Liên ngược mắt nhìn cô, đáy mắt không một gợn sóng, nơi đó không hề có sự chờ đợi bất an và sốt ruột, nhưng lại có vẻ âm trầm.

"Giai Giai, cậu sao vậy?" Lâm Tĩnh Hảo cảm thấy Thẩm Giai Liên có gì đó không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào, cô không thể nói ngay được, "Bị bệnh sao? Mình đưa cậu đi gặp bác sĩ."

"Ừ, mình bị bệnh rồi." Thẩm Giai Liên cười nhạt, giữa hai hàng lông mày lộ la vẻ bi thương không nói nên lời, "Mình bị tâm bệnh, bác sĩ không chữa được."

"Giai Giai..." Lâm Tĩnh Hảo cũng bị nỗi buồn của Thẩm Giai Liên làm ảnh hưởng, lòng gợn sóng, không biết làm sao, giống như người đau khổ là cô vậy.

"Anh ấy không đồng ý đúng không." Thẩm Giai Liên khẳng định, khi nói lời này rõ ràng đang ghen ngào, khoé mắt cũng ngấn lệ, tự giấu kín khoé môi trắng bệch, "Anh ấy là rỗng phượng trong đám người, sa có thể đồng ý qua lại với một cô gái bình thường như mình. Người anh ấy thích hẳn là những cô gái dịu dàng xinh đẹp, có khí chất của con gái như Tĩnh Nhi vậy."

Dứt lời, cô ta liền nhìn thẳng vào mắt Lâm Tĩnh Hảo, nhìn thẳng, ra sức, như lưỡi dao phân tích cô, muốn thấy tình cảnh lúc đó từ trong mắt cô, trong đầu hiện lên cảnh Cố Hạo Thần hôn Lâm Tĩnh Hảo, càng thêm tức giận với Lâm Tĩnh Hảo.

Nhưng Lâm Tĩnh Hảo hoàn toàn không biết, vốn không biết bạn thân đã thấy cảnh đau lòng nhất, mà hiểu lầm cô.

"Giai Giai, anh ấy... không chấp nhận cậu. Nhưng cũng không phải anh ấy không thích cậu, cũng không phải vì thích những cô gái như mình, mà anh ấy nói là anh ấy đã năm bốn, còn một năm nữa phải tốt nghiệp và thực tập, anh ấy nói anh ấy không thể yêu đương, nên..." Lâm Tĩnh Hảo cố nghĩ ra một lí do để Thẩm Giai Liên có thể chấp nhận được, chỉ sợ cô ta sẽ quá đau lòng. "Thật ra cậu nghĩ lại đi, anh ấy làm vậy cũng có lí do."

"Anh ấy thật sự nói vậy sao?" Cậu nói thật đi." Thẩm Giai Liên hỏi lại Lâm Tĩnh Hảo, ánh mắt sắc bén đâm về phía Lâm Tĩnh Hảo, nếu Lâm Tĩnh Hảo trả lời thành thật, cô ta nhất định sẽ tha thứ, đây là cơ hội cô ta cho cô.

"Thật mà." Lâm Tĩnh Hảo hơi chuyển ánh mắt, che giấu sự thật.

Sao cô có thể nói cho Thẩm Giai Liên biết Cố Hạo Thần nói nếu đó là lời thổ lộ của cô với anh, anh sẽ đồng ý, nếu là lời bày tỏ của Giai Giai, vậy thì hãy

tặng lại cô ta nụ hôn xin lỗi. Như vậy sẽ càng khiến bạn thân hiểu lầm đau lòng. Đây là chuyện cô không muốn nhìn thấy nhất.

"Mặc kệ nhanh hay chậm, mình đã quyết ở bên anh ấy, cho dù là một phút cũng được." Thẩm Giai Liên vốn không quan tâm đến thời gian, "Cậu có biết câu này không? Chỉ cần đã từng có được, sẽ có thể sánh cùng trời đất, chỉ sợ chưa từng có được. Cậu không phải mình, nên không hiểu đâu."

Thẩm Giai Liên cau mày, nước mắt rơi lã chã, nhìn Lâm Tĩnh Hào khép mi, oán hận cắn môi, thầm tự hỏi vì sao Lâm Tĩnh Hào lại lừa dối cô ta? Vì sao? Cô ta xem cô như người bạn tốt nhất, giao chuyện quan trọng như vậy cho cô làm, vì sao chỉ nhận lấy được lừa gạt và phản bội.

Lâm Tĩnh Hào thấy Thẩm Giai Liên đau lòng, nắm lấy tay cô ta, muốn an ủi cô ta, cô cũng đưa tay lau khoé mắt không để lại dấu vết gì, không cho nước mắt rơi xuống, cô không muốn cô ta thấy mình chật vật.

"Giai Giai..." Lâm Tĩnh Hào cắn môi, không biết phải nói gì mới có thể giảm bớt nỗi đau của cô ta, "Thật ra cậu có từng nghĩ Cố Hạo Thần không tốt như cậu vẫn tưởng, có lẽ anh ấy có rất nhiều huyết thống, anh ấy ý vào vẻ đẹp trai của mình mà không xem sự theo đuổi của các cô gái khác ra gì, lúc trước mình thấy anh ấy từ chối một cô gái, cô gái kia sắp khóc, không nhận bánh ngọt cô gái kia tự làm, loại con trai không biết tôn trọng con gái như vậy, có thể thấy anh ấy vẫn theo chủ nghĩa trọng nam khinh nữ, anh ấy không xứng với tình cảm của cậu, mắt anh ấy không phải tổn thất của cậu, mà là tổn thất của anh ấy, vậy nên Giai Giai, đừng khóc, còn có mình, cậu xứng đáng để nhiều chàng trai tốt hơn theo đuổi."

"Vậy sao?" Thẩm Giai Liên hỏi lại cô, đôi mắt sáng trong, nhưng có một tia cười lạnh và oán giận chọt loét tên từ đáy mắt.

"Đương nhiên." Lâm Tĩnh Hào thấy Thẩm Giai Liên có chút thả lỏng, tiếp tục nói bậy về Cố Hạo Thần.

Nhưng Thẩm Giai Liên không tiếp nhận ý tốt của Lâm Tĩnh Hào, trái lại càng hiểu lầm Lâm Tĩnh Hào. Cô ta cho rằng Lâm Tĩnh Hào muốn dùng thủ đoạn hèn hạ cướp người cô ta yêu nhất. Tuy Lâm Tĩnh Hào đã có bạn trai, nhưng Cố Hạo Thần tốt hơn, Lâm Tĩnh Hào bị thu hút cũng khó trách.

Thẩm Giai Liên không có tâm tư nghe Lâm Tĩnh Hào nói, ánh mắt lạnh lẽo dừng trên đôi môi anh đào của cô, thấy sắc màu kiêu diễm ướt át, lòng Thẩm Giai Liên lại đau đớn quặn thắt, trong đầu hiện lên hình ảnh Lâm Tĩnh Hào và Cố Hạo Thần hôn nhau say đắm.

"Nấu anh ấy là người như vậy, mất đi cũng không có gì đáng tiếc." Cố gắng nghe Lâm Tĩnh Hào nói xong, Thẩm Giai Liên cũng bình tĩnh lại, cô ta giả vờ như không sao cả, giấu tâm tư thật kỹ, "Tĩnh Nhi, mình không đau lòng."

"Cậu xem cậu khóc thành ra thế kia, còn bảo không đau lòng?" Lâm Tĩnh Hào đau lòng thay cô ta lau nước mắt, ấn tượng về Cố Hạo Thần lại giấu thêm một chút, sao có thể khiến bạn thân của cô đau lòng đến vậy, sao có thể không tức giận?

Lúc này điện thoại của Lâm Tĩnh Hào vang lên, là bạn trai Cao Minh Tông gọi đến, "Tĩnh nhi, xuống ăn cơm trưa đi."

"Minh Tông, hôm nay không được, em phải ở cùng Giai Giai." Lâm Tĩnh Hào không yên tâm bạn thân, người thất tình luôn rất yếu ớt, cô nên quan tâm cô ta nhiều một chút, tránh để cô ta nghĩ quẩn.

Thẩm Giai Liên nghe thấy Cao Minh Tông gọi Lâm Tĩnh Hào, liền mở miệng nói: "Tĩnh Nhi, cậu không cần lo cho mình. cậu đi đi. Mình ngủ một lát, sẽ tốt ngay thôi."

Bây giờ Thẩm Giai Liên không muốn thấy Lâm Tĩnh Hào, cảm thấy ý tốt của cô đều là hư tình giả ý, khiến cô ta rất chán ghét. Bây giờ chỉ mong Lâm Tĩnh Hào biến mất khỏi tầm mắt cô ta, Lâm Tĩnh Hào như một cây châm trong lòng cô ta, chỉ cần nhìn thấy sẽ đau.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Cô bắt nhân thì tôi bắt nghĩa

Editor: Hangbaobinh

"Minh Tông, em cúp máy trước đây." Lâm Tĩnh Hào vội vã kết thúc cuộc trò chuyện cùng với bạn trai.

Lâm Tĩnh Hào luôn hoạt bát đáng yêu thấy Thẩm Giai Liên một chút tinh thần cũng không có, trong lòng lại càng cảm thấy tự trách cùng khó chịu. Nhưng tình cảm không thể miễn cưỡng được, cô cũng không biết nên làm cái gì cho cô ta. Chẳng qua là hi vọng cô ta có thể mau chóng vượt qua chuyện thất tình này, lại một lần nữa nở được nụ cười.

"Giai Giai, mình không sao, mỗi ngày mình đều có thể cùng Minh Tông ăn cơm trưa, ít đi một ngày cũng không sao, mình sẽ ở chung với cậu." Lâm Tĩnh Hào ngồi ở mép giường, muốn chuyển dời suy nghĩ của cô ta: "Mình kể chuyện cười cho cậu nghe nhé."

Mà cuộc điện thoại giữa cô và Cao Minh Tông, cộng thêm với những lời nói dễ nghe vừa rồi của Lâm Tĩnh Hào, Thẩm Giai Liên nghe vào không thể nghi ngờ là cô đang khoe khoang tình yêu cùng hạnh phúc của cô, đang cười nhạo khổ sở cùng mất mát của cô ta. Thẩm Giai Liên cảm thêm căm hận đối với Lâm Tĩnh Hào. Trong lòng cô ta sẽ có một ngày nào đó cũng muốn làm cho Lâm Tĩnh Hào nếm qua nỗi khổ sở của cô ta như ngày hôm nay.

“Tình Hảo, cậu có thể để cho mình yên tĩnh một chút được không?” Thẩm Giai Liên nằm trên giường nghiêng người đưa lưng về phía cô, giọng nói có chút lạnh lùng: “Cậu đi đi.”

“Giai Giai..... Vậy cũng được.” Cuối cùng Lâm Tình Hảo vẫn gật đầu, thời điểm cô gặp phải chuyện buồn phiền cũng thích yên tĩnh ở một mình: “Vậy lát nữa mình mua cơm trưa về cho cậu nhé, cậu muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện thôi.” Cô ta vốn muốn nói là ăn không vào, nhưng cô ta biết Lâm Tình Hảo sẽ nói không ăn cơm là không có tốt... Những lời nói quan tâm đó, cô ta chịu không có được, đột nhiên cô ta thay đổi:

“Cậu không cần phải gấp gấp quay trở về, mình ngủ một giấc sau đó sẽ tự mình đi ăn cơm được mà.”

Lúc Lâm Tình Hảo rời đi vẫn không có yên lòng dặn dò cô ta nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho cô, Thẩm Giai Liên liền nhắm mắt giả vờ ngủ.

Thẩm Giai Liên âm thầm cắn môi, biết vậy thì chẳng làm, cô ta thật hối hận để cho cô giúp mình tỏ tình, hận việc mình không có não. Nếu chính mình tự đi nói những lời đó thì tình huống có lẽ sẽ không như vậy. Đúng, phải chính mình tự đi nói mới có thành ý, mới có thể có hi vọng.

Nghĩ tới đây, Thẩm Giai Liên không chìm đắm trong bi thương nữa, lập tức từ trên giường bò dậy, chuẩn bị tự mình đi gặp Cố Hạo Thần. Cô ta soi gương rồi mỉm cười, tự cô vũ mình cố gắng lên. Cô ta trang điểm cho mình bộ dáng vui vẻ đầy tình tề, đôi một bộ váy liền thân màu vàng nhạt, đứng chiếc gương to vui vẻ xoay người, gấu váy bay lên, giống như một con bướm bướm nhẹ nhàng đậu trên một đóa hoa, xinh đẹp động lòng người. Cô ta nhìn vào trong gương cười một tiếng đầy hài lòng, sau đó mang theo một nụ cười đầy tự tin rời đi.

Cô ta tin tưởng chỉ cần tự mình đi, dùng thành ý của mình có thể làm cho anh giao động, như vậy anh sẽ cảm thấy được cô ta đối với anh là rất nghiêm túc, nhất định sẽ hoàn thành giấc mộng của mình.

Thẩm Giai Liên vui mừng đến học viện ngoại thương, thật vất vả mới tìm được Cố Hạo Thần, hơn nữa đang ở phía dưới ký túc xá, Cố Hạo Thần căn bản coi như không nhìn thấy cô, đi lướt qua cô ta để vào ký túc xá. Cô ta giang hai tay ra để ngăn cản đường đi của Cố Hạo Thần: “Cố Hạo thần, em là Thẩm Giai Liên, em thích anh, anh có thể hẹn hò cùng với em được không?”

Cố Hạo Thần không hiểu cau mày, nhìn cô gái không biết vì cái gì mà ngăn cản đường đi của anh.

“Anh còn nhớ là sáng hôm có một cô gái giúp em tỏ tình cùng với anh không? Thật ra thì người thật sự thích em là anh.” Thẩm Liên Giai giải thích, cũng không muốn nhắc tới Lâm Tình Hảo.

“Bạn học Lâm Tình Hảo?” Dĩ nhiên là anh vẫn còn nhớ, hơn nữa còn khắc thật sâu tên của Lâm Tình Hảo vào trong lòng.

Lâm Tình Hảo! Tại sao anh chỉ nhớ tới Lâm Tình Hảo? Như vậy thì cô ta là cái gì?

“Tôi đã thích cô gái khác rồi. Trừ cô ấy ra tôi sẽ không cùng bất kỳ cô gái nào hẹn hò.”

Cố Hạo Thần trực tiếp cự tuyệt cô ta, trong đầu đã hiện lên bóng dáng xinh đẹp của Lâm Tình Hảo.

“Là ai?” Cô ta hỏi tới cùng, rất nóng lòng muốn biết.

“Đây là chuyện của tôi, tôi không cần phải nói cho cô biết.” Cố Hạo Thần từ chối trả lời, thích một người thì có thể im lặng thích, không nhất định phải thông báo cho toàn bộ thế giới biết.

“Anh thích Lâm Tình Hảo thật sao?” Thẩm Giai Liên đầy nghi vấn hỏi, luồng khí màu xanh giống như phá ngực của cô ta ra, làm cho cô ta không thể thờ ơ nổi.

“Đúng, tôi thích cô ấy.” Trong đáy mắt của Cố Hạo Thần hiện lên tình cảm đầy sâu nặng, giống như một sợi dây quắt vào trong lòng Thẩm Giai Liên.

“Không, không...” Thẩm Giai Liên lắc đầu liên tục, mặc dù trong lòng có chút chuẩn bị, nhưng khi vừa nghe thấy lời nói từ trong miệng của anh, lòng của cô ta vẫn không nhìn được nhói đau, không muốn tin tưởng sự thực này: “Anh không thể thích cô ta. Cô ta đã có bạn trai, bọn họ hẹn nhau đến lúc tốt nghiệp xong thì sẽ kết hôn, anh thích cô ta cũng vô ích thôi. Cố Hạo Thần, em thật lòng thích anh, em sẽ cho anh cảm giác hạnh phúc, để cho anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất, được không?”

Cô ta bỏ nhào về phía anh, tựa vào lồng ngực rắn chắc cùng ấm áp của anh, hai cánh tay mạnh mẽ ôm thật chặt vòng eo của anh. Hơi thở mang đậm chất đàn ông của anh len lỏi tràn đầy thể giới của cô ta. Cô ta đầy thỏa mãn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nước mắt nhanh chóng chảy xuống khuôn mặt, hoa lệ đầm nước, cực kỳ động lòng người. Muốn dùng sự mềm mại của cô ta để hòa tan sự nguội lạnh của anh.

Người đẹp trong ngực, nhưng Cố Hạo Thần lại không có chút hành động gì. Anh dùng hai tay nắm chặt hai cánh tay của cô ta, đẩy cô ta cách xa lồng ngực của mình, cùng cô ta duy trì một khoảng cách: “Cô ấy có bạn trai là chuyện của cô ấy, tôi thích cô ấy là chuyện của cô ấy, mà tôi cùng với cô cũng căn bản là không thể nào, cho nên cô có thể đi về đi, cô không cần ôm bất kỳ ảo tưởng gì đối với tôi nữa.”

Dứt lời, Cố Hạo Thần xoay người rời đi. Trong nháy mắt khi nghe thấy việc Lâm Tình Hảo có bạn trai, tim của anh như bị ông chích một nhát, thần kinh tràn đầy sự đau đớn.

Thắm Giai Liên cắn môi, nước mắt tuôn trào, đầu ngón tay bấm mạnh vào lòng bàn tay mềm mại, làm như thế nào cũng không thể làm giảm được sự đau đớn trong lòng.

Lâm Tĩnh Hào, đến cùng thì cô đã làm cái gì vậy, làm cho Cố Hạo Thần thích cô như vậy? Tại sao tôi phải phí hết tâm tư mới có được một đồ vật, nhưng cô thì không tốn bất cứ sức lực gì mà có được?

“Cố Hạo Thần, Lâm Tĩnh Hào, các người làm cho tôi đau khổ như vậy thì tôi cũng không thể để cho các người được dễ chịu đâu!” Cô ta giờ tay lau nước mắt trên mặt, đầy oán hận thề.

Thắm Giai Liên mang theo hận ý đi về quán rượu nổi tiếng cách trường học không có xa chỉ một con đường thôi, sau khi tiến vào Thắm Giai Liên liền gọi một ly rượu, ngồi vào trong góc, sau đó gọi cho Lâm Tĩnh Hào một cuộc điện thoại: “Tĩnh nhi, mình đang ở quán rượu, cậu có thể đi uống với mình được không? Mình chỉ muốn uống với một mình cậu thôi, cậu tới nhanh được không?”

Từ hôm nay trở đi cô ta sẽ khiến cho Lâm Tĩnh Hào phải nếm thử nỗi đau mà cô ta đã phải trải qua.

Thời điểm Lâm Tĩnh Hào, Thắm Giai Liên đã có mấy phần men say: “Tĩnh nhi, tới cận chén.” Cô ta nói một tiếng muốn cận chén cùng với Lâm Tĩnh Hào. Lâm Tĩnh Hào khuyên thế nào cũng không được, chỉ có thể cùng điên cuồng với cô ta.

Không bao lâu sau, Lâm Tĩnh Hào lại say khướt trước Thắm Giai Liên, trong đôi mắt của Thắm Giai Liên thoáng qua sự không khéo, đưa tay vỗ nhẹ gương mặt Lâm Tĩnh Hào: “Tĩnh nhi, cậu tỉnh lại đi?” Nhưng mà Lâm Tĩnh Hào lại không có chút phản ứng nào. Nhìn gương mặt xinh đẹp của Lâm Tĩnh Hào đang ngủ say, trên môi Thắm Giai Liên hiện lên một nụ cười thâm độc.

Cô ta lập tức lấy điện thoại ra rồi đi ra ngoài: “Hầu Tử, Lâm Tĩnh Hào say, nếu như anh có rảnh thì đến chăm sóc cô ta một chút đi.” Ngụ ý là anh ta có cơ hội ngủ cùng với người đẹp.

Hầu Tử là biệt danh một người nam sinh đang theo đuổi Lâm Tĩnh Hào, ý vào trong nhà có chút tiền, liền thích theo đuổi những cô gái xinh đẹp. Anh ta đã mơ ước Lâm Tĩnh Hào rất lâu rồi. Có chuyện tốt như vậy, anh ta đương nhiên là cầu cũng không được.

Thắm Giai Liên càng nhìn Lâm Tĩnh Hào thì đôi mắt càng phát lạnh: “Lâm Tĩnh Hào, là cô bắt nạt trước, chớ có trách tôi bắt nạt, cô làm cho tôi mất người yêu, vậy thì tôi cũng muốn cho cô nếm thử mùi vị khi bị vứt bỏ.”

Lúc này đầu óc Thắm Giai Liên đã bị sự hiểu lầm cũng tức giận làm cho mê muội, cộng thêm tính cách của cô ta tương đối ích kỷ, làm những loại việc tương đối cực đoan kia..., cho nên cô ta muốn trả thù, có làm bạn được hay không căn bản là cô ta cũng không quan tâm. Việc cô ta quan tâm là Cố Hạo Thần đã hôn Lâm Tĩnh Hào, mà đây toàn bộ trách nhiệm việc Cố Hạo Thần cự tuyệt cô ta lên người Lâm Tĩnh Hào.

Mà Lâm Tĩnh Hào thế nhưng lại không biết bạn tốt của mình đã đưa cô trở thành kẻ thù đáng ghét nhất, đã âm thầm xé bỏ tình bạn của các cô.

Thắm Giai Liên lạnh lùng uống rượu một mình chờ đợi người khác đến, đến để hoàn thành tâm nguyện của cô ta, để tạo thành một ác mộng cho Lâm Tĩnh Hào.

Đợi ở khu vực nghỉ ngơi không bao lâu thì nam sinh có biệt danh là hầu Tử đã tới, lại chỉ nhìn thấy một mình Thắm Giai Liên đang mẩn mê ly rượu, trong giọng nói lộ ra sự vội vàng cùng khát vọng: “Tôi tới rồi, Tĩnh Hào đang ở đâu?”

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cái tên háo sắc này

Editor: tu tai

Diện mạo của Hầu Tử bình thường, tóc húi cua mắt híp, thân thể rắn chắc mạnh khỏe, nhìn thoáng qua cũng biết là một tên giống đực dư thừa Hormone. Loại người như anh ta chỉ biết dùng tiền chơi đùa những cô gái hơi xinh đẹp chút.

"Gấp cái gì?" Thắm Giai Liên để ly rượu xuống.

"Đương nhiên tôi phải vội rồi, tôi chờ đợi ngày này đã lâu rồi, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy Tĩnh Hào ở trong lòng tôi." Hầu Tử cầm bia trên bàn lên uống một ngụm lớn, "Nhanh lên một chút đi."

Thắm Giai Liên dịch người đi, Hầu Tử thấy được Lâm Tĩnh Hào đã say đến bất tỉnh nằm trên sofa phía sau cô ta. Mái tóc dài của cô buông xõa, khuôn mặt trắng nõn nổi lên màu phấn hồng mê người, lông mày dày khép chặt cong lên, hạ xuống bóng mờ lên da thịt phía dưới mắt, cánh môi ướt át tiều tụy như đóa hoa đang hé mở, vô cùng quyến rũ.

Hình ảnh Hoạt Sắc Sinh Hương như vậy khiến cho trong lòng Hầu Tử ngứa ngáy khó nhìn, vô cùng thèm thuồng, liền muốn bước nhanh đến. Thẩm Giai Liên lại đứng lúc chặn đường đi của anh ta lại, bên môi nâng lên nụ cười yếu ớt: "Tôi hôm nay anh không nhìn thấy tôi...tôi cũng không thấy anh, có đúng hay không?"

Đầu tiên Hầu Tử ngẩn ra, sau đó anh ta toét miệng cười, gật đầu: "Đúng, đúng, đúng, chúng ta chưa từng thấy nhau."

"Rất tốt." Thẩm Giai Liên hài lòng gật đầu, vẻ khổ sở trong đáy mắt cô bởi vì sự khổ sở sắp tới của Lâm Tĩnh Hào mà giảm xuống, nghĩ đến cô ta sẽ phải ném qua núi khổ mà cô đã trải qua, trong lòng liền dâng lên một tia sung sướng, "Nếu như anh và Lâm Tĩnh Hào được việc rồi, người đầu tiên anh phải cảm ơn là tôi. Phải biết rằng Lâm Tĩnh Hào vẫn còn trong trắng, nếu có quan hệ với anh, theo tính cách của cô ấy, nhất định sẽ đi theo anh."

"Tôi sẽ không quên Liên tỷ." Hầu Tử cười lấy lòng.

Sau đó Hầu Tử liền ôm lấy Lâm Tĩnh Hào đi ra khỏi quầy bar, mà Thẩm Giai Liên nhìn theo một lát, sau đó mới đi theo ra ngoài. Hầu Tử đã bắt một chiếc xe taxi đặt Lâm Tĩnh Hào vào, bản thân cũng ngồi xuống: "Liên tỷ, tôi đi trước."

"Được, nếu làm hỏng chuyện thì tôi sẽ hỏi tội anh." Thẩm Giai Liên đã không thể chờ đợi được nhìn dáng vẻ bi thương của Lâm Tĩnh Hào vì thất thân cho Hầu Tử.

Sau khi hai người ngẫm hiểu cười với nhau một cái xong, xe taxi khởi động chạy đi. Thẩm Giai Liên đứng tại chỗ nhìn bóng xe đi xa, khóe môi đã giương lên nụ cười chiến thắng, hiện tại xã hội này tình bạn chính là để lấy ra lợi dụng, bạn bè là dùng để bán.

Một bóng người cao lớn lặng yên không một tiếng động đến gần, bóng dáng u ám bao phủ cô ta, lúc này Thẩm Giai Liên mới muốn xoay người lại, lại nghe được bên tai vang lên một giọng nam trầm thấp: "Người đàn ông vừa mang Lâm Tĩnh Hào rời đi là ai?"

Giọng nói này rất quen thuộc, trong lòng Thẩm Giai Liên mang theo vài phần kích động xoay người lại, nhìn thấy người phía sau thì ánh mắt bỗng sáng ngời, còn có vệt vàng cùng vui sướng, cô há miệng, thật lâu mới kêu lên tên của anh: "..... Cố Hạo Thần? Thật sự là anh...Tại sao anh lại ở đây?"

"Tại sao là cô?" Mây rậm của Cố Hạo Thần nhả lại, đánh đã có ấn tượng đối với Thẩm Giai Liên.

"Đương nhiên là em, nếu không anh cho là ai? Anh xem trong một ngày chúng ta lại gặp nhau hai lần, có tính là duyên phận hay không? Mà sao anh có thể cự tuyệt sự an bài của vận mệnh chứ? Cố Hạo Thần, em là một nửa đã định trước trong số mạng của anh, anh cũng không cần cự tuyệt em nữa được không?" Cô cười yếu ớt, muốn tiến lên một bước đến gần anh, nhưng bởi vì đáy mắt lạnh lùng của Cố Hạo Thần và cảm giác áp bách mạnh mẽ từ anh mà không thể cất bước được, còn đột ngột lùi về phía sau một bước.

"Tôi chưa bao giờ tin tưởng duyên phận và số mệnh, tôi chỉ tin tưởng cảm giác và quyết định của bản thân. Cho nên cô không cần ủng hộ tâm cơ nữa. Quyết định của tôi cũng sẽ không bao giờ thay đổi." Anh lại một lần nữa tàn nhẫn chối bỏ duyên phận mà cô nói, lại vô nát cõi lòng của Thẩm Giai Liên một lần nữa.

"Em cũng sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, hơn nữa anh vĩnh viễn cũng không thể nào lấy được Lâm Tĩnh Hào, không nói là cô ấy đã có bạn trai, cho dù cô ấy không có, em cũng sẽ không để cho anh có được. Ở trong lòng của cô ấy, em tin chắc phân lượng của em nặng hơn anh." Điểm này Thẩm Giai Liên rất tự tin, Lâm Tĩnh Hào rất coi trọng tình bạn, đây chính là lợi thế để cô chiến thắng. "Chỉ cần em nói xấu anh một câu cũng thắng được mười câu giải thích của anh."

"Tôi không sao cả, tôi tin tưởng Tĩnh Hào là cô gái thông minh." Cố Hạo Thần cũng rất tự tin, ánh mắt của anh nhìn chiếc xe taxi dần dần đi xa, lộ ra lo lắng, "Hiện tại tôi chỉ muốn biết người mang Lâm Tĩnh Hào đi là ai? Bọn họ muốn đi đâu?"

Lâm Tĩnh Hào! Trong mắt của anh chỉ có Lâm Tĩnh Hào!

Sắc mặt của Thẩm Giai Liên đột nhiên sa sầm xuống, cắn giận cắn môi, đôi tay ra sức siết chặt lại, siết mạnh khiến cô đau đớn, làm thế nào cũng không mang vết thương bị Cố Hạo Thần bỏ rơi và bị Lâm Tĩnh Hào phản bội đi được.

Nếu cô không thể có được thì cô cũng sẽ không để cho Lâm Tĩnh Hào có được. Cô âm thầm chịu đựng mối hận sôi sục trong lòng, nâng lên một nụ cười ngọt ngào cực kỳ mê người, chỉ muốn triển lộ những điều tốt đẹp nhất của cô trước mặt Cố Hạo Thần: "Cô ấy uống say rồi, người đưa cô ấy đi là bạn trai của cô ấy, bọn họ đã bên nhau lâu rồi, chuẩn bị đi qua đêm."

Thẩm Giai Liên không chỉ lừa gạt Cố Hạo Thần, còn bôi đen Lâm Tĩnh Hào không phải một cô gái giữ mình trong sạch. Mục đích là vì muốn Cố Hạo Thần chết tâm, như vậy mới có cơ hội.

"Thật sao?" Nhưng Cố Hạo Thần không quá mức tin tưởng, anh liền bắt một chiếc xe taxi.

Thẩm Giai Liên nhìn anh đi về phía xe, khi anh đưa tay ra định mở cửa xe thì cô chặn cửa xe lại, khẩn trương hỏi anh: "Anh muốn làm cái gì?"

"Tôi làm gì không cần xin phép cô, tốt nhất là cô hãy tránh ra." Đáy mắt Cố Hạo Thần u ám, tràn ra ý lạnh.

"Em biết rõ anh muốn đuổi theo Lâm Tĩnh Hào có phải không?" Thẩm Giai Liên hơi co rúm lại dưới ánh mắt lạnh lùng xem kỹ của anh, nhưng vẫn không để anh mở cửa xe, cô sẽ không để cho anh phá hỏng kế hoạch của cô, chỉ cần trì hoãn thêm một chút thời gian nữa, để Hầu Tử làm xong chuyện, cho dù anh có đến, cũng không thể thay đổi điều gì, "Hon nữa bọn họ là bạn trai bạn gái của nhau, bọn họ ở bên nhau muốn làm điều gì cũng có thể, anh muốn

làm gì chứ?

Thẩm Giai Liên cười ảm ý, khiến trong lòng Cố Hạo Thần càng thêm căng thẳng, nhìn theo bóng xe đã đi rất ca, anh dời bước chân đi chỗ khác, Thẩm Giai Liên vừa cho rằng anh muốn buông tay thì lại nhìn thấy anh bắt một chiếc xe khác, nhanh chóng rời đi.

Thẩm Giai Liên lập tức đuổi theo, nhưng lại chỉ có thể nhìn Cố Hạo Thần ngồi xe đi xa, giận đến giậm mạnh xuống vũng nước trên đường, tung tóe bắn hết người, nhìn bộ quần áo mình mới mua bị bẩn, thù mới hận cũ đan vào nhau, giận đến cắn răng nghiêng lợi, quát về phía bóng xe đã biến mất: "Cố Hạo Thần --"

Cố Hạo Thần vội vàng nói với tài xế: "Bác tài, làm phiền ông đuổi theo chiếc xe có biển số XXX, tôi sẽ trả ông gấp đôi."

"Tôi sẽ cố hết sức." Tài xế giẫm chân một cái, chân ga gia tăng, tốc độ cũng tăng lên.

Chênh lệch khoảng cách giữa hai xe rất xa bị một đèn đỏ rút ngắn, trong ánh mắt Cố Hạo Thần lộ vẻ vui mừng, ngón tay nắm chặt thành ghế.

Mà Hầu Tử lại không phát hiện có người theo dõi ở phía sau, đến khách sạn, anh ta ôm Lâm Tĩnh Hảo xuống xe, sau đó dùng thẻ căn cước thuê phòng. Sau khi anh ta đặt Lâm Tĩnh Hảo lên giường, nhìn đáng vẻ cô vẫn ngủ say như cũ, trong lòng hồi hộp: "Tình nhi, anh sẽ hảo hảo yêu em, ha ha....."

Anh ta đã không kịp chờ đợi đưa tay vuốt ve gương mặt mịn màng của Lâm Tĩnh Hảo, nhìn da thịt trắng nõn như tuyết của cô, ánh mắt háo sắc của anh ta càng ngày càng sâu, ngón tay thăm dò đến nút áo của cô bắt đầu cởi ra.

Đột nhiên cửa bị phá mở, Cố Hạo Thần thấy một màn như vậy thì cắn chặt hàm răng, bước nhanh đến phía trước, Hầu Tử còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị anh nắm lấy cổ áo, đưa tay đâm vào mặt, anh ta bị đâm mạnh, ngã nhào trên đất, kêu đau.

"Tên khốn kiếp nào, dám đâm vào mặt ông nội người hả?" Anh ta vuốt mặt, chửi mắng.

"Cố Hạo Thần." Anh hào phóng thừa nhận, ánh mắt liếc qua Lâm Tĩnh Hảo vẫn đang ngủ say như cũ, lòng thầm nghĩ, may mắn là đuổi kịp, nếu không hậu quả khó mà lường được. Sau đó anh bước đến trước mặt Hầu Tử, lạnh lùng cảnh cáo, "Anh rút ngay! Nếu không tôi sẽ không quản được quả đấm của tôi đâu."

Nhìn Cố Hạo Thần vẻ mặt âm trầm, đầy mắt u tối như satan đang từng bước tiến tới gần, hai tay nắm thành nắm đấm mạnh mẽ, khớp xương buộc chặt, gân xanh hiện ra, Hầu Tử cũng không dám nói thêm cái gì, liền lăn một vòng rồi đi. Cố Hạo Thần bước hai bước lên đóng cửa, lúc này vẻ mặt mới giãn ra, buông lỏng bàn tay, mày kiếm nhăn lại: "Tay thật đau." Nhưng chỉ cần cô bình yên vô sự, thì anh sẽ tốt.

Anh xoa bàn tay sưng đỏ, đi về phía Lâm Tĩnh Hảo đang nằm trên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, nhìn chăm chăm gương mặt điềm tĩnh của cô. Anh vươn tay vuốt vài sợi tóc rơi trên gương mặt cô, mới nhìn thấy nút áo của cô bị cởi bỏ, có thể thấy rõ áo ngực màu trắng viền tơ lụa bên trong.

Anh run run tự tay cài lại nút áo giúp cô, lòng ngón tay mướt mà không cần thận chạm vào da thịt như tuyết của cô, vừa mềm vừa mịn, xúc cảm tốt đẹp truyền từ đầu ngón tay đến đại não, khiến Cố Hạo Thần hít sâu một hơi, xem nhẹ cảm giác tốt đẹp đó. Lâm Tĩnh Hảo run rẩy lông mày tình lại, mở mắt, chống lại ánh mắt của Cố Hạo Thần, anh cười nói: "Em tỉnh rồi?"

Lâm Tĩnh Hảo nhìn thấy anh, rất bất ngờ, lại nhìn đến tay anh đang đặt nơi nút áo, cho là anh đang cởi nút áo, bất ngờ đưa tay tát một cái khiến Cố Hạo Thần không kịp phản ứng, lại giong lại vang: "Đồ háo sắc, cầm thú....."

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nếu như em đồng ý, tôi sẽ cưới em

Cố Hạo Thần bị Lâm Tĩnh Hảo đánh một bạt tay làm má phải nổi lên dấu tay màu đỏ rất rõ nét. Anh lại giống như người không có việc gì, thậm chí cả vết thương trên mặt cũng không sờ đến dù chỉ một chút.

Lâm Tĩnh Hảo chỉ cảm thấy lòng bàn tay run lên, tất cả bởi vì cánh tay dùng lực quá độ mà bủn rủn. Một bạt tay này là cô dùng hết toàn lực. Cô thấy Cố Hạo Thần không có biểu cảm, trong lòng nghĩ lại mà sợ, hai tay chống lên giường, cả người lui về sau: "Anh tránh ra, tôi không muốn thấy anh."

Hai tay của cô run rẩy mò mẫm trên tà áo của mình, hoảng loạn cài cúc áo, đối với Cố Hạo Thần trừ bỏ phần nộ còn lại đều là sợ hãi.

"Em thật sự cho rằng tôi sẽ làm ra chuyện như vậy sao?" Giọng nói của anh mạnh mẽ lạnh lẽo, nhưng đối với cô lại lộ ra một loại ôn nhu đặc biệt.

"Việc này là tôi tận mắt thấy, tự mình thấy chẳng lẽ là giả?" Lâm Tĩnh Hảo suy nghĩ đến buổi sáng hôm nay anh ta mới cưỡng hôn cô, ấn tượng với anh là suy cho cùng anh vẫn là giống đực, "Trong căn nhà này chỉ có tôi và anh, chẳng lẽ còn có người khác? Huống hồ người như anh có chuyện gì là không làm được!"

Lần đầu tiên gặp mặt anh đã cưỡng hôn cô, lần thứ hai thừa dịp cô uống rượu đã tính quan hệ nam nữ bất chính sao? Cô vì cái gì luôn bị anh khi dễ? Dù sao cô cũng không tin tưởng anh.

"Tôi trịnh trọng nói cho em biết, tôi không có làm chuyện gì với em." Cố Hạo Thần giải thích sự thật với nghi ngờ của cô, nhưng vẫn không làm cho Lâm Tĩnh Hào tin tưởng, vẫn thấy chế giễu sâu trong mắt cô như cũ, "Cố Hạo thần, anh đối với tôi như vậy còn nói không làm gì? Vậy như thế nào mới tính? Anh có biết chuyện này đối với nữ sinh rất tàn nhẫn đau khổ không. Không chỉ hủy diệt hạnh phúc và trong trắng của một người, còn có sinh mạng." Lâm Tĩnh Hào cắn môi, hai tay vẫn ôm mình, cực lực không khóc.

Cố Hạo Thần nhìn đôi mắt cô đã nổi lên những viên pha lê trong suốt, lông mi dày đặc bị nước mắt ướt át, bộ dáng là chẳng khác gì một cô gái đáng yêu. Làm cho người ta không nổi cơn thịnh nộ mà muốn che chở quý trọng cô. Anh có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một hơi, nhếch môi mỉm cười, điều chỉnh cảm xúc và suy nghĩ, giọng điệu của anh cực kì mềm nhẹ, chậm chậm như gió xuân, làm cho người ta thoải mái: "Những chuyện này tôi đều biết, cho nên tôi sẽ không để em chịu được một chút thương tổn nào, kể cả bản thân tôi. Tôi cũng biết bởi vì buổi sáng hôm nay tôi nhất thời kích động để lại ấn tượng xấu trong em, nhưng tôi dùng danh dự của mình thề tôi tuyệt đối không làm ra những chuyện này. Nếu em vẫn không tin lời tôi nói, như thế cho phép tôi phụ trách. Sau tốt nghiệp, nếu em nguyện ý, tôi cưới em."

Khi anh nói ra lời hứa hẹn, hoàn toàn là phát ra từ nội tâm mà thổ lộ, không miễn cưỡng.

Khi Lâm Tĩnh Hào bị thương muốn khóc lại nghe anh nói "Sau tốt nghiệp, nếu em nguyện ý, tôi cưới em" thì cô liền đình chỉ tất cả động tác, bởi vì bạn trai Cao Minh Tông của cô cũng nói với cô sau tốt nghiệp bọn họ sẽ kết hôn, lúc ấy cô không phải nói cô cao hứng biết bao nhiêu.

"Cố Hạo Thần, anh nghe cho kỹ, tôi tuyệt đối sẽ không gả cho anh. Bởi vì tôi đã có bạn trai, người trong lòng tôi là anh ấy, người tôi muốn gả cũng là anh ấy." Cô nâng mắt, trừng anh, anh lại ôn nhu cười yếu ớt, lơ đãng, lại vẫn cảm thấy bộ dáng cô trừng anh thật đáng yêu.

"Là sao?" Nếp nhăn trên mặt Cố Hạo Thần khi cười không ngừng mở rộng, "Em đã không muốn gả cho tôi, như vậy vì sao em luôn miệng nói tôi làm chuyện quá phận với em? Tôi giải thích em cũng không tin, em làm như vậy đơn giản là muốn tôi phụ trách, không phải sao? Tôi biết tôi được em thích, nhưng phương thức đặc biệt như vậy, tôi cố gắng thích."

"Người nào... Người nào thích anh? Cố Hạo Thần, anh đừng dát vàng trên mặt anh nữa." Lâm Tĩnh Hào cá lắm nói, "Tôi nói anh tôi hi vọng sau này sẽ không gặp lại anh, bởi vì gặp được anh cuối cùng cũng không có chuyện tốt."

Xem ra anh nhất định phải chứng minh trong sạch của bản thân, cô mới có thể cho anh sắc mặt hòa nhã, mới có thể xóa ấn tượng xấu của anh: "Tôi nhìn thấy bạn tốt Thẩm Giai Liên của em ở quán bar, cô ta có thể chứng minh em không phải bị tôi mang đi."

Anh không nghĩ muốn nói ra Thẩm Giai Liên, nhưng cô ta là nhân chứng duy nhất.

Mà Lâm Tĩnh Hào mở to con ngươi nhìn đầy mắt thâm thúy của anh, nơi đó một mảnh trấn tĩnh, cũng không có nửa phần bi ối. Chẳng lẽ cô thật sự hiểu lầm anh sao? Nhưng vừa rồi anh ta rõ ràng cởi cúc áo của cô, vừa nghĩ đến đây, khuôn mặt cô đỏ đến rỏ máu. Nhưng cô vẫn không thể tin lời nói của anh.

"Giai Giai?" Lâm Tĩnh Hào xoa nhẹ thái dương phát đau, cô và Thẩm Giai Liên đi uống rượu, nhưng cô uống ít liền saym từ lượng của cô cũng không khỏi quá kém, "Cô ấy sao vậy? Có chuyện gì không?"

"Cô ta hơn em" Cố Hạo Thần không nghĩ tới cô vậy mà còn quan tâm Thẩm Giai Liên, mà cô so với Thẩm Giai Liên, lại quá thiện lương. Nhưng tựa hồ đối với anh lại cảm hận quá mức?

"Anh nói vậy!" Lâm Tĩnh Hào không chút nghi ngờ mà thốt ra, phủ nhận Cố Hạo Thần, "Giai Giai là vì anh cực tuyệt mà thương tâm, cô ấy mới có thể đi mua say ở quán bar, mà tôi rơi vào tình cảnh như vậy. Nguyên nhân đều là vì anh."

"Tôi cũng biết bây giờ tôi có nói cái gì em cũng không tin, nhưng chỉ cần em không có việc gì là tốt, tôi thừa nhận một chút hiểu lầm thì có tính là gì, mà thời gian sẽ chứng minh tất cả."

Lâm Tĩnh Hào không để ý tới anh, vượt nếp nhăn trên quần áo, cô từ trên giường xuống, chân có chút nhũn ra, Cố Hạo Thần muốn đỡ cô, lại bị cô vô tình làm xong chuyện, thử từ từ đi tới cạnh cửa, mở cửa, tiếp tục đi.

Cố Hạo Thần cũng không nhiều lời, đi theo sau lưng cô, giữ khoảng cách. Hai người cứ như vậy đi đến đại sảnh của khách sạn. Cố Hạo Thần như nghĩ đến cái gì, gọi Lâm Tĩnh Hào vẫn đi ra ngoài: "Lâm Tĩnh Hào, từ từ. Tôi có thể chứng minh người mang em đến đây không phải tôi."

Lúc này Lâm Tĩnh Hào mới dừng cước bộ, theo anh đi đến trước quầy tiếp tân. Cố Hạo Thần ôn nhu cười với Thi Triển tiểu thư ở quầy tiếp tân: "Tiểu thư, cô có thể tra giúp tôi xem khách ở phòng 307 là ai không?"

Nhìn vẻ mặt tươi cười mê người của Cố Hạo Thần, tiểu thư ở quầy tiếp tân lục lọi máy tính ghi chép lại một phen: "Là một người tên là Hầu Chính, chứng minh thư là XXXX."

Lâm Tĩnh Hào vừa nghe, sắc mặt trắng xám, truy hỏi: "Cô không có gạt tôi?"

"Tôi lừa cô thì được gì?" Tiểu thư ở quầy tiếp tân vậy mà nhìn chằm chằm Cố Hạo Thần anh tuần nói, "Cô cũng không phải vị tiền sinh này."

Lâm Tĩnh Hào cực kỳ quen thuộc với Hầu Chính, biết rõ ràng cô có bạn trai, lại vẫn quán quýt làm phiền cô. Nghĩ muốn dùng hết tất cả phương pháp

lắm quen cô, khi ăn cơm lại càng muốn ngồi cùng bàn với cô, trong giờ học chung liền chọn chỗ ngồi trước sau của cô, thậm chí chạy đến kí túc xá chặn đường cô... Thật không ngờ anh ta thật sự đưa cô đến khách sạn. Xem ra cô hiểu lầm Cố Hạo Thần rồi. Nếu không phải anh đuổi tới đúng lúc, cô khẳng định bị Hầu Chính ăn đến xương cốt đều không còn. Cô vậy mà không cảm ơn anh, ngược lại còn hiểu lầm anh.

Lâm Tĩnh Hảo sáng tỏ nghiêm mặt đi ra ngoài, Cố Hạo Thần nói một tiếng cảm ơn với tiểu thư ở quầy tiếp tân cũng theo ra ngoài: "Lâm Tĩnh Hảo, tôi đưa em về trường học." Cố Hạo Thần lo lắng cô đi về một mình.

"Vừa rồi thực xin lỗi, là tôi hiểu lầm anh, lúc ấy là phản ứng theo bản năng, mà còn tại vì buổi sáng hôm nay anh... Cho nên tôi mới hiểu lầm, chuyện này cũng không thể tất cả tại tôi, đúng không?" Lâm Tĩnh Hảo cảm thấy cực kì có lỗi, bây giờ tỉnh táo nghĩ lại, hình như khi đó anh là cái cúc áo lại cho cô, nhưng lúc đó cô đâu có suy nghĩ nhiều như vậy.

"Đúng, tại tôi." Cố Hạo Thần bật cười, không nghĩ tới phương phức giải thích của Lâm Tĩnh Hảo đáng yêu như vậy, "Lần sau nhất định phải cẩn thận. Người gọi Hầu Chính kia là bạn trai của em sao?"

"Không." Cô lắc đầu phủ nhận.

"Thẩm Giai Liên nói với tôi là em bị bạn trai đưa đi..." Đáy mắt u ám của Cố Hạo Thần lóe ra tia sắc bén lạnh lùng, "Lâm Tĩnh Hảo, sao Hầu Chính lại biết em ở quán bar, em rõ ràng ở cùng một chỗ với Thẩm Giai Liên, sao anh ta có thể mang em đi từ trong tay Thẩm Giai Liên? Mà cô ta cũng không ngăn cản anh ta?"

Lâm Tĩnh Hảo nghe anh phân tích, trong lòng có một sự sợ hãi lấp đầy, làm cho cô không dám suy nghĩ.

"Lời này của anh có ý gì?" Sắc mặt hòa nhã của Lâm Tĩnh Hảo hiện lên một tia không vui.

"Tôi phải nhắc nhở em cần cẩn người bên cạnh em, có lẽ người em tin tưởng là người làm em tổn thương sâu nhất." Trực giác Cố Hạo Thần cảm thấy người Thẩm Giai Liên này có chút vấn đề, "Em muốn nhiều mưu trí, bảo hộ chính mình thật tốt."

"Tôi tin tưởng Giai Giai." Lâm Tĩnh Hảo nói chính mình không cần hoài nghi bạn tốt, nhưng trong lòng có một âm thanh khác lại nói, Cố Hạo Thần nói không phải không có lý.

Cố Hạo Thần biết mình không thể nói thêm gì nữa, nếu không lại làm cho cô hiểu lầm anh là phá hoại tình bạn của bọn cô, nhưng anh làm cho cô thấy rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mình sợ anh ấy phá hư tình cảm của cậu

Editor: Trà sữa trà xanh

Ban đêm gió mát phát phơ, thổi lất phất trên mặt hai người, êm ái như lòng bàn tay thiếu nữ mềm mại đang vuốt ve.

Cố Hạo Thần gọi taxi, nghiêng đầu nhìn Lâm Tĩnh Hảo: "Cùng nhau về đi."

Đây không phải là câu nghi vấn mà là câu mệnh lệnh, bá đạo không cho phép cô cự tuyệt.

Lâm Tĩnh Hảo nhìn kỹ Cố Hạo Thần đứng dưới ánh đèn, dáng người cao lớn, đường cong gò má lạnh lùng mà kiên quyết, khuôn mặt anh tuấn bị ánh sáng chập chờn cắt thành nhiều mảng, càng lộ vẻ cân xứng. Ánh sáng vàng nhu hòa chiếu xuống đỉnh đầu anh, một vòng một vòng nhộn nhạo hiện ra, anh tuấn mê người khiến người ta không dời mắt nổi. Không thể nghi ngờ anh chính là hoa mỹ nam lưu hành nhất bây giờ, nhưng không mất khí chất đàn ông.

Thật ra thì anh khiến người ta cảm thấy rất chính trực như ánh mặt trời, không giống người xấu, chỉ là Lâm Tĩnh Hảo không thể tiếp nhận chuyện anh cường hôn cô, cho nên sinh ra cảm giác kháng cự anh, tự động quy anh vào hàng ngũ người xấu.

Lâm Tĩnh Hảo không nói lời nào, bước chân đi về phía taxi, Cố Hạo Thần nhìn hành động của cô, ấn tượng của cô đối với anh đã chuyển biến tốt, đây là bắt đầu rất tốt.

Sau khi ngồi lên xe, hai người không nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người phập phồng trong xe. Cố Hạo Thần rất thích bầu không khí này, ngôn ngữ luôn kém hơn việc hai tâm hồn giao thoa.

Không bao lâu, bọn họ liền đến trường học: "Tôi đưa em về túc xá."

"Không cần làm phiền, anh mau trở về đi, nếu không cửa ký túc xá sẽ đóng." Lâm Tĩnh Hảo cup mắt, uyển chuyển cự tuyệt.

“Không sao.” Cố Hạo Thần vẫn kiên trì, có thể ở cạnh cô dưới ánh trăng xinh đẹp này, lãng lãng đi trong đường mòn trên sân trường, là một chuyện hạnh phúc dường nào, “Như em nói bây giờ đã khuya rồi, vạn nhất gặp người nào, một mình em biết làm sao? Tôi chỉ tiễn em đến lầu dưới ký túc xá, lập tức đi ngay. Hi vọng em không nên cự tuyệt ý tốt của tôi.”

Lời nói của anh dịu dàng mà thành khẩn, làm sao cô có thể cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng gật đầu.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu sáng bọn họ, bóng dáng chiếu trên mặt đất, bọn họ sóng vai, bóng dáng cả hai tựa sát nhau.

Con đường này cũng không tính xa, nhưng mỗi một bước đều khiến Cố Hạo Thần đi rất nặng nề. Khi anh biết cô có bạn trai, tim của anh bỗng nhiên đau. Anh sẽ không phá hư hạnh phúc thuộc về cô, bởi vì thích một người chính là hi vọng nhìn thấy cô vui vẻ.

“Đến rồi.” Lâm Tĩnh Hảo dừng bước trước ký túc xá, ngược mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh, “Cám ơn anh.”

Cô xoay người đi vào, cho đến khi biến mất trước mắt Cố Hạo Thần, anh mới lạnh nhạt nói: “Lâm Tĩnh Hảo, tôi thành thật xin lỗi em về chuyện lúc sáng, tôi nhất thời xúc động, hi vọng chúng ta có thể làm bạn.”

Lâm Tĩnh Hảo không nghĩ đến anh lại nói đến chuyện khó xử nhất trong đời cô sáng hôm nay, khiến mặt của cô không khỏi đỏ lên, may mắn là buổi tối, ánh sáng âm u, nhìn không rõ lắm.

“Tôi cũng đã tát anh một bạt tai, giữa chúng ta coi như là huê nhau. Về sau không cần nhắc tới chuyện này nữa.” Lâm Tĩnh Hảo thật sự muốn quét sạch những chuyện không tốt đẹp trong đầu ra, tránh cho hai người xấu hổ.

“Được, một lời đã định.” Cố Hạo Thần giãn lỏng mi ra, nâng lên nụ cười mê người.

Sau khi Lâm Tĩnh Hảo và Cố Hạo Thần tạm biệt nhau, trở về túc xá, trừ Thẩm Giai Liên, bạn cùng phòng là Trịnh Huệ Nhã và Tịch Xảo Nhu cũng ở đây. Sau khi chào hỏi, cô đi đến bên giường Thẩm Giai Liên, nhẹ giọng nói: “Giai Giai --”

“Tĩnh nhi, rốt cuộc cậu đã về? Cậu đi đâu vậy hả? Gọi điện thoại thì di động tắt máy, mình không tìm thấy cậu nên rất lo lắng. Bây giờ nhìn thấy cậu trở về, mình liền an tâm.” Thẩm Giai Liên cắt đứt lời nói của Lâm Tĩnh Hảo, nắm vai quan sát cô, vô cùng quan tâm, thấy cô rất tốt, liền mừng rỡ ôm cô, “Tĩnh nhi, thật xin lỗi, là mình không tốt, không nên kéo cậu đi uống rượu. Rồi lạc mất cậu.”

Thẩm Giai Liên càng không ngừng tự trách, âm thầm dùng dư quang ở khóe mắt quan sát phản ứng của Lâm Tĩnh Hảo. Cô đã gọi điện thoại hỏi Hầu Từ rồi, chuyện cậu ta bị xử lý, còn có Cố Hạo Thần đáng chết chạy tới đúng lúc, làm hư chuyện tốt.

“Giai Giai, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Lâm Tĩnh Hảo như rơi vào trong sương mù, không hiểu gì.

“Rốt cuộc hai người các cậu bị gì thế?” Trịnh Huệ Nhã và Tịch Xảo Nhu thấy hai người là lạ, cũng bu lại, “Uống rượu cũng không gọi hai chúng mình? Có phải các cậu không coi bọn mình là bạn không?”

“Đừng đánh ngã ba (ý nói sang chuyện khác).” Thẩm Giai Liên lời kéo Lâm Tĩnh Hảo ngồi xuống, “Tĩnh nhi, không phải mình gọi cậu tới uống rượu sao? Mình đi toilet trở lại đã không thấy cậu, mình liền đi xung quanh tìm cậu. Liền nhìn thấy cậu bị Hầu Từ dẫn đi, nhưng mình không đuổi kịp. Mình rất lo lắng cho cậu, nhưng đầu lại rất đau. Lại có Cố Hạo Thần đuổi theo, cho nên về trước.”

“Nhưng tại sao cậu nói với Cố Hạo Thần là bạn trai mình dẫn mình đi?” Đây không phải là rõ ràng đang nói dối sao?

“Đó là bởi vì anh ấy nói thích cậu, mình sợ anh ấy phá hư tình cảm của cậu và Cao Minh Tông, mình lừa anh ấy, làm như vậy là muốn anh ấy chết tâm. Mình làm như vậy đều là muốn tốt cho cậu, hi vọng cậu tha thứ chuyện mình tự ý làm chủ thay cậu, đừng trách mình có được không?” Thẩm Giai Liên làm nũng phe phẩy tay Lâm Tĩnh Hảo, sợ Lâm Tĩnh Hảo hoài nghi cô, về sau cô không thể ở cạnh Lâm Tĩnh Hảo làm vậy, “Về phần Hầu Từ, mình nhất định giúp cậu dạy dỗ cậu ta, đảm bảo về sau cậu ta không dám khi dễ cậu nữa.”

Lâm Tĩnh nhìn kỹ áy náy và lo lắng trong tròng mắt Thẩm Giai Liên, bạn bè lâu như vậy, cũng không nhẫn tâm trách cứ cô: “Chuyện đã qua, chúng ta đều không có việc gì là tốt rồi.”

“Vậy Tĩnh nhi cậu tha thứ cho mình sao?” Đáy mắt Thẩm Giai Liên hiện lên vui mừng, nắm tay Lâm Tĩnh Hảo nói: “Mình biết ngay là Tĩnh nhi tốt nhất.”

Trịnh Huệ Nhã vỗ nhẹ Thẩm Giai Liên: “Cố Hạo Thần đó là ai?”

“Không nói cho cậu biết.” Thẩm Giai Liên nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt Trịnh Huệ Nhã.

“Cũng không phải là muốn giành đàn ông với cậu, cậu phải vội vã như vậy sao?” Trịnh Huệ Nhã khẽ cười, ngón tay nhỏ nhắn mon tròn tóc quấn ở đầu vai, bộ dáng kia phong tình vạn chủng, mang theo nồng nặc mùi vị phụ nữ, ánh mắt trong sáng chứa đầy tia lửa điện, chỉ hơi náy mắt chút, là khiến người ta đắm chìm, “Huống chi coi như cậu giấu kỹ đi nữa, chỉ cần không phải đàn ông của người, một ngày nào đó sẽ nổi trên mặt nước thôi. Mình cũng không vội biết.”

“Cậu --” Thẩm Giai Liên giống như bị nói trúng chỗ tối, sắc mặt tái nhợt, rồi lại nói không ra lời phản bác, trong lòng phần hận căm tức.

“Mình cái gì, có phải là bị mình nói trúng không?” Trịnh Huệ Nhã cười có mấy phần hài lòng.

“Trịnh Huệ Nhã, có bản lãnh thì cậu đừng dựa vào đàn ông.” Thẩm Giai Liên đè nén tức giận trong lòng, cũng giấu cợt cô.

“Thanh xuân chính là vốn của phụ nữ, mình cam tâm dùng nó. Có nam sinh yêu thích mình, đó là bản lãnh của mình, dĩ nhiên, mình chỉ muốn Kim Phẩm.” Trong mắt Trịnh Huệ Nhã, tiền bạc đại biểu phẩm chất, có phẩm chất cùng cuộc sống vẫn là điều cô theo đuổi, cho nên bạn trai của cô đều là thiếu gia có tiền, “Những thứ cỏ dại lộn xộn bản tiểu thư không có hứng thú. Được rồi, mình muốn ngủ, không cãi với cậu nữa.”

Dứt lời, Trịnh Huệ Nhã liền trở về giường của cô nằm xuống.

Thẩm Giai Liên tức không chỗ phát, Lâm Tĩnh Hảo vỗ vỗ tay của cô: “Tĩnh tình Nhã Nhã chính là như vậy, cậu đừng để trong lòng.”

“Đúng, Giai Giai, mọi người sớm nghỉ ngơi đi.” Tịch Xảo Nhu cũng khuyên. Tính tình của nàng cũng giống như tên, rất dịu dàng rất đẹp, giống như tiểu thư khuê tú ngoan ngoãn, có một bạn trai thanh mai trúc mã.

“Thứ bảy sinh nhật mình, nhớ tới tham gia, mình sẽ giới thiệu bạn trai mới với các cậu.” Trịnh Huệ Nhã trong bóng đêm khắc ra những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chuyện tình cảm không có cách nào miễn cưỡng

Edit: Thố Lạt

Hơn bảy giờ tối, mọi người ăn cơm tối ở Hải Ngự Hiên nổi tiếng nhất thành phố, chọn phòng VIP xa hoa nhất, mà tất cả chi phí xa hoa này đều do bạn trai mới của Trịnh Huệ Nhã là Tiêu Vân Đào chi trả.

Nghe nói Tiêu Vân Đào là con trai của thương gia giàu có thất thành phố, nhà rất có tiền, còn là gia đình có tiếng trong thành phố. Hơn nữa anh lại là con trai độc nhất, nên rất được cưng chiều, được nâng như nâng trứng.

Khi bọn họ nhìn thấy người thật, cảm thấy anh rất xứng đôi với Trịnh Huệ Nhã xinh đẹp tuyệt trần. Tiêu Vân Đào đẹp trai tuấn tú, đường nét tinh tế, tóc đen tuyền, dưới đôi mày kiếm là đôi mắt đào hoa, đầy vẻ đa tình, khiến người ta không cẩn thận sẽ đắm chìm trong đó, khi cười lên rất mê người, nhìn quần áo của anh, đều là hàng hiệu.

Nghe nói họ mới qua lại nửa tháng, có thể chi nhiều như vậy để tổ chức tiệc sinh nhật cho Trịnh Huệ Nhã, khiến nhiều người hâm mộ không thôi. Mong mình là Trịnh Huệ Nhã hoặc bản thân tìm được một bạn trai vàng anh tuấn như Tiêu Vân Đào.

Nữ chính hôm nay Trịnh Huệ Nhã được bạn trai Tiêu Vân Đào nắm tay dắt đến trung tâm phòng VIP, chuẩn bị trình diễn một màn gây kích động lòng người. Chỉ thấy Tiêu Vân Đào đưa lên một hộp gấm Nhã Nhã, chúc em sinh nhật vui vẻ!”

Trịnh Huệ Nhã xinh đẹp nhận lấy, vừa cẩn thận vừa mong chờ mở ra, bên trong là một chiếc vòng cổ kim cương. Ánh sáng ánh lên trên đôi mắt cô, đầy vẻ vui mừng. Cô cười ngọt ngào vươn đôi tay trắng như tuyết ra ôm cổ Tiêu Vân Đào, ấn đôi môi đỏ mọng của mình lên mặt anh, dâng nụ hôn cảm ơn.

“Cảm ơn anh, Vân Đào.” Lúc này Trịnh Huệ Nhã then thùng như đoá hoa hé nở, nửa kiều mị nửa thuần khiết, rất mê người.

“Vậy cảm ơn thêm lần nữa đi.” Tiêu Vân Đào duỗi tay, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, khoá cô vào trong ngực, tiếp xúc thân mật.

“Đừng, thêm lần nữa đi.” Không biết ai hô lên, mọi người cũng phụ hoạ theo.

Trịnh Huệ Nhã kẻ sát mặt anh muốn in lên một nụ hôn, Tiêu Vân Đào lại giữ chặt gáy cô, để cô hôn lên môi mình, Khát vọng của anh mãnh liệt mà vội vàng, cắn nát trên miên trên cánh môi cô, lưỡi dài cạy miệng cô ra, môi lưỡi quấn quýt, anh cướp hơi thở của cô, cướp mùi hương của cô, như lửa tình bùng cháy khiến mọi người sôi sục.

Lâm Tĩnh Hảo thấy hai người ôm hôn, trong đầu lại hiện lên cảnh cô và Cố Hạo Thân hôn nhau, tai cô đỏ ửng, vô cùng xấu hổ và quần bách. Cô không dám nhìn tiếp, hơi chuyển mắt, sau đó từ từ rút khỏi đám người, cầm một ly nước trái cây, nhấp hai ngụm, muốn mượn cái này làm giảm nhiệt độ trong lòng.

“Sao vậy? Không thoải mái à?” Cao Minh Tông thấy Lâm Tĩnh Hảo rời khỏi, cũng theo ra, “Mặt đỏ như vậy, phát bệnh rồi à?”

Anh ta đưa tay lên trán cô, muốn dùng mu bàn tay thử nhiệt độ của cô. Lâm Tĩnh Hảo quay đầu đi, tim đập loạn, cô cố gắng khiến bản thân bình tĩnh: “Em không bị bệnh, có thể là do quá nhiều người, không khí không lưu thông, nên hơi nóng, mặt mới đỏ. Thật sự không sao đâu.”

Sau đó cô cầm ly nước trái cây đưa đến bên miệng che giấu sự khó xử của mình. Cao Minh Tông cảm thấy Lâm Tĩnh Hảo có phần không đúng, nhưng lại không sao nói rõ là không đúng ở chỗ nào.

“Tình Nhi, em hâm mộ Trịnh Huệ Nhã à?” Cao Minh Tông hỏi cô như vậy, muốn tìm ra chút bất thường từ đáy mắt cô, “Có được một bạn trai anh tuấn nhiều tiền như vậy. Mà thứ anh có thể cho em thì lại quá ít.”

“Sao anh lại hỏi em như vậy? Minh Tông, em làm chính mình là được rồi, hạnh phúc của mỗi người đều khác nhau, ở bên anh em cảm thấy vui vẻ và yên tâm là đủ rồi.” Lâm Tĩnh Hảo đặt ly nước trái cây xuống, nắm tay Cao Minh Tông mỉm cười, như ánh nắng dịu dàng chiếu vào lòng anh ta.

Cao Minh Tông cũng nở nụ cười, dùng sức nắm lại tay cô.

Lúc này Trịnh Huệ Nhã và Tiêu Vân Đào cũng hôn xong, tất cả mọi người vỗ tay chúc mừng.

“Tình Nhi.” Trịnh Huệ Nhã đến bên nhóm Lâm Tĩnh Hảo, Thẩm Giai Liên và Tịch Xảo Nhu, chớp mắt với các cô, “Sao hả, bạn trai mới của mình không tệ chứ? Nào, để mình giới thiệu với các cậu, đều là các công tử có phân phận, sau này có chuyện gì vẫn phải dựa vào họ. Còn cả Giai Giai nữa, đừng nói có trai tốt chị em không giới thiệu cho cậu, ví dụ như vị kia, nói với mình một tiếng, mình sẽ giúp cậu nghĩ cách.”

Sau đó Trịnh Huệ Nhã kéo các chị em sang phía Tiêu Vân Đào, ngồi cùng anh đều là bạn thân của anh, Khi họ đi qua đó Lâm Tĩnh Hảo thấy một bóng dáng quen thuộc -- Cố Hạo Thần, vẫn đẹp trai tự phụ như thế.

Thẩm Giai Liên cũng sửng sốt, không ngờ lại gặp anh ở đây, trong lòng vừa vui vừa buồn, tư vị trong lòng không biết phải hình dung thế nào.

“Hôm nay mình đến muộn.” Cố Hạo Thần chỉ vừa đến, xin lỗi Tiêu Vân Đào, sau đó quay sang Trịnh Huệ Nhã, khi ánh mắt chạm đến Lâm Tĩnh Hảo bỗng tối lại vài phần, ánh sáng vui sướng ngấm lưu chuyển dưới đáy mắt, đầy rạng rỡ, “Sinh nhật vui vẻ!” Anh đưa quả sinh nhật cho Trịnh Huệ Nhã.

“Cảm ơn.” Trịnh Huệ Nhã mỉm cười nhận lấy, lập tức ngồi xuống bên cạnh Tiêu Vân Đào. Ánh mắt nhìn Cố Hạo Thần từ trên xuống dưới, thì ra anh là chàng trai tốt trong miệng Thẩm Giai Liên.

Tiêu Vân Đào tiện tay ôm vai Trịnh Huệ Nhã, nắm tay cô, mắt nhìn chằm chằm Cố Hạo Thần: “Thần, đến muộn, phải phạt một ly rượu. Nhã Nhã, rót giúp Thần đi.”

Trịnh Huệ Nhã mỉm cười mở rượu, rót một ly, Cố Hạo Thần cười mà không nói, nhìn chằm chằm ly rượu, rượu màu nâu vàng sóng sánh.

Lâm Tĩnh Hảo bỗng có chút căng thẳng, đảo mắt qua Cố Hạo Thần, anh lại có vẻ bình tĩnh. Vậy cô phải lo gì chứ?

Khi Cố Hạo Thần vươn tay nhận rượu, một bàn tay khác nhanh chóng cướp lấy ly rượu, nói đầy hào khí: “Ly rượu này mình uống thay anh ấy.”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Thẩm Giai Liên vừa cướp lấy ly rượu, mà anh mắt cô ta lại dán chặt trên người Cố Hạo Thần, trong mắt chỉ có hình bóng một người, tất cả mọi người đều tò mò quan hệ giữa cô ta và Cố Hạo Thần.

Tiêu Vân Đào cười, rất kinh ngạc, cũng rất tò mò bạn thân không gần gũi sắc của mình lại có quan hệ với chị em của bạn gái. Anh nhún mày quay về phía Thẩm Giai Liên: “Các cậu biết nhau?”

“Mình không biết.” Cố Hạo Thần cũng không ngờ Thẩm Giai Liên lại lớn mật trước nhiều người như vậy, nhưng anh sẽ không mềm lòng trên phương diện tình cảm.

“Cố Hạo Thần, em thích anh, em muốn để mọi người biết.” Thẩm Giai Liên cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra mà to gan thổ lộ, sau khi nói xong ngực phập phồng, “Nên ly rượu này, em thay anh, cam tâm tình nguyện.”

Thâm tình như vậy, trong mắt người khác là hạnh phúc, với Cố Hạo Thần là gông xiềng ngoài ý muốn.

Ánh mắt Cố Hạo Thần tối đen như mực. Nhưng ngoài mặt không hề dao động, ánh mắt đảo qua Lâm Tĩnh Hảo, chỉ thấy cô cụp mắt, không có động tĩnh như hoá đá vậy.

Ánh mắt Thẩm Giai Liên vẫn dừng trên mặt Cố Hạo Thần, chậm rãi đưa ly rượu lên, đưa đến bên môi. Cố Hạo Thần duỗi tay, cầm cổ tay cô ta, tay còn lại lấy ly rượu, ngửa đầu uống cạn một hơi, không chừa một giọt. Anh lạnh lùng nói: “Cô Thẩm, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Xin hãy quý trọng bản thân.”

Bây giờ Thẩm Giai Liên lại bị Cố Hạo Thần từ chối trước mặt nhiều người như vậy, lòng cô ta lại bị anh vô tình xé nát lần nữa. Cô ta không biết mình đã phải dùng bao nhiêu hơi sức mới có thể ép mình không khóc ra, nhưng khoé mắt đã hơi ngấn nước. Cô ta xoay người rời khỏi trước khi nước mắt rơi xuống.

Mọi người tán ra, nhưng Lâm Tĩnh Hảo và Cố Hạo Thần lại nhìn lướt qua đối phương, anh mỉm cười với cô. Mà trong lòng cô lại có nỗi chua xót không nói nên lời, cổ họng nghẹn ắng.

Cô lẳng lặng xoay người đi, tìm Thẩm Giai Liên đang đau lòng. Cô ta ngồi trong góc, cầm một ly rượu, thất hồn lạc phách, nước mắt rơi vào ly, dấy lên màu sắc bi thương.

Thấy Thẩm Giai Liên đau buồn Lâm Tĩnh Hảo và Tịch Xảo Nhu muốn tiến lên khuyên nhủ cô ta, kết quả là Trịnh Huệ Nhã giữa các cô lại: “Tình tảo mà đau khổ, chỉ bằng để cậu ấy say.”

Thắm Giai Liên đã say choáng váng, cô ta loạng choạng đứng lên, đi về phía trước một bước, đột nhiên ngã nhào vào lòng Cao Minh Tông: “Em phải về, đưa em về.”

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tôi sẽ làm cho cô khổ sở hơn so với hiện tại

Editor: Hangbaobinh

Hai gò má của Thắm Giai Liên ửng hồng, say ngà ngà, không phân biệt được người ở trước mắt là ai, chỉ riêng đôi tay là không ngừng vỗ vào lồng ngực rắn chắc của Cao Minh Tông. Đôi môi đỏ mọng của cô ta hơi chu ra, giọng nói mềm mại, giống như đang làm nũng với bạn trai của mình vậy.

Lâm Tinh Hào, Trịnh Huệ Nhã, Tịch Xảo Nhu cùng bạn trai của cô ấy là Giang Vọng đều cực kỳ kinh ngạc, không biết phải làm như thế nào cho được.

Cao Minh Tông hoàn toàn bị những hành động của Thắm Giai Liên làm cho bối rối, anh ta lập tức kéo cánh tay của Thắm Giai Liên ra, muốn kéo cô ta từ trên người mình ra, mà cô ta lại càng sống chết cuốn lấy anh ta thật chặt, hai cánh tay giống như cây mây quấn quanh cây đại thụ, lấy nhu thắng cương, làm cho anh ta như thế nào cũng không thể kéo cô ta ra.

“Em muốn về, đưa em trở về.” Hai cánh tay Thắm Giai Liên quấn một vòng thật chặt quanh cổ Cao Minh Tông, đầu tựa lên cả vai của anh ta, âm thanh ôn nhu mềm mại, nhất quyết không tha.

Cao Minh Tông vô tội nhìn về phía Lâm Tinh Hào, chỉ sợ cô hiểu lầm “Tĩnh nhi, anh..... Cô ấy..... Chuyện này.....” Lời nói hoàn toàn không thể mạch lạc được, không biết nên nói làm sao nói gì, không biết nên làm sao nói cái gì mới không xấu đi.

“Thắm Giai Liên, phẩm chất của cô sau khi uống rượu thật là kém.” Trịnh Huệ Nhã sửa lại lông mày đang khể chau lại, còn chưa nhìn thấy Thắm Giai Liên có một bộ mặt điên cuồng như thế này.

“Lần sau thật không dám cùng cậu ấy uống rượu.” Tịch Xảo Nhu cũng gật đầu đồng ý, vừa kéo cánh tay bạn trai Giang Vọng của mình vừa nhắc nhở mọi người.

Ngũ quan của Giang Vọng giống như được chạm khắc ra, trông mất màu nâu sẫm, mái tóc đen xốc xếch, vẻ đẹp có chút âm nhu, là nam sinh thiên về sự lạnh lùng nhiều hơn.

Mặc dù tùy ý nhưng cũng rất nhã nhặn, nghe nói anh ta học mỹ thuật, nên mới có chút phong cách nghệ thuật cùng chán chường như vậy.

“Thật may là người cô ấy đụng không phải là tôi.” Giang Vọng cười nói, nụ cười kết hợp với vẻ bề ngoài, nhưng vẫn lộ rõ vẻ lạnh nhạt như cũ.

Nếu như đổi lại là anh ta, thì anh ta nhất định sẽ đẩy ngã Thắm Giai Liên xuống mặt đất, cũng sẽ không thương hoa tiếc ngọc giống như Cao Minh Tông. Anh ta và Tịch Xảo Nhu là thanh mai trúc mã, tình cảm rất sâu đậm, cho nên ánh mắt của anh ta ngoại trừ Tịch Xảo Nhu thì không có bất cứ người phụ nữ nào khác, anh ta cũng sẽ không đối xử dịu dàng với người phụ nữ nào nữa.

Lâm Tinh Hào cũng không để hành động của Thắm Giai Liên vào trong lòng, chỉ thương cô ta khổ sở say rượu vì tình, luống cuống nói: “Minh Tông, không sao, chỉ là do Giai Giai uống say thôi. Nếu không trước hết đưa cậu ấy về trước thôi.”

“Cũng được.” Trịnh Huệ Nhã cũng không muốn Thắm Giai Liên ở chỗ này làm cho cô ấy mất mặt.

Bởi vì bạn bè cùng lớn lên với Tiêu Văn Đào cũng quay lại nhìn, đang nhìn chuyện cười nơi này.

Lâm Tinh Hào đứng ở giữa, chỉ cảm thấy sau lưng mình có một ánh mắt đầy sắc bén không lúc nào sao lãng nhìn cô chằm chằm. Cô không quay đầu lại cũng biết đó là Cố Hạo Thần, trong lòng như có một sợi dây buộc chặt lại.

“Giai Giai, mình đưa cậu đi về nhé.” Lâm Tinh Hào đi đến bên cạnh Thắm Giai Liên, đưa tay ra để đỡ cô ta.

“Cô là ai? Đừng đụng vào tôi!” Thắm Giai Liên không khách khí chút nào đẩy cô ra, hơn nữa sức lực của tay rất là lớn.

“Tĩnh nhi, cẩn thận!” Cao Minh Tông thấy Lâm Tinh Hào bị Thắm Giai Liên đẩy ngã nhưng không có cách nào đến đỡ được.

Mà Thắm Giai Liên ôm anh ta thật chặt, bộ ngực mềm mại của cô ta dán vào lồng ngực của anh ta, lúc có lúc không cử động, làm cho anh ta có chút khoái chí.

Lâm Tinh Hào không có chút phòng bị nào bị cô ta đẩy ra, ngã nhào trên mặt đất, cái trán vừa lúc lại đụng phải cạnh bàn. Mà Cố Hạo Thần vẫn luôn quan sát động tĩnh ở bên đây vội vàng bước đến đỡ Lâm Tinh Hào dậy. Bốn họ bốn mắt nhìn nhau, nhìn nhau nhưng không nói gì, yên lặng nhìn thẳng

vào nhau trong mắt lại hiện lên buổi sáng mấy ngày trước, trong một mảnh sương mờ, bọn họ thân mật ôm hôn nhau. Cái việc làm cho người ta đỏ mặt tím đập loạn nhịp này không thể nào tìm được ở trên người khác cũng như không có cảm giác nào có thể thay thế được.

“Cảm ơn anh.” Lâm Tinh Hảo được Cố Hạo Thần đỡ, đáy mắt anh âm u không thấy được bất kỳ cảm xúc nào, giống như là bọn họ chưa từng quen biết nhau.

“Trán của cô chảy máu rồi.” Cố Hạo thần thấy thái dương bên trái của cô có vết máu, ánh mắt đầy căng thẳng.

“Không có việc gì.” Lâm Tinh Hảo đưa tay ra, đầu ngón tay khẽ vuốt vết thương, máu đỏ tươi chảy đầy ngón tay trắng như tuyết của cô.

Mà Thẩm Giai Liên nhìn thấy bọn họ một lần lại một lần gần nhau, một lần lại một lần gần gũi, nghe thấy anh quan tâm đến cô, nhìn thấy trong mắt anh chỉ có một người là Lâm Tinh Hảo, trong lòng càng khó chịu hơn, oán hận cũng không có chỗ để phát tiết ra. Ngày hôm nay là sự nhục nhã lớn nhất từ trước đến nay của cô ta, đối với Cố Hạo thần cô ta hận nhiều hơn là yêu, đối với Lâm Tinh Hảo từ tình cảm bạn bè chuyển sang sự thù hận, nếu như không phải là cô thì cô ta cũng sẽ không bị cự tuyệt một cách thê thảm như vậy. Cô ta mượn rượu giả say, không phải là muốn Lâm Tinh Hảo ném thừ một chút khổ sở như trong lòng cô ta sao. Nhưng Lâm Tinh Hảo lại độ lượng đến mức không quan tâm. Vậy thì tốt, cô ta sẽ cướp đi Cao Minh Tông, để xem Lâm Tinh Hảo còn có thể cười nữa được không. Ý nghĩ ác độc như vậy nảy sinh ngày càng lớn trong lòng cô ta. Cô ta vừa nghĩ đến sẽ có một ngày Lâm Tinh Hảo bởi vì mất Cao Minh Tông mà đau lòng thì khổ sở trong lòng cô ta giảm bớt đi một phần.

Thẩm Giai Liên âm thầm cắn răng, nhưng vẫn như cũ dây dưa cùng Cao Minh Tông, liền ôm chặt Cao Minh Tông muốn kéo anh ta đi: “Đưa em trở về, đầu của em đau quá.” Cô ta chau mày, đáng vẻ giống như rất là khó chịu.

Bởi vì Thẩm Giai Liên chỉ có dây dưa với Cao Minh Tông không thả mà Lâm Tinh Hảo cũng bị thương, nhất thời cũng không thể cùng bọn họ đi về được, không thể làm gì khác hơn là nói với Cao Minh Tông: “Minh Tông, trước tiên anh đưa cô ấy về đi.”

“Tinh Nhi, để anh đưa em đi bệnh viện.” Cao Minh Tông cự tuyệt sự an bài như thế, anh ta đẩy Thẩm Giai Liên ra, nhưng sau khi cô ta bị đẩy ra thì lại đánh lên người của anh ta.

“Vết thương nhỏ này không có chuyện gì, anh đưa cậu ấy về đi.” Lâm Tinh Hảo được Tịch Xảo Nhu đỡ ngồi xuống, cũng giúp cô vén sợi tóc ở bên má lên, để ra phía sau tai của cô.

“Cao Minh Tông, anh chăm sóc Giai Giai đi, chúng tôi sẽ chăm sóc Tinh nhi cho.” Trịnh Huệ Nhã đổ chút rượu mang tới, lấy khăn giấy đã được xếp thấm một chút rượu, sau đó lau trán cho Lâm Tinh Hảo: “Trước tiên dùng rượu sát trùng một chút rồi nói sau.”

Bởi vì bị rượu kích thích, Lâm Tinh Hảo đau quá mà phải cắn môi, nhủ lòng mày lại để nhịn đau.

Nhìn Lâm Tinh Hảo có bộ dáng khó chịu như vậy trong lòng Cố Hạo Thần co rút đầy đau đớn. Gương mặt của anh trở lên âm trầm, hai tay đút trong túi quần, siết thật chặt, hận rằng người bị thương không phải là mình, để có thể thay cô gánh chịu những đau đớn đó. Bởi vì anh tất cả đều bởi vì anh mà ra.

“Tôi đưa cô về.” Cố Hạo Thần đưa ra một quyết định này, anh nên cùng Thẩm Giai Liên nói chuyện một lần cho dứt khoát.

“Cậu muốn đi thật sao?” Tiêu Vân Đào khoát tay lên vai của Cố Hạo Thần, đôi lông mày chau lại.

“Có một số việc phải tự mình giải quyết.” Cố Hạo Thần kiên định gật đầu.

Sau đó anh bước hai bước đến trước mặt Cao Minh Tông, sự mạnh mẽ của anh cùng nỗi tức giận của cô ta cùng tồn tại làm cho Cao Minh Tông cảm thấy có một cảm giác đè nén. Cố Hạo Thần đưa tay ra đỡ Thẩm Giai Liên, cô ta liền thuận thế dựa vào trong ngực của anh, trong lòng cảm thấy rất hài lòng.

“Vậy mình đi trước đây.” Cố Hạo Thần nhẹ nhàng nói, mọi người không cảm thấy có chút khác thường nào, nhưng chỉ có Lâm Tinh Hảo biết là anh đang cùng cô chào tạm biệt.

Cố Hạo Thần đỡ Thẩm Giai Liên đang tựa vào trong ngực đi ra khỏi KTV, gọi một chiếc taxi, đỡ cô ta lên xe, nói với tài xế một địa chỉ. Nơi đến là một quán cà phê có phong cảnh rất tao nhã.

“Thẩm Giai Liên, xuống xe, cô không cần giả say ở trước mặt tôi.” Cố Hạo Thần chỉ cần liếc qua một cái là đã biết cô ta giả vờ, “Chúng ta nói chuyện một chút.” Lúc này anh bày ra vẻ thỏa hiệp.

Khóe miệng Thẩm Giai Liên hiện lên một nụ cười đầy thách thức, mở mắt ra trông thấy hiện lên một ánh mắt đầy tình tảo, làm gì còn đáng vẻ sau rượu như vừa rồi nữa. Cô ta khẽ cười: “Em chờ những lời này của anh lâu rồi.”

Bọn họ vào quán cà phê, ngồi xuống ở một góc khuất. Cố Hạo Thần nhìn chằm chằm đáng vẻ đầy vui vẻ như nở hoa của cô ta, không cách nào liên tưởng cô ta cùng ý tưởng độc ác kia cùng một người. Cô ta, luôn rất giỏi về nguy trang: “Cự tuyệt cô là quyết định của tôi, không liên quan tới Tinh Hảo, hy vọng cô không cần làm tổn thương tôi cô ấy nữa. Muốn điều kiện gì thì cô cứ nói, nhưng trừ việc tôi hẹn hò cùng với cô.” Thẩm Giai Liên cười lạnh lùng, cô ta cũng biết là anh sẽ không đồng ý hẹn hò cùng với cô ta: “Nếu như tôi vẫn cứ muốn anh và tôi hẹn hò cùng với nhau thì sao?”

“Như vậy thì tôi sẽ làm cho cô khổ sở hơn so với hiện tại.” Cố Hạo Thần nở nụ cười rất tao nhã, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng, tạo thành sự đối lập khác biệt, làm cho người ta không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Chương 10: Dùng hành động buông tay của anh để tác thành hạnh phúc của cô

Editor: tu tai

Ánh mắt Cố Hạo Thần sâu như biển sâu, tối tăm giống như muốn tắt cả ánh sáng đều biến mất. Nhưng động tác uống cà phê của anh lại vô cùng ưu nhã, giống như sức mạnh của gió bão đều bị anh nắm chắc trong tay.

"Anh --" Thẩm Giai Liên hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng không cách nào phát tác.

Cô nhìn Cố Hạo Thần trấn định tự nhiên như vậy, đánh bại sự kiêu ngạo của cô, cô cho là hành động của mình có thể uy hiếp được Cố Hạo Thần, không ngờ anh thật sự quá lãnh khốc. Cô hy sinh nhiều như vậy vẫn không đổi được thứ cô muốn, làm sao cô có thể chịu phục chứ.

"Không tin? Có lẽ cô có thể thử một chút." Cố Hạo Thần đặt nhẹ ly cà phê xuống, đuôi lông mày bên trái khẽ chau lên, cười ôn hòa, không hề có chút độ ấm.

Thẩm Giai Liên hít sâu một hơi, đối mặt với sát khí mạnh mẽ của Cố Hạo Thần cô không dám xem thường. Cô bùng cả phê lên bên môi đỏ tươi khẽ hóp một ngụm, mượn thời gian điều chỉnh tâm tính của mình: "Anh đã không muốn cùng tôi, vậy thì anh cũng không thể ở bên Lâm Tĩnh Hảo được. Nếu như anh theo đuổi cô ấy, tôi không chỉ trăm phương ngàn kế phá hư hai người, tôi cũng sẽ đoạt đi Cao Minh Tông người mà cô ấy yêu. Tôi cũng muốn cho cô ấy nếm thử nỗi đau của tôi một chút. Nếu không thật đúng tiện nghi cho hai người quá."

Nếu không chiếm được, như vậy thì ai cũng đừng nghĩ lấy được. Thành toàn, chưa bao giờ là việc làm của Thẩm Giai Liên cô.

"Tôi tin chắc Lâm Tĩnh Hảo vẫn rất tin tưởng lời nói của tôi." Thẩm Giai Liên rất có tự tin và nắm chắc ở phương diện này, "Hơn nữa Tĩnh Hảo rất thích bạn trai của cô ấy, cô ấy không phải là loại con gái tùy tiện đứng núi này trông núi nọ, cô ấy có kiên trì cùng điểm mấu chốt của đạo đức của mình, cho nên Cố Hạo Thần cho dù anh có phí hết tâm tư theo đuổi cô ấy, thì cô ấy cũng sẽ không đồng ý ở bên anh. Giống như anh nói chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng được." Sử dụng lời nói của anh ta để chen ép và tổn thương anh ta không còn gì thích hợp hơn.

Cố Hạo Thần cũng không vì những lời nói của Thẩm Giai Liên mà có mảy may vẻ buồn bã. Anh vô cùng bình tĩnh: "Chỉ cần cô không tổn thương Tĩnh Hảo, phá hư hạnh phúc của cô ấy nữa. Tôi có thể đồng ý với cô."

Anh thực sự muốn theo đuổi Lâm Tĩnh Hảo, nhưng sau khi biết cô có bạn trai thì anh đã bỏ qua cái ý nghĩ này. Chỉ cần người kia có thể cho cô hạnh phúc, anh có thể yên lặng chờ đợi ở bên cạnh cô. Dùng hành động buông tay của anh để tác thành cho hạnh phúc của Lâm Tĩnh Hảo, đáng giá.

Thẩm Giai Liên nghe được lời hứa của anh vừa vui vừa giận, vui chính là anh và Lâm Tĩnh Hảo sẽ không ở bên nhau, buồn là vì anh có thể buông tha tất cả vì Lâm Tĩnh Hảo.

"Để cho anh và tôi nghiêm túc kết giao còn khó hơn so với buông tha Lâm Tĩnh Hảo sao?" Thẩm Giai Liên khỏ sở nữu váy, đáy mắt trong suốt hòa lẫn bi thương, dù cho ai nhìn cũng sẽ thương tiếc, nhưng Cố Hạo Thần lại tuyệt không có bất kỳ thay đổi.

"Phục vụ, tính tiền." Cố Hạo Thần bỏ qua vấn đề của cô, đặt tiền cà phê lên bàn, sau đó đứng dậy rời đi.

"Cố Hạo Thần, anh đứng lại!" Thẩm Giai Liên phần nộ quát, "Tôi sẽ khiến anh hối hận."

"Tôi sẽ tuân thủ lời hứa của mình." Cố Hạo Thần lướt qua cô mà đi.

Hai tay của Thẩm Giai Liên nắm chặt, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay của nàng rất đau. Không biết ngồi bao lâu, cô mới một người rời đi. Trở lại trường học thì thấy Lâm Tĩnh Hảo và Cao Minh Tông dắt tay nhau đi trên đường mòn, nhìn đáng vẻ cười nói đầy hạnh phúc của họ, cô thề, cô nhất định phải phá hủy nụ cười tươi đẹp cùng tình cảm hạnh phúc của Lâm Tĩnh Hảo.

Ngày hôm ssau sau giờ học, Thẩm Giai Liên tiến lên kéo Lâm Tĩnh Hảo, nhìn chăm chăm vết thương còn đang dán băng gạc của cô ấy, giọng nói mang theo áy náy: "Tĩnh nhi, còn đau không?"

Lâm Tĩnh Hảo lắc đầu, mỉm cười: "Không đau."

"Nghe Nhã Nhã cùng Nhu Nhu nói là mình đẩy cậu ngã thương, Tĩnh nhi, mình thật sự uống say quá, bản thân làm cái gì mình cũng không biết nữa. Hi vọng cậu đừng để trong lòng."

"Mình biết rõ là cậu uống say mà." Lâm Tĩnh Hảo nhẹ nhàng vỗ tay của cô, "Lần sau không cho uống say nữa."

"Được." Thẩm Giai Liên cười rộ lên, ngọt ngào như hoa, giọng nói mềm mại như đường, "Vậy cho mình xem vết thương của cậu."

Dứt lời, tay cô giờ lên xoa xoa trán của cô ấy, ngón tay ấn lên, Lâm Tĩnh Hảo đau quá phải rên lên một tiếng. Thẩm Giai Liên bỗng co tay lại, liên tục nói xin lỗi: "Tĩnh nhi, thật xin lỗi, nhất thời mình không nắm giữ lực đạo trên tay, khẳng định làm cậu đau rồi. Mình đúng là chân tay vụng về. Mình không làm được cái gì, cũng không tỉ mỉ dịu dàng như cậu, khó trách anh ấy không thích mình....."

Nói đến chỗ đau lòng, đáy mắt cô ấy như muốn tuôn trào nước mắt.

"Giai Giai, cậu đừng nói bản thân như vậy." Lâm Tĩnh Hảo cầm tay của cô ấy, một cái tay khác lau nước mắt trên khóe mắt cô ấy, "Thật ra thì cậu rất tốt. Nhưng chuyện tình cảm phải từ hai phía, yêu thích đơn phương không thể tạo thành yêu, cho nên....."

Thẩm Giai Liên vẫn bi thương như cũ, chuyển tầm mắt, ánh mắt rơi vào bụi hoa phía xa: "Tĩnh nhi, cậu không cần an ủi mình nữa. Mình hiểu rõ mình không bằng cậu, bởi vì anh ấy nói với mình là anh ấy thích cậu."

"Anh ta?" Lâm Tĩnh Hảo bỗng giật mình, ánh mắt lo lắng, "Giai Giai, cậu đừng nghe anh ta nói vậy."

"Tĩnh nhi, thật, Cố Hạo Thần nói người anh ấy thích là cậu, cho nên từ chối qua lại với mình." Thẩm Giai Liên cắn cắn môi, trong mắt lại hiện lên một tầng nước trong suốt, "Tĩnh nhi, cậu không thích anh ấy đúng không?"

Trong giọng điệu của cô mang theo khăn cầu cùng chứng thực, yên lặng nhìn Lâm Tĩnh Hảo, muốn biết đáp án.

"Mình đã có Minh Tông rồi. Đương nhiên mình không thích anh ta." Làm sao cô có thể thích một người cường hôn cô chứ?

"Tĩnh nhi, vậy cậu hãy chính miệng nói cho anh ấy biết, như vậy có lẽ mình còn có một tia hy vọng." Thẩm Giai Liên dùng tình cảm đã động, nghĩ Lâm Tĩnh Hảo mềm lòng, "Tĩnh nhi, chỉ cần anh ấy chết tâm, anh ấy sẽ thấy mình tốt."

"Giai Giai, anh ta từ chối cậu không có quan hệ gì với mình. Sao cậu có thể để mình cô duyên vô cớ đi nói với anh ta về chuyện thích và không thích chứ?" Cố Hạo Thần chưa từng nói gì với cô, cô đi tìm anh ta sẽ chỉ làm bản thân khó chịu thêm một lần nữa.

"Tĩnh nhi, mình biết, cậu đang trách mình, có đúng không? Cho nên mới không muốn giúp mình, mình có thể hiểu. Là mình làm khó cậu." Thẩm Giai Liên thất vọng buông tay cô ra, thương tâm chạy đi.

Nhìn bóng dáng Thẩm Giai Liên đi xa, Lâm Tĩnh Hảo đứng tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải.

Qua hai ngày, Lâm Tĩnh Hảo bắt giắc đi tới học viện Kinh tế, đi tới dưới gốc cây đã lớn mà cô và Cố Hạo Thần gặp nhau lần đầu tiên. Quả nhiên thấy Cố Hạo Thần đang ở đó, cô nhìn bóng dáng to lớn cao ngạo của anh từ xa, chân chừ không tiến, cuối cùng vẫn xoay người rời đi.

"Lâm Tĩnh Hảo." Âm thanh của anh ta vang lên từ phía sau, giống như ánh mặt trời xuyên thấu đám sương sáng sớm, ấm áp, có sức mạnh xua tan tất cả.

Lâm Tĩnh Hảo lập tức dậm chân, cau mày, cắn môi, giống như là đứa trẻ trộm đường để ăn bị người lớn bắt được. Cô cố gắng nở nụ cười, xoay người đối mặt với Cố Hạo Thần đang đi về phía cô: "Chào anh."

"Em tìm tôi." Anh giống như biết đọc tâm mà đoán trúng tâm sự của cô.

"Ừ." Cô thành thực gật đầu, đôi lông mi khẽ rũ xuống, tạo bóng mờ dưới mắt, mấp máy môi, "Cố Hạo Thần, anh từ chối qua lại với Giai Giai có liên quan với tôi sao?"

Cố Hạo Thần khẽ nhướn đuôi lông mày, chờ đợi lời nói tiếp theo của cô. Nhưng rất lâu Lâm Tĩnh Hảo vẫn không nói ra được một chữ nào. Nghĩ thật lâu, cuối cùng tìm được phương thức hợp lý, nhưng anh lại lên tiếng, bởi vì anh đã đoán được cô muốn nói gì.

"Em không cần phải có bất kỳ gánh nặng trong lòng gì cả, anh từ chối cô ấy là việc liên quan đến cô ấy, không liên quan gì đến em." Cố Hạo Thần biết chắc là Thẩm Giai Liên lại nói với cô cái gì, "Anh sẽ không bao giờ làm phiền đến em nữa."

Sau lần gặp gỡ tại nơi này Lâm Tĩnh Hảo liền chưa từng gặp Cố Hạo Thần nữa, cô cho là anh cứ như vậy biến mất ở trong thế giới của cô.

Có một ngày, sau khi tan lớp giờ học chung cô bị Tiêu Văn Đào gọi vào một bên, đưa cho cô một hộp quà tặng: "Đây là Thần để cho tôi chuyển cho cô."

"Anh ấy..... ở đâu?" Lâm Tĩnh Hảo cũng không nhận hộp quà, chỉ muốn hỏi tại sao anh không tự tay đưa cho cô.

"Anh ta đi rồi."

"Đi?" Cô nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của anh.

"Anh ta đi nước Mỹ." Tiêu Văn Đào vừa nói ra lời này, Lâm Tĩnh Hảo hoàn toàn ngây người, anh ta lại nói, "Mười một giờ máy bay cất cánh, bây giờ đi còn có thể nhìn thấy một mặt."

Lâm Tĩnh Hảo cầm hộp quà trong tay Tiêu Vân Đào, chạy như bay đi ra ngoài, sợi tóc cùng mép váy bay theo gió như tơ lụa đang múa.

Nhưng bọn họ vẫn lỡ mất nhau, vừa bỏ lỡ chính là năm năm năm tháng.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Có một đôi giày màu đỏ trong nhà anh ta

Xuyên qua cửa thông suốt có thể nhìn thấy rõ ràng có một chiếc tất chân màu đen trên đường từ cửa đến giường, quần chữ T khêu gợi, áo ngực ren màu đỏ, còn có quần lót nam hình tam giác, quần áo trong, quần dài, đều ách mọi năm cùng một chỗ.

Một cô gái nằm trên giường mềm mại rộng rãi, da thịt tuyết trắng hòa với màu trắng thuần khiết của khăn trải giường. Ngũ quan cô ta xinh đẹp ngọt ngào tiêu hết dung nhan được trang điểm tinh xảo, khẽ nhếch môi đỏ mọng tô qua son, như một đóa tường vi hồng nở rộ mê người, con ngươi lộ rõ vẻ quyến rũ phong tình.

"Minh Tông, em xinh đẹp không?" Giọng nói mềm mại, nhắc lên một tâm nhu tình mật vòng, giảng Cao Minh Tông ở trong đó.

Mà cô gái này là Thẩm Giai Liên, bạn tốt nhất của Lâm Tĩnh Hảo.

"Xinh đẹp." Người đàn ông ở trên Thẩm Giai Liên lúc này đúng là bạn trai năm năm của Lâm Tĩnh Hảo - Cao Minh Tông, từ đại học đến tốt nghiệp, cho đến bây giờ đi làm.

Mà bây giờ cô gái trong ngực anh ta không phải Lâm Tĩnh Hảo, ánh mắt anh ta làm càn lưu luyến di chuyển trên thân thể của Thẩm Giai Liên, thu hết vẻ đẹp của cô ta vào trong mắt, mâu quang biến đổi thất thường.

"Em so với Tĩnh Hảo thì như thế nào?" Đầu móng tay mảnh khách đỏ tươi nâng cảm anh ta, mắt hạnh khép hờ.

"Ngực lớn mềm hơn cô ấy." Cao Minh Tông nghiêm trang.

"Cao Minh Tông, anh thật sự rất xấu... Ha ha..." Đầu ngón tay Thẩm Giai Liên dùng lực bấm một cái lên cảm của anh ta, đau đến mức anh ta hừ một tiếng.

"Em muốn mưu sát chồng sao? Dùng lực như vậy?" Cao Minh Tông nheo mi vuốt cảm, anh ta cảm tay cô ta ở trong tay, "Em muốn anh trừng phạt em như thế nào?"

Anh ta hơi nhíu mày, hình như suy nghĩ phương pháp trừng phạt cô.

Khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào đang cười của Thẩm Giai Liên dần dần trầm xuống, nghĩ muốn rút tay ngọc từ trong tay anh ta ra, lại bị nắm thật chặt: "Em làm sao vậy?"

"Anh nói em so với Tĩnh Hảo lớn hơn, anh đã chạm qua cô ấy sao?" Chân mày cô nhíu lại, chất vấn anh?

Chẳng lẽ năm năm này cô ta không có thu phục được tâm anh ta, trong lòng anh ta còn có Lâm Tĩnh Hảo? Dù sao Lâm Tĩnh Hảo là mối tình đầu của anh ta, mà Lâm Tĩnh Hảo còn phát ra được khí chất động lòng người.

"Thì ra là ghen tị?" Đầu ngón tay Cao Minh Tông điểm lên miệng nhỏ đang dẩu lên của cô ta, trong đôi mắt vui mừng nhộn nhạo, tự tôn của phái nam vì cô ta ghen tuông mà thỏa mãn, "Anh thật không có chạm qua cô ấy, mà cô ấy cũng sẽ không cho anh đụng chạm. Tĩnh Hảo giống như cọc gỗ vậy, đâu có như em hiểu được phong tình của anh? Anh thích phụ nữ nhiệt tình giống em vậy."

"Không chạm qua mà anh còn nói cô ta nhỏ hơn em?" Thẩm Giai Liên tuy có hơi sinh khí, nhưng trong lòng cũng đã cười nở hoa, ít nhất cô vẫn có ưu điểm hơn Lâm Tĩnh Hảo, tấn công vào tâm tư của người đàn ông này, cô vẫn thành công hơn Lâm Tĩnh Hảo, nếu không sao có thể đoạt Cao Minh Tông từ trong tay cô ấy, mà còn âm thầm chiếm lấy bốn năm, không bị cô phát hiện.

Trong đó nguyên nhân chính là cô không muốn để Lâm Tĩnh Hảo biết, bởi vì bây giờ không phải lúc tốt nhất để công khai quan hệ của cô ta và Cao Minh Tông. Chỉ cần cô công khai, nhất định làm cho Lâm Tĩnh Hảo suốt đời khó quên, đau tận xương cốt. Lúc này cô ta mới tiếp nhận thống khổ để cô bình phục.

"Vừa nhìn liền biết." Cao Minh Tông đã mê Thẩm Giai Liên mà quên những lời thề tốt đẹp đã từng thề với Lâm Tĩnh Hảo.

Bốn năm vụng trộm, tình cảm và tính cách bị hấp dẫn, làm cho Cao Minh Tông rơi vào lưới của gã, mà Lâm Tĩnh Hảo thanh thuần chỉ có thể nhìn không thể ăn, làm cho thanh niên nhiệt huyết như Cao Minh Tông sao có thể kiềm chế được cô đơn mà không vụng trộm? Cho nên anh ta và Thẩm Giai Liên kết hợp là kết quả chắc chắn.

"Ha ha..." Thẩm Giai Liên mỉm cười yếu ớt, tiếng cười êm tai như chuông bạc.

Sau đó cô ta tấn công một cánh tay, vòng tay lên cổ anh ta, kéo đầu anh ta xuống, liền hôn môi với anh ta.

Cao Minh Tông đã không cách nào chịu được cô ta chủ động nhiệt tình như vậy, hai người hợp lại làm một, thân thể dây dưa.

"Minh Tông, anh thật sự hư hỏng hơn tưởng tượng của em." Giọng nói Thẩm Giai Liên khàn khàn, trên trán đã xuất hiện một tầng mồ hôi.

Cao Minh Tông cúi đầu, đưa môi mọng đến bên tai của người phụ nữ, thổi hơi nóng vào lỗ tai của cô ta: "Giai Giai, em không phải thích anh hư hỏng như vậy sao? Càng hư hỏng càng tốt, không phải sao? Anh như vậy em mới hạnh phúc."

Thẩm Giai Liên chỉ mỉm cười yếu ớt, mồ hôi chảy dọc theo gò má, từ cảm nhận tinh xảo của cô ta xuống phía dưới rồi lặn đi.

Lực của Cao Minh Tông giống như muốn nghiền nát Thẩm Giai Liên vậy, cô ta giống như đoá hoa nhu nhược phiêu bạt trong mưa.

Sau khi mọi thứ qua đi, Cao Minh Tông nằm nghiêng bên người Thẩm Giai Liên, cô ta giương cao lông mi nói với anh ta: "Ôm em."

Cánh tay dài của anh duỗi ra, ôm cô ta vào trong ngực: "Cảm giác ở cùng em thật tốt."

Những thứ này đều là vì chỗ Lâm Tĩnh Hào không phóng thích, mà chỗ Thẩm Giai Liên lại đạt được thỏa mãn lớn.

"Sinh nhật Lâm Tĩnh Hào sắp đến rồi." Thẩm Giai Liên gói đầu lên khuỷu tay của anh ta, đầu ngón tay vẽ nhẹ lên vai anh ta, "Quà sinh nhật chuẩn bị tốt rồi sao?"

Anh đã từng hứa với Lâm Tĩnh Hào khi quen nhau, sau khi tốt nghiệp sẽ cầu hôn cô vào lần sinh nhật thứ nhất của cô. Nhưng tình hình hiện tại làm cho anh ta do dự. Anh ta không nỡ bỏ người đẹp nhiệt tình như Thẩm Giai Liên.

"Anh..." Cao Minh Tông nhếch môi, nhìn sắc mặt Thẩm Giai Liên dần tối sầm, cô ta lạnh lùng nói, "Nếu anh cùng cô ta kết hôn, em sẽ không làm tình nhân bí mật, cũng không làm vợ bé."

Cô ta hận thân phận tiểu tam, đơn giản là mẫu thân của cô ta là tiểu tam, cả đời đều loay quanh ở chỗ bần này, không ngừng đầu lên được. Cô ta hẳn không bước vào con đường của mẹ cô ta.

"Giai Giai, anh sẽ không ủy khuất em." Cao Minh Tông dỗ cô ta.

"Vậy anh liền muốn ủy khuất Lâm Tĩnh Hào." Thẩm Giai Liên nhắc nhở anh ta, "Cả không thể có cả hai, còn chút thời gian, anh có thể suy nghĩ cho rõ ràng, nhưng đừng hối hận vì quyết định của anh, bởi vì em sẽ không cho anh cơ hội nữa."

Sau đó cô ta lạnh lùng đẩy Cao Minh Tông ra, bọc khăn tắm rộng rãi liền đi vào phòng tắm, mà Cao Minh Tông nhìn bóng lưng mê người của cô ta như vậy thì trong lòng đầy mâu thuẫn. Nếu nói cưới vợ, anh ta vẫn cảm thấy Lâm Tĩnh Hào thích hợp làm vợ, nhưng anh ta lại không nỡ bỏ mối quan hệ duy trì bốn năm với Thẩm Giai Liên. Huống hồ anh ta có thể vào bộ phận thiết kế của tập đoàn Trí Mỹ, trong đó Thẩm Giai Liên cũng tồn không ít sức.

Anh ta nằm ngửa ở trên giường, nhìn trần nhà thờ dài. Anh muốn lựa chọn thế nào?

Anh ta đứng dậy, đi tới phòng tắm, ôm Thẩm Giai Liên dưới vòi sen: "Giai Giai..."

"Đừng... Nhớ Tĩnh Hào về liền không tốt." Thẩm Giai Liên chống đẩy, nếu hiện tại bị Lâm Tĩnh Hào phát hiện thì mưu kế của cô ta liền thất bại trong gang tấc.

"Hôm nay Tĩnh Hào tăng ca đến mười giờ mới về. Em yên tâm đi..." Anh ta hôn môi cô, nuốt đi lời cự tuyệt của cô ta.

Sau một lát, trong phòng tắm bọt nước văng khắp nơi, lại một cảnh triền miên kiêu diễm...

Bởi vì tăng ca mà chín giờ Lâm Tĩnh Hào mới tan ca. Bởi vì cô nghĩ đến trong tủ lạnh Cao Minh Tông không có lương thực dự trữ, liền đi siêu thị gần đó mua đông mua tây, sau đó cô gọi di động cho anh ta, không ai bắt máy. Cô cho rằng anh ta vội vàng, cho nên mới nhấn một tin nhắn. Sau đó đi thẳng đến nhà trọ riêng của Cao Minh Tông.

Cô lấy chìa khóa mở cửa, lúc khom lưng đổi giày, thấy đôi giày cao gót tám cm màu đỏ bên cạnh, ánh mắt cô như kim châm.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cô ấy đã sớm phản bội anh

Editor: Trà sữa trà xanh

Giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến tâm Lâm Tĩnh Hảo không thể yên tĩnh.

Cô nhìn đôi giày cao gót màu đỏ kia, sừng sốt một hồi lâu, mới phản ứng. Cô hít sâu một hơi, cảm thấy hốc mắt có chút chua xót. Cô lại hít sâu một hơi, tự nói với mình là mình quá nhạy cảm, suy nghĩ nhiều quá, có lẽ đây chẳng qua là giày đồng nghiệp nữ của anh, tìm anh có chuyện.

Cô đang muốn đi vào trong thì điện thoại trong túi xách reo lên. Cô cuống quýt móc ra xem, là điện thoại của cấp trên. Cô phải nhận. Cô nhìn phương hướng phòng ngủ một cái, không thể làm gì khác hơn là mở cửa lần nữa, đi ra ngoài nhận điện thoại.

Lâm Tĩnh Hảo vừa đi vừa nhận điện thoại, mới vừa bắt điện thoại liền vang lên giọng nói chua ngoa của cấp trên Ngô Lệ Tinh: "Lâm Tĩnh Hảo, còn chưa tới mười giờ, thế nhưng cô đã chạy về, công việc của cô làm xong rồi sao? Có phải cô không muốn tiền thưởng tháng này nữa không? Tôi cho cô biết, nếu như cô muốn tiếp tục làm ở ‘Hoàn Mỹ’, cô phải ngoan ngoãn nghe lời."

"Chị Ngô, em còn có một chút chưa làm xong, sáng sớm ngày mai em sẽ đi sớm, nhất định làm xong." Tính tình Lâm Tĩnh Hảo tốt nên giải thích.

"Sáng sớm ngày mai?" Ngô Lệ Tinh hừ lạnh một tiếng, "Sáng sớm ngày mai khách hàng sẽ tới xem thành phẩm, cô tới làm kịp sao? Tôi cho cô biết, đây là khách hàng lớn. Nếu có sơ xuất gì cô gánh nổi tổn thất của công ty sao?"

Lâm Tĩnh Hảo lắng lắng nghe, thái độ vẫn tốt như cũ: "Chị Ngô, em biết rõ."

"Biết mà cô còn dám không tăng ca? Không làm xong đã chạy lấy người?" Ngô Lệ Tinh cứng rắn lên giọng, ngôn ngữ trách móc nặng nề, "Tôi nói cho cô biết tôi hôm nay nếu như cô không làm xong, ngày mai cô cũng đừng nghĩ tới đi làm!"

Dứt lời, liền cúp máy.

Lâm Tĩnh Hảo nhìn màn hình đen nhánh, đứng dưới lầu, cô ngửa đầu, nhìn lầu sáu, từ phòng ngủ Cao Minh Tông phát ra ánh đèn, cả người cô vô lực. Cô nhìn hồi lâu, chậm rãi thu hồi ánh mắt, khoe mắt trong suốt lóng lánh, lưng thẳng tắp, rồi khỏi. Trở về công ty thiết kế áo cưới Hoàn Mỹ tiếp tục hoàn thành công việc.

Bởi vì từ nhỏ cô đã có một ước mơ, chính là mặc áo cưới chính tay cô thiết kế gả cho người đàn ông mình yêu. Cho nên mới lựa chọn học thiết kế thời trang. Hi vọng có một ngày có thể thực hiện mộng đẹp này.

Lâm Tĩnh Hảo sau khi tốt nghiệp đi xung quanh tìm việc làm, thật vất vả mới tìm được công việc đúng chuyên ngành. Ở công ty thiết kế áo cưới Hoàn Mỹ làm một viên chức nhỏ, phân ở phòng thiết kế tinh phẩm do Ngô Lệ Tinh đứng đầu. Từ việc bung trà đưa nước đến bây giờ là một trợ lý không thể nào nhỏ hơn, đã đứng một năm.

Mà mỗi lần Ngô Lệ Tinh làm việc, cô ấy chỉ nỗ lực 10%, còn dư lại 90% đều do cô thay cô ấy hoàn thành. Phần lớn cô làm thêm giờ đều vì như vậy, thời gian ở cạnh Cao Minh Tông càng ngày càng ít. Ít đến nỗi anh đã không còn gọi điện thoại hẹn hò với cô, dần dần hình như quên cô là bạn gái của anh.

Khi một mình Lâm Tĩnh Hảo yên lặng làm việc, Ngô Lệ Tinh đều ở bên ngoài ăn chơi đàn đúm, lấy lý do tốt đẹp là tiếp khách hàng.

Có thể nói ở vị trí này đều dốc sức vất vả làm việc, mỗi một bước Lâm Tĩnh Hảo đều đi vô cùng gian khổ.

Mà ở nhà trọ của Cao Minh Tông, Thẩm Giai Liên tắm rửa, ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài, cô nhìn thời gian sắp mười giờ rồi: "Minh Tông, em phải đi rồi, ngộ nhờ Tĩnh Hảo tới, chạm mặt thì không tốt."

"Giai Giai, anh không muốn em đi." Cao Minh Tông lời kéo tay của cô, đáy mắt đều là nồng nặc tình cảm không thôi, "Nếu không hôm nay em ở lại với anh được không? Có lẽ Tĩnh Hảo không về đâu."

"Không được!" Thẩm Giai Liên lạnh giọng cự tuyệt, cô tuyệt đối không thể để Lâm Tĩnh Hảo phát hiện trước sinh nhật của mình, tuyệt đối không thể.

Cao Minh Tông thấy Thẩm Giai Liên kiên trì cự tuyệt như vậy, trong lòng lập tức không vui, buồn bực, ngồi trên ghế sa lon.

Thẩm Giai Liên thấy anh có chút tức giận, không thể làm gì khác hơn là cười lấy lòng, tiến lên ngồi trên đùi của anh, ôm cổ anh, hôn mặt anh: "Được rồi, đừng tức giận, là em không tốt. Thật ra thì em cũng không bỏ được anh, muốn ở cạnh anh lâu hơn. Em làm như vậy còn không phải là vì anh sao. Không buộc anh, cho anh thời gian. Hiểu không? Chờ anh nghĩ xong, thời gian chúng ta ở cạnh nhau sẽ khiến anh thấy phiền đó."

Cao Minh Tông nghe mấy câu này, trong lòng đương nhiên hết giận, ngay sau đó cũng ôm eo thon của cô: "Em thật tốt."

Thẩm Giai Liên khẽ vuốt ve mặt của anh, trán kề trán, thật là thân mật: "Vậy em đi trước đây."

Thẩm Giai Liên từ trong ngực anh đứng dậy, Cao Minh Tông đưa tiễn tới trước cửa, mới nhìn thấy ở tủ giày có hai túi lớn thít với rau dưa, còn có đồ dùng hằng ngày.

"Chuyện này....." Cao Minh Tông hơi nhú mày kiếm, hai mắt nhìn thẳng vào mắt Thẩm Giai Liên, ngăm hiểu lẫn nhau, "Tình Hào cô ấy đã tới?"

Thẩm Giai Liên lại nhìn đến đôi giày cao gót màu đỏ của mình, lông mày chau chặt, ánh mắt biến ảo sáng tối, suy đoán rốt cuộc Lâm Tĩnh Hào đã biết được bao nhiêu chuyện: "Anh nói cô ấy biết chuyện của chúng ta rồi sao?"

Cao Minh Tông khẽ lắc đầu: "Anh không biết."

Khi Lâm Tĩnh Hào tới chắc bọn họ còn ở trong phòng tắm. Nếu như Lâm Tĩnh nhẹ nhàng đi tới phòng ngủ, đến gần phòng tắm, vậy nhất định sẽ thấy âm thanh của bọn họ, như vậy tất cả sẽ xong rồi. Sắc mặt anh rõ ràng trắng bệch, chán nản ngồi trên sofa, có chút bần thần.

Thẩm Giai Liên thu hết mọi biến hóa trên mặt Cao Minh Tông vào mắt, xem ra tình cảm trong lòng Cao Minh Tông còn nghiêng về phía Lâm Tĩnh Hào. Cô bỏ ra nhiều như vậy, tuyệt đối không cho phép Cao Minh Tông lùi bước.

Cô khẽ cười đi tới bên cạnh anh, nắm tay anh: "Anh lo lắng cái gì? Sở Tĩnh Hào biết mà chia tay với anh sao?"

Cao Minh Tông khẽ híp mắt nhìn Thẩm Giai Liên, trong lòng hết sức mâu thuẫn, nhưng lại không nói. Mặc dù anh mê luyến vẻ đẹp của Thẩm Giai Liên, nhưng trong đáy lòng anh vẫn không muốn hiện tại mất đi Lâm Tĩnh Hào. Dù sao Lâm Tĩnh Hào là mối tình đầu xinh đẹp của anh, hơn nữa còn là ứng cử viên làm vợ thích hợp nhất.

Thẩm Giai Liên đoán được anh khó có thể lựa chọn, khổ sở mấp máy môi: "Anh cho rằng Lâm Tĩnh Hào là toàn tâm toàn ý yêu anh sao? Không, cô ấy không phải. Cô ấy đã sớm phản bội anh, mà anh lại không biết."

"Không, không thể nào. Tĩnh Hào không phải là người như vậy!" Cao Minh Tông lập tức phản bác.

"Em có chứng cứ." Thẩm Giai Liên lấy di động ra, từ trong điện thoại hiện ra một tấm hình, sau đó đưa tới trước mặt Cao Minh Tông, "Chính anh xem đi."

Cao Minh Tông cầm lấy điện thoại ở Thẩm Giai Liên trong tay, ánh mắt rơi xuống hình ảnh nam nữ ôm hôn thân mật. Trong hình có thể thấy rõ cô gái kia chính là bạn gái năm năm của anh, Lâm Tĩnh Hào thuần khiết lịch sự tao nhã, mà người đàn ông kia vô cùng quen mặt, chỉ là nhất thời anh nhớ không ra. Đáy mắt anh đột nhiên dấy lên lửa giận hùng hục, dường như muốn thiêu đốt ảnh chụp đôi nam nữ này.

"Người đàn ông này là ai?" Ngón tay nắm điện thoại đều trắng bệch, lạnh lùng chất vấn.

Tấm hình kia chính là hình ảnh năm năm trước Thẩm Giai Liên nhờ Lâm Tĩnh Hào thay cô thổ lộ, bị Cố Hạo Thần cường hôn. Vì nỗi thù khắc cốt ghi tâm này, cô đã giữ tấm này hình này đến bây giờ, là thủ đoạn lợi hại nhất dùng để ly gián Cao Minh Tông cùng Lâm Tĩnh Hào.

Đáy mắt Thẩm Giai Liên thoáng qua một tia sáng khoái, còn có ánh sáng ác độc: "Người đàn ông này anh cũng biết. Anh ta chính là nam sinh tài giỏi của học viện thương nghiệp, sau đó qua Mỹ du học Cố Hạo Thần."

"Cố Hạo Thần?" Cao Minh Tông giống như trở lại thời thanh xuân, tìm tòi tất cả tin tức về Cố Hạo Thần, "Em thích anh ta?"

"Phải nhưng anh biết không? Rõ ràng là em thích anh ta trước, nhưng Lâm Tĩnh Hào trong lúc thổ lộ giúp em thì thầm mến anh ta, nếu không phải là em uy hiếp anh ta rồi đi, Tĩnh Hào đã sớm ở cạnh anh ta." Thẩm Giai Liên điên đảo không phân là hắc bạch, mặt sát hai người họ, "Em uy hiếp nếu như anh ta không rời đi, như vậy em liền công bố chuyện hai người bọn họ trong bảng thông báo của trường, bọn họ sẽ mang tiếng xấu trên lưng, phá hủy danh dự của bọn họ. Vì tiền đồ, anh ta đã đồng ý, sau đó mới đến nước Mỹ. Nếu không người bị phản bội chính là anh."

"Năm năm trước em đã biết chuyện của bọn họ, tại sao đến bây giờ em mới nói cho anh biết?" Cao Minh Tông tức giận nắm hai vai của cô, nhìn cô chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chàng trai trong kí ức thanh xuân

Edit: Thổ Lạ

Cánh tay Thẩm Giai Liên bị Cao Minh Tông dùng sức nắm mạnh làm đau đớn, ánh mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Thẩm Giai Liên trước mặt, giống như cô ta chính là Lâm Tĩnh Hào lên lút yêu đương với Cố Hạo Thần, chỉ muốn xé nát cô ta.

"Minh Tông, anh nắm tay em đau quá." Thẩm Giai Liên đau đến nhăn nhó như khi ăn ớt, giờ tay cần tay anh ta, lại bởi vì lực của anh ta quá lớn, không có cách nào tránh thoát, "Cao Minh Tông, anh nhìn cho kĩ, em là Thẩm Giai Liên, không phải Lâm Tĩnh Hào!"

Cô ta cất cao giọng nhắc nhở anh ta, trong mắt cô ta cũng dấy lên sự phẫn nộ, cô ta thật sự không ngờ sau khi nghe được chuyện Lâm Tĩnh Hảo phản bội mình Cao Minh Tông lại điên cuồng như vậy. Xem ra cô ta vẫn luôn xem nhẹ vị trí của Lâm Tĩnh Hảo trong lòng Cao Minh Tông, dù sao bọn họ cũng có tình cảm hồn nhiên nhất, và với cô ta, Cao Minh Tông quả nửa là vì tính phúc.

Thẩm Giai Liên nghĩ đến đây, trong lòng càng không cam tâm, dựa vào đầu mà Lâm Tĩnh Hảo có được sự yêu thích của Cố Hạo Thần, còn giữ lấy Cao Minh Tông nhiều năm như vậy? Dựa vào đầu mà tất cả con trai đều thích cô ta, mà cô ta đâu có thua kém cô thứ gì?

Thẩm Giai Liên oán hận khó mà bình tĩnh lại, cộng thêm Cao Minh Tông không còn hoàn toàn chịu sự khống chế của cô ta. Thù mới hận cũ, cô muốn tính rõ với Lâm Tĩnh Hảo. Cô ta không thể thua Cố Hạo Thần vào năm năm trước, năm năm sau lại thua Cao Minh Tông.

Cao Minh Tông được Thẩm Giai Liên nhắc nhở, lúc này mới hơi tỉnh ra, lực nắm tay cô ta thả lỏng ra một chút: "Vì sao? Các người đều muốn gạt tôi?"

"Minh Tông, em không nói với anh là vì không muốn làm ảnh hưởng đến tình cảm lúc đó của anh và Lâm Tĩnh Hảo. Em nghĩ có thể ở bên Cố Hạo Thần, là có thể chặt đứt mối tơ tưởng của cô ta. Như vậy sau khi cô ta hết hi vọng có thể toàn tâm toàn ý ở bên anh. Nhưng em hi sinh lớn như vậy, tỏ tình với anh ta trước mặt bao nhiêu người, anh ta lại từ chối. Em hết cách, em không muốn anh chịu tổn thương giống em, bởi em biết lúc này rất đau, nên em nghĩ cách đến gần anh, an ủi anh, không ngờ càng hiểu anh, em lại càng đắm chìm trong sự dịu dàng của anh, Minh Tông, em chỉ vì thích anh, không đành lòng nhìn anh đau khổ, em muốn dùng tình yêu của em toàn tâm toàn ý chữa lành vết thương của anh, nên em mới không muốn nói cho anh. Minh Tông, anh sẽ không trách em chứ?" Thẩm Giai Liên thay mặt nạ dịu dàng, lấy tình làm cảm động, muốn tình cảm của Cao Minh Tông nghiêng về cô ta.

"Giai Giai... Xin lỗi, anh không nên đối xử với em như vậy. Nhưng anh khó có thể bình tĩnh, Lâm Tĩnh Hảo cô ta sao có thể lừa gạt anh như vậy? Hơn nữa còn lừa gạt anh lâu như vậy!" Cao Minh Tông buông lỏng tay cô ta, tức giận quăng di động vào ghế sofa.

"Minh Tông, đừng giận." Thẩm Giai Liên khẽ vỗ về bờ ngực phập phồng trấn an anh ta, "Làm bạn của Tĩnh Hảo như em cũng không thấy cô ta phản bội anh như vậy. Nếu cô ta có thể nhẫn tâm với anh như vậy, thế thì anh cũng không phải mềm lòng nữa. Nếu không người bị thương sẽ là anh, lẽ như Cố Hạo Thần kia trở lại, Lâm Tĩnh Hảo nhất định sẽ dao động, vậy thì anh cũng sẽ bị cô ta vứt bỏ, lúc đó anh phải làm sao?"

"Cô ta vứt bỏ anh?" Cao Minh Tông cười lạnh, cảm thấy thật nực cười, "Bây giờ anh còn muốn đá cô ta. Nếu sớm biết cô ta là loại phụ nữ lăng lợ như vậy, anh đã sớm chia tay với cô ta rồi. Thiết cho anh bao năm nay chịu đựng cô ta thường xuyên lừa gạt, trong mắt cô ta anh vốn không bằng việc học và công việc của cô ta. Nếu cô ta không xem anh như bạn trai, vậy anh cũng sẽ không để cô ta làm bạn gái anh nữa."

"Anh cứ thế mà nói lời chia tay với Lâm Tĩnh Hảo sao?" Thẩm Giai Liên kéo tay anh ta, âm trầm quan sát sắc mặt anh ta.

"Không chia tay thì làm sao? Không lẽ phải để cô ta tiếp tục lừa gạt anh?" Cao Minh Tông quay đầu, đáy mắt không còn cảm hờn tức giận, chuyện này là sỉ nhục với Cao Minh Tông, là tổn thương sâu sắc với tự trọng đàn ông của anh ta. Sao anh ta có thể dễ dàng tha thứ.

"Cô ta gạt anh năm năm, chẳng lẽ anh cứ thế chia tay với cô ta, có phải quá tốt cho cô ta rồi không?" Ngón tay Thẩm Giai Liên tuy ý xẹt qua da thịt trần trụi của anh ta, giọng điệu có chút tùy tiện, "Nếu anh muốn đập đám lửa giận trong lòng này, em có thể giúp anh xả giận."

"Phải làm sao?" Cao Minh Tông bị cô ta khơi mào hứng thú.

Trong mắt Thẩm Giai Liên loé lên sự độc ác khoái chí, sau đó nâng mắt lên, dịu dàng nhìn anh ta: "Minh Tông, anh có đồng ý bên em không? Chỉ cần anh toàn tâm toàn ý chấp nhận em, vậy thì em sẽ khiến tương lai của anh càng sáng lạng, những thứ này Lâm Tĩnh Hảo cũng không thể cho anh. Anh nghĩ kĩ thì hãy gạt đầu."

"Giai Giai, em tốt với anh như vậy, sao anh có thể phụ em. Đương nhiên anh bằng lòng ở bên em." Chút lưu tuyến cuối cùng của Cao Minh Tông với Lâm Tĩnh Hảo đã bị Thẩm Giai Liên chặt đứt, một tâm hình đã có thể khiến anh ta buông bỏ kiên trì lúc ban đầu. Hình tượng thanh khiết nhất của Lâm Tĩnh Hảo trong lòng Cao Minh Tông hoàn toàn sụp đổ, hơn nữa còn bị xem là sỉ nhục.

Thẩm Giai Liên nhu tình hấp dẫn, trước kia còn thay mình tăng giá, lòng Cao Minh Tông đương nhiên sẽ nghiêng về phía có lợi cho anh ta, ở trong xã hội thượng lưu đã khiến Cao Minh Tông trở nên khéo đưa đẩy và lão luyện.

Thẩm Giai Liên cười hài lòng, sau đó dòi dòi môi đỏ mọng đến bên tai anh ta, khẽ nói, nói xong cô ta còn nhắc nhở: "Trước sinh nhật cô ta, tuyệt đối không được để cô ta thấy sự bất thường của anh, anh phải tốt với cô ta như trước." Thẩm Giai Liên kéo tay Cao Minh Tông, dùng ánh mắt sáng rực nhìn anh ta, "Minh Tông, phải dựa cả vào anh đấy."

Cao Minh Tông ôm vai Thẩm Giai Liên, gật đầu đồng ý: "Được."

Mà Lâm Tĩnh Hảo tăng ca cả đêm ở công ty tỉnh lại, mới bảy giờ, vẫn chưa đến giờ làm việc. Cô dụi mắt, vươn vai, giặt giặt tay chân có chút tê dại, lúc này mới từ từ đứng dậy, đi đến sau cửa sổ, quan sát phong cảnh thành phố phía dưới.

Lâm Tĩnh Hảo kiểm tra áo cưới thành phẩm thêm một lần nữa, đây là việc của Ngô Lệ Tinh, nhưng cô hoàn thành. Nếu cô không làm, kết quả một năm nỗ lực của cô sẽ là con số không.

Cô nhìn cửa phòng làm việc, sau đó rời đi, xuống lầu mua bữa sáng. Cô đến tiệm ăn sáng hay ăn, mua một phần cháo và bánh bao hấp, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống ăn.

Trên tường có treo TV, đang chiếu tin tức, biên tập viên đang đọc tin tức mới nhất.

Tổng giám đốc Cổ Hạo Thần của tập đoàn XX đứng trong top 500 toàn thế giới, du học ở nước Mi đã xin từ chức, gần đây đã về nước, do tổng giám đốc Tiêu Vân Đào của tập đoàn Trí Mỹ đích thân ra sân bay đón, nghe nói Cổ Hạo Thần đã gia nhập tập đoàn Trí Mỹ, vì anh và Tiêu Vân Đào từng học chung, nhưng cả hai bên đều giữ im lặng về vấn đề này, chi tiết vẫn phải xem thành ý của tập đoàn Trí Mỹ, như vậy tin rằng tập đoàn Trí Mỹ sắp nghênh đón một người của thế hệ mới. Mời theo dõi tiếp diễn biến ở các bản tin sau.

Sau đó hình ảnh chuyển đến sân bay, Cổ Hạo Thần vẫn đẹp trai cao lớn, vóc dáng góc cạnh hoàn mỹ, mặt mày lạnh lùng sắc bén, đôi mắt thâm thúy như đại dương sâu thẳm, sâu không thấy đáy, đáy hồ trong trẻo lạnh lùng khiến không ai có thể rời mắt. Nhưng bây giờ anh đã trút bỏ vẻ non nớt khi ở trường, thần thái giữa trán tràn đầy tự tin, còn có cả khí khái vương giả khiến người ta phải thần phục. Trên hình là cảnh anh và Tiêu Vân Đào vẫn tuấn mĩ và mị ỡm nhau, sau đó cùng rời khỏi.

Nhìn thấy chàng trai khi xưa, cô lại ngây người, đáy mắt ngậm đầy sóng.. Kí ức thanh xuân đột nhiên ủa về như thủy triều.

Điều này khiến cô nhớ lại năm năm trước đuổi đến sân bay, nhưng lại không tìm thấy anh trong hàng vạn người, tiễn anh. Cô nghĩ mình sẽ không gặp lại anh, không ngờ thấy anh thật ra lại là ở trong TV, anh có thành tựu lớn như vậy. So với anh, mình đã thấp đến trong bụi rậm.

"Tình Hảo?" Người gọi cô không nhận được sự trả lời của Lâm Tình Hảo, mãi đến khi hươ tay trước mắt cô, mới kéo suy nghĩ của Lâm Tình Hảo về.

"Tiểu Hi." Lâm Tình Hảo ngồi đối diện đồng nghiệp Đường Hi, rất áy náy.

"Tình Hảo, cậu nhìn hai anh chàng trong TV đến phát khóc, cậu biết họ à?" Đường Hi cùng nhóm với cô, là một cô gái nhanh nhẹn nhanh miệng, tâm địa vô cùng tốt, rất hợp với Lâm Tình Hảo.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi

Editor: Hangbaobinh

Lâm Tình Hảo chỉ cảm thấy khóe mắt đau nhói, gờ tay lên khẽ vuốt nước mắt ở khóe mắt, sau đó dịu dàng mỉm cười nói: "Mình không có khóc.?"

"Rõ ràng là cậu đã khó, lại còn cứng rắn không có thừa nhận." Đường Hi rất đau lòng Lâm Tình Hảo rõ ràng có lúc rất mềm yếu nhưng vẫn luôn luôn cật lực để cố gắng chống đỡ, "Cậu nhìn mắt cậu đỏ giống như mắt thỏ rồi. Có phải trên TV có một người đàn ông đã từng làm tổn thương cậu hay không, cho nên khi cậu nhìn thấy anh ta liền nghĩ ngay đến những chuyện khổ sở sao, mà....."

Đường Hi thấy đầu Lâm Tình Hảo cúi thật thấp đầy yên lặng, giống như đang trốn tránh cái gì đó, cũng không tiện tiếp tục nói nữa: "Tình Hảo, đã qua rồi đã qua rồi, không cần phải để ở trong lòng nữa."

"Tiểu Hi, mình cùng bọn họ chưa từng quen biết." Lâm Tình Hảo phủ nhận, cô và bọn họ sẽ không có sự tiếp xúc nào, không phải là người cùng một thế giới, "Ánh mắt mình đỏ là bởi vì ngày hôm qua mình làm thêm giờ, cho nên lúc xem tivi đã cảm thấy có chút đau mắt, sau đó mới khóc. Đúng thật là cậu xem nhiều phim truyền hình quá rồi nên sức tưởng tượng cũng thật là phong phú đó."

Đường Hi nghiêm túc nhìn mắt củ Lâm Tình Hảo, thấy bên trong có không ít tia máu, dưới vành, mắt cũng có quầng thâm đen: "À, hóa ra là như vậy. Chỉ là tại sao cậu lại phải thức đêm để làm việc, nhất định là chị Ngô lại giao việc cho cậu làm thay chị ta rồi. Chị ta thật hay khinh dễ cậu. Tình Hảo, cậu không thể như vậy được, bình thường cậu vì làm thêm giờ mà sai hẹn với bạn trai, hình như đã lâu rồi mà anh ta không còn hẹn cậu nữa rồi, nếu tiếp tục như vậy nữa thì tình cảm của hai người sẽ xảy ra vấn đề đó..... Ý tứ của mình không phải là như vậy, mình muốn nói....."

"Tiểu Hi, mình hiểu rõ là cậu muốn tốt cho mình mà." Lâm Tình Hảo đưa tay nắm lấy bàn tay đang để trên bàn của Đường Hi,

"Thật ra thì làm nhiều việc một chút cũng không có quan hệ gì, ít nhất mình cũng được rèn luyện, cũng nắm giữ được kinh nghiệm, đây chính là được học tập miễn phí đó. Cậu đừng bất bình thay mình, về phần tình cảm giữa mình và anh ấy, chỉ có thể nói là nếu anh ấy hiểu mình thì nhất định sẽ ủng hộ mình, còn nếu không hiểu mình thì như vậy làm sao có thể cùng mình sống quãng đời còn lại của cuộc sống đây? Liền xem chuyện này là khảo nghiệm của trời cao đối với con đường hạnh phúc của bọn mình đi."

Ánh mắt của Lâm Tình Hảo hơi thay đổi nghĩ đến ngày hôm qua ở trong nhà của Cao Minh Tông nhìn thấy đôi giày cao gót màu đỏ, hàng lông mi dày và đen nhánh của cô có chút rung động, giống như cánh bướm mỏng vô nhẹ nhàng, còn trong lòng thì đang đau đớn đến co rúm lại. Cô thừa nhận mình bởi vì việc học cùng công việc mà lạnh nhạt đối với Cao Minh Tông rất nhiều, nhưng nếu vì chuyện này mà Cao Minh Tông buông bỏ đoạn tình cảm này thì cô không còn lời gì để nói, nếu bởi vì một cô gái khác thì cô sẽ không mềm yếu để bị lấn át một cách dễ dàng được.

"Cậu nói cũng đúng." Đường Hi cười đồng ý, "Tình cảm trải qua khảo nghiệm thì mới có thể đến được hạnh phúc. Nhưng chuyện này, chị Ngô làm rất quá đáng, rõ ràng là cố tình mà."

"Tốt lắm, mau ăn bữa sáng đi, đã tới giờ làm việc rồi. Hôm nay có khách hàng đến xem thành phẩm đó." Lâm Tình Hảo gấp giúp Đường Hi một cái bánh

bao hấp để vào trong cái khay trước mặt cô ấy.

Hai người ăn bữa sáng, sau đó cùng nhau đi về phía công ty, mới vừa đi tới cửa công ty, đã có người gọi Lâm Tĩnh Hào lại: “Tĩnh nhi.”

Lâm Tĩnh Hào vừa mới quay đầu lại, thì đã thấy Cao Minh Tông cách đó không xa đang bước xuống xe, trong tay còn cầm một túi giấy. Đối với việc Cao Minh Tông xuất hiện, Lâm Tĩnh Hào vô cùng kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc chỉ lóe lên một cái rồi lại biến mất trong đáy mắt của cô.

Đường Hi đã gặp qua Cao Minh Tông, đương nhiên biết anh ta là bạn trai của Lâm Tĩnh Hào, cô ấy buông cánh tay của Lâm Tĩnh Hào ra: “Vậy mình đi lên trước đây. Cậu cũng đừng tới trễ đó.”

“Được.” Lâm Tĩnh Hào nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của cô ấy một cái, nhìn cô đi vào đại sảnh của công ty, lúc này mới đi về phía Cao Minh Tông: “Sao anh lại tới đây?”

Cao Minh Tông giờ túi giấy đang cầm trong tay của mình lên trước mặt cô, lộ ra nụ cười yếu ớt: “Anh mang bữa sáng đến cho em.”

“Cám ơn.” Cô không có đưa tay ra nhận, “Em ăn rồi, anh giữ lại để mình ăn đi. Em phải đi làm rồi, em đi lên trước đây.”

“Tĩnh nhi, em giận anh phải không?” Cao Minh Tông duỗi một cánh tay ra, kéo Lâm Tĩnh Hào xoay người lại, làm cho cô quay mặt về phía mình: “Ngày hôm qua em nói muốn tới nhà anh, vừa đúng lúc anh có một sếp nữ muốn ném thư tay nghề của em, cho nên anh đưa cô ấy về nhà. Nhưng em lại không có đến, anh chỉ thấy em mua một chút đồ gì đó thôi. Có phải tức giận hay không? Anh cùng vị sếp nữ đó không có gì. Em đừng có suy nghĩ nhiều có được không?”

“Em không có suy nghĩ nhiều, vừa lúc ngày hôm qua em nhận được lệnh cần phải làm thêm giờ gấp, cho nên em phải đi trước.”

Nhìn bề ngoài Lâm Tĩnh Hào không có gì bất thường, đáy mắt vẫn trong suốt như cũ, “Minh Tông, anh nhanh đi làm đi, sắp đến giờ rồi. Anh có thể vào được tập đoàn của nước Mỹ không có dễ dàng gì, cần phải biểu hiện thật là tốt.”

Cao Minh Tông thấy sắc mặt của Lâm Tĩnh Hào vẫn như thường, không có bất kỳ một nét không vui nào, thần kinh đang căng thẳng tự nhiên cũng buông lỏng rất nhiều. Anh ta nắm lấy vai của Lâm Tĩnh Hào, dịu dàng nói đầy sự đảm bảo: “Anh sẽ đi. Lần sau, nếu anh có đưa sếp nữ hoặc nữ đồng nghiệp về nhà thì nhất định sẽ xin phép em trước tiên.”

Lâm Tĩnh Hào cờ nhún cười bên môi, không nói gì thêm: “Em thật sự cần phải lên rồi. Công việc ngày hôm nay của em rất quan trọng.”

“Tốt.” Rốt cuộc Cao Minh Tông vẫn không có buông tay, thái độ lại càng thêm dịu dàng, “Sinh nhật của em sắp tới rồi, anh đã thay em chuẩn bị xong một bữa tiệc sinh nhật, mời tất cả bạn tốt của chúng ta. Ngày đó anh sẽ chuẩn bị cho em một món quà sinh nhật đầy bất ngờ cùng vui về.”

“Không cần phung phí như vậy đâu.” Cô nghĩ chỉ cần hai người có thể ăn cùng nhau một bữa cơm thật ngon là tốt rồi.

“Anh không quan tâm đến những thứ này.” Cao Minh Tông nghiêng người về phía cô, hôn lên mặt cô một nụ hôn.

Lâm Tĩnh Hào ngượng không chịu nổi, nhìn khắp nơi một chút: “Bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt đâu.”

Cao Minh Tông thấy cô giơ tay lên lau chỗ mà anh ta đã hôn trên gương mặt cô, sự tức giận trong lòng xông thẳng lên tận óc, lại áp chế về như cũ, thầm nghĩ trong lòng, cô có thể cùng người khác hôn môi, thì có cái gì không tốt. Cuối cùng anh ta không có nói ra cái gì, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Mà ở bên đường phía đối diện có một chiếc Mercedes-Benz màu đen, người ngồi bên trong đang bí mật theo dõi tất cả mọi việc, thu hết tất cả mọi việc xảy ra vào mắt.

Bên trong xe, chính là Cố Hạo Thần, người Tiêu Vân Đào đã đến sân bay đón ngày hôm qua.

“Có phải những ngày cậu ở nước Mỹ trôi qua rất bình thân có phải hay không hả?” Tiêu Vân Đào nhìn một màn hôn vừa rồi mà phát biểu cảm xúc.

“.....” Cố Hạo Thần hơi nghiêng đầu, để nhìn qua người anh ta.

“Nếu không tại sao sau khi ngồi máy bay mười mấy giờ, ngay khi trở về nước thì cậu lại đi tới nơi này trước tiên, tự tìm cho mình một chuyện kích thích lớn như vậy?” Tiêu Vân Đào ngồi ở bên cạnh, một tay đỡ lấy đầu, ánh mắt lại chú ý đến Cố Hạo Thần không có chút tinh thần nào, tìm một tia khác thường để xé rách vẻ bình tĩnh của anh, nhưng vẫn không thu hoạch được gì như cũ.

Gò má Cố Hạo Thần đầy lạnh lùng kiên nghị giống như được điêu khắc một cách hoàn mỹ, ánh mắt anh thâm sâu giống như biển rộng mênh mông, sâu không thấy đáy, sóng ngầm nhưng cũng rất mãnh liệt: “Chỉ cần cô ấy hạnh phúc là tốt rồi.”

“Cô ấy hạnh phúc, vậy còn hạnh phúc của cậu? Cậu cũng không cần sao?” Tiêu Vân Đào nhún chặt đôi lông mày dày và đen lại, không nghĩ tại sao lại có người có thể chấp tay nhường hạnh phúc của mình cho người khác đây, đã vậy lại còn vỗ tay khen ngợi nữa.

“Cô ấy hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc.” Cố Hạo Thần thấy Lâm Tĩnh Hào đi vào đại sảnh thì thu hồi lại ánh mắt, phân phó với tài xế: “Lái xe.”

Tiêu Vân Đào cũng không có đồng ý hừ lạnh một tiếng: “Cao Minh Tông, anh ta không phải là một người tốt đẹp gì, quan hệ của anh ta và Thẩm Giai Liên cũng không có tầm thường gì đâu. Bây giờ bọn họ cùng làm việc trong một công ty của nước Mỹ, về sau muốn có cơ hội gặp mặt thì rất là nhiều.

Có quan hệ rất lớn tới việc Thẩm Giai Liên đi Mỹ.”

“Quan hệ như thế nào.” Cố Hạo Thần hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Trai cưới vợ gái gả chồng không liên quan gì đến nhau

Editor: tu tai

Nụ cười bất cần đời trên mặt Tiêu Vân Đào trong nháy mắt thu hồi, thay vào đó là bộ mặt lạnh lùng. Lông mi của anh ta nhú chặt lại, ánh mắt mê mang, giống như đang nhìn một nơi thật xa, lại giống như đang trầm tư.

"Rốt cuộc là thế nào?" Cố Hạo Thần chưa từng thấy Tiêu Vân Đào có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, trực giác cảm nhận chuyện nhất định không đơn giản, cho nên anh hỏi một câu.

Tiêu Vân Đào hơi hạ tròng mắt, lúc nâng mí mắt lên thì lại đổi lại gương mặt tươi cười mà Cố Hạo Thần quen thuộc: "Sau khi cô ta đến công ty phỏng vấn ba mình đã phê chuẩn cho cô ấy đến làm việc. Điều này làm cho mình không thể không hoài nghi quan hệ của ba mình và cô ta."

"Bác Tiêu và Thẩm Giai Liên....." Cố Hạo Thần nhếch môi cười, "Cậu cảm thấy cô ta là dựa vào quy tắc ngầm đang lưu hành nhất hiện nay mà đòi lấy công việc ở 'Trí Mỹ'?"

"Nếu sự thật là như vậy, ba mình đặt mẹ mình ở chỗ nào?" Tiêu Vân Đào thờ dãi một hơi, có một số chuyện xấu xí khiến anh không cách nào đối mặt.

"Chuyện có lẽ cũng không phải như tưởng tượng của cậu, nếu không cậu tìm cơ hội thích hợp nói chuyện rõ ràng với bác Tiêu." Cố Hạo Thần đề nghị, vỗ nhẹ vai anh một cái, "Chuyện như vậy nói chuyện thẳng thắn là cách tốt nhất giảm bớt tổn thương."

"Rồi nói sau." Tiêu Vân Đào sửa sang lại nếp gấp trên âu phục một chút, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe, "Dù sao cậu phải chú ý, nếu như cậu vào Trí Mỹ, nhất định cô ta sẽ làm phiền cậu."

"Điểm này mình hoàn toàn không lo lắng." Cố Hạo Thần dường như rất có lòng tin có thể xử lý.

"Vậy thì chúc cậu may mắn." Tiêu Vân Đào nhìn anh cười một tiếng, "Dẫn cậu đi xem nhà mới của cậu, rất gần công ty. Mình biết rõ đi Cố giục cậu gấp lắm rồi, nơi này vừa vặn cho cậu không gian cá nhân yên tĩnh. Chờ cậu bố trí ổn thỏa tất cả, hai ngày nữa gọi anh em cho cậu đón gió tẩy trần."

Thật ra thì lần này Cố Hạo Thần trở về nước trừ Tiêu Vân Đào ra sức mời anh gia nhập tập đoàn Trí Mỹ, còn một nguyên nhân khác là mẹ anh Trịnh Tú Oánh hi vọng anh có thể về nước phát triển, sau đó kết hôn sinh con. Nhưng còn có một nguyên nhân quan trọng hơn là anh nghĩ trở lại xem Lâm Tinh Hảo có hạnh phúc hay không, nếu cô thực sự hạnh phúc. Anh ngoài chúc phúc ra thì chính là vĩnh biệt, sau đó kinh doanh cuộc sống của chính mình.

Lâm Tinh Hảo, chúc em hạnh phúc.

Cố Hạo Thần thầm nói trong lòng.

3 ngày trôi qua rất nhanh, đúng lúc là thứ bảy, sinh nhật Lâm Tinh Hảo đúng hạn tới. Cao Minh Tông đang bận trước bận sau chuẩn bị, nhìn ra được hết sức dụng tâm. Nhưng chỉ trong lòng anh ta và Thẩm Giai Liên rõ ràng, ý nghĩa của bữa tiệc sinh nhật này.

Vẫn là Athen KTV sang trọng nhất Hải Thành như cũ, phòng chính là loại phòng trung đẳng, mời tới dự sinh nhật Lâm Tinh Hảo đều là bạn tốt của cả hai người, cũng có đồng nghiệp có quan hệ tốt.

Bọn họ lần lượt tặng quà sinh nhật cho Lâm Tinh Hảo.

Trong đó có những chị em cùng phòng như Trịnh Huệ Nhã, Thẩm Giai Liên, Tịch Xảo Nhu và bạn trai của cô ấy là Giang Vọng đều tới. Dù sao sau khi tốt nghiệp bọn họ đều lưu lại thành phố này ra sức làm việc, cũng có một phần sự nghiệp thuộc về bản thân.

Trong đó, dĩ nhiên Trịnh Huệ Nhã là có khả năng nhất, làm quản lý phòng quan hệ xã hội trong một công ty nổi tiếng về quan hệ xã hội, kỹ năng giao tiếp xã giao là không cần bàn cãi. Lúc học đại học cô và Tiêu Vân Đào qua lại với nhau 3 tháng sau liền chia tay. Hiện tại đang độc thân, dung mạo đáng người đều tốt cô cũng không thiếu người theo đuổi. Mà Tịch Xảo Nhu làm chuyên gia trang phục của một tạp chí người mẫu nổi tiếng, thu vào cũng thật không tệ. Tình cảm với Giang Vọng cũng luôn rất tốt.

"Không ngờ bốn người chúng ta lại được tụ tập với nhau rồi." Ngón tay thon dài của Trịnh Huệ Nhã bưng một ly rượu đỏ khẽ lay động, cảm thán năm

tháng trôi mau, sau khi tốt nghiệp ai bận công việc của người đó, thời gian gặp nhau thực sự rất ít, "Tình nhi, nào chúc cậu sinh nhật vui về."

Sau khi cô chạm cốc với Lâm Tĩnh Hào, thì ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

"Cám ơn." Lâm Tĩnh Hào cũng khẽ nhấp một ngụm rượu, chỉ cảm thấy năm tháng đã thương người.

Nhớ lại năm năm trước, chính là thời điểm Trịnh Huệ Nhã chói sáng, có quý công tử Tiêu Vân Đào làm bạn trai, làm cái gì cũng cao hơn người khác một bậc. Không ngờ tiệc vui chóng tàn, ba tháng liền chia tay.

Lúc này ánh đèn trong phòng tối sầm lại, Cao Minh Tông đẩy bánh sinh nhật hai tầng đã được thắp đầy nến ra, vừa hát chúc mừng sinh nhật, mọi người cũng hát hòa theo tiết tấu của anh ta.

Lâm Tĩnh Hào bị vây quanh ở trong đám người, ánh nến ấm áp chiếu rọi gương mặt tinh tế trong sáng của cô, hoàn toàn đuổi đi chút hắc ám trong đáy mắt cô, chỉ còn lại long lanh rực rỡ động lòng người như ngôi sao.

"Tình nhi, ước nguyện thôi." Trong giọng nói của Cao Minh Tông lộ ra dịu dàng.

Mười ngón tay của Lâm Tĩnh Hào đan vào nhau, từ từ nhắm mắt, hứa nguyện từ trong đáy lòng. Sau đó thổi tắt cây nến, ngược đôi mắt trong suốt long lanh nhìn Cao Minh Tông, hết sức cảm động: "Minh Tông, cảm ơn anh."

"Vây thì hôn anh ấy đi." Trịnh Huệ Nhã khẽ đẩy Lâm Tĩnh Hào một cái.

Lâm Tĩnh Hào không kịp phản ứng, liền nhào về phía Cao Minh Tông, dấu môi son mềm mại của cô in lên mặt Cao Minh Tông đang hơi cúi đầu.

"Tình nhi, anh có một món quà đặc biệt muốn tặng cho em...nhất định em sẽ rất vui." Cao Minh Tông đỡ Lâm Tĩnh Hào trong lòng mình lên, ánh mắt trong bóng tối lại đọng phải tầm mắt của Thẩm Giai Liên, cô ta lùi ra khỏi đám người, biến mất đến trong bóng tối, "Mọi người mời xem TV."

Tất cả mọi người đem tầm mắt hướng về phía màn hình TV, phía trên xuất hiện hình ảnh Lâm Tĩnh Hào và Cố Hạo Thần ôm hôn nhau, một tấm lại một tấm, góc độ khác nhau, nhưng đều là cực kỳ triền miên, rất cảm xúc.

Lâm Tĩnh Hào bỗng cảm thấy trước mắt một mảnh trắng xóa, trong đầu giống như bị nổ tung, mất đi tất cả tri giác. Cô nhìn chăm chăm màn hình, sắc mặt trắng bệch như tro bụi.

Mà mọi người có mặt ở nơi đó cũng cực kỳ kinh ngạc, liên tục nghị luận, về phần bọn họ nói những gì, Lâm Tĩnh Hào hoàn toàn không nghe được. Cơ thể cô bất ổn nghiêng ngã, Trịnh Huệ Nhã và Tịch Xảo Nhu ở bên cạnh đỡ cô một cái: "Tình nhi, chuyện gì xảy ra vậy? Cậu và Cố Hạo Thần....."

Người thích Cố Hạo Thần không phải Thẩm Giai Liên sao? Sao người nhắc lên quan hệ với anh ta lại là Lâm Tĩnh Hào?

Người bạn mới đồng nghiệp tốt Đường Hi cũng lo lắng đi tới bên cạnh cô, nắm tay của cô, cảm thấy lạnh như băng: "Tĩnh Hào, cậu làm sao vậy?"

Người đàn ông trong ảnh không phải là tiền tổng giám đốc tập đoàn XX mạnh thứ 500 thế giới của nước Mỹ mà tivi đưa tin trong quán ăn sáng buổi sáng hôm đó Cố Hạo Thần hay sao? Thì ra giữa bọn họ thật sự có bí mật không thể nói, đúng không?

"Minh..... Không có việc gì." Lâm Tĩnh Hào đầu đau như muốn nứt ra, những hình này là ai chụp? Cách năm năm, làm sao lại đến trong tay Cao Minh Tông?

Chỉ thấy Cao Minh Tông cầm mic trên bàn, âm thanh vang dội vang lên trong phòng: "Cảm ơn mọi người ở trong lúc bận rộn vẫn bớt chút thời gian tới tham gia sinh nhật Lâm Tĩnh Hào, nhân cơ hội này tôi có một chuyện rất quan trọng muốn tuyên bố với mọi người. Đúng như mọi người vừa thấy đây là những bức ảnh năm năm trước Lâm Tĩnh Hào ôm hôn một người đàn ông khác. Tôi vẫn cho rằng cô ấy là cô gái tốt nhất trên đời này, không ngờ lại cũng xấu xa không chịu nổi như vậy. Đến lúc này Cao Minh Tông tôi kết thúc quan hệ bạn trai bạn gái cùng Lâm Tĩnh Hào. Sau này trai cưới vợ gái gả chồng đều không liên quan gì đến nhau."

Trai cưới vợ gái gả chồng đều không liên quan gì đến nhau!

Lâm Tĩnh Hào bỗng ngược mắt lên, tầm mắt rơi vào mặt Cao Minh Tông, gương mặt mà cô cực kỳ quen thuộc đó, hôm nay cũng cực kỳ lạnh lẽo vô tình, hoàn toàn không tìm được chút dịu dàng thâm tình nào của những ngày qua, chỉ còn lại sự giễu cợt thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cô không có tư cách trách chúng tôi

Đột nhiên Lâm Tĩnh Hào cảm thấy Cao Minh Tông thật xa lạ, ánh mắt lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén cắt qua người giống như bọn họ là người xa lạ vậy,

trái tim nhanh chóng co quắp lại, ngay cả hô hấp cũng đau đớn.

"Minh Tông, anh tin tưởng cái ảnh chụp này hay là tin em?" Lâm Tĩnh Hảo điều chỉnh hô hấp, ổn định cảm xúc, nhưng trong lòng rất khổ sở, có một sức lực ngăn ở ngực, đến mức cô sắp phát điên rồi, "Nếu anh tin tưởng em, em sẽ giải thích."

Đương nhiên Cao Minh Tông không muốn tin lời nói của Lâm Tĩnh Hảo. Về mặt anh ta lạnh lùng hắt cảm lên, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ: "Cô chưa từng nghe nói giải thích chính là che giấu sao? Tôi tin tưởng ánh mắt tôi nhìn thấy là thật. Tấm hình này cũng không phải ghép, cô dám nói cô với hắn không có hôn môi không, cô có thể nói cô trong sạch trước mặt mọi người không?"

Chuyện ảnh chụp cô không có cách nào phủ nhận. Cô cắn cánh môi, sắc mặt càng trắng xanh: "Minh Tông, đây không phải là em tự nguyện. Em là vì --"

Lâm Tĩnh Hảo còn chưa nói hết, Thẩm Giai Liên đã ngắt lời cô, quan tâm hỏi: "Tĩnh nhi, sắc mặt của cậu thật không tốt, nếu không mau đi bác sĩ khám đi."

Cô ta vẫn sợ Lâm Tĩnh Hảo nói nguyên nhân thật sự ra, bởi vì đó có liên lụy đến cô ta.

"Không phải tự nguyện cũng có thể hưởng thụ như cây?" Cao Minh Tông hừ lạnh một tiếng, căn bản không định nghe Lâm Tĩnh Hảo giải thích, dù sao đây mắt anh ta đã định Lâm Tĩnh Hảo tội phản bội.

"Cao Minh Tông, anh không thể nghe một chút sao? Có lẽ chuyện này thực không phải giống như tưởng tượng của anh đâu." Trịnh Huệ Nhã thay Lâm Tĩnh Hảo nói, "Tuy tôi không rõ tại sao Cố Hạo Thần lại có quan hệ với Tĩnh nhi, nhưng nhất định là có nguyên nhân. Anh nghe cô ấy giải thích một chút, có quan hệ gì sao?"

"Đúng vậy, Cao Minh Tông, tình cảm của anh và Tĩnh nhi nhiều năm như vậy, anh phải tin tưởng cậu ấy." Tịch Xảo Nhu đứng ở bên cạnh Lâm Tĩnh Hảo.

"Sự thật đã bày ra trước mắt, cô ta cũng không phủ nhận, còn giải thích cái gì!" Lữ giận trong lòng Cao Minh Tông đã thiêu đốt lí trí, thêm Thẩm Giai Liên dùng tương lai tại Trí Mi hấp dẫn anh ta, anh ta sao có thể buông tha cơ hội lên chức này.

"Cao Minh Tông, anh có phải người không?" Đường hi giận dữ nói, trong mắt đều là khinh bỉ Cao Minh Tông và đau lòng cho Lâm Tĩnh Hảo, "Một tấm hình thôi đã định tội Lâm Tĩnh Hảo, đây không phải quá mức độc đoán đi. Bất luận các người nghĩ Tĩnh Hảo như thế nào, tôi đều tin tưởng Tĩnh nhi không phải là người như vậy. Còn Cao Minh Tông, anh không tin Tĩnh Hảo, bởi vậy chia tay với cô ấy, một ngày nào đó anh sẽ hối hận vì làm như vậy."

"Hối hận? Tôi tuyệt đối sẽ không hối hận, bởi vì tôi đã tìm được cô gái tốt hơn cô ta." Trong giọng nói của anh ta đầy kiêu ngạo, lạnh lùng với Lâm Khả Tụng. "Vì cô, tôi cự tuyệt ý tốt của cô ấy, nếu sớm biết cô là người không đứng đắn như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay cô ấy. Tôi hối hận chính là tôi không có giữ được cô ấy, hôm nay tôi liền muốn trước mặt mọi người nói với cô ấy, tôi hối hận rồi." Cao Minh Tông kiên định nói, ánh mắt tìm kiếm trong đám người.

Khi ánh mắt anh ta thấy Thẩm Giai Liên, trên môi hiện lên nụ cười, sau đó bước tới chỗ cô ta, dắt tay cô ta, dẫn cô ta ra khỏi đám người. Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Thẩm Giai Liên, kinh ngạc, phẫn nộ, chúc phúc... Nhao nhao rơi vào trên người cô ta. Cô ta giống như không nhìn thấy, vẫn mỉm cười như cũ.

Lâm Tĩnh Hảo thấp phần kinh ngạc, biểu tình trên mặt nháy mắt bị xé rách.

"Giai Giai, anh yêu em, gả cho anh, để cho anh chăm sóc em cả đời, thương em một vạn năm." Cao Minh Tông quỳ gối trước mặt Thẩm Giai Liên, thâm tình hứa hẹn trước mặt mọi người.

Anh ta lấy một cái hộp thủy tinh từ trong túi áo mở ra, nằm bên trong là một chiếc nhẫn kim cương, lóe sáng trước mắt mọi người, nhưng chốc mù mắt Lâm Tĩnh Hảo. Giờ phút này cô tình nguyện mình là người mù, không nhìn thấy một màn khoan tìm này.

"Em..." Cô ta cực kỳ kinh ngạc, rồi sau đó nhắm mắt, nhưng làm bộ vô tình liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Hảo một cái, nhìn sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy, trong lòng cô ta dâng lên một loại vui sướng trước nay chưa từng có, đây là khoái cảm trả thù, làm cho cô ta muốn ngừng mà không được.

Cao Minh Tông cho rằng Thẩm Giai Liên sợ người ta nói cô, thay cô ta làm chỗ dựa: "Em đừng sợ, có anh ở đây, là anh thích em, không quan hệ gì tới bọn họ. Nếu em cũng thích anh, như vậy liền đáp ứng anh. Anh nhất định sẽ đối xử tốt với em."

"Đương nhiên em nguyện ý." Cô ta khó xử cười, để bàn tay trắng nõn vào lòng bàn tay anh ta, mười ngón tay hai người đan xen nhau.

Về mặt Lâm Tĩnh Hảo không dám tin, thiếu niên cùng cô đi qua ngày tháng tuổi trẻ, người nắm tay cô liền đỏ mặt, người hôn trộm cô đối với cô hứa hẹn một đời một kiếp, vào hôm nay lại làm cô tổn thương vô cùng sâu, bạn trai nhiều năm đắm vào lòng cô một nhát dao, nhìn cô máu chảy cuồn cuộn.

Mà lòng Lâm Tĩnh Hảo trong nhát mắt đau đớn muốn nứt ra, hóa ra anh ta hứa hẹn cho cô hạnh phúc lại có thể cầm tay người khác sau nhiều năm như vậy.

Nhớ lại xong, chỉ cảm thấy giống như một giấc mộng, tỉnh mộng, toàn bộ thành tro tàn lạnh buốt. Cô cực lực kìm nén không cho nước mắt không cách nào thừa nhận toàn bộ, tràn mi mà ra, nước mắt trong suốt đã ướt khuôn mặt xám trắng. Thân thể bởi vì trái tim đau nhức mà run rẩy.

"Minh Tông..." Lâm Tĩnh Hảo cắn cánh môi mềm thật chặt, nhưng không có khí lực nói tiếp.

"Cao Minh Tông, anh thật vô sỉ!" Đường Hi nắm chặt tay Lâm Tĩnh Hảo, truyền cho cô ảm áp và sức lực.

Trịnh Huệ Nhã và Tịch Xảo Nhu mười phần kinh ngạc, không nghĩ tới Cao Minh Tông và Thẩm Giai Liên ở cùng một chỗ: "Giai Giai, cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Sao cậu có thể cướp bạn trai của Tĩnh nhi?"

Đây là tình yêu và tình bạn phản bội cùng lúc, là cái mọi người đều không chịu nổi.

"Tớ..." Thẩm Giai Liên vạn phần ủy khuất.

"Đây là chuyện của tôi và Lâm Tĩnh Hảo, các người đều không có tư cách để nói." Cao Minh Tông ôm vai Thẩm Giai Liên, ôm cô ta vào trong ngực, lạnh lùng nói, "Lâm Tĩnh Hảo, thích Giai Giai là tôi, muốn qua lại với cô ấy cũng là tôi, cô ấy không có làm sai cái gì. Cô phải biết rằng là cô phản bội tôi trước, tôi mới kết thúc quan hệ với cô. Nói như thế nào cũng đều là cô sai, cô không có tư cách trách chúng tôi."

"Hóa ra đây là kinh hi (*) anh dành cho tôi." Lâm Tĩnh Hảo xoay người chưa xót cười, rốt cục hiểu rõ bữa sáng và kinh hi như lời anh ta hóa ra là cái này, hóa ra anh ta đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ còn đợi cô ngây ngốc chui vào trong, mà anh ta lạnh nhạt thờ ơ nhìn cô chặt vật, nhấp nhấp đầu xót khoan tim của cô.

Giấy quà sinh nhật là giấy chứng nhận kết hôn thuộc về cô, lại thành thiệp cưới của bạn trai và bạn tốt.

Cô chỉ cảm thấy tâm lạnh lẽo nguội lạnh, hóa ra đây mới là vẻ mặt thật của Cao Minh Tông, hóa ra anh có vô tâm vô tình như vậy. Những câu nói kia đều nhắc nhở cô, là cô phản bội tình yêu của anh ta.

"Tĩnh nhi, thực xin lỗi, tớ cũng không ngờ sẽ như vậy, đúng là tớ yêu Minh Tông." Sắc mặt Thẩm Giai Liên phiem hồng, cực kỳ khó chịu giải thích, hi vọng được tha thứ, "Cậu sẽ thành toàn cho chúng tớ đi. Hôn lễ của chúng tớ cậu sẽ đến chứ, tớ cần lời chúc phúc của cậu."

Thẩm Giai Liên vẫn nhiệt tình kéo tay cô như cũ, đôi mắt đẹp chờ mong, cái loại giọng điệu khát cầu giống như cô ta mới là người bị hại.

"Giai Giai, chúng ta mới thật lòng yêu nhau." Cao Minh Tông nói nhỏ một câu, nói cô từ bạn gái biến thành tiểu tam, lại giống như một con dao đâm vào lòng cô, "Em không cần ăn nói khép nép với cô ta. Lòng anh đau."

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tôi chúc hai người yêu nhau không đến già

Lâm Tĩnh Hảo đối mặt với chuyện tàn nhẫn như vậy, không thể không thừa nhận Cao Minh Tông đã thay đổi hoàn toàn.

Người đã từng nỗ lực với cô đã từng dịu dàng thâm tình đã sớm đóng băng thành sương, khiến thể giới của cô trở nên lạnh lẽo. Lâm Tĩnh Hảo cắn chặt môi, không nói nên lời, đối mặt với tổn thương lớn như vậy, cô đã hoàn toàn mất đi năng lực phản kích, chỉ còn bị thương cực hạn vậy lấy cô.

"Tĩnh Hảo, đừng khóc. Hạng người như thế căn bản không đáng giá để cậu khóc cho anh ta." Đường Hi thu hết đau đớn của cô vào mắt, đau lòng cô gấp phản bội trí mạng như vậy, "Buông tay cậu là tổn thất của anh ta, cậu phải kiên cường lên. Mình sẽ ở cạnh cậu."

Trịnh Huệ Nhã cười yếu ớt đi tới trước mặt Cao Minh Tông, nhìn anh từ trên xuống dưới, không ngờ người đàn ông đã từng dịu dàng có thể nhẫn tâm như vậy: "Cao Minh Tông, tôi thật sự khinh thường anh...anh thật có tiền đồ, uống công Tĩnh Nhi đối tốt với anh như vậy." Sau đó ánh mắt cô rơi vào trên mặt Thẩm Giai Liên, vẫn ngọt ngào động lòng người như trong ký ức của cô, "Giai Giai, Tĩnh nhi và chúng ta có tình chị sao, sao cậu lại làm như vậy? Cậu làm như vậy không sợ một ngày nào đó cậu cũng sẽ rơi vào kết quả như vậy sao?"

Thẩm Giai Liên nhìn Trịnh Huệ Nhã đang bênh vực kẻ yếu, nụ cười nhàn nhạt như cũ, không chịu chút ảnh hưởng nào: "Nhã Nhã, cậu đừng như vậy. Minh và Minh Tông yêu nhau thì có lỗi sao? Nếu như đây cũng là tội, mình không phục."

"Giai Giai, cậu buông tay đi." Tịch Xảo Nhu cũng tiến lên trước khuyên nhủ, lôi kéo tay Thẩm Giai Liên, "Đừng tổn thương Tĩnh nhi nữa. Vì một người đàn ông mà trở mặt với chị em, thật không đáng giá."

"Buông tay? Tại sao là mình phải buông tay, người Minh Tông yêu là mình, không phải Lâm Tĩnh Hảo, tại sao các cậu không khuyên cậu ấy buông tay? Chẳng lẽ bọn họ đã từng yêu nhau phải vĩnh viễn ở cạnh nhau sao? Anh ấy liên không có quyền yêu mình sao?" Khuôn mặt Thẩm Giai Liên đau thương, bạn thân đều đến đứng bên Lâm Tĩnh Hảo mà khờ sò, "Hơn nữa các cậu không nhìn thấy sao? Năm năm trước Tĩnh Hảo hôn môi Cố Hạo Thần, cậu ấy có để ý tới mình sao? Lỗi ở cậu ấy trước, tại sao người bị chỉ trích chỉ có mình? Không công bằng với mình."

Trịnh Huệ Nhã bị hỏi ngược lại, không nên lời, Tịch Xảo Nhu cũng thế.

"Giai Giai.....Có người như thế, vì sao lại là anh ta?"

"Bởi vì tình yêu không có lý do."

Xem ra Lâm Tĩnh Hảo và Cao Minh Tông đã không thể vẫn hồi, Trịnh Huệ Nhã và Tịch Xảo Nhu không thể làm gì khác hơn là trở về khuyên Lâm Tĩnh chuyện đã đến nước này, chỉ có thể buông tay, mới tốt cho cô.

"Đôi tay này đương nhiên phải buông." Lâm Tĩnh trầm mặc một lúc lâu rồi cất giọng, chậm rãi nâng lên hàng lông mi rậm, đôi mắt như lưu ly xinh đẹp thoáng qua bi thương, "Nhưng mượn danh nghĩa tình yêu làm chuyện nam trộm nữ xướng, hơi quá mức vô sỉ."

Khuôn mặt tinh xảo trong sạch nhỏ nhắn mang theo quật cường, đôi mắt xinh đẹp tròn tròn, ánh sáng lóng lánh, giống như ngôi sao xinh đẹp nhất. Cô cất bước đi tới trước mặt Cao Minh Tông, nhìn chăm chăm khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, cũng khiến cô cực kỳ cảm hận.

"Đêm hôm đó ở nhà trọ anh đôi giày cao gót màu đỏ kia chính là của Giai Giai." Rốt cuộc cô đã có thể xác định, "Thật ra thì hai người đã sớm ở chung với nhau, nếu như hai người hào phóng nói cho tôi biết, tôi tuyệt đối buông tay, hơn nữa còn thành toàn cho hai người. Nhưng tại sao phải độc ác như vậy, ở trong bữa tiệc sinh nhật của tôi thể hiện ra? Muốn chúc phúc phải không? Được, tôi chúc hai người. Tôi chúc hai người yêu nhau không đến già, sẽ thành vợ chồng bất hoà, cô độc trăm năm."

Cô cố gắng nâng lên nụ cười, hào phóng chúc phúc.

Bảo cô rộng lượng tha thứ cho người tổn thương mình, căn bản là không thể, bởi vì cô không phải Thánh mẫu Maria. Nói cô hẹp hòi ích kỷ, nói lòng dạ cô ác độc cũng được, cô đều không quan tâm. Bởi vì không ai hiểu được cảm giác của cô, cũng không thay thế được nỗi khổ sở của cô. Cũng không có tư cách phê bình cô.

Một tiếng "Bốp", Lâm Tĩnh Hảo vung tay cánh tay lên, cho Cao Minh Tông cao hơn nửa cái đầu một bạt tai, thanh thúy vang dội. Một bạt tai này, đã dùng hết tất cả hơi sức của Lâm Tĩnh Hảo, bởi vì vậy mà cánh tay tê dại. Mà trên khuôn mặt Cao Minh Tông dấu đỏ năm ngón tay rất rõ ràng.

Cao Minh Tông không nghĩ tới Lâm Tĩnh Hảo sẽ tát anh, cả người sửng sốt tại chỗ, chờ phản ứng lại thì mới cảm thấy trên mặt đau rát, còn có nhục nhả không thể thành lời. Sắc mặt của anh âm trầm đáng sợ, trừng mắt căm tức nhìn Lâm Tĩnh Hảo. Mà cô lại không sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào mắt chứa đầy lửa giận của anh, trấn định và kiên cường.

"Cô....." Cao Minh Tông cắn chặt hàm răng.

"Lâm Tĩnh Hảo, cậu thật quá mức." Thẩm Giai Liên đau lòng vuốt mặt Cao Minh Tông, "Em cho người đi lấy túi chườm nước đá cho anh."

Cô nhờ bạn bè ở một bên đi ra ngoài tìm nhân viên phục vụ cầm túi chườm nước đá, khi người nọ đi ra ngoài thì ngoài cửa vừa lúc có một nhóm người đi qua. Trong đám người Cố Hạo Thần vẫn anh tuấn chói mắt, mặt mày góc cạnh rõ ràng, mắt trầm yên tĩnh không gợn sóng, tư thế cao to hoàn mỹ được áo sơ mi trắng che lại. Anh rất an tĩnh, nhưng lại không tầm thường. Anh tuấn tú ưu nhã, khí độ phi phàm, trên người phát ra tự tin, tinh táo, thông dong, tự phụ, trong lúc vô hình tản ra lực hút trí mạng.

Ánh mắt của anh chuyển một cái, xuyên thấu qua khe hở khi cửa mở ra liền thấy Lâm Tĩnh Hảo người mà anh tương tư trong đám người, còn có hình ảnh Cao Minh Tông và Thẩm Giai Liên thân mật bên nhau, bên trong bầu không khí ngột ngạt đến nỗi anh có thể cảm nhận. Anh có chút bận tâm nhíu mày.

"Tôi đi xem một chút." Cố Hạo Thần nói với Tiêu Văn Đào, đáy mắt lạnh lùng.

Hôm nay là Tiêu Văn Đào mời khách mở tiệc đón gió tây trần cho anh, chọn ở KTV Athen này, không ngờ lại gặp Lâm Tĩnh Hảo. Anh biết hôm nay là sinh nhật của cô, vốn nghĩ tặng quà, nhưng không biết làm như thế đưa cho cô, sợ là ảnh hưởng không tốt tới cô.

"Minh không đi." Tiêu Văn Đào cũng nhìn thấy Trịnh Huệ Nhã ở bên trong, anh không muốn liên quan với cô, "Cậu mau quay lại đây, anh em đều chờ đợi nhân vật chính là cậu đó."

"Được." Cố Hạo Thần mỉm cười gật đầu, trừng mắt luôn yên tĩnh lại u ám như đêm.

Anh ngừng bước chân, bước chân ưu nhã đi tới phòng của Lâm Tĩnh Hảo, đưa tay, đẩy nhẹ ra cửa chính đã đóng lại, bên tai liền truyền đến giọng nói bình tĩnh của Lâm Tĩnh Hảo.

"Một bạt tai này chính là quà sinh nhật tôi muốn, cũng là quà chia tay, anh yêu Giai Giai, bỏ ra chút này cũng không tính là cái gì." Lâm Tĩnh Hảo cười tươi, giống như chưa từng bị thương, "Từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ gì. Đây là tiệc sinh nhật của tôi, tôi không hoan nghênh hai vị, mời hai người rời đi."

Lâm Tĩnh Hảo bày ra tư thế chủ nhân tiền khách, khiến sắc mặt Cao Minh Tông và Thẩm Giai Liên không chừng biến sắc. Bọn họ tiếp tục ở chỗ này cũng không có thể diện. Đi như vậy, cũng quá mất thể diện.

"Lời này thật tốt." Một giọng nói trầm thấp kèm theo tiếng vỗ tay thanh thúy đánh vỡ cục diện đang dần co.

Trong phòng mọi người đều nhìn nơi phát ra âm thanh này, trong nháy mắt nhìn thấy Cố Hạo Thần, liền hít vào một ngụm khí lạnh, không nghĩ tới một vai nam chính khác trong sự kiện lần này lại xuất hiện ở nơi này.

Trường hợp này giống trong phim quá rồi.

Chương 18: Anh có thể quang minh chính đại theo đuổi cô

Edit: Thổ Lạt

Lâm Tinh Hảo nghe được giọng anh, cả người bỗng run lên, bàn tay đang nắm chặt siết lại, móng tay cắm vào lòng bàn tay, nhưng làm sao cũng không thấy đau.

Giọng nói của anh ấm áp như nước, mang theo hơi thở mùa xuân, hoà tan trái tim đã bị băng tuyết bao phủ của cô, truyền vào màu xanh của sức sống căng tràn, khiến cô như sống lại.

Cố Hạo Thần từ từ bước đến, mỗi một động tác đều vô cùng tao nhã, mang theo tác phong nhanh nhẹn, như gió xuân chậm chậm, xối vào lòng người. Sự xuất hiện của anh khiến mọi người lập tức yên tĩnh chỉ trong nháy mắt. Anh đi đến bên cạnh Lâm Tinh Hảo, nhìn vào mắt cô, đôi mắt sâu thẳm tĩnh lặng như mặt hồ đóng băng, không lộ ra chút đồng tình với cảnh ngộ chật vật hiện giờ của cô, đáy hồ lạnh lẽo yêu thích Lâm Tinh Hảo không gì sánh bằng.

"Lâm Tinh Hảo, đã lâu không gặp." Cố Hạo Thần cười nhẹ, trên khuôn mặt tuấn mỹ hơn người là nụ cười như gió xuân, điều này khiến những đường nét lạnh lùng kiên nghị đều phù lên vẻ dịu dàng hiếm thấy, giọng nói dịu dàng vẫn êm tai bao năm không hề thay đổi.

Lâm Tinh Hảo hơi ngước mặt, lễ phép đáp lại: "Cố Thiếu, đã lâu không gặp."

Giọng nói trong trẻo như chuông bạc, mắt đen như ngọc kiên nghị khiến người ta không thể coi thường.

Từ khi anh ra nước ngoài du học, sau khi nghe Tiêu Vân Đào nói ra nơi anh đang làm việc, đã không nghĩ rằng mình còn cơ hội gặp lại anh. Mà khi anh đứng trước mặt cô, trong lòng cô lại có cảm xúc phức tạp không nói nên lời đang bắt đầu khởi động.

Nhiều năm trước, trong trường đại học ngây ngô. Khi anh nói muốn chịu trách nhiệm cưới cô, cô từng nói với anh người cô muốn lấy cả đời này là Cao Minh Tông. Nhưng vì không đề Thẩm Giai Liên khổ sở mà làm tổn thương anh, anh liền ra nước ngoài. Bây giờ cô bị bạn trai và bạn thân cùng phản bội, rơi vào tình cảnh chật vật thê thảm, còn anh thì có thành công, nhưng không có nửa điểm chăm sóc, chỉ có nỗi xót thương ẩn sâu nơi đáy mắt.

Cô cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt ấm áp như nước, từng chút từng chút nhấn chìm cô, đến khi chìm hẳn.

"Ừm, ảnh chụp cũng không tệ." Cố Hạo Thần hơi quay đầu, ánh mắt dừng trên màn hình TV tinh thể lỏng, vẫn rất hài lòng với góc chụp, "Nhưng dường như có chút xâm phạm riêng tư của người khác. Tôi có thể truy cứu trách nhiệm hình sự. Tôi nói có phải không?"

Ánh mắt lạnh lùng sắc bén của anh di chuyển lên mặt Thẩm Giai Liên, cô ta cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, mà quay mặt đi.

"Cố Hạo Thần, anh và Lâm Tinh Hảo làm chuyện vô sỉ như vậy sau lưng tôi, anh còn dám đến trước mặt tôi uy hiếp tôi?" Cao Minh Tông đối mặt với Cố Hạo Thần, không hề muốn gặp, hận ý rõ ràng.

"Cao Minh Tông, anh đừng ngậm máu phun người, dù thế nào cũng không vô sỉ như các người, đã lăn cả lên giường." Lâm Tinh Hảo nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực bị lửa giận thiêu đốt của Cao Minh Tông, giọng điệu bình tĩnh tự nhiên.

"Ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp." Cố Hạo Thần khẽ nhếch môi, vẻ mặt bình tĩnh, sự dịu dàng sâu trong đáy mắt bị anh thu lại, "Tôi hôn cô ấy chỉ vì không kiềm chế được, cô ấy có tội gì?"

Ánh mắt sắc bén của anh đảo qua từng người ở đây, lạnh lùng nói một câu, không phải giải thích, mà là chất vấn, không ai hé răng nửa lời.

Lâm Tinh Hảo mím môi, trong lòng run rẩy dữ dội, bắt đầu ấm áp, bởi vì anh xuất hiện, lời anh nói, cô không còn không thể ngẩng đầu, cũng không còn là một người không thể chấp nhận mọi chuyện. Sự che chở của anh, là sự an ủi tốt nhất với cô lúc này.

"Anh cũng hiểu lắm cô ấy chỉ vì một tấm hình, chia tay với cô ấy, không phải chuyện đàn ông nên làm. Tôi không biết nên tiếc thay anh hay vui cho chính bản thân mình, bởi vì --" anh xoay người, ánh mắt rơi lên người Lâm Tinh Hảo như sóng gợn dập dờn, sau đó nhẹ nhàng nắm tay cô, khẽ nói, "Anh buông tha cô ấy, tôi mới có cơ hội quang minh chính đại theo đuổi cô ấy, mà không phải gánh tội danh giành người yêu của người khác trên lưng. Cũng thay cô ấy chúc các người có tình sẽ thành người nhà, cũng đừng phụ sự thành toàn hào phóng của Tinh Hảo."

Cố Hạo Thần nói vậy, không chỉ tẩy nước bẩn trên người Lâm Tinh Hảo đi, còn đẩy cô lên cao, khoan dung độ lượng uyển chuyển tế nhị mới thực sự là Lâm Tinh Hảo, anh dễ dàng xoá bỏ sự chật vật và khó xử của Lâm Tinh Hảo. Còn đây Cao Minh Tông vào hoàn cảnh không biết làm sao.

"Cao Minh Tông, tiếc sinh nhật của tôi còn phải tiếp tục, muốn chơi thật vui vẻ, nếu các người kiên quyết ở lại, tôi cũng sẽ không vô tình." Lâm Tinh Hảo

gạt bỏ buồn bực trong lòng, đáy mắt trong suốt không một gợn sóng, môi đỏ mọng giương lên ý cười xinh đẹp, như hoa đà nở rộ sau một đêm, đẹp dị thường, nụ cười kia cũng xuất phát từ trong lòng, ánh mắt sáng như ngọc, "Cố Hạo Thần, hôm nay sinh nhật tôi, anh cũng đến đi, chúng tôi đang ăn bánh ngọt."

Dứt lời, Lâm Tĩnh Hảo coi như không có Cao Minh Tông và Thẩm Giai Liên, xoay người về phía bánh kem hai tầng, cầm dao cắt bánh: "Tiểu hi, Nhã Nhã, Nhu Nhu, các cậu giúp mình chia bánh cho mọi người đi."

Đường Hi lập tức giúp Lâm Tĩnh Hảo chuyển chén đĩa, Trịnh Huệ Nhã mở đĩa ăn, Tịch Xảo Nhu và bạn trai Giang Vọng Tắc giúp chia bánh. Hoàn toàn xem Cao Minh Tông và Thẩm Giai Liên như người vô hình.

Khi Cố Hạo Thần nhìn Lâm Tĩnh Hảo đã không còn vẻ buồn rầu, nở nụ cười động lòng người, mắt sáng rực, lòng anh cũng sáng lại. Nụ cười trên khuôn mặt tuần tú cũng ngày càng rạng rỡ.

Lâm Tĩnh Hảo tự đưa một phần bánh ngọt đến trước mặt Cố Hạo Thần: "Muốn thử một miếng không?"

"Được." Anh tuần tú lịch sự, dùng vẻ nhu tình nhất đối mặt với cô, giọng điệu cũng vô tình lộ vẻ dịu dàng.

Anh nhận bánh kem trong tay cô, ngón tay mềm mại khẽ lướt trên mu bàn tay, cảm giác rất thoải mái, khiến anh nhớ nhung đến tận bây giờ. Vậy giờ, anh cuối cùng cũng có thể đứng đáng hoàng trước mặt cô, nhìn cô chăm chú, mà không cần kiêng kị gì.

Mà cô cũng không cảm thấy tội lỗi, cũng sẽ không trốn tránh anh nữa, rào cản giữa hai người biến mất, còn khoảng cách giữa hai bên thì được kéo sát lại. Hai người đứng đối diện nhau, vầng sáng nhạt toả ra trên mái tóc đen của họ, một vòng tròn dập dờn mở ra, long lanh rực rỡ, như khoác hào quang trên người, như một đôi hoàn mỹ, át đi ánh sáng của tất cả mọi người. Chỉ riêng họ rạng rỡ nhất.

Mà Cao Minh Tông bị sỉ nhục và phớt lờ phần hận khó bình tĩnh: "Lâm Tĩnh Hảo, tiền chỗ này do tôi trả, người nên đi là cô." Cao Minh Tông tuyệt đối không khinh địch chịu thua như vậy.

"Bao nhiêu tiền, tôi cho anh." Lâm Tĩnh Hảo rộng lượng.

"Cái tôi muốn không phải tiền, mà là cô đi ra ngoài." Lòng tự trọng của anh ta bị sỉ nhục nặng nề, thứ anh ta muốn đòi lại là tôn nghiêm.

"Không sao, chúng đến phòng 999 Happy tiếp." Cố Hạo Thần lập tức giải vây, "Bên đó còn có bạn của anh, cùng đến mừng sinh nhật em."

Phòng 999 không phải ai cũng có thể đến được, có thể thấy Cố Hạo Thần tốt hơn Cao Minh Tông gấp nhiều lần.

"Đi, đến phòng 999 nào." Có người nói, sau đó liền nói đuổi nhau mà ra.

Cố Hạo Thần và Lâm Tĩnh Hảo ra sau cùng, đi đến bên ngoài, cô nhìn bóng lưng người phía trước, ánh mắt mơ hồ: "Cảm ơn anh."

"Nếu không muốn đi, anh sẽ hóng gió giải sầu cùng em." Anh biết cô vẫn không có cách nào chấp nhận hoàn toàn nỗi đau thấu tim này, dù sao cô cũng từng bỏ ra quá nhiều, đương nhiên sẽ có cảm giác mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tặng cho anh một phần thưởng

Editor: Hangbaobinh

Lâm Tĩnh Hảo thu hồi ánh mắt, chống lại ánh mắt đầy ân cần của anh, đôi môi màu đỏ mềm mại hiện lên một nụ cười hình cung nhàn nhạt, tiếp theo nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có sao, tôi còn bạn bè cần có tôi, bạn bè của anh cũng cần anh, chúng ta không thể bỏ đi như thế được. Huống hồ hôm nay lại là sinh nhật của tôi, tôi phải chơi vui vẻ trước đã, những chuyện khác để qua một bên."

Cô nói xong một cách nhẹ nhàng như vậy, lắm bầm giống như đang nằm mơ vậy, mang theo sự ung dung không câu lệ, giống như là cô thật sự không có quan tâm. Nhưng làm gì có ai có thể chấp nhận được cảm giác đầy đau khổ do bị phản bội ngay trong buổi tiệc sinh nhật của mình chứ. Tin tưởng rằng chỉ cần một người chưa từng trải qua lần nào thì nhất định sẽ không thể cảm động cho được. Nhưng cô lại phải kiên cường, bởi vì khổ sở cùng yếu ớt sẽ không giúp được cô, không thể thay đổi được chuyện đã xảy ra, cũng không có một chỗ tốt nào cho tương lai, cho nên lý trí của anh hiểu được, nhưng cô càng như vậy thì càng làm cho anh thêm đau lòng.

"Đi thôi." Lâm Tĩnh Hảo nhấc chân lên, đi về phía đám người đã đi mất.

Bóng dáng mảnh khảnh mà cao gầy giống như không nhuộm vào thế gian không sạch sẽ này, cực kỳ thanh lịch như hoa sen trắng đang lặng lẽ nở rộ, cũng là một tâm hồn đẹp làm cho người khác động lòng.

Nhìn bóng lưng lạc quan cùng kiên cường của cô, anh nở nụ cười tán thưởng, nhẹ nhàng đi theo bước chân của cô đến phòng 999 được làm theo phong cách châu Âu, bên trong dùng hai màu vàng đỏ cực kỳ điểm lệ, đã khoe khoang sự xa hoa, biểu hiện rõ phong thái của người có thân phận cao quý, nhưng lại không tục khí một chút nào, hết sức thanh nhã một cách khác biệt.

Lâm Tinh Hảo đi vào nhìn thấy tất cả mọi người đều rất quen thuộc, đang chơi rất vui vẻ cùng tận hứng, cũng lây một chút không khí vui vẻ này, làm cho lo lắng trong lòng cũng giảm đi một ít. Cô quét mắt một cái, thấy Tiêu Vân Đào cùng một ít người quen sau đó nói: “Người bạn mà anh nói chính là Tiêu Vân Đào sao.”

Từ sau khi Cố Hạo Thần đi Tiêu Vân Đào đã chăm sóc cô rất nhiều, để cho cuộc sống đại học của cô trôi qua rất yên tĩnh, không có bất cứ phiền toái nào. Nhưng tất cả mọi chuyện đều do anh ta yên lặng giải quyết, cũng không nói rõ mọi chuyện. Nhưng cô cũng không tiếp nhận quá nhiều. Vào lúc tốt nghiệp anh ta đã từng định đưa cô đi làm việc ở một công ty của nước Mỹ, nhưng cô đã từ chối, cô muốn dựa vào chính năng lực của chính mình để chứng minh giá trị bản thân mình, coi như mỗi bước đi đều rất vất vả, nhưng cô vẫn cảm thấy mình vẫn mình cách ước mơ đó rất gần.

“Ừ.” Cố Hạo Thần ngọc thụ lâm phong đứng ở phía sau cô, nhìn con người trong suốt của cô tràn đầy ý cười, nên cũng cười theo cô.

Trên ghế sofa hình cung, gương mặt tuần tú đầy mị hoặc của Tiêu Vân Đào, đôi mắt đào hoa nửa nhắm nửa mở, lộ ra mấy phần lười biếng, nhưng cũng vô cùng ưu nhã. Ngón tay thon dài của anh ta đang cầm chiếc ly thủy tinh cổ cao khế đựng đưa, rượu vang màu đỏ sậm đang ở trong chiếc ly anh ta cầm đang lay động tạo thành từng đợt sóng sáng bập bềnh, ghế lò trong phòng có màu sắc ấm áp, phản xạ ra ánh sáng năm màu.

Mà đứng trước mặt anh ta chính là bạn gái cũ của anh ta Trịnh Huệ Nhã. Cô ấy vừa vào phòng liền nhìn thấy trong đám người xuất sắc nhất, làm người khác chú ý nhất là Tiêu Vân Đào. Đã lâu không gặp, anh ta coi bỏ lớp vỏ dịu dàng như gió thổi trước kia, nay đã trở thành một người đàn ông chững chạc chín chắn. Người đàn ông như vậy rất dễ làm cho phụ nữ động lòng, làm cho họ muốn lao vào ôm ấp yêu thương.

“Tiêu Vân Đào, đã lâu không gặp.” Trịnh Huệ Nhã bung ly rượu ung dung ngồi xuống bên cạnh anh ta, đôi mắt hạnh vẫn giống như ngày xưa luôn hấp dẫn người khác, nhưng nay đã tăng thêm một phần ý vị thành thực của phụ nữ, càng làm cho đàn ông thêm chìm đắm vào.

“Em vẫn xinh đẹp như ngày xưa.” Đôi môi mông của Tiêu Vân Đào nở một nụ cười nhẹ.

“Đây là lời khen ngợi đầy khách sáo sao?” Trịnh Huệ Nhã cũng mỉm cười ưu nhã, đôi bàn tay nhỏ nhắn có móng tay sơn màu đỏ giờ ly rượu về phía anh ta.

Tiêu Vân Đào cũng rất tùy ý nâng ly khế chạm với cô ấy, tiếng vang thanh thúy dễ nghe vang lên: “Đương nhiên là khen ngợi rồi.”

“Vậy thì thật cảm ơn lời khen của anh.” Trịnh Huệ Nhã đưa ly rượu đến đôi môi đỏ tươi, nhẹ nhàng uống cạn trước, tí mỉ thưởng thức, giống như lơ đãng nói: “Nghe nói em vẫn còn độc thân? Thế nào, đột nhiên muốn thanh tâm quả dục rồi sao(*)?”

(*): luôn giữ cho tâm hồn luôn trong sạch, đề nén dục vọng.

Dĩ nhiên, khi anh ta và cô ấy chia tay, có nói một câu, anh ta không muốn chơi nữa.

Chơi? A, coi Trịnh Huệ Nhã cô là người nào vậy? Nhưng khi gặp lại anh ta, thấy anh ta không có người đẹp ở bên cạnh, lòng của cô đột nhiên lại chẳng có đau nữa, cũng không có hận như vậy nữa. Phụ nữ thật sự là kỳ quái thật.

“Ăn chay rất có lợi với cơ thể.” Tiêu Vân Đào mỉm môi uống rượu vang, nhẹ nhàng thưởng thức: “Nếu không, em cũng thử một chút xem. Không chỉ tốt với da, đối với các bộ phận của cơ thể cũng rất có ích.”

“Bộ phận?” Trịnh Huệ Nhã sửa lại đôi lông mày được vẽ rất là tinh xảo, ánh mắt không nhìn được nhìn về bộ phận ở giữa hai chân của Tiêu Vân Đào: “Anh nói là cái đó sao?”

“Em đúng thật biết chọn chỗ đó.” Tiêu Vân Đào cũng không muốn giải thích quá nhiều, cười rất là rục rờ.

Bọn họ giống như không có bất kỳ chuyện không vui nào, vẫn có thể trò chuyện với nhau thật vui vẻ như cũ, nhưng giữa bọn họ đang ôm ý tưởng gì đó thì không thể biết được. Lúc này ánh mắt của Tiêu Vân Đào dừng lại trên người Cố Hạo Thần cùng với Lâm Tinh Hảo vừa mới vào phòng, để ly rượu xuống, cầm cái micro ở trên bàn lên, cất cao giọng nói: “Hôm nay là sinh nhật của tiểu thư Lâm Tinh Hảo, chúng ta mời tiên sinh Cố Hạo Thần hát một bài hát để làm quà sinh nhật thì như thế nào?”

“Tốt.....” Mọi người vỗ tay tán thành, đang rất mong đợi Cố Hạo Thần hát một bài.

Nhưng anh là một người nổi tiếng là kín

miệng, chỉ nói chuyện đã dễ nghe như vậy thì ca hát chắc cũng sẽ không kém nổi nào đâu.

“Vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh.” Đôi mắt ướt át của Cố Hạo Thần lạnh nhạt nhìn lướt qua thấy Lâm Tinh Hảo mỉm môi không nói câu nào, sáng khoái đồng ý, bình thường chính anh luôn không thích ca hát nhưng lần này lại sáng khoái đồng ý.

Anh đi về phía Tiêu Vân Đào nhận lấy micro, trên màn hình LCD xuất hiện bài 《nguyện có được lòng một người》. Tất cả mọi người đều yên tĩnh, nín thở để thưởng thức.

Ở thời điểm giai điệu vang lên ánh mắt Cố Hạo Thần nhẹ nhàng nhìn về phía gương mặt của Lâm Tĩnh Hào, giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự mê hoặc lòng người: “Xin lấy bài hát này để tặng cho tiểu thư Lâm Tĩnh Hào xinh đẹp, chúc em xinh đẹp vui vẻ!”

.....

Chỉ mong có được lòng một người, đến già không chia cách,

Lời nói này đơn giản, nhưng cũng cần một dũng khí khổng lồ,

Chưa từng nghĩ mắt sẽ mất đi người, cũng chỉ là đang gạt mình,

Cuối cùng giấu người thật sâu trong tiếng hát của anh,

Chỉ mong có được lòng một người, đến già không chia cách,

Rõ ràng lời nói này, chính là đang cười nhạo sự cô đơn của mình,

Tiếc nuối nhất chính là người không nghe được lời bài hát này của anh, hát những suy nghĩ này cho người.

.....

Những lời ca động lòng người được cất lên bằng giọng hát trầm thấp như đàn violon xen, âm thanh mang theo sự tinh tế, chân thành, dịu dàng, biểu diễn đầy thâm tình rất tự nhiên, biểu hiện rất rõ sự tinh túy của bài hát này, tình cảm rất sâu đậm vô cùng, làm cho mỗi một người đều tan nát cõi lòng, cùng đồng cảm.

Sau khi anh hát xong những từ cuối cùng thì ánh mắt cùng với ánh mắt của Lâm Tĩnh Hào gặp nhau, đáy mắt trong suốt của cô đang giao động mãnh liệt, giống như đã bị tiếng hát của anh làm cho cảm động.

Mọi người đều vỗ tay ủng hộ, Lâm Tĩnh Hào cũng vỗ tay theo, khẽ mỉm cười nhìn thẳng vào đôi mắt đầy thâm tình của anh, nhưng cũng ngượng ngùng đỏ mặt, khẽ cắn đôi môi mềm mại của mình.

“Mọi người thấy Cố thiếu hát có hay không?” Tiêu Văn Đào cầm micro, nhẹ nhàng ôm lấy vai của Cố Hạo Thần, cười rất là giảo hoạt, đáy mắt hiện lên một tia sáng.

“Hay.” Mọi người ở đây đều trầm trồ khen ngợi.

“Vậy có phải tiểu thư Lâm Tĩnh Hào nên tặng cho cậu ấy một phần thưởng hay không?” Tiêu Văn Đào từng bước từng bước dụ địch xâm nhập, chỉ là để tạo cơ hội cho Cố Hạo Thần tiếp cận với Lâm Tĩnh Hào.

Nhìn anh em tốt của anh ta năm năm trước vì hạnh phúc của Lâm Tĩnh Hào mà rút lui, đi đến nước Mỹ xa xôi, cũng thấy được năm năm qua anh đối với cô cố chấp không có buông. Trước kia, do Lâm Tĩnh Hào là bạn gái của Cao Minh Tông nên vẫn còn cố kỵ, nhưng bây giờ anh ta phải giúp bạn tốt của mình một tay.

“Đúng vậy.”

“Phần thưởng là cái gì mới tốt đây?” Tiêu Văn Đào nhìn bạn tốt một cái, dùng âm thanh chỉ có Cố Hạo Thần mới nghe thấy nói: “Cậu nghĩ xem cần phần thưởng như thế nào? Mình đều thỏa mãn cho cậu. Đây chính là cơ hội đó.”

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chỉ cần là cô ấy đưa, chính là tốt nhất

Editor: tu tai

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Cố Hạo Thần vẫn mang theo nụ cười yếu ớt, nhưng ánh mắt vẫn lưu ý từng cử động của Lâm Tĩnh Hào, thậm chí nét mặt nhỏ nhất, cũng bị anh nhìn ra. Cái nhìn chăm chú của anh cũng không hề nóng bỏng mang theo cảm giác áp bức làm cho người khác không thể thờ ơ nổi, mà là không để lại dấu vết, biến tất cả tình cảm nồng nàn thành hình ảnh một người bạn đang mỉm cười, để cho cô cảm thấy ấm áp cùng thoải mái, cũng sẽ không không thể đối mặt.

"Đừng lấy nhiều thứ như vậy. Chỉ cần là phần thưởng cô ấy đưa, cho dù là một nụ cười nhẹ hoặc là một câu cảm ơn, đối với mình mà nói chính là tốt nhất." Dáng người Cố Hạo Thần cao ngất, mặt mày tuần lễ như một tác phẩm nghệ thuật vui tai vui mắt được thượng đế điêu khắc tỉ mỉ, mà cặp mắt

sâu đen kìa, giống như biển rộng hàm chứa lực lượng khổng lồ cùng âm áp, bao dung, kín kẽ, tự tin, thành thực, một người đàn ông hoàn mỹ cùng một vị nhân sĩ thành công có tư chất đều là nhân hiệu của anh.

Anh ưu nhã mà kiều ngạo như vậy chính là kiểu bạn trai và chồng mà tất cả phái nữ đều khát vọng có được.

"Không phải vì mình muốn cậu sớm lấy được tâm của người đẹp sao." Tiêu Vân Đào nháy mắt hoa đào của mình một cái với bạn tốt, "Có lúc tình yêu và sự nghiệp cũng như nhau, đều cần đùa bỡn một chút thủ đoạn, hoặc là không từ thủ đoạn nào."

Ánh mắt Cố Hạo Thần chống lại ánh mắt của Tiêu Vân Đào, mi tâm của anh hơi nhăn lại, trong giọng nói lạnh nhạt mang theo ý cảnh cáo đối với anh: "Đối với cô ấy, và chuyện tình cảm, mình không hy vọng kéo theo thủ đoạn và cách thức của chuyện làm ăn. Bởi vì tình cảm là điều gì đó theo tâm tính, thay đổi trong nháy mắt, không thể nắm lấy, cho nên hoàn toàn sẽ không có kế hoạch nào để lấy được thắng lợi vẹn toàn, chỉ có dùng thái độ và tình cảm chân thành nhất, mới nhận được đến mà không có con đường thứ hai. Mà thường thường tính toán tỉ mỉ lại thu hoạch được chỉ là hai bàn tay trắng."

Tiêu Vân Đào nghe đạo lý của anh, tự nhiên không nghĩ là, dù sao quan điểm về tình yêu của hai người không giống nhau. Đối với Tiêu Vân Đào mà nói, chỉ cần có thể đạt được thắng lợi, anh sẽ không từ thủ đoạn, bởi vì anh chú trọng chính là kết quả.

"Được, mình theo cậu, nhưng tình cảm không phải cậu bỏ ra bao nhiêu là có thể lấy được bấy nhiêu." Tiêu Vân Đào gật đầu, nhưng lại cảm thấy bất bình thay cho bạn tốt, "Nhưng cậu có biết năm năm nay cậu đã bỏ ra bao nhiêu không? Còn phải tiếp tục ngốc nghếch như vậy nữa? Rõ ràng có phương pháp tốt nhất có thể lấy được cô ấy, tại sao lại cứ muốn dùng phương pháp ngu ngốc nhất?"

"Nếu như nói bỏ ra mà không muốn lấy được đó là gât người." Cố Hạo Thần câu môi mỉm cười, đưa tay vỗ vai Tiêu Vân Đào một cái, lòng tin mười phần, "Lần này mình sẽ không cô ấy chạy khỏi mình. Tiểu, ý tốt của cậu và tâm tính mình đều hiểu, cho nên mình sẽ không cô phụ cậu, sẽ mau chóng ôm được mỹ nhân về. Tin tưởng mình."

Trong đôi mắt đen long lánh của anh sáng ngời ánh sáng tự tin, phong độ lồi lạc bẩm sinh này tựa như người khiêm tốn.

Cố Hạo Thần đã nói đến vậy, Tiêu Vân Đào cũng không tiện nói thêm gì nữa. Anh thu hồi ánh mắt, quét về phía mọi người, tiếp tục ồn ào lên: "Mọi người nói xem, cô Lâm nên thưởng gì có vẻ có thành ý đây? Mọi người nói để cho hai người bọn họ cùng nhảy một điệu như thế nào? Cũng tốt để cho chúng ta thưởng thức kỹ thuật nhảy xuất sắc của Cố thiếu một chút."

Vừa nghĩ tới có thể nhìn đến kỹ thuật nhảy xuất sắc của Cố Hạo Thần, mọi người đều vui khi việc thành, vỗ tay tán thành. Những người tốt nghiệp từ đại học Hải Thành đều biết rõ Cố Hạo Thần ngoại trừ học giỏi, vận động tốt, nhưng hàng năm làm đại biểu hội học sinh trong bữa tiệc khai giảng của trường Cố Hạo Thần lại chưa từng khiêu vũ, những cô gái mời anh đều là hào hứng mà đi, thất vọng mà về. Bởi vì anh nói rằng anh không biết khiêu vũ. Cho nên ai cũng chưa từng thấy anh khiêu vũ, cũng thật không biết kỹ thuật khiêu vũ của Cố Hạo Thần như thế nào. Hôm nay có thể mở rộng tầm mắt cũng là một cái chuyện tốt.

Cố Hạo Thần cười một tiếng coi như cảm kích với Tiêu Vân Đào, dù sao cậu ấy cũng không có làm ra chuyện khác người gì ví dụ hôn môi, uống rượu giao bôi các loại chủ ý hoang đường, những vị công tử này ở chung một chỗ luôn chơi điên cuồng như vậy. Nhưng Lâm Tinh Hảo cũng không phải là cô gái có thể chơi, ít nhất anh không muốn thấy Lâm Tinh Hảo bị làm khó.

Khiêu vũ là tiếp xúc xã giao hết sức thân thiện, bọn họ có thể đến gần lẫn nhau, lại có khoảng cách tế nhị, sau đó có thể hiểu rõ lẫn nhau trong lúc gần gũi khi khiêu vũ.

Cố Hạo Thần cũng thấy Lâm Tinh Hảo cười yếu ớt, đáy mắt bởi vì ánh đèn chiếu rọi mà sáng ngời. Xem ra cô cũng hài lòng cái kết quả này. Anh bước về phía cô, trong từng cử động đều mang phong thái ưu nhã của thân sĩ Quý tộc.

Anh đứng lại trước mặt Lâm Tinh Hảo, còn chưa mở miệng, cô đã mở miệng, hai cánh môi mềm mại mà xinh đẹp phun ra lời nói dễ nghe khiến Cố Hạo Thần cảm thấy cảm động nhất: "Cố Hạo Thần, cảm ơn anh tổ chức sinh nhật thay tôi, để bày tỏ cảm ơn, tôi có may mắn mời anh nhảy một điệu sao?"

Cô mỉm cười tự nhiên, nụ cười xinh đẹp động lòng người, trông mắt như lưu ly được tẩy rửa trong suốt đã không thấy một tia sắc thái bi thương nào, hơi vênh mặt lên nhìn Cố Hạo Thần cao hơn cô hơn nửa cái đầu, ánh mắt dừng tại gương mặt tuấn tú ưu nhã của anh, tỉ mỉ quan sát anh. Sau đó cô đưa ra bàn tay trắng nõn về phía anh.

Tầm mắt Cố Hạo Thần rơi vào bàn tay trắng trẻo trước mặt mình, có thể thấy rõ đường vân trong lòng bàn tay. Anh chỉ cảm giác trái tim mình đang đập cuồng loạn, bề ngoài vẫn bình tĩnh không hề gợn sóng như cũ, mặt quay về phía người mình trân ái, giấu giếm biểu tình vui mừng, định lực này cũng không phải là người bình thường có thể so sánh với.

"Lâm Tinh Hảo tiểu thư, đây là vinh hạnh của tôi." Cố Hạo Thần cười khẽ như ba quang lưu chuyển, trong ánh sáng mờ ám của phòng bao cực kỳ mê hoặc lòng người, "Mời."

Cố Hạo Thần ưu nhã đưa bàn tay mở rộng ra, nhẹ nhàng bao lấy bàn tay khéo léo trắng nõn của cô ở trong lòng bàn tay mình, dẫn cô về phía sàn nhảy, hơn nữa sẵn sàng chậm lại bước chân, để cho cô có thể theo kịp bước tiến của anh.

Đột nhiên tất cả ánh đèn trong phòng cũng tối xuống, chỉ có đèn treo lưu ly kiểu dáng cung đình xa hoa trên đỉnh đầu Cố Hạo Thần và Lâm Tinh Hảo sáng ngời nở rộ. Mười ngón tay của bọn họ đan xen vào nhau, cánh tay dài của anh ôm nhẹ eo nhỏ nhắn chỉ đầy một nắm tay của cô, tay thon của cô nhẹ đỡ trên bả vai mạnh mẽ của anh.

"Tôi không quá biết nhảy." Hình như từ sau khi tốt nghiệp, Lâm Tinh Hảo chưa từng khiêu vũ nữa.

"Đi theo bước chân của tôi sẽ khiến cho cô tìm lại được cảm giác." Trong con mắt đen của anh mang theo sức mạnh trấn an làm cho người ta trầm tĩnh lại, làm cho cõi lòng có chút lo lắng của cô bình tĩnh lại.

Âm nhạc vang lên, vẫn là ca khúc « Mong có được trái tim của một người » này. Theo làn điệu du dương thâm tình, bọn họ giẫm lên tiết tấu âm nhạc, nhảy như bay, thỉnh thoảng tiến lùi có độ, thỉnh thoảng xoay tròn ưu nhã, hai người nhẹ nhàng nhảy giống như bướm bướm ở trong bụi hoa, chơi đùa truy đuổi, mỗi một động tác đều phối hợp rất hoàn mỹ, dường như hai vì sao sáng nhất trên bầu trời hoà lẫn vào nhau, ánh sáng chói mắt, làm cho người ta bất tri bất giác dễ dàng luân hãm vào trong kỹ thuật khiêu vũ của họ.

Thì ra kỹ thuật khiêu vũ của Cố Hạo Thần xuất chúng như vậy, kết thúc điệu nhảy, tất cả mọi người bộc phát ra tiếng vỗ tay ca ngợi như sấm, thật lâu không dứt.

Cố Hạo Thần và Lâm Tĩnh Hào ưu nhã chào cảm ơn, hai người nhìn nhau cười một tiếng, từ trong mắt nhau thấy được nụ cười vui mừng nhất.

Một đêm này, chơi đến hai giờ sáng, mọi người còn chưa thỏa mãn. Cố Hạo Thần và Lâm Tĩnh Hào sóng vai đi ra khỏi Athen KTV. Đứng ở bên ngoài cánh cửa Kim Bích Huy Hoàng của phòng KTV, ban đêm gió mát khiến mái tóc đen của cô lay động, sợi tóc bay trong gió, như cánh liễu mềm mại bập bênh nhẹ nhàng trong ngày xuân.

Lâm Tĩnh Hào ngược mắt, liền nhìn thấy Cao Minh Tông đang đứng dựa vào sườn xe cách chỗ bọn họ không xa. Đã trễ thế này bọn họ lại vẫn ở đây, chẳng lẽ vẫn còn muốn tìm phiền toái sao?

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Muốn khóc, bả vai miễn phí cho em mượn dựa vào

Xem ra chuyện đã xảy ra hôm nay làm cho Cao Minh Tông không tiêu hóa và chấp nhận được, cho nên anh ta vẫn luôn chờ tới bây giờ sao?

Lâm Tĩnh Hào thấy Cao Minh Tông ở trong bóng đêm vẫn là khuôn mặt tuấn tú hiếm độc kia, đột nhiên cảm thấy giấc mộng cực kỳ ngây ngô thời tuổi trẻ của mình đã tan nát, cả mảnh vụn cũng không còn.

Cô xem như không thấy ánh mắt chăm chú vào mình của Cao Minh Tông, cảm hận đến mức muốn đục một cái lỗ trên người cô mới có thể cam tâm hòa nhau. Nhưng thù hận và đau đớn trong lòng cô từ ai mà đến?

Lâm Tĩnh Hào nắm chặt túi xách trong tay, cố gắng bình phục trái tim cuộn trào như sóng lớn, mỉm cười nói với Cố Hạo Thần: "Hôm nay cảm ơn anh đã chiều dài, tôi nên đi về rồi."

Cố Hạo Thần thấy sắc trời đã rất trễ, lại còn chứng kiến Cao Minh Tông dây dưa không tha, cực kỳ lo lắng cô về một mình: "Nếu tôi đã làm người tốt, như vậy tôi sẽ làm người tốt đến cùng, tôi đưa em về."

"Được." Cô cũng không nói thêm nữa, dù sao hôm nay đã làm phiền anh rất nhiều, cũng không còn nhiều thời gian. Mà có anh làm bạn, Cao Minh Tông cũng không dám làm gì cô, nghĩ tới đây lòng cô bởi vì anh tồn tại mà yên tâm.

Sau khi nhân viên bãi đậu xe lái một chiếc Mercedes màu đen trở về, sau đó giao chìa khóa vào tay Cố Hạo Thần: "Cố tiên sinh, đi thông thả, hoan nghênh lần sau lại đến." Giọng điệu rất là cung kính.

Lúc này Cao Minh Tông lại sóng vai với Thẩm Giai Liên mà đến, chắn trước xe, cố ý để cho bọn họ không rời đi được. Hai người đứng đối mặt với Lâm Tĩnh Hào và Cố Hạo Thần, con người của Cao Minh Tông mang theo hận ý như là lưỡi dao cắt trên da thịt non mịn của Lâm Tĩnh Hào, ắt muốn làm cho cô vết thương chồng chất mới có thể hết giận.

"Lâm Tĩnh Hào, cô còn dám nói năm năm trước cô với hấn ta không có gì, nếu thật không có gì, đêm hôm khuya khoắt còn diễn cảnh không muốn chia lìa chán ngắt sao?" Trong lời nói Cao Minh Tông có gai, mùi phẫn trào phúng. "Tôi thực sự hối hận lãng phí năm năm với cô, luôn đề độ tốt nhất cho cô, bây giờ tôi muốn nói cho cô, cô không xứng! Từ nay về sau, cô sẽ không có được sự ôn nhu của tôi, đó đều thuộc về Giai Giai. Chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc hơn cô!"

Anh ta như nỗ lực chứng minh cái gì với Lâm Tĩnh Hào, anh ta nghiêm túc thề.

Vốn anh ta còn ôm một tia hi vọng cuối cùng với Lâm Tĩnh Hào, cho nên mới không đưa Thẩm Giai Liên về nhà, lại chọn ở chỗ này đợi đến bây giờ. Lúc anh ta thấy bóng dáng bọn họ cùng nhau ca hát xuất hiện trên vách tường, tâm anh ta càng thêm mất trật tự, lệ khí sôi trào ở trong mắt, làm cho anh ta bức bối không chịu nổi.

Lâm Tĩnh Hào chống lại ánh mắt chăm chọc của Cao Minh Tông, trái tim đau đớn co quắp lại: "Đừng nói với tôi anh cố ý ở đây chờ tôi lâu như vậy là muốn nói với tôi những lời nhảm nhí này chứ! Cao Minh Tông, tôi và anh đã không còn quan hệ gì, mặc kệ năm năm trước hay năm năm sau có quan hệ

gì với anh ấy, đều không cần phải xin phép anh. Các người hạnh phúc hay không đều không phải thuộc về tôi, mà chính là thuộc về các người. Tôi không có hứng thú với hạnh phúc của các người. Còn anh đang cân đường chúng tôi đó, xin tránh ra."

"Lâm Tĩnh Hào, bây giờ phối hợp với anh ta, cô nói chuyện cũng đã thương người vậy sao?" Cao Minh Tông lạnh lùng trào phúng nói, "Cô đừng quên, là cô có lỗi với tôi trước, tôi mới nhẫn tâm chia tay cô, việc đến nông nổi này tất cả đều vì cô sai, oán không được ai hết."

"Tôi cũng không oán trời trách đất, cho nên anh không phải lo lắng." Sắc mặt Lâm Tĩnh Hào không đổi, bình tĩnh mà chống đỡ, chỉ là ngực đau đớn như phù sa trong sông, đang dần dần tích lũy.

"Đêm đã khuya, cô ấy cần nghỉ ngơi." Giọng nói của Cố Hạo Thần lạnh lùng mang theo một sức mạnh làm cho người ta không thể kháng cự, màu quang lóe lên tia lạnh lùng. "Nếu các người cứ tiếp tục dây dưa vô lý như vậy, tôi sẽ không để ý mà báo cảnh sát."

Thình thoảng, có một số người được đăng chân lên đường đầu, dây dưa quá nhiều chỉ tăng thêm đau xót cho bản thân.

Cố Hạo Thần mở cửa xe, ý bảo Lâm Tĩnh Hào lên xe. Cô xoay người lên xe, Cố Hạo Thần cũng lên xe, khởi động xe, vượt qua trước hai người, chạy vào làn xe ô tô.

Bên trong xe là một mảnh im lặng, Lâm Tĩnh Hào quay đầu nhìn ánh sáng trời qua bên ngoài cửa xe, chiếu sáng bị thương dưới đáy mắt đen của cô. Cô nhanh chóng cắn môi, bí mật hít sâu. Lâm Tĩnh Hào nhắm mắt lại, muốn xua đuổi bị thương như nước của hôm nay đi, nhưng ngực lại đau đớn khó nhịn, giống như đồ thứ gì đó, ngay lúc đó, cắn vào khiến cô đau, khó có thể giải thích, "Tôi muốn đến biển đổi gió, có thể chứ?"

Về nhà, chỉ có một mình đối diện với căn phòng trống, cô sợ bản thân sẽ điên mất.

Cố Hạo Thần thu hết bị thương và thống khổ của cô vào đáy mắt, cô lại quật cường không để bị thương hiện ra, làm anh đau lòng.

"Được." Anh chuyển tay lái, đi tới bờ biển, chỉ cần cô yêu cầu anh sẽ tận lực thực hiện.

Xe chạy 30 phút liền tới bờ biển, anh dừng xe ngay bên cạnh đường quốc lộ: "Đến rồi."

Lâm Tĩnh Hào xuống xe, gió biển nửa đêm lạnh như nước, mang theo nồng đậm hương vị mặn thối tới, da thịt non mềm như bị kim châm, nhưng cô lại giống như không cảm thấy đau đớn gì. Có thể là đau đớn trong lòng đã bao phủ hết tất cả tri giác của cô, làm cho cô tê liệt. Tóc dài của cô bị gió thổi loạn, như là vô số con bướm bướm màu đen tung bay trong gió, lại âm thầm rơi xuống.

Lâm Tĩnh Hào hướng đến chỗ bờ cát mềm mại, một bước sâu, một bước nông, để lại một loạt dấu chân. Cố Hạo Thần cầm ít đồ này nọ trên xe xuống rồi đi theo cô. Cô đi đến chỗ bãi đá không lở, leo lên, ngồi trên một phiến đá bằng phẳng, giang hai cánh tay ra, đón nhận gió biển, ôn nhu hiền miên, lắng nghe tiếng nước, lúc lên lúc xuống, chiếm hết lòng của cô. Cô từ từ thu hai tay lại, bao bọc bản thân, dường như rất lạnh.

Cố Hạo Thần nhẹ nhàng đi qua nhìn bộ dáng quật cường của cô thì mi tâm nhéo lại một chỗ. Anh vươn hai tay ôm chặt cô vào trong ngực, ôn nhu an ủi cô, xua đi đau đớn trong lòng cô, mang niềm vui nhét vào tim cô. Nhưng anh sợ hành động của bản thân hơi đường đột đối với cô, dù sao anh cũng vì kim lòng không được mà hôn cô khiến cô hiểu lầm, cũng là đầu sỏ xé rách hạnh phúc của cô.

Thống khổ bây giờ cô nhận đều do anh mà ra, anh lại có tư cách gì làm cho cô vui vẻ?

"Thế này sẽ bị cảm mất." Anh cầm áo khoác trong tay choàng lên vai cô, nhất thời người cô ấm áp thêm rất nhiều, quan tâm săn sóc của anh làm Lâm Tĩnh Hào cảm thấy bản thân không có cô đơn một mình, "Cảm ơn anh, áo khoác này..."

"Hôm nay không phải là sinh nhật của em sao? Đây là quà cho em, hi vọng em sẽ thích." Anh mua về từ lúc ở Mỹ, muốn tự tay tặng cô làm quà sinh nhật cho cô, chúc phúc cô, nhưng lại thu hoạch được lúc cô chật vật nhất.

Nước mắt của Lâm Tĩnh Hào vì sự ôn nhu của anh mà ầm ầm sụp đổ, nước mắt đọng lại trong hốc mắt lập tức rơi xuống, trong suốt, giống như đóa hoa thủy tinh nở rộ trong bóng đêm.

"Tôi biết tôi không nên khóc." Cô chưa xót nở nụ cười, gột tay lên lau nước mắt trên mặt.

Dù thế nào cô cũng không nghĩ tới sinh nhật mình sẽ là kết quả như vậy, cô thật sự một chút tâm lý cũng chưa chuẩn bị. Cô không phải là thần, đã mất năm năm tình cảm cô còn cần phải có thời gian bình tĩnh, lại phải thích ứng bọn họ đã phản bội cô.

Mây rậm của anh cau chặt, sâu trong đôi mắt mang theo tia áy náy và tự trách, nhẹ nhàng vén môi mỉm cười: "Thực xin lỗi, là tôi đã mang đến thống khổ cho em."

"Cái này sao có thể trách anh." Hai tay lạnh băng của Lâm Tĩnh Hào kéo áo khoác lên trên vai một chút, con người mờ mịt hơi nước nhìn về phía biển lớn, nơi đó là một mảnh đen tối, "Lúc còn trẻ ai mà không có lúc yêu phải một tên cặn bã."

"Cho nên tin tưởng kế tiếp sẽ rất tốt." Cố Hạo Thần ngồi xuống ngồi xuống bên vai cô, khuôn mặt lãnh nghị nhàn nhạt hiện lên ánh sáng nhu hòa, "Nếu muốn khóc, thì khóc đi. Bà vai miễn phí cho em mượn dựa."

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Anh sẽ ở bên em

Editor: Trà sữa trà xanh

Ánh mắt Cố Hạo Thần không có một tia hài hước nào, mà là vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Ánh mắt sáng ngời giống như đèn sáng chỉ dẫn phương hướng trong đêm tối, là ánh sáng nho nhỏ trong vùng tăm tối này, cũng là nguồn âm áp khổng lồ.

Anh khẽ cười vỗ bả vai kiên cố của mình. Lâm Tĩnh Hảo nhìn kỹ ánh mắt chân thành tha thiết của anh, một mảnh trong vắt, cũng chỉ là nhìn anh thôi, nhìn thật lâu thật lâu, giống như thời gian cũng dừng lại. Nhưng không thể kiềm nén chua xót đang cuộn cuộn trong cổ, tràn ra rằng môi, cô rũ mắt xuống, không nói gì.

"Ở trước mặt của anh em không cần làm bộ kiên cường, anh muốn thấy con người thật của em Đau lòng quá thì cứ khóc đi. Khóc xong thì ngủ một giấc, ngày mai dậy nhìn mặt trời, em sẽ tìm được chính bản thân mình." Khỏe môi Cố Hạo Thần giương nhẹ, có chút không tin nhìn tường cô, "Thử một chút sẽ biết thôi."

Lâm Tĩnh Hảo chậm chạp nghiêng người, tựa đầu trên đầu vai anh, trên người anh có mùi hương hoa lan trắng thanh đậm hòa lẫn hơi thở bạc hà mát mẻ, rất là dễ ngủ, khiến cho người ta rất thoải mái, rất yên ổn, bình tĩnh.

Nước mắt, rất nhanh dính ướt quần áo của anh, từ khóe thút thít đến khóe thật lớn, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy. Cô dựa vào lồng ngực của anh thật chặt, đôi tay không tự chủ được ôm cổ của anh, dù sao đã không để ý hình tượng khóc lên, nước mắt giống như vòi nước được khai thông, không ngừng chảy xuôi.

Cố Hạo Thần lẳng lặng duy trì tư thế của mình, cho cô điểm tựa an toàn nhất, anh cảm thấy cơ thể mềm mại tốt đẹp của cô run rẩy, khiến lồng ngực trống không năm năm của anh nhất thời âm áp, mặt nước dưới khuôn mặt yên tĩnh của anh chợt gợn sóng. Anh vẫn lạnh nhạt chậm rãi nâng lên một cánh tay, khẽ xoa sống lưng nhỏ yếu của cô, động tác dịu dàng lặp đi lặp lại, một câu cũng không nói, bởi vì muốn cô trút hết bi thương.

Dưới chân thủy triều mênh mông mãnh liệt, sóng biển xô bờ, bọt sóng vẩy ra, giống như nhiễm bi thương từ Lâm Tĩnh Hảo, nức nở, rên rỉ.

Không biết cô khóc tới khi nào thì mệt mỏi, mệt nhọc, sau đó nằm ngủ trên vai Cố Hạo Thần. Bởi vì gió biển quá lớn, anh sợ cô bị cảm, cho nên liền ôm cô xuống tầng đá lớn, giẫm trên bờ cát mềm mại lạnh như băng trở lại bên cạnh xe, đặt cô nằm xuống chỗ ngồi phía sau.

Anh khom người, đắp áo khoác lên người cô, rồi sau đó đầu ngón tay lạnh nhẹ nhàng chỉnh sửa lại tóc cô, tỉ mỉ nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, gương mặt hơi tái nhợt giống như đóa hoa kiều diễm bị gió sương diễn tấu nên biến sắc, bên trên khuôn mặt trắng nõn còn vết nước mắt chưa khô, hàng lông mi đen nhánh vênh lên còn dính hơi nước ướt át, rũ xuống giống như muốn che đậy hồ nước trong vắt, cánh môi hoa anh đào mềm mại xinh đẹp vẫn mê người như cũ.

"Ngủ một giấc đi, anh sẽ ở cạnh em." Anh nghiêng người cúi đầu, một nụ hôn liền rơi vào xuống trán trắng nõn của cô, chứa đựng biết bao vấn vương cùng thâm tình nhiều năm.

Anh tựa bên cửa xe, ngẩng đầu nhìn màn đêm đen nhánh, những ngôi sao sáng chói như kim cương, trong suốt lỏng lẻo, ánh sáng lung linh. Đêm tối lơ mơ, khung cảnh an tĩnh, loáng thoáng có thể nghe âm thanh thủy triều lên xuống cách đó không xa, tiến lùi vô cùng có tiết tấu, khiến trong không khí có nhiều thêm âm thanh dễ nghe.

Một đêm này, anh không buồn ngủ, ngồi ở phía trước, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tinh xảo điềm tĩnh chìm trong bóng tối, giống như muốn lấp đầy thời gian chia lìa năm năm trong một đêm này. Nghĩ đến chuyện từ ngày hôm nay cô không còn là bạn gái của ai nữa, khỏe môi thật mỏng không tự chủ nâng lên ý cười nhợt nhạt.

Phía tận cùng của mặt biển, ánh sáng chậm rãi bùng lên, từ trong nước biển xanh thẳm từng chút từng chút lộ ra khuôn mặt tươi cười, mặt trời đỏ chiếu xuống mặt biển tạo nên nhiều màu sắc, như một bức tranh màu nước vui tai vui mắt mỹ lệ khác thường, quyến rũ ánh mắt của người ta.

Ánh sáng màu vàng tràn vào bên trong xe, chiếu lên khuôn mặt Lâm Tĩnh Hảo đang ngủ say, lông mi của cô rung động nhẹ nhàng hai cái, rồi mở ra, cô ngồi dậy, đập vào mắt là một mảnh xinh đẹp, ở trong con mắt của cô liền nở rộ: "Là mặt trời mọc, thật là đẹp."

"Vậy thì ra ngoài xem thôi." Cố Hạo Thần đã sớm đứng ở ngoài xe thưởng thức một lúc lâu, thấy cô tỉnh lại, liền nghiêng người cúi đầu nói với cô.

Lâm Tĩnh Hảo mở cửa xe ra ngoài, bên ngoài nhiệt độ vẫn còn chút thấp, cô lấy áo choàng bọc lại mình, liền ấm áp hơn, ấm áp tựa như anh ôm vào ngực. Cô đứng cạnh anh, sóng vai với anh, ánh mắt trông về mặt trời đỏ như lửa ở phía xa, có chút ngượng ngùng: "Xin lỗi, em đã khiến anh trông giữ cả đêm."

"Không sao. Đúng lúc hôm nay là chủ nhật, có thể trở về nghỉ ngơi thật tốt." Trên mặt của anh treo nụ cười thản nhiên, tầm mắt vẫn đuổi theo sự vận động của mặt trời, "Có phải tốt hơn nhiều."

Cô gạt đầu một cái, ngày hôm qua sau khi khóc hết mình, đau đớn cùng bi thương trong lòng đã biến mất. Nhìn lại khung cảnh mặt trời mọc thật mỹ lệ này, cô cảm thấy mình sẽ tiếp tục chào đón những ngày tốt đẹp, cô cần gì cứ phải bi thương, cô nên dành nhiều thời gian tận hưởng cuộc sống tốt đẹp này: "Cám ơn anh." Đối với anh, trừ ba chữ này, hình như không có những ngôn ngữ khác có thể diễn tả tâm tình biết ơn của cô dành cho anh.

"Hình như hai ngày nay anh thường xuyên nghe được hai chữ cám ơn này." Cố Hạo Thần khẽ vận lòng mảy, giống như oán trách, "Về sau không cần nói hai chữ này với anh nữa, anh là bạn của em phải không?"

"Vâng" Cô mỉm môi thừa nhận, có thể có một người bạn như vậy, cô rất vinh hạnh.

"Như vậy anh chỉ là tận trách nhiệm của một người bạn." Hai tay anh tùy ý chen vào trong túi quần, bên môi là nụ cười ôn nhu, "Được rồi, anh đưa em về."

"Cả đêm anh không ngủ phải không?" Cô có thể nhìn thấy một tia mỏi mệt chán nản trong mắt anh, vì muốn an toàn cho hai bên nên cô đề nghị, "Hay là để em lái xe."

"Được." Anh cũng không cự tuyệt, móc chìa khóa xe trong túi quần ra đưa cho cô, rất hài lòng với sự quan tâm của cô.

"Em đưa anh về nghỉ ngơi trước." Cô lưu bát thuận thực dùng ngón tay quần tóc thành một búi tóc, dùng vòng thun màu đen cột chắc, sau đó khởi động xe, dù sao anh đã vì cô mà căng co cả đêm, về tình về lý cô nên thay anh làm gì mới phải, "Anh nói cho em biết ở địa chỉ, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi, đến nơi em sẽ gọi anh."

Anh ôn nhu gạt đầu, nói địa chỉ cho cô biết, ánh mắt vẫn dừng lại trên sườn mặt cô, thương thức một mặt biết điều của cô, lộ ra khí chất tự tin thành thực quyến rũ phong tình của một người phụ nữ.

Anh không buồn ngủ, cho dù thật sự rất buồn ngủ, nhưng vẫn không muốn nhắm mắt lại, không muốn bỏ qua từng nét đẹp của cô, chỉ muốn trân quý ở trong lòng.

"Anh đừng nhìn em như vậy, em sẽ phân tâm." Cô cảm thấy anh vẫn không hề dời tầm mắt đi, mặt bắt đầu nóng lên trong ánh nhìn của anh.

Lúc này Cố Hạo Thần mới thu hồi ánh mắt, hạ mí mắt, nghỉ ngơi, không muốn khiến cô cảm giác bị áp bức.

Xe lái rất lâu thì ngừng lại, Lâm Tĩnh Hảo liếc Cố Hạo Thần vẫn còn ngủ say, sau đó xuống xe, trong chốc lát lại quay trở vào trong xe, tiếp tục lái xe, đưa anh trở về khu dân cư Từ Vi Thiên Cung hoàng kim nổi danh nhất Hải Thành, ven biển Y Sơn xây lên một căn biệt thự độc lập, đẩy cửa sổ ra là có thể nhìn thấy màu xanh lá cây của rừng rậm cùng xanh thẳm mênh mông bát ngát của nước biển liên miên không dứt. Có thể nói, nơi này cực kỳ đắt giá.

Lâm Tĩnh Hảo vừa dừng xe lại, Cố Hạo Thần liền tỉnh. Hai người xuống xe, cô đưa anh chìa khóa, nhưng anh không nhận: "Em lái xe trở về đi, nơi này không thể gọi xe."

"Vâng." Giữ chìa khóa lại, sau đó lấy bữa ăn sáng trong xe ra đưa cho anh, "Đây là bữa ăn sáng mua cho anh, nhớ ăn đó."

Thì ra là lúc cô xuống xe đã gọi một phần bữa sáng Việt- Quảng Đông nổi danh ở lầu Cảnh Đức cho anh, một phần sủi cào tôm, bánh dẹt[[dlqđ]] trứng cùng sữa đậu nành. Dụng tâm của cô khiến anh xúc động, ngực cuộn trào từng cơn. Anh muốn ôm cô vào trong ngực, nhưng sợ mình đường đột, anh tự nói với mình, nhất định phải dụng tâm từ từ đi.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Con trai đang yêu quả nhiên rất nhỏ mọn

Cố Hạo Thần thấy cô đưa đồ ăn sáng, trong lòng ấm như tuyết tan, sau đó vươn tay nhận lấy, đầu ngón tay vô tình chạm vào đầu ngón tay cô.

"Của em đâu?" Cố Hạo Thần cầm túi đồ ăn sáng trong tay, giống hệt cảm món đồ quý giá nhất.

"Em đã giữ cho mình một phần rồi." Bàn tay cầm chìa khóa của Lâm Tĩnh Hảo siết mạnh hơn, đối mặt với anh dịu dàng, phong độ như vậy, nhớ đến bản thân chặt vật ngày hôm qua, liền vô cùng xấu hổ, "Anh về nghỉ đi, em đi trước."

"Ừ, đi đường lái xe cẩn thận, sau khi về đến nhà nhớ gọi cho anh." Cố Hạo Thần cũng không giữ cô, một là khoảng cách do một chuyện hiểu lầm và năm năm xa cách, hai là cô và anh đều cần nghỉ ngơi một thời gian, bình tĩnh lại tâm tình của cả hai.

"Ừm." Cô mở cửa lên xe, khởi động xe dưới ánh mắt ân cần của anh, ra khỏi Từ Vi Thiên Cung, đi về theo đường núi uốn lượn, dọc đường thưởng thức sắc xanh tự nhiên trải dài, không khí tươi mát tự nhiên, trong tim phổi đều là hơi thở mát rượi.

Cố Hạo Thần nhìn xe của Lâm Tĩnh Hảo biến mất khỏi tầm mắt, mới xoay người về cửa, đặt tay lên má cảm ứng trên cửa, chỉ nghe "đình" một tiếng, cừ

tự động mở ra. Anh cầm bữa sáng cô mua cho anh vào nhà, đi đến phòng bếp kiểu mở, đặt bữa sáng lên quầy bar, sau đó xoay người lên lầu hai, mở cửa phòng ngủ, vừa tao nhã cởi nút áo, vừa đi vào phòng tắm.

Tắm xong, thay áo sơ mi trắng, quần đen, lau khô tóc rồi xuống lầu. Lại đi vào phòng bếp, bày biện đồ ăn sáng ra.

Có tiếng chuông cửa vang lên, anh nhìn qua khe thủy tinh trên cửa thấy Tiêu Vân Đào, liền mở cửa cho anh. Anh vừa vào cửa đã cười đầy mờ ám: "Hôm qua ở với Lâm Tĩnh Hảo cả đêm, sao rồi? Cuối cùng cũng thoả mong ước rồi đúng không? Nói tôi nghe xem hương vị của Lâm Tĩnh Hảo khác các cô gái khác ở chỗ nào? Khiến cậu năm năm nay nhớ mãi không quên, vì cô ấy mà thủ thân như ngọc."

"Tôi và cô ấy không xảy ra chuyện gì hết." Cố Hạo Thần đóng cửa lại, đi theo sau Tiêu Vân Đào.

"Không thể nào?" Tiêu Vân Đào quay đầu, dùng ánh mắt như nhìn quái vật đánh giá Cố Hạo Thần từ trên xuống dưới.

Tiêu Vân Đào cười xấu xa, nhếch mày, vươn tay khoác vai Cố Hạo Thần.

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi." Cố Hạo Thần không thể không bật cười, sau đó đẩy tay anh ra, "Tôi có thể so với cậu sao? Một ngày thiếu phụ nữ thì không sống nổi. Đêm qua có phải đã nói lại tình xưa với Trịnh Huệ Nhã rồi không?"

Anh để ý thấy ánh mắt Trịnh Huệ Nhã nhìn Tiêu Vân Đào vẫn mang theo tình cảm, mà Tiêu Vân Đào là người u mê, hai người này đi một vòng nói không chừng lại về bên nhau.

"Tôi và cô ấy không thể nào, ít nhất là bây giờ không có gì. Lần này là cậu nghĩ nhiều quá rồi." Tiêu Vân Đào lắc đầu phủ định, "Tôi không thiếu phụ nữ, là phụ nữ thích bám lấy tôi, lần sau chú ý lời nói của cậu, đừng nói mất giá tôi, sẽ ảnh hưởng đến giá thị trường của tôi."

Tiêu Vân Đào nháy mắt, đi thẳng đến sofa phong khách, lại tinh mắt thấy bữa sáng trên quầy bar: "Đây là đồ ăn sáng Quảng Đông chính tông của tiệm Cảnh Trân. Tôi cũng đang đói bụng, phải cảm ơn vì bữa sáng này rồi."

"Đừng đụng vào." Cố Hạo Thần thấy Tiêu Vân Đào định giành bữa sáng Lâm Tĩnh Hảo chuẩn bị cho anh, quảng cho anh một ánh mắt cảnh cáo, nhưng Tiêu Vân Đào không cho là phải.

Lúc này điện thoại di động Cố Hạo Thần để trên bàn thủy tinh ở phòng khách đổ chuông, anh thấy tên Lâm Tĩnh Hảo trên màn hình, nhanh chóng nhận điện, bên tai truyền đến giọng nói mềm mại của cô: "Em về đến nhà rồi."

"Ừ, nghỉ ngơi đi." Giọng anh bất giác trở nên dịu dàng, khoe môi gọi lên ý cười nhân nhật, "Sau này có gì có thể gọi cho anh, đừng khách khí với anh. Anh vừa về, cũng không có bạn bè gì, sau này còn phải làm phiền em nhiều." Nói ra lời này khách khí mà khiêm tốn, điềm tĩnh như nước.

"À, được." Sự dịu dàng của anh khiến cô không có cách nào từ chối, lời đồng ý cứ thế nói ra khỏi miệng, "Anh nhớ ăn sáng, sau đó ngủ một giấc."

Cô ân cần dặn dò khiến anh cảm thấy tương lai tươi đẹp đang vẫy chào anh, càng khiến anh không muốn thời gian nói chuyện với cô trôi qua nhanh như vậy. Cố Hạo Thần bịn rịn kết thúc cuộc trò chuyện với Lâm Tĩnh Hảo, quay người lại thấy Tiêu Vân Đào đang hăng hái ăn sáng, còn ra vẻ cực kì thoả mãn, thấy Cố Hạo Thần sầm mặt, đáy mắt kết băng, hơi thở lạnh lẽo toả ra quanh thân, đến gần Tiêu Vân Đào.

Cố Hạo Thần đến bên quầy bar, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm khiến Tiêu Vân Đào sợ hãi: "Đây là bữa sáng Lâm Tĩnh Hảo chuẩn bị cho tôi!"

"Khụ, khụ, khụ..." Tiêu Vân Đào vừa bỏ miếng sủi cảo tôm vào miệng còn đang nuốt dở, nghe vậy ón lạnh, kho liên tục, "Sao cậu không nói sớm?"

"Tôi đã bảo cậu đừng đụng vào rồi mà." Cố Hạo Thần nhíu mày, nhìn chằm chằm Tiêu Vân Đào.

"Tôi gọi tiệm Cảnh Trân đưa thêm một phần nữa đến, được không?" Tiêu Vân Đào biết mình đã dẫm phải đuôi hổ, thái độ rất ngoan ngoãn.

"Có thể giống nhau sao?" Cố Hạo Thần trừng mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh lẽo sâu thẳm, giống như ánh đao giết người, "Vốn không phải phần do Lâm Tĩnh Hảo mua, giống nhau được sao?"

Tiêu Vân Đào ngồi trên ghế, tay trái chống cằm, nhíu mày bất bình: "Không ngờ cậu lại trọng sắc khinh bạn như vậy! Chỉ là một bữa sáng thôi mà, cậu lại quý như vậy? Cậu không cho tôi ăn, không lẽ bắt tôi ôm bụng đói nhìn cậu ăn?"

"Trong tủ lạnh có đồ, cậu có thể tự lấy." Ánh mắt Cố Hạo Thần lạnh đến nổi khiến Tiêu Vân Đào phát run.

"Con trai đang yêu quả thật rất nhỏ mọn, không thể chọc vào. Bữa sáng này, tôi nhất định sẽ đến khiến cậu hài lòng." Tiêu Vân Đào cầm chén nước bên cạnh rót một chén trà, nhấp một ngụm lớn, sau đó lấy điện thoại, tìm số của Lâm Tĩnh Hảo, gọi đi, ánh mắt vẫn dừng trên mặt Cố Hạo Thần, "Anh là Tiêu Vân Đào, có việc nhất định phải nhờ em giúp, bây giờ phiền em đến tiệm Cảnh Trân mua một phần đồ ăn sáng Quảng Đông... Đúng, đưa đến biệt thự số 18 Từ Vi Thiên Cung--"

"Nhà của Cố Hạo Thần?" Lâm Tĩnh Hảo cầm điện thoại, đầy nghi hoặc.

Cố Hạo Thần càng nghe càng thấy không đúng, cướp điện thoại của Tiêu Vân Đào, thấy tên trên điện thoại cuối cùng cũng hiểu đền cho mình bữa sáng hài lòng là nhờ Lâm Tĩnh Hảo đi mua về. Anh cũng không muốn Lâm Tĩnh Hảo phải đi đi về về như vậy.

"Tình Hảo, anh là Cố Hạo Thần, vừa rồi Tiêu Vân Đào chỉ nói đùa với em thôi. Em đừng để ý đến cậu ta, ừ, không làm phiền em nghỉ ngơi nữa." Cố Hạo Thần nói chuyện với Lâm Tĩnh Hảo xong, tiện tay đặt điện thoại lên quầy bar, "Sau này không cho cậu tùy tiện tìm cô ấy nữa."

"Tôi làm vậy không phải vì cậu sao?" Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Vân Đào vẫn treo một nụ cười.

"Kệ cậu đấy." Cố Hạo Thần xoay người rời khỏi, "Tôi muốn nghỉ ngơi, không tiện."

Đây rõ ràng là lệnh đuổi khách, Tiêu Vân Đào cũng không ở lại thêm, dù sao anh cũng đã ăn bữa sáng Lâm Tĩnh Hảo chuẩn bị cho Cố Hạo Thần, bữa sáng này, là món quà bất ngờ anh đã trông ngóng suốt năm năm, lần này anh ăn quả thật là không biết suy nghĩ.

Cố Hạo Thần đang ngủ, mơ màng nghe thấy tiếng chuông cửa."

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tôi không phải là thánh nhân

Editor: Hangbaobinh

Cố Hạo Thần từ trên giường đứng lên, từ chiếc cầu thang cong được khắc rất nhiều hoa văn đi xuống tầng dưới, đi qua phòng khách rộng lớn là cửa chính bằng kính trong suốt có thể thấy được Lâm Tĩnh Hảo đang đứng ở trước cửa. Lúc này cô đã bộ váy may vàng bằng bộ váy liền thân màu trắng được làm bằng lụa mỏng, tay áo cùng cổ áo có viền ren màu xanh lam, thắt lưng được thiết kế cao, càng làm tôn lên vòng eo uyển chuyển, thắt lưng là những mảnh vải nhỏ được may liền vào với nhau, càng làm cho đường cong tràn đầy hương vị của người phụ nữ, bên hông còn buộc một thắt lưng màu làm hình bướm bướm. Mái tóc của cô được buộc cao như đuôi ngựa, đuôi tóc được uốn cong vừa phải, gương mặt được trang điểm rất nhẹ nhàng, nhìn như hoa tươi đang nở rộ rất xinh đẹp, vô cùng tinh tế.

Cố Hạo Thần thấy thế mắt đã sáng hẳn lên, tinh thần tràn đầy phấn chấn, cử chỉ của Lâm Tĩnh Hảo tràn đầy sự nữ tính, bên môi mỏng hiện lên một nụ cười tán thưởng rất yếu ớt, bất quá cho dù cô có nhu nhược hay là cô tự tin thì đối với anh mà nói, anh đều muốn che chở cho cô gái đó.

Anh đi thật nhanh tới phía trước, mở cửa:

"Sao em lại tới đây?"

"Là Tiêu Vân Đào bảo tôi đưa bữa sáng tới đây." Lâm Tĩnh Hảo giờ giờ túi đựng bữa sáng trong tay lên, đuôi mắt hiện lên một nếp nhăn trên mặt khi cười. Trải qua một đêm đêm phát tiết hết những đau khổ, thì đã coi bỏ hết những đau khổ, tìm lại được dũng khí đối mặt với tương lai.

Cô nhìn thấy Cố Hạo Thần mặc bộ đồ thể thao thoải mái ở trên người, trên người ít đi một phần không khéo cùng lão luyện, nhiều thêm một phần dịu dàng cùng nhẹ nhàng, nhưng vẫn có một phong độ xuất sắc như cũ, kiêu ngạo đầy tao nhã, khí chất sắc bén được giấu trong đáy mắt.

"Không phải tôi đã nói em đừng nghe lời cậu ấy nói rồi hay sao?" Hai đầu lông mày của Cố Hạo Thần nhíu lại, mặc dù trong lòng rất cao hứng vì có thể nhìn thấy cô một lần nữa, nhưng lại càng đau lòng hơn khi cô phải vất vả đi lại nhiều lần như vậy, dù sao thì từ nhà cô đến đây cũng mất hơn bốn mươi phút đi xe: "Bây giờ em cần phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Tôi đã nghỉ ngơi đủ rồi, hơn nữa đi ra ngoài ngắm phong cảnh cũng là một chuyện không tồi." Cô đưa túi đồ ăn sáng đang cầm trong tay cho anh, chỉ cần chuyển chú ý đến một chuyện khác thì mới có thể không không bị đau thương trói buộc mình, như vậy thì tâm tình cũng sẽ dần dần buông lỏng: "Anh ta nói anh ta cần phải mang bữa sáng đến cho anh, cho nên làm phiền tôi đi một chuyến. Anh đi theo tôi suốt một đêm, tôi chỉ mua một bữa ăn sáng cho anh mà thôi. Chỉ một chút chuyện nhỏ này làm sao so với những việc mà anh làm cho tôi."

Cố Hạo Thần biết được cô vẫn cảm thấy mình thiếu nhân tính của anh, trên lưng nhất định sẽ đeo một gánh nặng. Anh hơi than thở: "Làm cho em cảm giác thiếu nợ tôi, đó cũng không phải là kết quả mà tôi muốn."

Tôi hy vọng em có thể hiểu đây là tôi cam tâm tình nguyện làm những chuyện đó vì em, em không cần có áp lực, tôi sẽ không nói điều kiện với em đâu, cũng sẽ không cưỡng ép em làm bất cứ chuyện gì, hiểu không?"

Lâm Tĩnh Hảo nhìn kỹ đôi mắt đen như mực của anh, bên trong đó lóe ra một chút bất đắc dĩ lại có thêm tia bi thương. Cô mím môi, dòi đề tài đi: "Trước tiên ăn bữa sáng đi đã, nếu không lạnh sẽ ăn không ngon đâu."

Cố Hạo Thần vẫn không có đưa tay ra nhận mà lại nghiêng người ra: "Đi vào ngồi một chút đi."

Lâm Tĩnh Hảo không tiện cự tuyệt, liền cầm túi đựng đồ ăn sáng, khẽ cúi đầu đi vào. Đây là lần thứ hai cô một mình đi vào nhà của một người đàn ông. Cả căn phòng lấy màu đen trắng làm chủ đạo, hai màu sắc này được sử dụng rất hài hòa, tuyệt đối không cảm thấy bị thô tục, mỗi một chi tiết, đều lộ ra sự khiêm tốn nhưng không kém phần xa hoa, trong sự lạnh lùng kiên quyết nhưng không thiếu phần trang nhã, có mềm mại nhưng không thiếu sự mạnh mẽ. Rất phù hợp với tính cách của anh.

Sau khi đi vào Lâm Tinh Hảo liền thấy được phòng bếp, liền đi tới, đến phòng bếp lấy bát đĩa để lên mâm đựng bữa ăn sáng, đổ sữa đậu nành vào một chiếc ly thủy tinh. Cố Hạo Thần nhìn thấy cô đang ở trong phòng bếp yên tĩnh bóng lưng nhỏ bé đầy bận rộn, trong lòng vừa có một dòng nước ấm nhưng cũng vừa kích động. Nghĩ thầm nếu mỗi ngày tan làm về đến nhà đều có thể nhìn thấy người mình yêu đang ở trong căn phòng này chuẩn bị cho mình một bữa cơm, thì thật là hạnh phúc biết bao.

Lúc anh đến gần, cô cũng không có chú ý, bụng mâm đồ ăn chuẩn bị xoay người, Cố Hạo Thần lại đi lên để đỡ, hai người không cẩn thận đụng vào nhau. Bởi vì anh cúi đầu, cho nên đôi môi mỏng của anh nhẹ lướt qua khóe môi của cô, nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước cứ yên lặng như vậy diễn ra, cô đứng yên bất động, anh nhẹ nhàng đỡ lấy eo thon của cô, hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, thời gian cũng không gian như dừng lại, trong trời đất này như chỉ còn lại sự tồn tại của bọn họ mà thôi.

Lâm Tinh Hảo không có đẩy anh ra, mà ngược lại không chịu được lùi lại phía sau một bước dài, sắc mặt trở lên đỏ ửng, nhìn như một quả táo đỏ mọng rất mê người, ánh mắt lóe lên tia hoảng hốt, không biết nên để ở nơi nào, chiếc bàn dài trong phòng bếp bao bọc ở xung quanh nên tay không biết để ở đâu.

Hai người chỉ hôn lướt qua nhau là ngừng, nhưng lại để lại một dư vị khó quên, làm cho lòng người ngứa ngáy khó mà nhịn. Cố Hạo Thần cảm thấy chỉ cần một chút kích thích nhỏ là có thể làm cho cả người anh nóng lên, máu như đang sôi lên, khó chịu không thể nhịn được. Anh chỉ có một suy nghĩ là muốn ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt, như muốn giải thích những khát vọng ở trong lòng kia.

“Tôi...” Anh mở miệng, lại bị cắt ngang.

“Quần áo của anh ướt rồi.” Mới vừa rồi cổ tay của Lâm Tinh Hảo run lên, sữa đậu nành liền đổ lên ngực của anh, ướt một mảng lớn. Cô lập tức để ly thủy tinh xuống, lấy giấy ăn ở trên bàn lau phần nước còn ở trên người anh.

Bàn tay mềm mại như không xương của Lâm Tinh Hảo như đang đốt lửa ở trên ngực của anh, đã hết sức khắc chế để mình không làm ra những hành động không đứng đắn. Nhưng khi cô giúp anh lau chút nước còn lại ở trên người thì mùi thơm tự nhiên như hương hoa sen trắng ở trên người cô liền chui vào mũi anh, kích thích giác quan của anh, công thêm bàn tay bé nhỏ của cô như đang thổi lửa trên người anh, làm cho cả người anh đang biến hóa khác thường không thể nhịn được nữa.

“Tinh Hảo, đừng cử động.” Giọng nói Cố Hạo Thần khàn khàn đầy gọi cảm, đưa tay ra cầm lấy tay của cô, đôi mắt của anh tối đen không có ánh sáng: “Tôi không phải là thánh nhân.”

Lâm Tinh Hảo hơi sùng sốt một chút, ánh mắt quét qua một nơi cứng rắn nào đó, mới hiểu được là có chuyện gì, sắc mặt vốn đã đỏ nay lại càng đỏ hơn, cực kỳ xinh đẹp như một đóa hoa mẫu đơn mới nở.

Cố Hạo Thần buông tay đang nắm tay của cô ra, mặt trầm như nước xoay người lại, đi lên trên lầu, vào phòng tắm, mở vòi hoa sen ra, nước lạnh giống như mưa mùa hạ rơi xuống, xối hết lên người anh, hai mắt của anh nhắm chặt, nhưng trong đầu lại hiện lên gương mặt xinh đẹp của cô.

Cho đến lúc nước lạnh làm cho nhiệt độ trên cơ thể của anh giảm xuống, trả lại cảm giác mát lạnh của nân da thì anh mới ra khỏi phòng tắm, lại mặc một quần áo thoải mái.

Vội vã đi xuống lầu, tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thấy bóng dáng của Lâm Tinh Hảo đâu, giống như cô chưa từng tới, chỉ còn lại một mùi hương nhạt nhẽo trong không khí.

Anh đi tới quầy bar, thấy bữa sáng đã dọn xong, trên còn một tờ giấy: Tôi đi trước đây.

Anh bê ly sữa đậu nành lên uống một ngụm, thì điện thoại của Tiêu Vân Đào gọi tới: “Lâm Tinh Hảo có tới đây không?”

“Tiêu, về sau chuyện của mình và cô ấy cậu đừng tham gia vào nữa.” Giọng của Cố Hạo Thần có chút lạnh lùng.

“Mình làm như vậy tất cả đều vì cậu mà thôi, nếu cô ấy đến thì chứng tỏ trong lòng cô ấy cũng có cậu, vẫn rất quan tâm đến cậu, nếu không thì căn bản cô ấy sẽ không có tới.

Mình tạo cơ hội để cho hai người có thời gian để ở chung với nhau, chính là vì để cô ấy đi vào thế giới của cậu để cho cô ấy biết thêm về cậu, cậu biết rõ, chỉ có như vậy thì cậu mới có thể đi vào thế giới của cô ấy.”

Tiêu Vân Đào cũng không có tức giận, ngược lại còn nói rất có đạo lý, chỉ cần ở chung với nhau thì mới có cơ hội đi vào thế giới của nhau.

Có phải cô tới thì trong lòng cô thật sự có bóng dáng của anh, là thế hay không?

Cố Hạo Thần lập lại cũng hiểu rõ những lời này, có lẽ là thật, chỉ sợ là phản ứng của anh đã hù dọa cô rồi: “Mình biết rõ phải làm thế nào. Nếu như cậu quá rảnh rỗi, thì mình có thể giúp cậu hẹn Trịnh Huệ Nhã ra ngoài cùng uống trà để ôn chuyện.” Lời nói của anh ngầm mang theo một tia uy hiếp.

“Đầu năm nay muốn làm người tốt thật không dễ dàng.” Lòng Tiêu Vân Đào chưa xót thờ dài, sống lưng đã cảm thấy lạnh buốt, “Được rồi, mình không nhiều lời với cậu nữa, mình thật sự có rất nhiều việc cần phải làm, gần đây thật sự không có thời gian quản chuyện của cậu nữa.”

Cắt lời liền nhanh chóng cúp điện thoại.

Mà mà Lâm Tĩnh Hảo vừa mới rời khỏi nhà của Cố Hạo Thần đang trên đường trở về cũng nhận được điện thoại của Thẩm Giai Liên: "Tĩnh Hảo, gặp nhau ở quán cafe Starbucks."

"Tôi cảm thấy chúng ta không có cái gì để nói chuyện cả." Lâm Tĩnh Hảo vốn cũng không muốn nhận điện thoại, nhưng cũng sợ cô ta thấy mình không nhận thì cũng không bỏ qua, cho nên thân nhiên nhận điện thoại, cũng muốn biết rốt cuộc là cô ta muốn làm cái gì.

"Cô không muốn biết vì sao tôi lại làm như vậy hay sao? Thẩm Giai Liên cười khê, đầy tự tin kết thúc cuộc nói chuyện, bởi vì cô ta tin tưởng Lâm Tĩnh Hảo nhất định sẽ tới.

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hận cô thật là lãng phí sinh mạng

Editor: Trà sữa trà xanh

Thẩm Giai Liên ngồi ở góc gần cửa sổ trong quán cà phê, bên tay là một ly cà phê nguyên chất thơm ngon, hơi nước màu trắng mỏng manh đang lượn lờ bốc lên. Ánh mắt cô rơi ngoài cửa sổ, nhìn cửa chính quán cà phê, đang chờ Lâm Tĩnh Hảo đến.

Một chiếc Mercedes màu đen rơi vào trong tầm mắt Thẩm Giai Liên, khi cô nhìn thấy người bước xuống xe là Lâm Tĩnh Hảo thì đáy mắt tràn ngập màu đen, mang theo vẻ không thể tin cùng tức giận. Bây giờ tiền lương của Lâm Tĩnh Hảo căn bản không thể nào trong vòng một năm mà mua được xe nổi d]]ldlq tiếng đắt tiền, rốt cuộc xe này là của ai? Chẳng lẽ là xe của Cố Hạo Thần sao? Chỉ có anh mới có thể giúp đỡ cô vào lúc này! Nghĩ đến đây, ngón tay cầm ly cà phê bỗng chốc tăng sức, giống như dùng sức bóp nát cái ly.

Lâm Tĩnh Hảo giao chìa khóa xe cho nhân viên bãi đậu xe, sau đó liền vào quán cà phê, nhân viên mặc đồng phục chỉnh tề tiến lên: "Tiểu thư, tôi có thể giúp gì cho cô không?"

"Tôi tìm một vị tiểu thư họ Trầm, đã đặt chỗ trước rồi." Lâm Tĩnh Hảo ngăm nhìn bốn phía, trang trí cùng không khí ở nơi này quả nhiên đặc biệt.

"Mời đi theo tôi." Phục vụ làm động tác mời, sau đó đi trước dẫn đường.

Lâm Tĩnh Hảo theo sau, theo nhân viên đi tới bàn của Thẩm Giai Liên, còn chu đáo kéo ghế dựa ra cho cô. Thẩm Giai Liên nghe động tĩnh, đứng lúc quay người lại nhìn Lâm Tĩnh Hảo, trong ánh mắt mang theo gai nhọn ghim người.

"Một ly cà phê Lam Sơn." Lâm Tĩnh Hảo gọi thức uống, coi thường ánh mắt Thẩm Giai Liên, bình tĩnh tự nhiên, động tác ưu nhã ngồi xuống. Ánh mắt cô lạnh nhạt chống lại ánh mắt của cô ta: "Có chuyện gì thì nói thẳng đi."

"Cô lái xe của Cố Hạo Thần." Giọng của Thẩm Giai Liên rất khẳng định, nội tâm cực kỳ rối rắm. Mặc dù cô đã ở bên cạnh Cao Minh Tông, nhưng trong lòng cô vẫn không bỏ được Cố Hạo Thần, dù sao đó là nam sinh mà cô từng động lòng trong thời thanh xuân, anh chính là người chiếm một góc trong lòng cô, khó mà quên được.

"Đúng thì thế nào, không đúng thì thế nào? Cô có tư cách gì hỏi tới sao? Cô lấy tư cách gì mà hỏi tôi?" Đôi môi đỏ mọng của Lâm Tĩnh Hảo câu nụ cười yếu ớt, tư thái vẫn ưu nhã như cũ.

Thẩm Giai Liên bị lời nói Lâm Tĩnh Hảo đụng trúng nỗi đau trong lòng, sắc mặt u ám, vẫn duy trì khí chất của bản thân: "Không phải cô nói cô và Cố Hạo Thần không có gì sao? Bây giờ cô lái xe của anh ta rêu rao khắp nơi, chẳng phải là tự tát vào mặt!"

Lâm Tĩnh Hảo lại cảm thấy buồn cười: "Bây giờ tôi và Cao Minh Tông đã không còn bất kỳ quan hệ gì rồi, tôi lái xe của ai, tôi có quan hệ gì với người nào, thì thế nào? Anh ấy độc thân, tôi độc thân, cho dù bây giờ chúng tôi có quan hệ, tôi cũng không phải là tiểu tam bị người người mắng chửi vô si. Tôi và anh ấy là quang minh chính đại, không sợ người khác đâm sau lưng tôi."

Lời này ngoài mặt nói là cho bản thân nghe, nhưng cũng đang âm thầm tố cáo hành vi cướp bạn trai của bạn thân của Thẩm Giai Liên. Điều này càng khiến Thẩm Giai Liên không nói nên lời, dù sao cô đúng là xảy ra quan hệ không nên có với Cao Minh Tông trong lúc anh ta đang hẹn hò với Lâm Tĩnh Hảo, cho dù cô có chối thế nào cũng không thể thoát tội danh tiểu tam.

Nhưng Thẩm Giai Liên há có thể dễ dàng cúi đầu nhận thua: "Lâm Tĩnh Hảo, cô cũng không nghĩ tại sao tôi phải làm như vậy! Là cô bắt nạt trước, tôi phải bắt nghĩa thôi!"

Những lời này được nói ra rất hung tợn, mang theo oán niệm không cách nào quên được sau nhiều năm như vậy. Thẩm Giai Liên vĩnh viễn không quên được ngày cô tận mắt nhìn thấy Cố Hạo Thần hôn môi Lâm Tĩnh Hảo, bọn họ xứng đôi như thế nào. Cảm giác mơ ảo đó chọc mù ánh mắt của cô. Lúc ấy trong lòng cô đau nhói sống không bằng chết!

Thẩm Giai Liên cắn chặt hàm răng, hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh Hảo, cô không nói gì lặng lẽ đợi Thẩm Giai Liên nói tiếp. Thẩm Giai Liên cơ hồ đã dùng hết hơi sức trong thân thể trần thuật chuyện này: "Có muốn biết tại sao có những hình ảnh kia không? Đó đều là do tôi chụp lại. Bởi vì tôi chính mắt nhìn thấy hai người đứng hôn nhau. Khi đó có rõ ràng đã có Cao Minh Tông, tại sao trong lúc giúp tôi bày tỏ với Cố Hạo Thần thì lại hao tổn tâm cơ kéo quan hệ với anh ấy? Cô biết rõ ràng tôi thích anh ấy dường nào!"

Tay Lâm Tĩnh Hảo cầm tách cà phê bỗng ngừng lại, ánh mắt trong suốt thoáng qua và không ngờ tới, sau đó giật mình ngạc nhiên. Thì ra là cô ta nhìn thấy một hình ảnh không nên thấy nên hiểu lầm mình, cho là cô muốn đoạt người cô ta yêu. Cô bật cười lắc đầu một cái: "Cô hiểu lầm tôi. Năm năm trước tôi và anh ấy thật sự không có bất cứ quan hệ gì. Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ muốn giành anh ấy với cô. Mặc kệ cô tin hay không tin, dù sao tôi không thẹn với lương tâm."

Thời gian đã qua năm năm, cô biết mình giải thích cũng không có bất cứ ý nghĩa gì nữa. Cô cũng không muốn lãng phí miệng lưỡi chứng minh cái gì, bởi vì cục diện bây giờ, cô có giải thích thế nào đi nữa cũng không trở về được ngày trước.

"Không có bất cứ quan hệ gì thì tại sao anh ấy chính miệng nói với tôi anh ấy thích cô, tại sao trong tiệc sinh nhật anh ấy đứng về phía cô? Sao anh ấy lại ở suốt đêm với cô? Lâm Tĩnh Hảo, cô đừng coi người khác như người ngốc!" Thẩm Giai Liên cười lạnh, xem ra cô thật không tin, "Sau khi cô làm chuyện vô si như vậy, tôi đã thề nhất định phải khiến cô cũng nếm mùi vị đau đớn như vậy, chỉ có khi cô cảm nhận được mới biết tôi đã đau như thế nào. Bây giờ tôi đoạt Cao Minh Tông đi, khẳng định tư vị của cô không dễ chịu, có phải rất hận tôi phải không?"

"Hận cô?" Sắc mặt Lâm Tĩnh Hảo bình tĩnh lạnh nhạt, giống như chưa từng bị thương, "Tôi cảm thấy dành thời gian quý báu của mình đi làm chuyện nhảm chán như vậy đúng là lãng phí sinh mạng, cho nên tôi không hận cô. Tôi chỉ hận mình không có năng lực giữ anh ấy, nếu không giữ được người, nhất định không thể nắm tay đến suốt đời, cho nên mất đi cũng không đáng tiếc."

Có một số việc, có chút đạo lý, cô đã hiểu, đã lĩnh ngộ.

Nghe được Lâm Tĩnh Hảo không hận mình, trở nên bao dung rộng lượng, Thẩm Giai Liên lại cảm thấy ngoài ý muốn cùng khiếp sợ một lần nữa. Cô làm nhiều như vậy, lại không quát ngã Lâm Tĩnh Hảo được, giống như cô dồn đủ sức lực đánh một quyền vào trên bông gòn, hoàn toàn trút giận. Làm sao cô sẽ cam tâm chịu nhiều nhiều năm khổ sở hành hạ như vậy, mà Lâm Tĩnh Hảo lại bình phục trong một đêm.

Đáy mắt Thẩm Giai Liên thoáng qua ánh sáng ác độc, sau đó cô thừa dịp mọi người không để ý, nhanh chóng cầm lên tách cà phê trước mặt Lâm Tĩnh Hảo dùng sức hất lên bên bàn chân mình, vài giọt cà phê nóng còn văng đến trên bàn chân Thẩm Giai Liên.

Mà cử động này đương nhiên đưa tới ánh nhìn của mọi người trong quán, rồi rít đưa mắt quay lại. Trong lúc Lâm Tĩnh Hảo còn trong kinh ngạc chưa phản ứng lại, Thẩm Giai Liên đã bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, trong mắt có hơi nước đảo quanh: "Tĩnh Hảo, anh ấy đã không thương cô, người anh ấy yêu là tôi. Cô buông tay đi, đừng níu kéo anh ấy nữa. Bởi vì tôi đã mang thai đứa bé của anh ấy!"

Kĩ thuật diễn xuất tuyệt vời của Thẩm Giai Liên khiến Lâm Tĩnh Hảo bội phục sát đất cô một lần nữa. Nhiều năm tình nghĩa khiến cô không nhìn rõ cô gái có khuôn mặt ngọt ngào luôn tươi cười lại có tâm tư ác độc như vậy. Cô ta sắm vai người phụ nữ đáng thương, chỉ vì chiếm được đồng tình của mọi người, khiến cô khó chịu!

"Không phải nói yêu nhau là vô tội sao? Huống chi hai người đã chia tay rồi." Thẩm Giai Liên vốn không cho Lâm Tĩnh Hảo có cơ hội nói chuyện, bắt tay của cô, cô muốn rút về, lại không gãy thoát được, bị Thẩm Giai Liên gắt gao nắm chặt.

Cho đến khi Cao Minh Tông phong trần mặt mũi đi vào, Thẩm Giai Liên nắm chắc thời cơ, quả quyết buông lỏng tay ra, bởi vì tác dụng của lực, cô ta hung hăng lui về phía sau rồi ngã quỵ, xoay người đụng phải ghế dựa sau lưng, bụng vừa đúng trúng vào tay cầm. Bởi vì đau đớn mà sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lớn như hạt đậu theo khuôn mặt tái nhợt mà chảy xuống. Thẩm Giai Liên ôm bụng, ngã trên đất.

"Lâm Tĩnh Hảo, cô đang làm cái gì đó!" Cao Minh Tông d[đ]qd biến sắc, xông lên phía trước, ôm Thẩm Giai Liên ngã trên đất vào trong lòng.

Mọi người xung quanh không rõ chân tướng, càng nghị luận chỉ trích Lâm Tĩnh Hảo, thậm chí còn chửi rủa.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tôi không ngại ác độc hơn

Editor: Trà sữa trà xanh

Cao Minh Tông ôm Thẩm Giai Liên thật chặt, quan tâm thương yêu nói: "Giai Giai, em làm sao vậy rồi hả?"

Thẩm Giai Liên khổ sở khó khăn nhũu chặt mảy, một tay nắm thật chặt vạt áo Cao Minh Tông, làm đóa hoa nhăn nheo lại, giọng nói yếu ớt: "Minh Tông, em..... Đau..... Đau quá....."

Mu bàn chân của cô bởi vì bị cà phê bắn vào mà sưng đỏ một mảnh, đựng vào tay ghế ngã quỵ xuống, cho nên rất khổ sở.

"Giai Giai, có anh ở đây, đừng sợ." Anh tự tay vén những sợi tóc lộn xộn trên khuôn mặt tái nhợt của cô, giọng nói dịu dàng đến chảy ra nước.

Lâm Tĩnh Hào đứng tại chỗ, nhìn hai người thâm tình ôm nhau, trong tim vẫn hơi đau, dịu dàng và săn sóc đã từng thuộc về của cô đã thuộc về một người phụ nữ khác, còn là do người bạn bè tốt phá hư hạnh phúc của cô.

Cao Minh Tông quay đầu, nhìn Lâm Tĩnh Hào, hai mắt phóng hỏa, đáy mắt dâng sóng lớn, khuôn mặt âm trầm như mây mưa phía chân trời, sắp nổi lên cuồng phong bão lớn.

Lâm Tĩnh Hào nhìn bộ dáng anh gấp gáp lo lắng cho Thẩm Giai Liên, cảm thấy cực kỳ châm chọc, người đàn ông dễ thay lòng đổi dạ cùng người lợi dụng tình bạn bè, có gì đáng giá cho cô lưu luyến. Cô không sợ ánh mắt giết người của Cao Minh Tông, giọng nói có lực mà kiên định: "Tôi không làm gì cả. Tôi biết anh sẽ không tin lời tôi nói, tôi sẽ không nói nhiều về cái gì."

"Cô không hề làm gì cả thì cô ấy sẽ ngã úp mặt sao? Cô không có làm cái gì thì tại sao tách cà phê vỡ nát dưới đất, còn làm bóng mu bàn chân của Giai Giai? Người có lỗi với tôi là cô, lựa chọn Giai Giai là bởi vì cô ấy hơn cô, không ngờ lòng của cô lại ác độc như vậy, ích kỷ như vậy, đẩy tức giận tôi trên người Giai Giai. Lâm Tĩnh Hào, tôi thật sự là nhìn lầm cô, tôi hối hận khoảng thời gian sáu năm qua lại với cô! Tôi thật sự hận không thể thủ tiêu cô khỏi trí nhớ của tôi!" Tức giận chỉ trích cỡ nào, thương tiếc bảo vệ cỡ nào, từng chữ từng câu đều là lỗi của cô.

Lâm Tĩnh Hào chịu đựng đau nhói trong lòng, khẽ cười, trong con mắt có ánh sáng lóe lên: "Lời anh nói cũng chính là lời tôi muốn nói, tôi cũng hối hận."

"Lâm Tĩnh Hào, cô đã hết thuốc chữa." Ánh mắt Cao Minh Tông lạnh lẽo tràn đầy thất vọng, nhưng đối với Lâm Tĩnh Hào mà nói không sao cả. Cô ở trong mắt Cao Minh Tông rồi cuộc là dạng người gì, cô không quan tâm. Sau này, cô sẽ cố gắng nhìn về phía trước.

"Minh Tông, anh đừng nói Tĩnh Hào như vậy." Lòng mảy mẩm Thẩm Giai Liên nhủ lại, động thủ kéo quần áo Cao Minh Tông tốt bụng cầu tình cho Lâm Tĩnh Hào, "Tĩnh Hào cũng không phải là cố ý, có thể là nhất thời thất thủ. Em không trách cô ấy, chỉ cần cô ấy thành toàn cho chúng ta ở bên nhau, bảo em bỏ ra cái gì em đều nguyện ý."

Lời nói này của Thẩm Giai Liên thật thâm tình quyền luyến, khoan dung rộng lượng. Hình tượng được biểu hiện rất hoàn mỹ. Cô làm như thế, nguyên nhân chủ yếu không chỉ là muốn phá hư hình tượng Lâm Tĩnh Hào trong lòng Cao Minh Tông, mà là cô biết rằng dù sao Cao Minh Tông và Lâm Tĩnh Hào đã bên nhau sáu năm rồi, tuổi thanh xuân tốt đẹp kia chính là điều khó quên nhất trong đời người. Mặc dù cô và Cao Minh Tông đã xảy ra quan hệ, cướp anh vào trong tay, nhưng cô cũng không xác định được tim của anh sẽ toàn tâm toàn ý chứa cô không. Cô làm như vậy chính là muốn hoàn toàn xóa đi một chút hình bóng Lâm Tĩnh Hào còn sót lại trong lòng Cao Minh Tông, đồng thời cũng làm cho Cao Minh Tông biến thành một người đàn ông phụ tình, khiến Lâm Tĩnh Hào chết tâm với anh, tình cảm của bọn họ mới không có cơ hội cháy lại, như vậy cô mới có thể vĩnh viễn không cần lo trước lo sau.

Nếu cô không thể có được Cố Hạo Thần, không thể hạnh phúc, như vậy cô sẽ không để cho hai người bọn họ nắm tay nhau hạnh phúc.

"Cô ta đã đối với em như vậy rồi, em còn bao dung cầu xin cho cô ta sao?" Cao Minh Tông đau lòng nâng lên gương mặt của Thẩm Giai Liên, "Giai Giai, sao em lại tốt như vậy?"

Thật là cực kỳ giả dối, diễn xuất quá tuyệt vời! Lâm Tĩnh Hào cười lạnh một hồi trong bụng. Mà Cao Minh Tông người đại ngốc này cứ như vậy dễ dàng bị cô ta mê hoặc tin tưởng.

"Chỉ cần có thể ở cạnh anh, em chịu chút thương tích này có tính là gì." Cô nhẹ nhàng cười một tiếng, giống như có thể vì Cao Minh Tông mà vứt bỏ tất cả.

"Em quá ngốc rồi." Cao Minh Tông ôm cô thật chặt vào trong ngực, giống như cô chính là bảo bối trân quý nhất cõi đời này.

Mà ánh mắt Thẩm Giai Liên lại lướt qua đầu vai Cao Minh Tông, chạm vào ánh mắt của Lâm Tĩnh Hào trên không trung, đáy mắt thoáng qua vẻ cực kỳ hả hê. Trận đánh này, cô thắng lợi.

"Giai Giai, anh tuyệt đối không thể để cho em chịu uất ức như thế!" Cao Minh Tông nhẹ nhàng buông Thẩm Giai Liên ra, sau đó đỡ Thẩm Giai Liên dậy đứng lên, đỡ cô đến gần Lâm Tĩnh Hào hai bước, khẽ nâng lên cằm nói: "Lâm Tĩnh Hào, bây giờ cô lập tức nói xin lỗi với Giai Giai, nếu không tôi sẽ tố cáo cô cố ý đã thương người."

"Nói xin lỗi?" Lâm Tĩnh Hào nhếch lên nụ cười ôn hòa yếu ớt, giọng điệu rất bình thản, "Cái này không thể nào."

"Tĩnh Hào, là cô cầm lên tách cà phê đập vào chân tôi, còn đẩy ngã tôi. Chẳng lẽ còn bắt tôi xin lỗi cô?" Trong mắt Thẩm Giai Liên như sóng nước, ưu thương nhàn nhạt, "Tĩnh Hào, dù nói thế nào chúng ta cũng là bạn bè, cậu làm như vậy có quá độc ác không?"

"Thẩm Giai Liên, là cô trăm phương ngàn kế đoạt bạn trai của tôi, còn giả bộ đáng thương nhu nhược, cô lại muốn gây sự như vậy! Vậy tôi không ngại ác độc hơn một chút nữa!" Khuôn mặt Lâm Tĩnh Hào dần dần lạnh lùng sắc bén, giờ tay, một bạt tai tát trên mặt Cao Minh Tông, rất nhanh khiến người ta ứng phó không kịp, căn bản không nghĩ đến cô biết đánh người, "Cao Minh Tông, đây là các người thiếu nợ tôi, anh là đàn ông nên để anh chịu đựng! Anh cũng đừng khinh người quá đáng! Coi như Lâm Tĩnh Hào tôi bị mọi người coi là mắc mười tội nặng nhất, cũng không đặt tôn nghiêm ở dưới chân của các người mặc cho các người chà đạp! Sau này tôi không muốn nhìn thấy các người nữa!"

Dứt lời, cầm túi xách lên, xoay người rời khỏi. Đôi nam nữ này thật là làm cho cô thấy ghê tởm. Mắt cô đúng là bị mù, không thấy rõ ràng cách làm

người của bọn họ, cho nên quả đắng này chỉ có mình cô thưởng thức.

"Lâm Tĩnh Hào! Tôi cũng không phải người mà cô có thể tùy tiện đánh!" Cao Minh Tông cậy mạnh nhanh chóng kéo lấy cánh tay nhỏ bé của cô, ngăn trở bước chân của cô, buộc cô quay đầu lại nhìn thẳng anh, "Cao Minh Tông, anh buông tay!"

Mà Thẩm Giai Liên thì cười nhìn vở diễn này, chỉ cần chuyện có thể đả kích Lâm Tĩnh Hào cô đều rất hân hỷ thưởng thức, thưởng thức nỗi khổ sở của cô, khuất nhục, khó chịu.....

Một tay Cao Minh Tông giờ cao lên, Lâm Tĩnh Hào cắn môi, dưới chân âm thầm nâng lên, hung hăng dậm lên mũi chân của Cao Minh Tông, sau đó giờ chân đá anh một cước, cảm giác đau đớn xâm nhập thần kinh Cao Minh Tông, đau đến nỗi anh phải thả tay xuống, cũng buông lỏng tay ra, Lâm Tĩnh Hào lấy được tự do, liền nhanh chóng rời đi, ra khỏi quán cà phê, lên xe lái đi, trong lòng vẫn chưa hồi hồn. Một tay vẫn vuốt lông ngực đang nhảy lên, chỉ sợ trái tim sẽ nhảy ra cổ họng.

Bởi vì tinh thần hoảng hốt, khi Lâm Tĩnh Hào quẹo cua không tập trung d[dlqd tinh thần, đâm đầu vào một chiếc xe khác..

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đừng khách sáo khi nhờ anh

Editor: Trà sữa trà xanh

Chỉ nghe thấy tiếng thắng xe bén nhọn cùng tiếng va chạm kịch liệt vang lên, đầu hai chiếc xe liên đụng vào nhau.

Bên trong xe Lâm Tĩnh Hào liều mạng đạp thắng xe, may mắn thoát khỏi cuộc diện thảm thiết. Nhưng bởi vì quán tính, cho nên khi xe ngừng lại, cả người cô lao về phía trước, trán không tránh kịp đập vào trên tay lái, cần rách một lỗ, vết thương liền chảy máu, như một đóa hồng mai nở rộ thách thức với tuyết.

Lâm Tĩnh Hào chỉ cảm thấy trên trán truyền đến đau đớn, giống như kim châm đâm vào, đầu mơ màng. Cô cố nén cảm giác khó chịu, mở cửa xe, xuống xe, chậm rãi tiến lên xem rõ ngọn ngành, thuận tiện nói xin lỗi với chủ xe, dù sao chuyện ngoài ý muốn này là do cô, là cô sai trước.

Chủ xe kia không xuống, người xuống là một tài xế, một người đàn ông trẻ trên dưới 30 tuổi. Anh ta nhìn thấy Lâm Tĩnh Hào thì cất giọng nói lạnh lẽo: "Tiểu thư, cô lái xe kiểu gì vậy?"

"Thật xin lỗi, tôi....." Cô không biết mình có thể nói gì, chẳng lẽ nói lúc tập lái mà có trốn học sao? Chắc chắn sẽ bị khi dễ châm chọc không có trách nhiệm đối với sinh mạng, "Tôi có thể nói xin lỗi với chủ xe không?" Cô muốn bày tỏ thành ý của mình.

"Thật xin lỗi, không phải ai cũng có thể gặp Boss của tôi." Giọng nói của người đàn ông trẻ tuổi càng thêm lạnh lẽo.

"Tiên sinh, tôi thật sự xin lỗi, tôi thật sự không cố ý." Lâm Tĩnh Hào mềm giọng, hạ thấp tư thế, "Tôi chỉ là muốn nói xin lỗi với ông chủ của anh thôi, tôi không có ý gì khác."

Ánh mắt của người đàn ông trẻ tuổi như muốn nói cô đang có ý đồ với sếp của anh ta. Điều này khiến cô không khỏi tò mò chủ nhân bên trong xe là người có thân phận địa vị gì. Chỉ là điều này không quan trọng, cô phải nói xin lỗi đồng thời bồi thường, nếu không chủ cảnh sát giao thông chắc chắn sẽ không buông tha cho cô.

Mà Hứa Châu thân là cảnh sát giao thông thấy một màn như vậy, liền đi tới đây, theo phép gật đầu với Lâm Tĩnh Hào, nghiêm túc giữa lông mày không cần bàn cãi, ánh mắt của anh xẹt qua hai người đang đứng nói chuyện, sau đó đưa mắt đến trên người Lâm Tĩnh Hào: "Xin chào. Tiểu thư, chuyện gì đã xảy ra? Cô chạy như vậy là muốn chết sao?"

"Tôi--"

Hứa Châu tiếp tục chặn lời cô: "Cô không cần nói gì nữa, tôi thấy rất rõ ràng, bằng lái và giấy phép chủ sở hữu xe đâu, đưa cho tôi xem."

Lâm Tĩnh Hào không thể làm gì khác hơn là chịu đựng cảm giác choáng váng trên đầu, quay lại trong xe, lấy túi xách ra, móc ra bằng lái đưa cho Hứa Châu. Sau khi anh nhận lấy thì hỏi: "Thế nào?"

Lâm Tĩnh Hào ngượng ngùng cắn môi một cái, con ngươi chuyển động một cái: "Tôi quên mang theo giấy phép chủ sở hữu xe rồi. Ra cửa gấp quá." Nhưng thật ra là Cổ Hạo Thần không đưa giấy phép sở hữu xe cho cô, cô cũng quên mất. Ai, sao cô lại gặp phải chuyện này.

"Đúng là rất vội, nếu không cũng không đụng vào xe người khác." Hứa Châu châm chọc một câu, ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc, "Không có giấy phép sở hữu xe tôi có thể hoài nghi chiếc xe này không phải là của cô. Đến đồn cảnh sát khai báo cụ thể đi."

Sau đó Hứa Châu đi về phía vị đàn ông trẻ tuổi kia, kiểm tra bằng lái cùng giấy phép sở hữu xe, sau đó quay trở lại trước mặt Lâm Tinh Hào. Cô giống như một đứa bé phạm sai lầm, trước mặt Hứa Châu hơi cúi đầu, lộ ra khuôn mặt đáng yêu.

“Đi thôi.” Hứa Châu nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Tinh Hào không nhìn được lác đầu.

Lúc này chủ xe kia bước xuống, là một người đàn ông đẹp trai cao to, mặc dù đeo mắt kính rất to, nhưng vẫn có thể nhìn ra khuôn mặt góc cạnh của anh, lông mày sắc bén. Trên áo sơ mi đen nhánh tinh xảo không có một nếp nhăn, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo. Người đàn ông như vậy tuyệt đối không có thân phận bình thường.

Lúc này có một chiếc xe ferrari danh quý lái tới, người lái xe từ trên xe bước xuống, cung kính giao chìa khóa giao cho anh ta. Lâm Tinh Hào thấy anh ta nhận lấy chìa khóa rồi rời khỏi. Cô lướt qua bên người Hứa Châu, chạy chậm đến chỗ anh ta, nhưng bị người đàn ông trẻ tuổi nhanh chóng chặn lại: “Tiểu thư, người háo sắc không làm như vậy.”

Có thể thấy người đàn ông lạnh lùng này đã khiến vô số cô gái trồng hoa si, cho nên bọn thuộc hạ của anh ta cho là Lâm Tinh Hào đến gần ông chủ cũng vì như vậy.

“Nguyễn Chính.” Người đàn ông hơi nghiêng mắt, ánh mắt sắc bén bên trong tròng kính màu đậm thật mỏng quét tới, mỗi mỏng nhẹ nhàng khắc ra hai chữ.

Lúc này người đàn ông được gọi là Nguyễn Chính mới buông tay xuống, Lâm Tinh Hào biết anh ta cho phép cô nên liền nói: “Tiên sinh, tôi rất xin lỗi vì đụng vào xe của anh, tất cả tổn thất của anh tôi sẽ bồi thường. Xin anh tiếp nhận thành ý xin lỗi của tôi.”

Anh ta không đáp lại lời nào, mở cửa xe, ngồi lên, khởi động xe rồi lái đi, lúc này ném một câu vào trong gió: “Luật sư của tôi sẽ tìm cô.”

Lâm Tinh Hào không chỉ một lần ngoài ý muốn này, người đàn ông này liền xâm nhập vào thế giới của cô.

Sau đó, Lâm Tinh Hào và Nguyễn Chính bị mời tới đồn cảnh sát, bị bắt trình bày căn cứ sự cố hôm nay.

Hứa Châu nhìn ghi chép, mày rậm anh tuấn nhăn lại, có chút lo lắng thay cho cô gái xinh đẹp trước mắt này, xe bị đụng hư là loại nhập khẩu từ Mỹ vào, ở đây không có bán, nếu thật phải bồi thường, không phải là một con số nhỏ đâu.

“Tốt nhất là tìm bạn bè đến bảo lãnh cô đi, nếu không.....” Hứa Châu dừng một chút, lời nói còn sót lại không cần nói cũng biết.

Lâm Tinh Hào cầm chặt túi xách, làm khó cô rồi, vừa nghĩ tới cô không chỉ đụng hư xe mới của Cố Hạo Thần, còn làm phiền anh ta đến đồn cảnh sát một chuyến bảo lãnh cô ra, thật không chừa đường sống cho cô mà. Nhưng bây giờ trừ anh ra, cô không nghĩ ra người nào nữa, hơn nữa chuyện này sớm muộn gì anh cũng biết. Cho nên cô cắn răng một cái, không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài gọi điện thoại.

“Vậy đồng chí cảnh sát, tôi ra ngoài gọi điện thoại.” Lâm Tinh Hào lấy điện thoại di động ra, đứng dậy khỏi ghế ngồi đi tới bên cửa sổ, cô cầm điện thoại di động, nhịp tim tăng nhanh từng chút, không biết phải nói sao với anh, “Cố Hạo Thần, phải..... Là em. Em không có quấy rầy anh nghỉ ngơi chứ?”

“Tinh Hào, anh nghỉ ngơi đủ rồi. Em tìm anh có chuyện gì không?” Giọng nói Cố Hạo Thần dịu dàng truyền vào tai cô.

“Cái đó..... Em..... Có chuyện muốn anh giúp một tay.” Đầu lưỡi của cô bắt đầu co lại, trên mặt bắt gặp nóng ran.

“Đừng khách sáo, nói đi.” Anh đi tới quầy bar trong phòng bếp, rót cho mình một ly nước.

Anh không phải là một người thích ngủ, cho nên sau khi tỉnh lại ngồi trong vườn hoa một lát, hít thở không khí mới mẻ. Khi quay vào rót nước thì nhận được điện thoại của cô.

“Anh không đưa em giấy phép sở hữu xe, cho nên bây giờ em đang ở đồn cảnh sát, anh có thể tới một chuyến không?” Cô hít sâu, ổn định giọng nói của mình, không để cho nó phát run.

Cố Hạo Thần nhíu mày một cái: “Được, anh lập tức đến, em chờ anh một chút.”

Dứt lời, anh thay quần áo rồi ra ngoài, trực giác mách bảo chuyện không đơn giản như cô nói, một phút cũng không dám trễ nãi chạy thẳng tới đồn cảnh sát. Trong đám người liền nhìn thấy Lâm Tinh Hào. Anh bước nhanh về phía trước, đứng bên cạnh Lâm Tinh Hào, lại thấy vết thương bên trên thái dương của cô, trong nháy mắt sắc mặt ảm đạm “Em sao vậy?”

“Lát nữa em sẽ nói cho anh biết, được không?” Lâm Tinh Hào vén tóc, muốn che kín màu đỏ chói mắt này.

“Em đừng cử động, trên tóc có vi khuẩn, cẩn thận bị nhiễm trùng.” Cố Hạo Thần quỳnh lên, liền đưa tay bắt tay của cô giữ lại trong lòng bàn tay. Anh quay đầu, đặt giấy phép sở hữu xe trên bàn làm việc của Hứa Châu, “Đây là giấy phép sở hữu xe.”

Hứa Châu nhìn người đàn ông xuất sắc lạnh lùng sắc bén trước mặt, bên trong khí chất ôn hòa chính là kiêu ngạo bức người. Còn có đáy mắt chứa đầy lo âu và đau lòng không che giấu chút nào với Lâm Tinh Hào, rất thâm tình.

“Chúng tôi có thể đi được chưa?” Cố Hạo Thần thấy Hứa Châu đã kiểm tra qua, “Nếu như còn có chuyện khác xin liên lạc luật sư của tôi, hiện tại tôi muốn dẫn cô ấy đến bệnh viện.”

Hứa Châu gạt đầu một cái.

Lâm Tinh Hảo đứng lên, cảm giác hoa mắt càng nặng nề đánh tới, khiến đầu cô đau như nứt ra, cơ thể đứng không vững. Cánh tay có lực của Cố Hạo Thần đỡ eo của cô, sau đó không quan tâm đây là nơi công cộng, ôm cô lên, chọc cho sắc mặt của Lâm Tinh Hảo càng thêm ngượng ngùng không chịu nổi.

----- lời ngoài mặt -----

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Không nỡ buông bỏ em

Edit: Thổ Lạt

Ánh mắt khó xử của Lâm Tinh Hảo đảo qua tất cả mọi người ở đây, vô cùng ngại ngùng, mày ngài cũng run rẩy, nhỏ giọng trách anh: “Anh.. Anh bỏ em xuống đi, mọi người đang nhìn đây. Hơn nữa em bị thương ở trán, không phải chân, em có thể đi được.”

“Anh chỉ muốn ôm em một chút, khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, em đừng giành với anh.” Cố Hạo Thần khẽ cười, ánh mắt tương giao với cô, vẻ sùng nịnh hiện lên trong ánh mắt.

Ánh mắt dịu dàng tình ý, trực diện như vậy khiến Lâm Tinh Hảo thẹn thùng bối rối. Ánh mắt của cô cũng vô tình đụng phải Hứa Châu đang đứng lên từ bàn làm việc. Hứa Châu nhìn theo bóng lưng chàng trai dịu dàng nhưng cũng không kém phần ngang ngược kia ôm Lâm Tinh Hảo rời đi, khó môi gọi lên nụ cười nhẹ, xem ra cô rất hạnh phúc.

“Nhìn gì thế, chuyên chú như vậy?” Đồng nghiệp vỗ vai Hứa Châu, nhìn theo ánh mắt của anh.

Hứa Châu nhanh chóng thu mất mại, lấy tài liệu đồng nghiệp đưa đến: “Không nhìn gì hết.”

“Tiểu tử không phải cậu đã động xuân tâm rồi đấy chứ?” Đồng nghiệp nhìn bóng lưng Cố Hạo Thần và Lâm Tinh Hảo đã khuất xa như tìm ra manh mối gì, cười trừ ghẹo, “Nhưng người ta là hoa đã có chủ, cậu đừng đoán mò nữa.”

“Cậu mới đoán mò b áy.” Khuôn mặt tuần tú của Hứa Châu lập tức kết băng, “Làm chuyện của cậu đi.”

Cố Hạo Thần đã ôm Lâm Tinh Hảo rời khỏi cục cảnh sát, ngoài cửa, đậu một chiếc xe ferrari màu trắng, thân xe hình giọt nước phối với màu đen bóng, trong sự khiêm tốn lộ ra vẻ tôn quý. Rất hợp với tính cách luôn lạnh nhạt của Cố Hạo Thần.

Cố Hạo Thần đặt cô và ghế phụ, cơ thể ở vào tư thế khom lưng về phía trước, kẻ rất sát mặt cô, hương lan trắng bạc hà trên người anh và hương sen thanh thuần trên người cô hoà vào nhau.

Hai chóp mũi như chạm vào nhau, kháng cách tiếp xúc gần như vậy khiến Lâm Tinh Hảo hoảng loạn bất an, tay chân luống cuống khiến cô chỉ có thể gượng cười, khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng để giảm cảm giác nặng nề và căng thẳng.

Đôi mắt tinh tường của Cố Hạo Thần nhìn thấy nỗi bất an của cô, sau đó hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, dịu dàng mang theo sức mạnh khiến người ca cảm thấy yên lòng, như nước suối róc rách chảy vào lòng cô: “Đừng căng thẳng, anh không ăn thịt người đâu.”

“Vậy anh có thể cách xa em chút không.” Cô lên hít sâu, cảm giác tồn tại mạnh mẽ của anh khiến cô không có cách nào hít thở, rõ ràng không nóng, nhưng mồ hôi lại phủ trên trán.

“Anh thật sự không nỡ buông bỏ em.” Trọng giọng nói của Cố Hạo Thần lộ ra sự không nỡ và vô cùng bất đắc dĩ.

Anh lại nhìn vào mắt cô thật sâu, lui người ra, giúp cô đóng cửa lại. Lúc này Lâm Tinh Hảo mới thờ ơ hắt ra, nhìn bóng dáng cao thẳng của anh đi vòng qua thân xe, ngồi xuống cạnh cô.”

Chúng ta đi đâu đây?” Khi anh lái xe lên đường, cơ mới phá vỡ sự yên tĩnh.

“Đến bệnh viện kiểm tra vết thương của em, bây giờ thời tiết ẩm ướt, phải xử lý cẩn thận.” Cố Hạo Thần nhìn chăm chăm phía trước, thuận tay bẻ lái, đi về phía bệnh viện nhân dân.

Cố Hạo Thần đăng kí xong đưa thẳng Lâm Tinh Hảo đến phòng làm việc của bác sĩ khoa ngoại. Anh gõ cửa rồi đi vào: “Đại mi nữ, con đến gặp đi đây.”

Cô Hạo Thần buông tay Lâm Tĩnh Hảo, tiến lên thân mật ôm bác sĩ kia: “Đi nhớ con muốn chết rồi đúng không. Nhiều ngày không gặp như vậy, đi ngày càng quyến rũ đó.”

Lâm Tĩnh Hảo đứng đó nhìn họ ôm nhau thắm thiết, trong lòng bỗng thấy ghen tức khó chịu. Xấu hổ dời mắt đi nơi khác.

Con đừng làm dì nghèo thêm nữa.” Bác sĩ nữ khoảng ba hai, ba ba tuổi, xinh đẹp lịch sự, có khí chất khác người. Cô đẩy Cổ Hạo Thần ra, nhìn Lâm Tĩnh Hảo phía sau anh, “Con không giới thiệu đi.”

“Đây là bạn con, Lâm Tĩnh Hảo. Tĩnh Hảo, đây là dì nhỏ của anh bác sĩ Trịnh Tú Lệ.” Cổ Hạo Thần ôm vai Trịnh Tú Lệ, ý cười rất rõ ràng, đương nhiên. Trịnh Tú Lệ cũng nhìn ra, nói rất thân thiện, “Cô Lâm, mời ngồi.”

Dì nhỏ như vậy? Lâm Tĩnh Hảo nghe Cổ Hạo Thần giải thích xong thẳm kinh ngạc, vẻ mặt có chút mất mát ban nãy biến mất, ngay bản thân cô cũng không thấy sự thay đổi của mình. Trong lòng bỗng có cảm giác thoải mái.

“Dì nhỏ kiểm tra giúp cô ấy đi.” Cổ Hạo Thần lại đi đến sau người Lâm Tĩnh Hảo, đứng thẳng.

Trịnh Tú Lệ giúp cô rửa vết thương trước, sau đó đưa cô đi chụp, xác định không có gì đáng ngại, xử lí miệng vết thương xong, sau đó bôi thuốc là được.

Cổ Hạo Thần để Lâm Tĩnh Hảo chờ trong phòng đi lấy thuốc, Trịnh Tú Lệ cũng theo anh ra ngoài, hai người sóng vai: “Con nghiêm túc à, mẹ con có biết không?”

“Không biết.” Cổ Hạo Thần lắc đầu, nụ cười hiện chút chua xót, “Con và cô ấy vẫn chỉ là bạn bè. Nên...”

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29-1: Tôi chờ em độc thân đã năm năm

Edit: Hangbaobinh

Cổ Hạo Thần nghiêng đầu đối diện với Trịnh Tú Lệ, khẽ mỉm cười, sâu thẳm trong ánh mắt như có những gợn sóng đang dập dờn.

Trịnh Tú Lệ nhìn nụ cười của anh thì dĩ nhiên đã hiểu ý của anh: “Dì hiểu rõ, dì sẽ không mách lẻo với mẹ con. Chỉ là, có thật là con đã nghĩ xong rồi? Cửa ải của mẹ con cũng không phải là chuyện tốt đâu. Nếu như Lâm tiểu thư muốn ở chung một chỗ với con thì sẽ rất là đau khổ đó.”

Nhà họ Cổ ở thủ đô cũng là một dòng họ lớn, mà mẹ của Cổ Hạo Thần là Trịnh Tú Oánh rất hay bắt bẻ cũng rất khó sống chung, bà giống như là một nữ cường nhân, lạnh như băng hơn nữa cũng rất sắc sảo, ánh mắt có thể sắc bén đến mức người khác ở trước mặt bà chỉ như là trần trụi không có gì.

Ở trong mắt bà muốn đăng hộ đối là một tiêu chuẩn, mà người bà chọn làm vợ cho Cổ Hạo Thần tất cả đều xuất thân là những gia đình danh giá, mà có tiền nhưng không có quyền thì bà cũng tuyệt đối không để mắt đến, cho nên có thể thấy trình độ bắt bẻ khi chọn vợ là như thế nào.

Trịnh Tú Lệ vừa nghĩ tới gương mặt luôn cao ngạo cùng lạnh như băng của chị gái của mình, nghĩ lại tính tình của Lâm Tĩnh Hảo lại lạnh nhạt, thì trình độ khó khăn cũng không không cần nói cũng biết.

“Cho nên con mới loại bỏ tất cả những khó khăn để có thể ở chung một chỗ với cô ấy.” Cổ Hạo Thần nghĩ đến người mẹ khó tính của mình, thì đôi lông mày đen nhánh liền nhíu lại đầy khó chịu.

“Dì cảm thấy để có thể mẹ con tiếp nhận Lâm tiểu thư thì gần như là số âm” Trịnh Tú Lệ thờ dãi, đưa hai tay đút vào trong túi áo, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, nghĩ đến những đoạn tình cảm của mình trước kia, lòng liền hơi đau nhói.

Nếu như ban đầu cô không cố chấp, thì có phải người đó sẽ không bình thân đợi một người khác ở một thành phố, còn cô thì sẽ biết được nơi người đó đang sống.

Nhưng vĩnh viễn không có nếu như, cho nên kết quả hiện tại cô phải thừa nhận.

“Dì, con tin tưởng Tĩnh Hảo là một cô gái dũng cảm.” Cổ Hạo Thần nắm lấy vai của Trịnh Tú Lệ, véo nhẹ hai cái, “Dì lại đang nhớ đến người đó rồi hả? Nhưng chuyện đã qua rồi, chính dì phải để xuống mới phải, nếu không khổ sở sẽ theo dì suốt cuộc đời.”

Tiểu thư Trịnh Tú Lệ có thân phận cao quý đã chôn sâu quá khứ ở lại Hải Thành làm một bác sĩ ngoại khoa, đến nay vẫn còn độc thân, mặc dù có rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng cô không quan tâm đến tình cảm.

“Còn nhiều chuyện lo chuyện của con.” Khóe mắt của Trịnh Tú Lệ mơ hồ có chút hơi nước khổ sở, muốn đổi đề tài đi: “Dì tin tưởng các con có thể dừng

cảm hơn so với đi. Di ủng hộ con, coi trọng con.”

Cố Hạo Thần nở một nụ cười tròn vẹn, sáng rực rỡ như ánh mặt trời ấm áp, chiếu cả vào tâm hồn lạnh lẽo của cô.

Sau đó Cố Hạo Thần nấu thuốc, Trịnh Tú Lệ nói cho anh biết cách dùng sau đó anh và Lâm Tĩnh Hào chào cô rồi rời đi. Làm cho người khác không nghĩ tới là ở bãi đậu xe lại gặp được Thẩm Giai Liên bị phỏng ở chân, đi cùng cô ta là Cao Minh Tông. Có thể là kẻ thù gặp nhau, thì hết sức đố mắt. Cao Minh Tông nhìn Lâm Tĩnh Hào giống như một con dao găm sắc bén nhất trên đời, phải cắt cô thương tích đầy mình mới thôi. Mà Thẩm Giai Liên nhìn Cố Hạo Thần đỡ lấy hai bả vai của Lâm Tĩnh Hào, ánh mắt giống như là kim độc, nghĩ muốn ghim vào Lâm Tĩnh Hào từng tấc(*) từng tấc một.

(*):đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, 10 phân = 1 tấc.

Không khí chung quanh bọn họ đóng băng trong nháy mắt, Cố Hạo Thần tuyệt đối sẽ không bị ảnh hưởng bởi không khí làm cho người ta hít thở cũng không có xong này.

Trên gương mặt tuần tú của anh vẫn còn một nụ cười nhẹ nhàn nhạt, nhưng sau trong ánh mắt là lạnh như băng giống như sắt thép. Tăng thêm sức vào hai tay đang đỡ Lâm Tĩnh Hào. Anh khẽ nghiêng người, đôi môi mỏng dính nhẹ vào bên tai của cô: “Có tôi ở đây, em không cần phải sợ cái gì cả. Bọn họ không có gì đáng để sợ hãi cả.”

Nghe thấy âm thanh dịu dàng trầm thấp, giống như được an định tâm hoàn, trong lòng vốn có một chút hoảng loạn thì không khỏi trấn định lại, trong lòng giống như có rất nhiều sức lực để đối mặt với tất cả.

“Chúng ta đi thôi.” Lâm Tĩnh Hào cũng không để ý tới ánh mắt cùng với dáng vẻ khiêu khích của hai người họ, chỉ cần không nhìn thấy hai người họ, thì chính cô cũng cảm tạ trời đất rồi.

Cố Hạo Thần rất tán thưởng sự lạnh nhạt của cô, vỗ vỗ vai của cô, không tiếng động tán thưởng, sau đó đưa tay thay cô mở cửa xe. Không ngờ Thẩm Giai Liên cũng không muốn cho cô qua như vậy, cố ý giả vờ nhu nhược: “Minh Tông, chân em đau quá.”

Tự nhiên ánh mắt của Cao Minh Tông rơi vào người Lâm Tĩnh Hào “Đầu sở gây nên”, giọng nói lạnh lẽo: “Lâm Tĩnh Hào, về sau cô có bắt mắt cái gì thì hãy nhắm toàn bộ nên tôi. Lần này cô dùng cafe nóng hắt nên chân của cô ấy, có phải lần sau cô sẽ cầm dao giết người rồi hay không? Cô không cần làm chuyện thất đức với Giai Giai nữa, nên tích đức cho mình đi. Tránh cho sau này phải vào mười tám tầng địa ngục!”

Nói ra lời nguyên rủa ác độc như vậy, Cao Minh Tông không chỉ vì Thẩm Giai Liên, mà càng không muốn nhìn thấy hình ảnh rất xứng đôi khi Lâm Tĩnh Hào cùng Cố Hạo Thần ở cùng nhau, giống như tình cảm nhiều năm của bọn họ như vậy giống như một chuyện cười.

“Tôi lên thiên đường hay xuống địa ngục là chuyện của tôi, không cần anh phải quan tâm.” Lâm Tĩnh Hào cười nhạt một tiếng, giống như lời của anh ta không có bất cứ tác dụng nào đối với cô vậy. Nhưng trong lòng vẫn có một chút khó sở, người đã từng yêu nhau sau khi chia tay không ngừng dồn ép cô thì cũng thôi đi, tại sao có thể tùy ý làm tổn thương cô vậy.

Rốt cuộc cô làm sai ở chỗ nào? Sai ở đây là không giả vờ nhu nhược hay sao?

“Cô ta bị thương là do nhân phẩm cùng với tính tình có vấn đề tạo thành, liên quan gì tới Tĩnh Hào?” Cố Hạo Thần đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lâm Tĩnh Hào, cảm thấy cô đang run rẩy, “Nếu như anh muốn có một câu trả lời, thì tôi có thể cho anh một câu trả lời tốt nhất.”

Sắc mặt của Thẩm Giai Liên ngay lập tức trắng bệch, nhìn lại nếp nhăn trên mặt Cố Hạo Thần khi cười nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, đột nhiên cô ta hoảng hốt. Cô ta sợ mặt nạ của cô ta dễ dàng bị anh vạch trần: “Cố Hạo Thần, đây là chuyện riêng của tôi cùng Tĩnh Hào, anh lấy thân phận gì để nhúng tay vào? Hi vọng anh không xem vào chuyện của người khác, rước về cho người mình.”

“Chuyện của hai người là do tôi mà lên, đương nhiên là tôi có một thân phận để trông nom chuyện này.” Cố Hạo Thần trả lời rất nhẹ nhàng, ánh mắt màu đen chuyển động, co với bóng đêm còn sâu và đen hơn, “Trừ phi cô sợ tôi nói ra sự thật.”

“Anh...” Thẩm Giai Liên cắn chặt răng, “Tôi sợ cái gì.”

“Vậy thì tốt, trong quán cafe cao cấp đều lắp camera, chỉ cần điều tra rõ là sẽ biết được ai đúng ai sai.” Tròng mắt Cố Hạo Thần nhìn vào đôi mắt Lâm Tĩnh Hào, tình thế bất buộc, “Ngày mai, gặp mặt trong quán cafe.”

Dứt lời, anh không muốn cùng với hai người đó dây dưa không dứt, ổn định Lâm Tĩnh Hào lên xe, liền lái xe ra khỏi bệnh viện, trong kính xe đang chuyển động là gương mặt khó chịu của Thẩm Giai Liên.

Lái xe cách một quãng xa, Lâm Tĩnh Hào điều chỉnh lại tâm trạng của mình, bên trong đôi mắt là đường cong gò má đầy kiên quyết của anh, lưu loát mà lại hoàn mỹ: “Có một việc tôi muốn nói cho anh biết.”

“Nói đi.” Anh cười.

“Thật ra tôi bị thương là do bị tai nạn xe cô...” lời của cô còn chưa nói hết, Cố Hạo Thần đã thắng xe lại. Anh dừng xe lại, nhìn thẳng vào cô, trong mắt là một mảnh u ám, không tìm thấy một tia sáng nào, tối tăm không rõ màu sắc, lại giống như những đợt sóng cuộn cuộn.

“Lâm Tĩnh Hào, xin hãy thay tôi quý trọng tính mạng của mình thật tốt được không?” Cố Hạo Thần nghiêm túc đưa hai tay ra nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, chỉ sợ cô cứ như vậy sẽ biến mất ở trước mặt mình, “Em có biết là tôi chờ em độc thân đã năm năm rồi không?”

“Cố Hạo Thần....” Nước mắt của cô như ản như hiện ở trong đôi mắt của cô, cảm giác được lo lắng cùng sợ hãi của anh, “Tôi đừng hư xe của anh rồi.” Bởi vì đôi khi, bộ dáng của cô giống như một đứa bé phạm phải sai lầm vậy.

“Hư thì cũng đã hư rồi, chỉ cần em tốt là được rồi.” Đôi môi mỏng của anh nở nụ cười yếu ớt, cong ngón tay lại cọ nhẹ lên sống mũi thẳng tắp của cô, hoàn toàn mang dáng vẻ cưng chiều.

“Tôi bồi thường cho anh.” Hàm răng trắng như tuyết của cô khẽ cắn lên đôi môi đỏ tươi.

“Bồi thường tiền cho tôi sao?” Cố Hạo Thần nhướn nhướn mày, “Nhưng tôi không có thiếu tiền. Tôi muốn đôi phương thức bồi thường được không?”

“Không lấy tiền, vậy thì lấy cái gì?” Cô có chút không hiểu mắt nháy một cái trông mắt đen trắng rõ ràng.

“Tôi không ngại lấy thịt của em.” Đáy mắt của anh thoáng hiện qua một tia giảo hoạt, khoe môi môi cũng hiện lên đường cong mang theo sự xấu xa.

Còn tiếp!!

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29-2: Làm sao anh có thể giỏi trò lưu manh như vậy được

Edit: Hangbaobinh

Bỗng dưng, đôi mắt Lâm Tĩnh Hào trong nháy mắt to ra, không thể tin được nhìn chằm chằm gương mặt đang tươi cười của Cố Hạo Thần như không có chuyện gì xảy ra, ngược lại mặt cô lại đỏ lên, rất là đỏ, đỏ đến mức giống như một trái dâu tây chín đỏ, cắn một miếng là nước sẽ chảy xuống, cực kỳ mê người.

“Bồi thường bằng thịt?” Lâm Tĩnh Hào lắp bắp nói, ở trong trạng thái khiếp sợ thật là lâu.

“Nói trắng ra là lấy thân báo oán.” Cố Hạo Thần vẫn như cũ nhiu mày đầy ác ý, “Như thế nào?”

Lâm Tĩnh Hào cắn môi, cúi đầu nhìn lông mày nhìn anh, cực kỳ quần bách: “Cố Hạo Thần, làm sao anh có thể giỏi trò lưu manh như vậy được.”

“Tức giận?” Anh thấy sắc mặt của cô không có tốt, không thể làm gì khác hơn là chọc cười, “Tôi chỉ đùa với cô thôi.” Xem ra anh đã hù được cô. Thật ra thì anh rất muốn đẩy ngã cô ra rồi ăn cô sạch sành sanh sau đó sẽ dán nhãn riêng của anh, nhưng cô thật giống như một con thỏ trắng đáng yêu đang hoảng sợ, anh không dám làm.

“Trừ việc dùng phương thức này để trả nhân tình của anh vậy thì anh thiếu cái gì?” Cô cũng cảm thấy Cố Hạo Thần không phải là một người thiếu tiền, tiền, đối với anh mà nói thì không thể hấp dẫn anh, “Anh nói đi, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp anh thực hiện.” Thứ mà anh thiết nhất định không phải là cái gì bình thường, sẽ không thể dễ dàng thực hiện được, cho nên cô ôm một quyết tâm lớn nhất để giúp anh làm bằng được.

Cố Hạo Thần nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, gương mặt tinh xảo của cô bởi vì sự kiên định này mà càng thêm xinh đẹp, đôi mắt cũng giống như ngôi sao sáng chói. Cô có thể có ý định vì chính mình mà nỗ lực, anh đã nhìn thấy rồi, trong lòng cũng không ngừng tràn ra những tia âm ập.

“Tôi thiếu một người bạn gái.” Anh nắm lấy bả vai mảnh mai của cô ngón tay vuốt ve trên da thịt mịn màng của cô, đôi mắt như một cái đầm trong suốt, giống như trên đời này chỉ có một con suốt này, cảm biểu hiện rõ ràng khát vọng của anh ra, giống như anh đang tỏ tình với cô vậy.

“Làm sao anh có thể thiếu bạn gái được.....” Đôi mắt của Lâm Tĩnh Hào đầy hoảng hốt, ánh mắt không biết nên nhìn về hướng nào, chỉ vì áp lực đầy mạnh mẽ của anh mà làm cho cô không cách nào bỏ qua sự hiện diện của anh.

Anh anh tuần lịch sự đầy mê người như vậy, tuổi trẻ tài cao, khí độ bất phàm, có thân phận cao quý như vậy..... Chỉ cần tùy tiện một điều kiện ưu tú cũng có thể hấp dẫn được phụ nữ, như thế nào lại không có bạn gái, sợ là những người phụ nữ kia lại lần lượt từng người một theo đuổi anh.

“Gương mặt của em đỏ ửng lên rất đẹp.” Anh hỏi một đấng, trả lời một nẻo.

“Anh có thể có một thái độ nghiêm túc một chút được không? Đừng nói đùa với tôi được không?” Lâm Tĩnh Hào đưa tay đẩy tay anh ra, thế nhưng anh lại tăng thêm lực lên tay, “Tôi rất nghiêm túc cùng em nói chuyện này. Tôi chưa bao giờ nghiêm túc với những cô gái đến gần tôi, tôi cũng sẽ không vui đùa với những cô gái đó, cho nên đừng sbay giờ tôi vẫn còn độc thân. Tĩnh hảo, tôi thật sự thiếu một người bạn gái.”

Lâm Tĩnh Hào nghiêm túc nhìn anh, rất nghiêm túc nói: “Tôi sẽ giới thiệu cho anh một cô gái thật tốt.”

Lời nói giống như một chậu nước lạnh, đổ lên cái đầu đang nóng hừng hực của Cố Hạo Thần, trong nháy mắt giống như có rất nhiều khói trắng bay lên.

Anh giống như bị hóa đá, yên tĩnh, không nhúc nhích được, chỉ có đôi mắt âm u không có một tia sáng cùng độ ẩm nào, như vô số vòng xoáy màu đen đang xoay tròn.

“Em – nói – cái – gì?” Một hồi lâu anh mới chậm rãi buông cô ra ánh mắt nhuộm màu đau thương, còn không thể tin được nhưng lời cô vừa nói.

“Tôi nói sẽ giới thiệu cho anh một người bạn gái, đồng nghiệp cùng công ty với tôi cũng là bạn tốt của tôi Đường Hi, hôm sinh nhật tôi anh cũng đã gặp cô ấy rồi. cô ấy đẹp lại rất lương thiện, đã giúp tôi rất nhiều, hai người có thể thử ở chung mới nhau xem, cô ấy nhất định sẽ là một người bạn gái tốt -” Lâm Tĩnh Hảo nói rất nhiều chuyện tốt về Đường Hi, cũng dừng lại lúc Cố Hạo Thần đột nhiên buông cánh tay cô ra.

Cả người Cố Hạo Thần ngồi lại ghé xe, dựa vào lưng ghế, đôi mắt khép hờ đầy u ám, đầu hơi ngược lên, chân mày nhíu chặt, ngay cả yết hầu cũng chuyển động rất khó khăn, giống như có một cái gì đó rất khó sở khó có thể nói ra miệng.

Nhìn bộ dáng khó khăn của anh, bất giác hàng lông mày của Lâm Tĩnh Hảo cũng nhíu lại mà không biết, hàm răng trắng như tuyết khẽ cắn lên đôi môi đỏ mọng, giống như bị lây nhiễm cảm xúc, đáy lòng khẽ xiết chặt: “Anh làm sao vậy?”

“Đã nhiều làm như vậy, tâm tư của tôi đối với em mà em không có hiểu sao?” Giọng nói của Cố Hạo Thần khàn khàn, anh cho rằng cô có thể hiểu được tâm tư của anh, không nghĩ rằng cô sẽ làm người mai mối, muốn đẩy anh đang ở bên cạnh cô ra sao? Đây tới ngực của một cô gái khác, cô một chút cũng không có quan tâm sao?

Lông mày của Lâm Tĩnh Hảo dày và dài, hơi hơi thu lại, yên tĩnh không nói lời nào: “.....”

Lúc này gió thật lớn thổi đến, thổi tóc của Lâm Tĩnh Hảo bay lên, phủ lên gần gương mặt của Cố Hạo Thần.

Lâm Tĩnh Hảo đưa tay kéo mái tóc dài về thì đau đến mức kêu lên “A” một tiếng, nhìn kỹ lại, thì ra mái tóc dài của cô quấn vào cái cúc áo thứ hai của anh, cô thử cúi xuống để gỡ ra, nhưng lại không gỡ được, giống như là đã rất rồi.

“Em đừng cử động, để tôi gỡ cho.” Cố Hạo Thần cúi đầu gỡ tóc của cô đang quấn trên cái cúc áo, ngón tay của anh thon dài như ngọc tốt nhất, nhìn rất vui mắt.

Tình trạng hiện tại, Lâm Tĩnh Hảo đối mặt cùng với anh, gương mặt anh tuấn của anh gần trong gang tấc, ngay cả hô hấp cũng như quấn vào với nhau. Mùi hương hoa dành dành thơm ngát quanh quẩn ở bên mũi của anh, làm lay động tâm hồn con người.

Cô không thể không thừa nhận anh là một người đàn ông rất hấp dẫn, ngũ quan như được điêu khắc, mặt mày sắc bén, lông đen của đôi mắt như vực sâu không thấy đáy, như được giấu điếm đi, lộ ra một tia sáng đầy cơ trí.

Chỉ thấy lông mày của anh nhíu chặt, cái trán rộng cũng rì ra một lớp mồ hôi mỏng, vẫn như cũ không có gỡ ra được: “Em có mang theo một cái gì giống như cái kéo nhỏ không?”

“Anh muốn làm gì?” Mi tâm trắng nõn của cô nhíu lại, có một tia lo lắng, sợ anh sẽ cắt mái tóc dài của cô, đây chính là thành quả cô khổ cực giữ rất nhiều năm, ban đầu chỉ vì do Cao Minh Tông thích cô gái để mái tóc dài, cô cũng coi như vì người khác mà giữ. Mà bây giờ, để chỉ tăng thêm phiền muộn.

“Tóc quấn chặt quá, tôi định cắt cúc áo cho xong.” Anh nhìn ra trong tròng mắt của cô đầy lo lắng, “Tóc của em rất đẹp, tôi cũng không nhẫn tâm mà cắt nó, cúc áo có thể khâu lại, không có bất kỳ tổn thất nào.”

Anh duy trì sự bao dung trong lời nói làm cho nòng cô tràn đầy cảm giác cảm động cùng dịu dàng. Cô lấy từ trong túi ra một cái kéo nhỏ luôn mang theo mình rồi đưa cho anh. Thấy anh nhận lấy, tìm đúng chỗ, cắt một cái là xong. Tóc đen của cô bay lên, cúc áo không biết rơi đi đâu rồi.

Lâm Tĩnh Hảo khom lưng xuống, tìm một lúc lâu, cũng không có tìm thấy cái cúc áo đâu. Cô ngồi thẳng lên, đối mặt với Cố Hạo Thần, nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không tìm thấy cái cúc áo, nếu không thì để tôi mua một bộ quần áo khác đền cho anh.....”

Tầm mắt của Cố Hạo Thần đi xuống, rơi vào đúng vùng ngực của cô, giọng nói kìm nén: “Tĩnh Hảo, nút áo của em bị bung.”

Bởi vì mới vừa rồi động tác tìm cúc áo cho anh của cô quá mạnh, nên nút áo của chiếc váy bị bung ra cũng không có biết, có thể thấy được chiếc áo nịt ngực màu trắng có viền ren ở bên trong, liền thấy được bộ ngực đầy đặn muốt mà lộ ra ngoài.

Anh liếc mắt thấy được ngực của Lâm Tĩnh Hảo cũng phải là 36B, hơn nữa còn rất xinh đẹp, đường cong đầy mê người, điều này làm cho con người của Cố Hạo Thần càng trở lên u ám, so với bầu trời đêm còn đen hơn phải đen như mực. Cổ họng của anh không tự chủ được chậm rãi chuyển động lên xuống. Cảnh xuân đẹp như vậy để cho Cố Hạo Thần nhìn thấy nhưng mà không được ăn, làm cho nội tâm rối rắm vô cùng.

Hết chương 29.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Anh vĩnh viễn là vỏ xe phòng hờ của em

Editor: tu tai

Lâm Tĩnh Hảo vừa hạ mắt nhìn, đường cong mê người trước ngực mình hoàn toàn bại lộ trong tầm mắt của Cố Hạo Thần, cô lập tức dùng đôi tay che phần da thịt trắng như tuyết trước ngực, hơn nữa còn xấu hổ cắn chặt cánh môi, mặt hồng tím đập, hoàn toàn không dám nhìn đáng vẻ hiện tại của Cố Hạo Thần, ảo não nghĩ muốn đào cái hang chui vào.

"Tôi..... Tôi không phải cố ý, tôi không biết sao cúc áo lại bị bung ra....." Cô xấu hổ đến đỏ mặt như hoa mẫu đơn tươi đẹp mới vừa nở rộ, Quốc Sắc Thiên Hương, hết sức mê người.

Cô chỉ sợ Cố Hạo Thần hiểu lầm cho rằng cô cố ý làm như vậy để quyến rũ anh, cái tội danh này cô không dám đương nổi.

"Vậy em chính là cố ý....." Cố Hạo Thần nghiêng người về phía cô, hơi nóng giữa răng môi phun ở trên mặt của cô, mang theo một chút cảm giác ngứa. Gương mặt tuấn tú của anh dừng lại đặc tả trong đôi mắt sáng của cô, trong mắt anh nhện nhạo lên từng vòng nếp nhăn trên mặt khi cười ở phóng đại lên trong mắt cô.

"Tôi --" cô nghĩ biện giải, lại bị môi mỏng của anh ngăn lại.

Trong nháy mắt hai tròng mắt của cô phóng đại, anh cười lại càng mỉa mai, mang theo mùi hương Bạch Lan Bạc Hà nhẹ nhàng khoan khoái mà cô quen thuộc bao phủ lấy cô, cũng mềm hoá sự cứng nhắc cùng kháng cự, sợ cùng luồng cuồng của cô.....

Hai cánh tay mạnh mẽ của anh vững vàng giam cầm lấy cô, đôi môi ôn lạnh đậm bạc mang theo lửa nóng chích liêt, giống như là một ngọn lửa đang cháy, nóng bỏng quán lấy môi cô, nụ hôn của anh mang theo sự thâm tình khiến cô không thể cự tuyệt, trong dịp dàng không mất bá đạo chiếm đoạt, tách mở răng môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy lưỡi của cô, cùng nhau bay múa, lưu luyến đầy ý nghĩa.

Một cái tay của anh nâng cái gáy của cô, làm cho cô càng gần sát anh hơn, cảm thụ nhiệt tình như lửa của anh, mùi hương Bạch Lan đặc biệt của anh làm hơi thở của cô rối loạn, làm cô say mê trong đó, chỉ muốn được trầm luân trong sự dịu dàng tốt đẹp của anh, không muốn tỉnh lại.

Nụ hôn của anh từ cảm hôn xuống đến xương quai xanh của cô, mặc môi anh gieo xuống da thịt như tuyết trắng của cô từng cái môi lửa, giống như những đóa hồng mai lần lần lướt nở rộ, đỏ thắm như vết chu sa. Tay của anh trượt từ gáy cô theo đường cong đẹp đẽ tới sống lưng của cô, đầu ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng ở nơi sống lưng mảnh khảnh của cô, đường cong phần lưng của cô rất đẹp, lưu loát mà mềm mại.

Cô cũng nhanh hít thở không thông trong nụ hôn điều luyện của anh, đột nhiên anh buông lỏng môi cô ra, lại dùng miệng ngậm vành tai tinh xảo trắng muốt của cô, đầu lưỡi linh xảo treu trọc trong lỗ tai cô, làm cho cô nhạy cảm run rẩy.

"Cố Hạo Thần, đừng --" trong thân thể của cô dâng lên cảm giác xa lạ khiến cô sợ hãi, cô chỉ sợ sẽ trầm luân không dậy nổi.

"Sợ nụ hôn của anh làm cho em có cảm giác thật sập?" Anh mất lợi hại của anh xuyên thấu qua cô, thấy rõ ràng tâm tư của cô.

"....." Lâm Tĩnh Hảo không phản bác được, cô đưa tay sửa sang lại quần áo có chút nhăn, trốn tránh lời nói của anh, "Cái đó..... Anh đã gặp Đường Hi chưa?"

Cô để cho lý trí của mình nhanh chóng quay lại, không nhìn thẳng vào đáy mắt thâm tình của anh. Cô rất rõ ràng giữa anh và cô có khoảng cách nhất định, cũng không phải là dễ dàng có thể vượt qua. Cô tự nói với bản thân phải lý trí, trải qua một chuyện tình thất bại cô sợ hãi quá nhiều thứ.

"Thật muốn anh gặp cô ấy?" Cố Hạo Thần không ngờ cô lại quay về cái đề tài này.

"....." Lâm Tĩnh Hảo cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu một cái dưới cái nhìn soi mói của anh, "..... Không quá muốn, nhưng cô ấy thích hợp với anh hơn."

"Chỉ có anh hiểu biết rõ kiểu phụ nữ gì thích hợp với mình, đối với anh mà nói mới là tốt nhất." Cố Hạo Thần dùng đôi tay nâng mặt của cô lên, để cho cô cùng mình bốn mắt nhìn nhau, "Tĩnh Hảo, người anh thích là em, anh đã bỏ lỡ em năm năm, hiện tại anh không muốn cùng em gặp thoáng qua, buông tay em ra một lần nữa."

Anh nói anh thích cô..... Yêu sâu như vậy làm cho cô mừng rỡ, nhưng lại rất mâu thuẫn.

"Nhưng bây giờ tôi không nghĩ dễ dàng nói chuyện tình cảm." Hiện tại cô chỉ muốn làm việc thật tốt.

Không phải là cô không biết Cố Hạo Thần đối tốt với mình, cũng không phải là cố ý muốn giới thiệu những cô gái khác cho anh, càng không phải là kiểu cách. Cô không muốn vừa mới kết thúc một đoạn tình cảm đầy đau đớn lại đầu nhập vào một cuộc tình khác ngay lập tức. Cô cũng biết người đàn ông có thân phận phi phạm giống như Cố Hạo Thần cũng không phải cô dễ dàng có thể có, nhưng cô còn chưa có làm xong hoàn toàn đối mặt với anh được. Cô hy vọng thời gian có thể để cho bọn họ có thể trao đổi nhiều hơn, hiểu tình cảm không phải chỉ là rung động nhất thời, mà là chuyện cả đời. Cô muốn thận trọng hơn, mới sẽ không lặp lại một lần thất bại trong tình cảm nữa.

"Anh biết anh hơi gấp gáp." Lòng ngón tay anh dịu dàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mịn màng của cô, giọng nói dịu dàng, "Anh nói ra chỉ muốn để cho em hiểu được tâm ý của anh, cũng không phải đang ép buộc em phải ở bên nhau ngay. Anh sẽ đợi, đợi em quên những chuyện không vui kia đi, chờ em xoay người lại hướng về phía mặt trời. Anh có thời gian chờ em. Hi vọng khi em muốn nói chuyện tình cảm thì có thể nghĩ đến anh đầu tiên...anh vĩnh viễn

là vỏ xe phòng hồ của em."

Anh hiểu cô, cho nên trong lời nói bao dung không cần nói cũng biết. Phần ầm ập này làm cho chớp mũi cô chưa xót. Cô đang bắt đầu oán trời cao, tại sao không để cô gặp gỡ anh trước, tại sao không phải anh cho cô mối tình đầu đẹp nhất.

"Tôi..... Không đáng giá anh làm như vậy." Trong nội tâm Lâm Tinh Hải rồi rầm khổ sở.

"Em đáng giá, 100% đáng giá, nếu không anh cũng sẽ không thể kiên trì năm năm, hơn nữa còn có tính toán kháng chiến lâu dài. Tin tưởng anh, em là tốt nhất." Đầu ngón tay của Cố Hạo Thần chà nhẹ qua khóe mắt cô, lau đi hơi nước nổi lên, cũng cho cô khích lệ cùng dũng khí lớn nhất, "Chúng ta cùng nhau cố gắng. Ngày mai luôn tốt đẹp hơn."

"Ừ, cùng nhau cố gắng." Lâm Tinh Hảo tách ra nụ cười sáng lạn, "Nếu như trong lòng có ánh mặt trời thì đi tới chỗ nào cũng là trời sáng."

"Nói thật hay."

Ngày hôm sau đi làm, Lâm Tinh Hảo vừa tới phòng làm việc, liền nhìn đến phòng thiết kế đang xúm xúm tranh nhau xem một quyển tạp chí, không biết là người nào sợ hãi than một tiếng: "Oa, đây là người sao? Đẹp trai như vậy? Trái tim nhỏ bé của tôi đều muốn nhảy ra ngoài."

Lúc này truyền đến âm thanh thanh thúy của giày cao gót, Ngô Lệ Tinh trang điểm tinh xảo mặc một chiếc quần bó sát màu lửa đỏ xuất hiện, hiển lộ đường cong rõ nét của cô, thân hình chữ S cùng bộ ngực cao ngất thu hút ánh mắt của mọi người: "Đều không cần làm việc sao?"

Cô tiện tay đoạt lấy tạp chí ném ra ngoài, vừa đúng rơi vào bên chân Lâm Tinh Hảo đi rót nước quay lại. Cô cúi đầu, liền thấy đầu sỏ gây nên, gương mặt đẹp trai đến mức hại nước hại dân của Cố Hạo Thần trên bìa tạp chí. Phía trên vài cái chữ to là tập đoàn Trí Mỹ nghênh đón vị tổng giám trẻ nhất mọi thời đại – Tổng giám Cố Hạo Thần.

Anh vào tập đoàn Trí Mỹ? Đó không phải sẽ làm việc cùng công ty với Cao Minh Tông và Thẩm Giai Liên.

Ngô Lệ Tinh nhìn bốn phía, quay đầu thấy Lâm Tinh Hảo, liền đi tới, lại liếc quyển tạp chí trên đất, lạnh lùng nói: "Lâm Tinh Hảo, tới phòng làm việc của tôi một chuyến." Xem ra nhất định không có chuyện tốt.

Dứt lời cô ta nhặt tờ tạp chí lên, khom lưng thì ba đào mãnh liệt cực kỳ mê người: "Quyển tạp chí này tịch thu!" Ánh mắt kinh ngạc nhìn Cố Hạo Thần.

Sau khi Lâm Tinh Hảo theo Ngô Lệ Tinh đến phòng làm việc của cô ta, vừa đi vào cô ta đã mắng Lâm Tinh Hảo: "Lâm Tinh Hảo, cô xem áo cưới cô làm đi, hoàn toàn không làm theo thiết kế đồ, cô bị mù, hùa là đầu óc bị nước vào? Ngày ngày tôi phải bồi người khác uống rượu uống đến mức ối để đổi lấy công việc liền bị cô chà đạp như vậy? Lâm Tinh Hảo, cô có còn muốn công việc này nữa không hả?"

"Không thể nào, rõ ràng tôi làm theo như thiết kế đồ." Lâm Tinh Hảo không tin tưởng.

Ngô Lệ Tinh ném tài liệu đến bên chân Lâm Tinh Hảo, cô khom lưng nhặt lên, vừa mở ra nhìn, không thể tin: "Thiết kế đồ này rõ ràng không giống với cái lần trước cô đưa tôi." Bây giờ trên bản vẽ, thiết kế phần eo có sửa đổi.

"Cô nói nhầm cái gì chứ! Rõ ràng chính là bản thiết kế này, nếu không phải thì cô hãy lấy chứng cứ ra đi." Ngô Lệ Tinh khoanh tay trước ngực, chờ câu trả lời của Lâm Tinh Hảo.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cô ấy cần anh giúp đỡ

Cái móng xinh đẹp của Ngô Lệ Tinh dựa vào cạnh bàn làm việc, hai tay gắt gao ôm ngực, cổ áo trễ ngực, khe rãnh mê người bị hai tay cô ép chặt càng thêm rõ ràng, da thịt tuyết trắng có thể làm đàn ông điên cuồng. Ngô Lệ Tinh có được gương mặt xinh đẹp và thân thể mê người, ở trong công ty thiết kế Hoàn Mỹ được xem như là một đóa hoa mê người, mà việc đi xã giao là chuyện của phòng PR, nhưng cô ta lại luôn cướp đi sự nổi bật.

"Lâm Tinh Hảo, cô không có lời nào để nói sao?" Thấy cô cắn môi nhú mảy, đối với Lâm Tinh Hảo luôn trầm mặc không nói liền cười khinh miệt, đôi môi đỏ tươi cười vui sướng khi người khác gặp họa, "Không nỗ lực làm việc thì thôi, còn nói dối không thừa nhận mình sai."

"Tôi không có nói dối!" Lâm Tinh Hảo nâng hàng lông mi đậm kiều điểm, đáy mắt một mảnh trong suốt, "Tôi cũng không sai, sao phải nhận sai. Ngô tiểu thư, bản vẽ này căn bản không phải thành phẩm lúc đầu cô cho tôi nhìn sao."

Gương mặt kiều điểm của Ngô Lệ Tinh thu lại nụ cười, ánh mắt như dao: "Rõ ràng lúc trước là tôi cho cô xem! Lâm Tinh Hảo, cô nghi cấp trên của cô sao? Hành động của cô đối với tôi là một loại sỉ nhục!"

Lâm Tinh Hảo cũng không sợ đón nhận ánh mắt cao ngạo của cô ta: "Tôi không sai cô làm muốn tôi nhận sai, đó cũng là một loại ô nhục. Ngô tiểu thư,

thời gian sẽ chứng minh trong sạch của tôi."

"Hừ! Miệng của cô rất lợi hại." Ngô Lệ Tinh cười lạnh hai lần, sau đó đến ngồi xuống chiếc ghế xoay trước bàn làm việc, "Tôi nói cho thời gian cô cũng không chứng minh được. Bởi vì cô không nghiêm túc chế tạo tác phẩm theo bản thiết kế. Mà cô cũng biết cái áo cưới này là khách hàng của tập đoàn Trí Mỹ làm vì quay quảng cáo tuyên truyền. Hôm nay đến kỳ hạn, áo cưới đã đưa đến tập đoàn Trí Mỹ, bên kia nói xảy ra vấn đề, cô cảm thấy cô đền tiền được sao? Tồn thất lớn của công ty mà cô nói một câu là có thể phủ sạch sao. Tôi nghĩ đến lúc đó cô không chỉ không có việc làm, hơn nữa việc bại lộ cô sẽ không được một công ty thời trang nào tuyển dụng. Cô có thể nghĩ đến con đường phía trước. Nếu thái độ của cô tốt tôi còn có thể thay cô nói, nhưng cô giống như con nhím tuyệt đối không nhận sai..."

Nghe Ngô Lệ Tinh nói như thế, trong lòng Lâm Tinh Hảo có chút lo sợ bất an, dù sao bây giờ cô cũng không có cách nào chứng minh cô trong sạch. Bởi vì lúc đầu bản vẽ Ngô Lệ Tinh đã thu về, trên tay cô căn bản không có chứng cứ gì, chẳng lẽ muốn cô đeo lên cái nôi đen này sao?

Đây là thương trường tàn khốc sao? Ngô Lệ Tinh giao công việc của mình cho cô, hại cô thường xuyên tăng ca, một khi sai, liền đẩy cô ra ngoài gánh tội thay sao? Sao cô có thể phục.

"Ngô tiểu thư, Lâm Tinh Hảo tôi đi ngay, ngồi thẳng, không có gì phải chột dạ. Nhưng cô, mời tự giải quyết cho tốt." Lâm Tinh Hảo cất kỹ tập hồ sơ, xoay người rời đi.

"Đứng lại." Ngô Lệ Tinh gọi Lâm Tinh Hảo đã đi đến cạnh cửa. Sau đó cô ta lấy ra một bản hồ sơ khác, từ bên trong rút ra một bản vẽ, hình vẽ trên giấy chính là hình lúc trước cô ta cho Lâm Tinh Hảo xem: "Đây là chứng cứ cô muốn, đáng tiếc sẽ không còn nữa." Cô ta tiện tay bỏ bản vẽ vào máy cắt giấy, ấn cái nút xuống. Lâm Tinh Hảo ngẩn ra, bước lên, chỉ kéo ra một góc của bản vẽ, máy móc vô tình nghiền nát bản vẽ, cũng nghiền nát lòng cô...

Lâm Tinh Hảo mở to đôi mắt nhìn Ngô Lệ Tinh hờ hững trước mặt, chỉ cảm thấy mỹ nữ này tàn nhẫn vô tình. Đáy mắt cô tràn ngập hơi nước chua chát, đây là xã hội thực tế, đây là loại trừ phải không? Bản thân Ngô Lệ Tinh thật không có thiên phú thiết kế gì, tác phẩm bình thường, mà ở phương diện thiết kế Lâm Tinh Hảo có rất nhiều ý tưởng mới mẻ. Nhất định cô ta sợ cô sẽ sáng hơn cô ta. Cho nên mới không thích cô, không cho cô biểu hiện và cơ hội lên chức, nhưng lại không nghĩ rằng cô ta sẽ chính cô như vậy, muốn tiền đồ của cô chôn cùng.

"Ngô tiểu thư, bởi vì cô là cấp trên của tôi, cho nên tôi luôn tôn kính cô. Nhưng hôm nay cô khiến tôi quá thất vọng. Hành động của cô căn bản không giống với một tác phong của cấp trên nên có." Lâm Tinh Hảo áp chế hơi nước trong mắt, không để yếu ớt của bản thân dễ dàng bại lộ trước mặt kẻ thù, "Cô rất dễ tiện."

"Cô --" Sắc mặt Ngô Lệ Tinh tối sầm, cắn răng, vẻ mặt cao ngạo như trước, "Cũng thật làm cho người ta chán ghét."

Lúc này điện thoại công tác trên bàn của Ngô Lệ Tinh vang lên. Cô ta đành phải nghe điện thoại: "Cái gì? Tổng giám, có phải anh nói sai rồi không? Tiếp nhận đơn này là tôi, sao có thể để Lâm Tinh Hảo đi?"

"Đây là ý tứ của Trí Mỹ. Cô phải chấp hành." Tạ Diệp là tổng giám của công ty thiết kế hoàn mỹ.

Ngô Lệ Tinh oán hận trừng mắt với Lâm Tinh Hảo, tức giận cắn môi đỏ mọng, thật không tình nguyện nói cho Lâm Tinh Hảo: "Hôm nay, buổi tối cùng ăn cơm với người phụ trách tập đoàn Trí Mỹ, đến lúc đó xem cô giao nộp thế nào."

Lâm Tinh Hảo mở cửa rời đi, trở lại bàn làm việc của mình, buông phần văn kiện kia, trong lòng hình như một con lốc xoáy. Cô còn nghĩ hình ảnh Ngô Lệ Tinh cất bản vẽ vừa rồi, mi tâm gắt gao nhăn lên.

"Tinh Hảo, có phải Ngô Lệ Tinh làm khó dễ cậu không?" Đường Hi thấy cô hết đường xoay xở.

Lâm Tinh Hảo nói chuyện mới xảy ra cho Đường Hi biết, cô lại phần nộ vô mặt bàn: "Sao cô ta có thể khi dễ người như vậy. Cô ta ghen tị cậu có tài hơn, sợ cậu uy hiếp địa vị của cô ta."

"Thôi, chỉ có thể xem hôm nay người phụ trách của tập đoàn Trí Mỹ nói như thế nào." Lâm Tinh Hảo đã nghĩ đến quyết định tệ nhất.

"Nếu cậu không chia tay với Cao Minh Tông, không trở mặt với Thẩm Giai Liên, vậy cậu còn có thể tìm bọn họ nhờ giúp đỡ..." Một tay Đường Hi giữ đầu, không tự chủ nói ra, nhìn thấy Lâm Tinh Hảo nhú mày lại, cô biết bản thân nhất thời lạnh lùng lạnh miệng nói sai rồi, "À, Tinh Hảo, tớ nhớ ra rồi, ngày đó anh hùng cứu mỹ nhân Cố Hạo Thần chính là tổng giám cao cấp nhất của Trí Mỹ, chuyện này cậu có thể tìm anh ấy giúp đỡ, bằng không cậu sẽ không thể tốt hơn."

Lâm Tinh Hảo lắc đầu: "Tớ đã nợ anh ấy quá nhiều, tớ không muốn làm phiền anh ấy nữa. Tớ cũng không nghĩ bởi vì tớ mà ảnh hưởng đến danh dự của anh ấy ở Trí Mỹ, dù sao anh ấy mới nhậm chức."

"Nhưng tiền đồ của cậu cũng rất quan trọng, chẳng lẽ cậu thật muốn buông tay sao?" Đường Hi rất là lo lắng, nếu chuyện này xử lý không tốt, tiền đồ của Lâm Tinh Hảo tràn đầy nguy cơ.

Lâm Tinh Hảo trầm mặc không nói, làm chuyện trên tay. Thẳng đến khi tan tầm, rời đi với Đường Hi, Đường Hi đều khuyên cô. Mới vừa ra đến bên ngoài, liền thấy một chiếc xe thể thao màu đen chói mắt chạy băng băng, thân xe hình giọt nước thoát nhìn mười phần đẹp mắt.

Khi Lâm Tinh Hảo nhìn bảng số xe quen thuộc, đã nghe được âm thanh thuần túy của chủ nhân xe này: "Tinh Hảo, hôm nay có thể về ăn cơm tối chung không?"

Đường Hi thấy Cổ Hạo Thần tuần mỹ đi tới, áo trong màu trắng trơn như tuyết, làm nổi bật góc mặt rõ ràng, giống như người mẫu trên tạp chí đi ra vậy.

"Tình Hảo, tớ nhắc tào tháo, tào tháo đến liền. Cậu xem ông trời đều giúp cậu." Đường Hi kéo ống tay áo Lâm Tình Hảo, nhẹ giọng nhắc nhở cô nắm chắc thời cơ.

Lâm Tình Hảo nhẹ nhàng lườm cô một cái, ý bảo cô không cần nói chuyện này trước mặt Cổ Hạo Thần.

Cổ Hạo Thần cầm hoa cát cánh màu xanh tím đi đến trước mặt đưa cho Lâm Tình Hảo, bó hoa khiêm nhường biểu thị cho tình yêu chân thành và chúc phúc. Mà cô cũng thật sự không ngờ anh sẽ tới nơi này mời cô ăn cơm chiều. Hôm nay cô lại có việc: "Thật xin lỗi, hôm nay tôi phải ăn cơm với khách hàng, cho nên chỉ có thể để lại ngày khác. Ngày khác em mời anh đến quán Cảnh Trần nếm thức ăn tươi."

"Anh đưa em qua." Cổ Hạo Thần cười gật đầu với Đường Hi đang bên cạnh Lâm Tình Hảo, "Đường tiểu thư muốn đi cùng không?"

"Tôi về nhà." Đường Hi đẩy Lâm Tình Hảo một cái, "Cậu nhanh đi."

Sau đó cô nhỏ giọng nói với Cổ Hạo Thần: "Hôm nay cậu ấy bồi khách là tập đoàn Trí Mỹ, cậu ấy cần anh giúp đỡ."

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tôi vội vàng tới đưa đồ ăn cho cô ấy

Editor: Trà sữa trà xanh

Đường Hi sợ bị Lâm Tình Hảo phát hiện cô xen vào việc của người khác, tổ cáo với Cổ Hạo Thần thì anh sẽ bị trách mắng. Cho nên anh mới đẩy Lâm Tình Hảo ra trước, sau đó lúc gặp thoáng qua Cổ Hạo Thần liền nói nhỏ cho anh biết.

Cổ Hạo Thần cảm thấy chuyện này nhất định không đơn giản, nếu không Đường Hi sẽ không len lén nhắc nhở anh. Nhìn bóng dáng Đường Hi đi xa, anh dò ánh mắt đến trên người Lâm Tình Hảo. Cô đứng ở nơi đó, sống lưng ưỡn thẳng tắp, cho dù mưa gió thế nào cũng không khiến sống lưng cô khom lại được. Tim của anh chợt đau đớn..... Là vì cô, một người cô đơn cứng cỏi. Là vì cô không muốn bày ra một mặt yếu ớt ở trước mặt anh, bài trừ anh khỏi thế giới của cô, anh càng đau lòng hơn.

"Đi thôi, bây giờ anh đưa em về." Cổ Hạo Thần đến gần cô, nhếch môi cười, độ cong trên khóe miệng dưới ánh mặt trời chiều rực rỡ càng lộ vẻ ấm áp sáng rõ, "Bây giờ là thời gian Cao Phong tan việc rất khó kêu xe, ngồi xe buýt thì rất chật chội, em sẽ không đến đúng giờ, nếu đến trễ sẽ lưu lại ấn tượng xấu với khách hàng, em cũng không muốn mất mỗi bữa ăn này, cho nên em không có bất kỳ lý do gì cự tuyệt anh, không phải sao?"

Lời nói của anh đánh trúng vào chỗ yếu trong lòng Lâm Tình Hảo, khiến cô không thể nào cự tuyệt anh. Có lúc anh dùng sự cường thế không mất phần dịu dàng của mình kéo gần khoảng cách lại với cô. Cũng khiến cho Lâm Tình Hảo như nhìn thấy một vị thần cao cao tại thượng, khiến cô nguyện ý nghe theo.

"Được thôi." Lâm Tình Hảo cười yếu ớt với anh.

"Đó là vinh hạnh của anh." Khóe môi Cổ Hạo Thần vẫn duy trì độ cong mỉa hoặc trên khóe môi, "Đi thôi."

Cổ Hạo Thần đưa Lâm Tình Hảo đến Athen KTV nổi danh nhất, phần lớn mỗi bữa ăn đều thành giao trong chỗ xa hoa này, cụng rượu, sắc dụ, bồi ngủ..... Vì buôn bán, bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng có thể xảy ra, hơn nữa còn không chừa thủ đoạn nào.

Lại một lần nữa đi tới nơi này, Lâm Tình Hảo giống như nhìn thấy dáng vẻ chật vật không chịu nổi của mình trong tiệc sinh nhật đó, vết thương bị giấu đi bắt đầu cảm giác đau đớn. Đấy mắt cô hiện lên nét đau lòng chán nản, tất cả đều là một chuyện cười. Mà mọi biến hóa của cô, anh đều thu hết vào mắt.

Lâm Tình Hảo và Cổ Hạo Thần phát tay hẹn gặp lại, sau đó cô âm thầm hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tình của mình, sau đó nện gậy cao gót đi vào đại sảnh.

Cổ Hạo Thần thấy bóng dáng Lâm Tình Hảo biến mất, liền gọi điện thoại cho Tiêu Văn Đào: "Văn Đào, giúp tôi tra hôm nay chuyện Trí Mỹ và Hoàn Mỹ bàn bạc, tôi muốn Tình Hảo không gặp chuyện phiền toái."

"Ok, năm phút sau sẽ báo cho anh biết." Tiêu Văn Đào sáng khoái đồng ý.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, năm phút sau Tiêu Văn Đào gọi lại cho Cổ Hạo Thần, nhanh chóng nói trọng điểm: "Áo cưới mà công ty chúng ta đặt ở Hoàn Mỹ không giống như bản thiết kế, mà người phụ trách chính là Lâm Tình Hảo. Hôm nay Hoàn Mỹ hẹn phòng vật tư ăn cơm, chính là muốn nói chuyện này. Việc này còn xem bên chúng ta nói gì nữa."

"Tốt." Cổ Hạo Thần gật đầu, biết rõ ngọn nguồn, sẽ có đối sách.

Anh tắt máy, sau đó lái xe đến quán Cánh Trăn mua bánh rán và sữa đậu nành nóng phụng bực chính tông nhất, sau đó quay trở lại Athen. Mà lúc này trong phòng do Hoàn Mỹ đặt, giám đốc phòng vật tư Lý Khải Đức đang ngồi trong đó, đi cùng là Ngô Lệ Tinh và Lâm Tinh Hảo của Hoàn Mỹ.

"Giám đốc Lý, chuyện áo cưới --" Lâm Tinh Hảo đi thẳng vào vấn đề liền bị Lý Khải Đức cắt ngang.

"Lâm tiểu thư, cô biết nơi này là chỗ nào không? Là nơi giải trí tiêu khiển, là nơi vui chơi của mọi người. Cô vừa tới đã nói tới chuyện khô khan như vậy, làm người khác mất hứng thú quá." Lý Khải Đức chừng năm mươi tuổi, hơi mập mạp, chỉ là tướng mạo cũng khá, chỉ là đôi mắt của ông không hề sạch sẽ nữa, ánh mắt nhìn Lâm Tinh Hảo khiến cô không thích chút nào.

"Cô xem cô đã nói gì đó, chọc giám đốc Lý mất hứng rồi?" Ngô Lệ Tinh lập tức bày ra khuôn mặt lạnh lẽo với Lâm Tinh Hảo, trách cứ, "Còn không mau bồi tội với giám đốc Lý."

"Giám đốc Lý, thật xin lỗi." Dường như Lâm Tinh Hảo không có nhiều kinh nghiệm xã giao như Ngô Lệ Tinh, không biết làm khách hàng vui vẻ.

"Chỉ một câu xin lỗi là coi như có thành ý rồi sao?" Lý Khải Đức nhướn lông mày, "Có phải nên có hành động thực tế nào không?"

"Giám đốc Lý, ngài đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt cô nhóc này, tôi xin kính ngài ly rượu này, xin ngài bớt giận." Giọng nói mềm mại của Ngô Lệ Tinh khiến đàn ông nghe xong liền mềm nhũn xương cốt, cánh tay của cô còn thân mật hơn đặt trên cánh tay Lý Khải Đức, cười cực kỳ rạng rỡ.

Điều này khiến Lâm Tinh Hảo nhận ra giao tiếp xã giao cũng là một môn học rất thâm sâu, phải có năng lực bách độc bất xâm. Đối lại là cô, nhìn thấy màu sắc trong ánh mắt của ông ta chắc chắn không cười nổi.

"Lệ Tinh, mặc dù tôi rất muốn uống rượu với cô, nhưng sao cô có thể bày tỏ sự áy náy thay Lâm tiểu thư đây?" Lý Khải Đức cướp ly rượu trong tay Ngô Lệ Tinh, đặt trước mặt Lâm Tinh Hảo, "Tôi muốn ly rượu này còn là do Lâm tiểu thư uống."

Đó là ly Vodka cao bằng nửa ngón tay, rượu này rất nồng, hơn nữa cô uống rượu rất dễ say. Đây không phải là đang làm khó cô sao? Cô đương nhiên nhìn ra ẩn ý trong mắt Lý Khải Đức, cô có thể làm gì đây? Nhìn lại Ngô Lệ Tinh, vẻ mặt cao ngạo, mắt cô vẽ đùa cợt khoanh tay đứng nhìn, chính là muốn nhìn cô bị chơi đùa sao. Cân nhắc mọi thứ, cô chỉ có thể miễn cưỡng uống, nếu như không qua cửa ải này, cô liền mất đi cơ hội đàm phán.

"Vậy tôi mời ngài một ly để bày tỏ áy náy." Lâm Tinh Hảo trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng, đưa tay bung ly rượu màu nâu kia lên, chậm rãi đưa đến khóe miệng.

Lúc này đáy mắt Ngô Lệ Tinh thoáng qua vẻ giảo hoạt, nụ cười bên môi đỏ mọng càng rực rỡ hơn.

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Cố Hạo Thần xách theo túi đồ ăn xuất hiện, dáng người tuấn mỹ to lớn cao ngạo chậm rãi bước đến, khuôn mặt lạnh lùng như là tác phẩm nghệ thuật tỉ mỉ điêu khắc, mỗi một đường cong đều hoàn mỹ, đặc biệt là cặp mắt đen như mực kia, thâm thúy lạnh lùng sắc bén, giấu giếm tài năng.

Cố Hạo Thần xuất hiện hoàn toàn ngoài suy nghĩ và dự đoán của Lý Khải Đức cùng Ngô Lệ Tinh, dĩ nhiên còn có Lâm Tinh Hảo. Chỉ là cô không có vẻ mặt khiếp sợ như hai người họ.

"Tổng giám Cố, sao anh lại tới đây?" Lý Khải Đức từng gặp Cố Hạo Thần ở hội nghị một lần, khí thế của người này rất lớn, là người đàn ông cao quý tự phụ trời sanh khí chất vương giả, cho dù bị uy hiếp vẫn không dám dè dặt gì.

"Cố..... Tổng giám Cố, mời ngồi." Trên khuôn mặt kiêu diễm của Ngô Lệ Tinh chứa ý cười, lập tức tiến lên trước, tha thiết tựa như phi tử nghênh đón thánh giá.

Trời ạ, rốt cuộc cô đã nhìn thấy Cố Hạo Thần rồi. Ngoài đời anh còn đẹp hơn trên tạp chí. Cái này có phải là điểm ngộ của cô không đây? Ngô Lệ Tinh mừng rỡ như điên.

Cố Hạo Thần đi chuyển đôi chân thon dài, khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười nhạt, không thất lễ nhưng lại mang theo xa cách. Anh khéo léo tránh ra cánh tay Ngô Lệ Tinh sắp quần tới, lưu loát ngồi xuống bên người Lâm Tinh Hảo, đưa tay cướp lại ly rượu trên tay cô đặt lại trên bàn: "Em chưa ăn cơm tối, trước khi uống rượu em phải ăn chút đồ lót dạ trước, anh đã mua bánh rán cùng sữa đậu nành mà em thích nhất."

Anh giống như gió xuân dịu dàng ân cần thổi qua giữa hồ, làm người ta sáng khoái. Chu đáo như vậy khiến người phụ nữ nào cũng hưởng thụ, đặc biệt là khi người khác cần anh giúp, rất dễ nhận thấy Lâm Tinh Hảo bị sự săn sóc tỉ mỉ của anh mà cảm động lần nữa.

"Cám ơn." Cô nhận lấy cái túi trong tay anh, là của quán Cánh Trăn.

"Dựa vào quan hệ của chúng ta đâu cần khách khí như vậy." Cố Hạo Thần mỉm cười khoác tay lên trên vai mảnh khảnh của Lâm Tinh Hảo, không nói gì nhưng công khai biểu thị quan hệ thân mật giữa anh và Lâm Tinh Hảo.

Điều này làm cho sắc mặt Ngô Lệ Tinh trong nháy mắt đen hơn bầu trời đêm, hận đến nỗi âm thầm cắn răng, người đàn ông cô xem trọng thế nhưng có quan hệ không cạn với Lâm Tinh Hảo.

Mà Lý Khải Đức thì thấp thòm lo âu, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi, ông thế nhưng muốn động vào phụ nữ của tổng giám, căn bản là đi tìm chết mà.

"À, mọi người đang nói chuyện sao? Tiếp tục đi, không cần để ý đến tôi...Tôi đến đây đưa đồ ăn cho Tình Hào, tôi sợ cô ấy đói bụng thôi." Cố Hạo Thần vẫn cười ôn hòa vô hại như cũ, làm bộ như không biết cái gì, làm động tác "Mời" với bọn họ.

Ngô Lệ Tinh vẫn không cam lòng khi nhìn thấy Lâm Tinh Hào d[đ]lqđ và Cố Hạo Thần thân mật. Cô quay trở lại chỗ ngồi, ngồi cạnh Cố Hạo Thần: "Tổng giám Cố, anh đã tới đây, vậy tôi xin nói với anh một chuyện, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cô ấy sai, cũng đúng

Edit: Thổ Lạt

Cố Hạo Thần ngồi im bất động, vẫn tỏ ra bình tĩnh, khuôn mặt anh tuần lộc ra nụ cười nhạt.

"Chuyện này chỉ sợ là không ổn." Ánh mắt của Cố Hạo Thần đảo qua Lý Khải Đức đang trong trạng thái hoảng sợ, "Tuy tôi là tổng giám đốc tập đoàn Trí Mỹ, nhưng rõ ràng quản lý Lý đang ở đây, anh nói chuyện với tôi, chuyện này có phải có chút thất kính với quản lý Lý không?"

Ngô Lệ Tinh nghiêng mặt nhìn về phía Lý Khải Đức, không dám tiến lên nhận lỗi, cười: "Quản lý Lý, chuyện này tôi nói chuyện với tổng giám đốc anh không có ý kiến gì chứ?"

Lý Khải Đức vội vàng lắc đầu, nào dám có ý kiến: "Nếu tổng giám đốc đã đến đây, nói với tổng giám đốc cũng như nhau thôi."

Cố Hạo Thần muốn chính là những lời này. Lý Khải Đức nói vậy xem như đã giao quyền quyết định chuyện này vào tay Cố Hạo Thần, như vậy anh ta cũng không phải gánh tội danh ý thể ép người, cưỡng đoạt quyền lực. Dù sao cũng liên quan đến danh dự của Lâm Tinh Hào, cô cố kỵ gì, anh ta đều hiểu rõ.

"Nếu quản lý Lý đã mở miệng, vậy tôi cũng không khiêm nhượng nữa." Cố Hạo Thần vẫn tỏ ra khách khí.

"Đương nhiên rồi." Lý Khải Đức cười lấy lòng.

"Quản lý Lý, đừng đứng nữa, ngồi xuống nghe đi, tiện thể đóng góp ý kiến cho tôi." Cố Hạo Thần không để anh ta vào mắt, cũng nhíu mày không để lộ dấu vết, nói năng khiêm tốn.

"Chuyện này đưa hết vào sự quyết định của tổng giám đốc." Lý Khải Đức ngồi xuống, khẽ thở ra một hơi, lên đưa tay lên trán căng thẳng lau mồ hôi.

Ngô Lệ Tinh nghe Lý Khải Đức nói vậy, tự nhiên chuyển trọng điểm lên người Cố Hạo Thần, mang nụ cười nịnh nọt xinh đẹp, cúi người rót rượu, cổ áo vốn rất thấp cũng vì động tác này của cô ta mà lộ ra cánh xuân dập dờn, sóng ngầm mãnh liệt, nhưng ánh mắt Cố Hạo Thần lại rơi trên người Lâm Tinh Hào, hiểu rõ ý đồ dụ dỗ của cô ta, lại không hề để ý, thậm chí còn phản cảm.

Anh thấy những phụ nữ động tí là dùng sắc dụ bán thân, không chỉ không có tự trọng, còn có thể phá hoại người khác.

Lâm Tinh Hào kinh ngạc đến cứng lưỡi trước động tác không biết chừng mực như vậy của Ngô Lệ Tinh, cô ta làm vậy chỉ còn thiếu cời hết quần áo trước mặt Cố Hạo Thần. Cô hơi dời mắt, nhìn Cố Hạo Thần vẫn mang nụ cười trên khuôn mặt tuần lộc. Nụ cười kia dường như muốn nói: "Mau ăn đồ của em đi, không thì sẽ nguội không ăn được nữa mất."

"A." Gò má hồng nhả của Lâm Tinh Hào phỉếm hồng, thu mắt cầm bánh rán đưa lên miệng.

"Tổng giám đốc Cố, nào, tôi xin mời anh một chén trước." Ngô Lệ Tinh rót hai ly rượu, đẩy sang một ly, giọng nói của cô ta cũng có phần mê hoặc, càng say lòng người hơn mùi rượu này.

"Rượu này cho qua đi." Cố Hạo Thần không phải người thích rượu, "Có chuyện gì cứ nói thẳng."

Ngô Lệ Tinh không ngờ mình lại đã phải tầm mắt, thậm chí oán giận cắn răng, nhưng vẫn niềm nở: "Sếp Cố, về chuyện Trí Mỹ muốn chúng tôi làm bộ váy cưới kia, sai lầm thực sự ở bên chúng tôi không làm việc cẩn thận. Người phụ trách áo cưới lần này là Lâm Tinh Hào, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bao che khuyết điểm, sẽ xử lý nghiêm cô ta, nhất định khiến Trí Mỹ các anh hài lòng. Hi vọng tổng giám đốc Cố đây có thể nói tốt về chúng tôi, để chúng ta có thể hợp tác lâu dài về sau."

Ánh mắt Cố Hạo Thần vẫn nhìn chằm chằm Lâm Tinh Hào, khẽ cau mày, anh xoay người Lâm Tinh Hào lại đối diện với mình. Dịu dàng nâng ngón cái lau khoe môi cô, tao nhã lau sạch vụn bánh bên môi cô, đẩy hồ sâu thăm dập dờn sóng nhẹ nhu tình, từng vòng từng vòng sóng nhẹ lan toả, ánh mắt mê người ấy khiến người ta ám áp đến nỗi hít thở không thông.

"Em xem em ăn thật giống như một đứa trẻ to xác." Giọng nói của Cố Hạo Thần tràn ngập sùng nịnh, thâm tình chân thành, bày hết trước mặt người khác, không hề kiêng kỵ.

Cố Hạo Thần đưa đầu ngón tay dính vụn bánh rán đến trước mặt, nhìn Lâm Khả Tụng đang chấn động kinh hãi, sau đó đưa ngón tay vào giữa môi, dùng đầu lưỡi khẽ liếm vụn bánh trên ngón tay, hớn hừ còn nói với vẻ thoả mãn: "Bánh rán hôm nay đặc biệt say nồng."

Ngoài lời có lời, lời nói vô cùng mờ ám, ai không phải kẻ ngốc cũng đều nghe ra.

Khuôn mặt trắng nõn của Lâm Tinh Hảo phỉếm hồng, cô chỉ mong có cái hang để chui vào. Nhưng tức giận trừng mắt nhìn Cố Hạo Thần, khiến cô thấy rất e lệ.

Ngô Lệ Tinh thấy cảnh cung chiều này, chỉ mong mình là Lâm Tinh Hảo. Cô ta thấy quan hệ giữa Lâm Tinh Hảo và chàng trai này không hề tầm thường. Cô ta đã xem công việc và tình cảm của Lâm Tinh Hảo như cái gai trong mắt. Nhưng vì Cố Hạo Thần ở đây, cô ta không thể trút ra, vẫn giữ nguyên nụ cười.

Cánh tay trắng như tuyết của cô ta như dây thừng, duỗi về phía Cố Hạo Thần, quán quanh cánh tay hữu lực của anh, cả người cũng dán lên, bộ ngực đầy đặn nhô ra ôm lấy cánh tay Cố Hạo Thần, như cố ý lại như vô tình dây dưa: "Tổng giám đốc Cố anh có nghe em nói không? Em và Lâm Tinh Hảo đều là người hoàn mỹ, anh sao có thể bên trọng bên khinh? Làm vậy khiến em rất đau lòng đó."

Lâm Tinh Hảo hơi dời mắt, không thèm nhìn về mặt dụ người của Ngô Lệ Tinh.

Cố Hạo Thần rút tay mình khỏi tay Ngô Lệ Tinh, cả người dựa vào ghế sofa, dai tay choàng lên ghế, ôm Lâm Tinh Hảo vào vùng của mình. Anh vắt đôi chân thon dài lên, bộ dáng quý công tử tao nhã khiến người ta vui mắt.

"Áo cưới không thành vấn đề, Lâm Tinh Hảo cũng không có vấn đề, toàn bộ đều như trên giấy." Lúc đến Cố Hạo Thần đã mang theo bản phác thảo và ảnh áo cưới của Tiêu Vân Đào, so sánh xong, thật sự khác nhau. Nhưng anh nói không có vấn đề chính là không có vấn đề.

"Như nhau? Chuyện này... không thể nào." Ngô Lệ Tinh vốn muốn mượn chuyện này dả kích Lâm Tinh Hảo, muốn bôi đen cô trước mặt Cố Hạo Thần, không ngờ lại đổi được một câu nói như vậy, "Quản lý Lý, anh rõ nhất. Anh nói với tổng giám đốc đi. Đừng để tổng giám đốc bị người có dã tâm lừa gạt."

Dứt lời, ánh mắt mang theo hận ý hung dữ đảo qua Lâm Tinh Hảo nãy giờ vẫn không mở miệng nói lời nào.

"Tổng giám đốc Cố, tôi có thể đích thân giải thích cho anh xem, anh sẽ biết áo cưới thật sự có vấn đề." Ngô Lệ Tinh vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Cô Ngô, tôi nói không có vấn đề hình như cô không được vui." Cố Hạo Thần hơi híp mắt, ánh sáng sáng ngời bị cắt thành từng mảnh nhỏ tiến vào đáy mắt, lộ ra sự bén nhọn và lạnh lùng khác với khi đối xử với Lâm Tinh Hảo, "Công ti các cô không cần bồi thường không phải chuyện tốt sao? Vì sao vẫn cố bó buộc chuyện này tới cùng, không lẽ cô không muốn toàn bộ công ty Hoàn Mỹ bình an vô sự sao? Cô đang có ý đồ gì vậy, hả?"

"Tôi chỉ dựa vào nguyên tắc đối xử với khách hàng, không muốn công ty các anh chịu tổn thất thôi. Tôi... thực sự không có ý gì khác." Ngô Lệ Tinh cảm thấy cảm giác áp lực nặng nề dưới ánh nhìn sắc bén của anh, ánh mắt cô ta hơi đảo qua Lâm Tinh Hảo, "Tôi cũng là sợ tổng giám đốc Cố tin lầm người rồi bị người ta hại thôi."

"Lâm Tinh Hảo là người thế nào tôi rõ hơn cô. Cho dù cô ấy sai, trong mắt tôi cũng là đúng. Nghi ngờ cô ấy chính là sự sỉ nhục đối với tôi." Cố Hạo Thần nắm tay Lâm Tinh Hảo, ngón tay tỉ mỉ vuốt ve da thịt non mịn của cô, "Áo cưới và bản vẽ sẽ được đưa qua ngay, có thể nhìn kỹ lại."

Lúc này cửa bị đẩy ra, một người đàn ông cầm áo cưới thành phẩm và bản vẽ đưa đến trước mặt Ngô Lệ Tinh. Cô ta mở tất cả đèn, kiểm tra cẩn thận, không chừa một chi tiết nhỏ nào, hoàn toàn không có chút sai sót.

"Điều này không thể nào... Rõ ràng tôi đã..." Ngô Lệ Tinh cắn môi, tuyệt đối không tin chuyện mình nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Cho anh một nụ hôn nóng bỏng để làm phần thưởng

Edit: Hangbaobinh

Đáy mắt của Ngô Lệ Tinh hiện lên không thể tin cùng với đó sắc mặt dần dần tái nhợt khiến cho Cố Hạo Thần hiểu không sai biệt lắm một số chuyện. Anh từ sofa đứng dậy, đi về phía Ngô Lệ Tinh, đôi mắt, tầm mắt nhìn thẳng vào chiếc áo cưới trắng tinh.

"Ngô tiểu thư, mới vừa rồi nói cái gì rõ ràng là như thế nào?" Anh ngọc thụ lâm phong, ánh đèn từ nhiều góc độ chiếu lên người của anh, một lớp ánh sáng màu vàng mỏng ở trên đỉnh đầu anh, giải phóng một vòng lại một vòng bập bênh, anh như thần thánh đầy tôn quý mà mọi người vẫn kính ngưỡng,

chối mắt đến mức làm cho người ta không thể nào nhìn thẳng vào anh được.

Ngô Lệ Tinh tự biết im bất cần cần môi, kéo khuôn mặt cứng ngắc, lập tức đổi thành nụ cười sáng rực rỡ để che giấu đi sự luống cuống của mình: “Ai yêu, Cố tổng giám, anh nghe lầm rồi. Anh đã nói không có vấn đề vậy thì sẽ không có vấn đề gì. Chuyện ngày hôm nay thật đúng là làm cho Cố tổng giám phí tâm rồi. lúc nào thì Cố tổng giám rảnh rồi, tôi mời anh một bữa cơm để cảm ơn anh, như thế nào? Lúc nào tôi cũng có thời gian rảnh.”

Ngô Lệ Tinh muốn đến gần Cố Hạo Thần, anh liền không có dấu vết lùi lại hai bước: “Ăn cơm thì miễn đi. Tôi còn có chuyện, tạm biệt.”

Ánh mắt Cố Hạo Thần lướt qua cô ta rơi vào người Lâm Tinh Hảo, nâng một tay đưa về phía cô, ý bảo cô đứng dậy cùng anh rời khỏi chỗ này. Đương nhiên là Lâm Tinh Hảo hiểu được ý của anh, ngoan ngoãn đứng dậy, cũng không có mang bánh rán cùng sữa đậu nành chưa ăn xong đi theo, đi tới bên người Cố Hạo Thần.

Cố Hạo Thần tự nhiên ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô cùng nhau đi lướt qua Ngô Lệ Tinh.

Lúc này, anh dừng chân lại một chút, những cũng không có quay đầu lại, trong lời nói lạnh lùng tất cả đều là lời cảnh cáo đầy sắc bén: “Ngô tiểu thư, chuyện ngày hôm nay tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Tự giải quyết cho tốt đi.”

Tròng mắt của Ngô Lệ Tinh mở thật lớn, như thế nào mà Cố Hạo Thần cùng Lâm Tinh Hảo lại là một đôi! Rốt cuộc thì quan hệ của bọn họ đã thân mật đến mức độ nào rồi. Phải biết là Cố Hạo Thần mới vừa về nước, từng tuyên bố là không có bạn gái. Vậy Lâm Tinh Hảo được coi là gì chứ? Người tình..... Phải rồi, dù sao thì người đàn ông thành công nào mà không có bao nuôi một người phụ nữ để thể hiện giá trị của bản thân chứ. Cô ta cứ suy nghĩ như thế, nên trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, hơn nữa lại càng thêm khinh thường Lâm Tinh Hảo.

Cố Hạo Thần ôm lấy Lâm Tinh Hảo cùng nhau rời khỏi chỗ đó, sau khi lên xe, anh nói: “Làm sao mà em vẫn không có nói một lời nào vậy.”

“Nói cái gì?” Bên trong đôi mắt của Lâm Tinh Hảo là gò má đầy khí khái bức người của anh, mặt mày giống như đang giấu giếm một ngọn lửa nhỏ muốn toát ra trong dây vạt tối tăm, không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện ra được hình như cô có chút tức giận: “Anh và Ngô Lệ Tinh không phải vừa cười vừa nói sao? Cô ta dính sát như vậy ngực có mềm không?”

Lâm Tinh Hảo rất ân hận nhất thời nhanh miệng, vừa nói ra khỏi miệng liền hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình. Giọng điệu này của cô giống như kiều vợ đang bắt gian vậy. Lời nói đã nói ra ngoài như bắt nước hắt đi, cô không thể thu hồi trở lại được. Cô xấu hổ không dám nhìn thẳng vào anh, đành phải chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giả bộ ngắm cảnh bên ngoài.

Cố Hạo Thần không ngờ là Lâm Tinh Hảo có thể chất vấn anh như vậy, không những không tức giận, mà bên đôi môi mỏng còn hiện lên một nụ cười hình cung. Lời chất vấn này giống như lời một người vợ chất vấn người chồng không ngoan của mình. Lời nói này làm anh rất vui vẻ, nói rõ cho anh biết rằng là trong lòng cô vẫn có một vị trí.

“Anh nghĩ thấy có một mùi chua, chua quá.....” Cố Hạo Thần trêu ghẹo, nhìn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về mặt thay đổi của Lâm Tinh Hảo, một chút cũng không có bỏ qua.

“Làm gì có vị chua nào? Mũi của anh có vấn đề à?” Đường như Lâm Tinh Hảo giả bộ ngu mà phủ nhận, nhưng nhịp tim cũng bắt đầu tăng nhanh, lại càng không dám nhìn thẳng vào mắt của anh.

“Tinh hảo, em ghen hả?” Cố Hạo Thần khẳng định ý nghĩ này, trong lòng như hiện lên tầng tầng lớp lớp rung động ngọt ngào, nụ cười bên đôi môi đẹp lại càng hiện rõ lên: “Ghen rất có lợi cả người khỏe mạnh.”

“Àn..... Ghen?” Lâm Tinh Hảo có chút không được tự nhiên, lại hết sức phủ nhận khả năng này tồn tại, “Làm sao tôi có thể ghen được? Anh nghĩ quá nhiều rồi?”

“Cái này cũng có thể.” Anh cười rất chân thành, khuôn mặt đẹp trai lại càng hiện lên vẻ mặt đầy cuốn hút của người đàn ông, một người đàn ông xuất sắc như vậy luôn là tiêu điểm để cho mọi người chú ý, chỉ cần vừa đứng ở nơi nào, thì sẽ giống như một vật phát sáng hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, cũng khó trách mà tất cả phụ nữ đều say mê anh, như lao vào chỗ chết tre già măng lại mọc không có điểm dừng.

Rốt cuộc cô cũng hiểu được vì sao ban đầu Thẩm Giai Liên nhìn thấy cảnh cô cùng Cố Hạo Thần ôm hôn thì tức giận cùng oán hận, điều này cũng chứng minh được là cô ta yêu Cố Hạo Thần rất sâu đậm, yêu càng sâu, thì hận càng sâu, cho nên cô ta mới nghi ngờ mình, mới có thể không tiếc bất cứ giá nào để cướp Cao Minh Tông đang ở bên cạnh cô, cũng làm cho cô cảm nhận được nỗi đau nhói tim giống như của cô ta.

Có thể dùng danh nghĩa là yêu để làm tổn thương người khác, làm như vậy không phải là lợi dùng tình yêu sao.

“Cái này có thật hay không.” Trong đôi mắt của Lâm Tinh Hảo xuất hiện những gợn sóng, màu sắc không rõ.

“Nếu thật lòng thì có thể.” Cố Hạo Thần đưa tay tới, cầm lấy bàn tay thon dài mềm mại giữ lại trong lòng bàn tay khô ráo ấm áp, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nắn da mịn màng của cô: “Tinh Hảo, chuyện đã qua đã qua, không cần suy nghĩ tiếp những chuyện không cách nào thay đổi được, mà hãy cố gắng vì tương lai mà sống. ta vẫn sẽ cùng với em, tin tưởng anh, được không?”

Lâm Tinh Hảo cứ mặc anh nắm, không cự tuyệt, bởi vì cô cũng không bài xích cảm giác anh tiếp xúc với mình: “Tôi tin tưởng anh, nhưng tôi không có biện pháp tin tưởng chính bản thân mình.”

Con người, sẽ luôn mất đi sự tự tin sau khi bị tổn thương, cô cũng không có ngoại lệ. Chuyện tình cảm tan vỡ không phải là sự sai lầm hoàn toàn một

phía. Cô tin tưởng mình cũng có một số chuyện gì đó làm không có tốt, nên mới khiến cho Cao Minh Tông lựa chọn Thẩm Giai Liên. Giống như, cô thường làm thêm giờ, không thể ở cùng anh ta, không thể cho tình cảm cảm giác yên tâm, mà Thẩm Giai Liên lại vừa vận xuất hiện để lấp đầy vào khoảng trống trong lòng anh ta.

“Không có việc gì, anh sẽ giúp em tìm lại tự tin.” Đáy mắt Cố Hạo Thần sáng lấp lánh, sức lực nắm bàn tay thon dài của cô lại tăng thêm một phần: “Anh tin tưởng sẽ có một ngày nào đó em sẽ sáng lên giống như vàng, sẽ làm cho mọi người mở mắt không ra.”

Đôi môi đỏ tươi của Lâm Tinh Hảo xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt, gió nhẹ lướt qua, tóc đen bay lên, càng làm lòng người lay động.

“Chuyện áo cưới anh định giải quyết sao đây?” Lâm Tinh Hảo đột nhiên nhớ tới bản vẽ của áo cưới cùng với vẻ mặt của Ngô Lệ Tinh lúc đó, giống như là thấy ma vậy.

“Thật muốn biết?” Cố Hạo Thần đắc ý nhún mày.

“Anh hỏi nhầm cái gì vậy.” Lâm Tinh Hảo khẽ trừng mắt anh một cái, đã biết rõ rồi còn hỏi người ta, rõ ràng là đang tìm tra mìn. (Ai biết từ “tra” này được giải thích như thế nào thì chỉ giúp mình nha(^_^))

“Trước tiên phải hỏi lộ anh đã.” Bộ dáng ăn vạ của Cố Hạo Thần giống như một đứa trẻ muốn ăn đường vậy, nhưng lại tăng thêm sức quyến rũ cá nhân của anh.

“.....” Cô cắn môi, oán hận nhìn cái dáng thanh quý cao nhax của người đàn ông này, làm sao lại vô lại như thế, “Không phải anh nói là coi như xong sao.”

“Anh sớm xóa bản vẽ trước khi đưa cho công ty nước Mỹ đó rồi, giữ lại áo cưới giống bản vẽ là được rồi.” Anh nói thật nhẹ nhàng, nhưng đây cũng là chuyện rất phiền phức, bởi vì cái gì liên quan đến chiếc áo cưới này đều được nhân viên lưu trữ trong máy tính. Anh đề cho Tiêu Văn Đào xóa bỏ từng cái một, nếu vận dụng nhân lực thì cũng có thể được mấy người.

Lâm Tinh Hảo lại không biết trong đó phức

tạp như thế nào. Cô chăm chú nhìn Cố Hạo Thần thật lâu, cổ họng giống như có một loại lực lượng nào đó giữ lại, sít chặt không có thông, ngay cả hô hấp cũng khó khăn như vậy.

“Cố Hạo Thần, anh có biết anh đang làm cái gì không? Anh làm như vậy nguy hiểm rất là lớn đó, sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến địa vị của anh. Cùng lắm thì tôi không cần công việc này, tôi có thể tìm cái khác.” Lâm Tinh Hảo rất khẩn trương nắm lấy cánh tay của anh.

“Có phải cảm động hay không?” Cố Hạo Thần cười giống như bốn lạng đồ ngà vàng tránh nặng tìm nhẹ. “Cho anh một nụ hôn nóng bỏng làm phần thưởng có được hay không?”

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Có thể làm được gì vì em anh đều sẽ làm thay em

Editor: tu tai

Lông mày Lâm Tinh Hảo nhíu thật sâu, buồn cười, cũng lắc đầu bất đắc dĩ. Vào thời khắc quan trọng như này mà anh lại nói như vậy, không phải là muốn đòi đi lực chú ý của cô, không muốn cô quá tự trách. Nhưng cô vẫn không chạy thoát được trách nhiệm.

"Cố Hạo Thần, sao anh có thể ngốc như vậy?" Lâm Tinh Hảo hít hít mũi, lại khó có thể ngăn cản nỗi chua xót đang đến rất mãnh liệt này lại, hơi nước trong suốt cứ như vậy nổi lên đôi mắt sáng, con người hòa hợp với hơi nước mang theo vẻ đẹp thanh linh, làm cho người ta không thể dời mắt.

"Anh không ngốc, nếu ngốc làm sao có thể phụ trách hạnh phúc cả đời của em được, có phải không?" Cố Hạo Thần chậm rãi dừng xe lại ven đường, hai tay nâng mặt cô lên, ngón tay khẽ vuốt ve trên gương mặt cô, thương thức vẻ đẹp quá mức của cô, "Tinh Hảo, em không cần phải cảm thấy có bất kỳ gánh nặng gì, những chuyện này đối với anh mà nói đều là chuyện nhỏ. Có thể làm vì em tất nhiên anh đều sẽ làm thay em, tuyệt đối không cho phép người khác thương hại tới em."

Lâm Tinh Hảo cũng nâng hai tay lên, sờ lên gương mặt góc cạnh khắc sâu của anh, đầu ngón tay mon trón từng chút từng chút đường cong hoàn mỹ này giống như đang thương thức bảo bối trân quý nhất của mình. Sau đó cô cười khiến đôi mắt hàm chứa hơi nước của cô sáng bừng lên trên mặt xuất hiện nếp nhăn nhấp nhô, dịu dàng như vậy, giống như là tia nắng ban mai xinh đẹp buổi sáng sớm chiếu rọi vào đáy lòng của anh.

Một tay cô chuyển sang ôm lấy cổ anh, sau đó một tay chống lên lồng ngực rắn chắc của anh, đầu khẽ ngửa lên, đôi môi anh đào đỏ tươi mềm mại nhẹ

nhàng hôn lên hai mảnh môi mỏng của anh.

Lâm Tinh Hào chủ động khiến Cố Hạo Thần hết sức ngoài ý muốn, khi anh còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng to lớn vì nụ hôn chủ động của cô. Thì Lâm Tinh Hào đã dùng tay chống trên lồng ngực của anh từ từ kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Nụ hôn hơi hột như chuồn chuồn lướt nước cũng làm cho người ta vẫn chưa thỏa mãn, đủ loại cảm giác đang kích động trong lồng ngực. Cố Hạo Thần làm sao sẽ bỏ qua cơ hội như vậy, liền chuyển từ bị động thành chủ động, lấy tay cầm hai tay cô đang chống trên lồng ngực của anh bắt chéo ra phía sau lưng cô, sau đó dùng cánh tay sắt giam cầm cô, để cho cô thân mật gần sát vào anh. Hô hấp của hai người quấn lấy nhau, nóng bỏng mà say lòng người.

"Một chút như vậy không đủ, anh nghĩ muốn càng nhiều....." Trong giọng nói khàn khàn của anh như ẩn ẩn cảm xúc muốn bộc phát, cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hồng lên của cô, tán thưởng cuối cùng cô cũng lớn mật một lần.

Cô muốn lùi lại, lại bị anh giữ chặt eo thon, không để cô có cơ hội tránh ra. Anh cúi đầu, hơi thở mang theo hương Bạch Lan Bạc Hà tràn đầy thế giới của cô, nhanh chóng nhiễm ra xung quanh, giống như là mê hương, một tác một tác phá hủy lý trí của cô, để cho cô cam tâm trầm luân, đi theo anh. Nụ hôn của anh dịu dàng mà cuồng dã, đầu lưỡi lộ ra, hương bạc hà nhẹ nhàng trên làn môi kia nhấn chìm đầu lưỡi của cô, cả răng môi cũng nhiễm phải mùi hương đặc hữu chỉ thuộc về anh, cô là thuộc về anh.

"Đồng đồng đồng....." Tiếng đập vào cửa kính xe thanh thủy kéo hai người đang hôn không thể tách rời về thực tế.

Cố Hạo Thần không vui nhũ lông mày, không khí tốt như vậy lại bị người nào không thức thời cắt đứt. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực chính anh hoàn toàn không nghĩ buông Lâm Tinh Hào trong ngực ra, chỉ muốn ôm cô như vậy, hôn cô cho đến Thiên Hoang Địa Lão.

Nhưng Lâm Tinh Hào lại đưa tay đẩy đẩy anh: "Xem một chút thế nào."

"Người này thật đúng là sẽ chọn thời điểm....." Cuối cùng Cố Hạo Thần vẫn phải buông Lâm Tinh Hào ra.

Sau khi Lâm Tinh Hào ngồi thẳng lên, Cố Hạo Thần kéo cửa xe xuống, đập vào mi mắt là mặt của một nhân viên cảnh sát giao thông, còn là Hứa Châu người cảnh sát giao thông mà lần trước đưa Lâm Tinh Hào về đồn cảnh sát. Mà Hứa Châu cũng không ngờ người đàn ông này lại là người mang Lâm Tinh Hào đi khỏi đồn cảnh sát ngày đó. Anh ta kính cẩn chào Cố Hạo Thần, gương mặt nghiêm túc nói: "Thưa Ngài, xin lấy bằng lái cùng giấy phép ra."

Ánh mắt Hứa Châu lướt qua Cố Hạo Thần rơi xuống trên người Lâm Tinh Hào ở bên cạnh, thì ra là cô và anh đang cùng nhau. Lâm Tinh Hào cũng kinh ngạc gặp lại Hứa Châu một lần nữa, lễ phép khẽ gật đầu thân thiện với anh ta. Chẳng qua lúc này gương mặt của cô đỏ ửng, môi anh đào bởi vì mới vừa trải qua nụ hôn nóng bỏng, phỉếm màu đỏ thắm hồng nhuận, mê người giống như viên thạch hoa quả vừa miệng nhất. Mà quần áo của cô cũng bởi vì ôm mà tạo ra nếp gấp, cô đang nghiêm gương mặt đỏ sừng sượng lại. Trong xe im ắng lại tràn ngập mùi vị động tình, cái loại hơi thở vô sắc vô vị đó, lại có thể cảm thấy được.

Tất cả đã không thể nhìn ra vừa rồi trong xe đã xảy ra chuyện gì, mà Cố Hạo Thần cùng Lâm Tinh Hào làm sao biết tình cảm mãnh liệt còn bắn ra bốn phía.

Đáy mắt Hứa Châu hiện lên một tia chán nản, lại lạnh lùng nhận lấy giấy tờ Cố Hạo Thần đưa, lúc trả lại cho anh nói: "Xe của ngài vi phạm lệnh cấm dừng đỗ, căn cứ luật giao thông phải nộp phạt và trừ điểm..... Đây là giấy phạt, xin ngài nộp phạt đúng hạn. Lần sau nếu có chuyện quan trọng muốn làm, mời về nhà."

Cố Hạo Thần nghe được lời của Hứa Châu nhướn mày, đáy mắt màu đen đang lưu chuyển, khóe môi nâng lên. Đưa tay nhận lấy giấy phạt: "Chuyện đột nhiên xảy ra, xin hãy tha lỗi."

Lời này nói ra lại càng thêm mập mờ không rõ, làm cho người khác vô hạn tưởng tượng.

Cố Hạo Thần đang nói cái quỷ gì thế! Lâm Tinh Hào chỉ có thể cúi thấp đầu, mím môi không nói, cũng không tốt phát tác trước mặt người khác.

Sau đó anh liền kéo cửa xe lên, ngăn cách khuôn mặt và ánh mắt của Hứa Châu ở bên ngoài cửa thủy tinh sẫm màu chất lượng tốt. Anh khởi động xe lái đi, không nhận được nói: "Hình như anh chàng cảnh sát giao thông này cũng quan được quá nhiều rồi."

Lâm Tinh Hào vuốt vuốt từng nếp gấp trên quần áo, bọn họ hôn nhau trên đường cao tốc còn bị cảnh sát giao thông bắt được phạt tiền, điều này làm cho cô cảm thấy đặc biệt mất thể diện, hơn nữa cái người cảnh sát giao thông này cô còn biết nữa: "Đều là lỗi của anh, cứ phải..... Nếu không cũng sẽ không có chuyện như vậy."

"Phản thưởng của em thật không có thành ý, đương nhiên anh phải tự mình cố gắng đối xử công bằng." Cố Hạo Thần nhìn chằm chằm gương mặt giống như trái táo chín của Lâm Tinh Hào, cười đến có một chút xiu tà ác. Được rồi, anh thật sự rất muốn tà ác một lần, nhưng lại luôn không được như nguyện, "Hơn nữa anh còn chưa nếm đủ ngọt ngào của em, thì đã bị người cắt đứt rồi, người nên tức giận phải là anh mới đúng. Anh là đại nhân có đại lượng không muốn so đo với anh ta quá nhiều."

Anh có thể cảm thấy ánh mắt của vị cảnh sát giao thông này nhìn Lâm Tinh Hào rất không giống với, đáy mắt giống như đang đè nén cái gì đó. Xem ra anh ta là người có bí mật, điều bí mật này sẽ có liên quan với Lâm Tinh Hào sao? Thật là rất thú vị!

"Anh lại nói bậy nữa em sẽ không để ý đến anh." Lâm Tinh Hào quay đầu đi, đôi tay vỗ nhẹ gương mặt nóng bừng như lửa, muốn xua tan nhiệt độ trong thân thể, "Chuyên tâm lái xe đi có được hay không?"

"Anh vẫn rất chuyên tâm, đối với bất cứ chuyện gì." Một câu nói hai ý nghĩa.

Sau khi đưa Lâm Tĩnh Hào về nhà an toàn, trên đường Cổ Hạo Thần trở về liền gọi một cú điện thoại cho Thẩm Giai Liên: "Chúng ta gặp nhau, như thế nào?"

"Tôi chờ cuộc điện thoại này của anh đã lâu rồi." Dường như Thẩm Giai Liên đã có chuẩn bị từ trước, không hề kinh ngạc việc anh chủ động tìm cô ta.

"Vậy đã để cho cô chờ lâu rồi." Cổ Hạo Thần trong ý cười mang theo vẻ lạnh băng, đối với Thẩm Giai Liên, anh đúng là đã quá coi thường cô ta. Nhưng anh tuyệt đối sẽ không xem cô ta như đối thủ.

Năm năm trước kết quả của việc anh không can thiệp là để cho năm năm sau cô ta hung hăng tổn thương Lâm Tĩnh Hào. Vấn đề giữa bọn họ, anh muốn tự tay giải quyết, tuyệt đối không thể để cho cô ta lại làm thương tổn Lâm Tĩnh Hào một lần nữa. Cho dù cô ta dùng loại thủ đoạn nào, anh đều sẽ phá hủy hết.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tôi cần chính là lợi thế

Editor: Trà sữa trà xanh

Sau khi Thẩm Giai Liên nói chuyện với Cổ Hạo Thần, cô khẽ cắn môi, nắm điện thoại di động thật chặt trong lòng bàn tay, góc cạnh lạnh lẽo sắc bén của điện thoại cắt vào da thịt mềm mại của cô. Kể từ lúc Cổ Hạo Thần trở về nước, cô vẫn đợi điện thoại của anh. Cô muốn có một lần nói chuyện gần gũi với anh, mà cơ hội này lại đổi bằng việc cô tổn thương Lâm Tĩnh Hào. Cô cũng không cảm thấy có bất kỳ áy náy nào, bởi vì chút này đều do bọn họ thiếu cô.

Về mặt Thẩm Giai Liên vẫn như nữ vương cao cao tại thượng, không chịu cúi đầu với Lâm Tĩnh Hào. Cô tới trước quán cà phê đã hẹn với Cổ Hạo Thần. Vừa ngồi xuống chợt nhớ tới một việc chuyện quan trọng, liền lấy điện thoại ra gọi điện: "Chị Tĩnh, chuyện đó như thế nào rồi?"

Người nói chuyện với Thẩm Giai Liên chính là Ngô Lệ Tĩnh. Giữa hai người bọn họ có thể coi như có nhiều lần hợp tác chung và cùng chí hướng.

"Giai Giai, vốn là chuyện rất thuận lợi, nhưng không ngờ nửa đường lại xuất hiện tổng thanh tra Cổ Hạo Thần của bên cô. Hình như giữa anh ta và Lâm Tĩnh Hào có quan hệ mập mờ, lời nói của anh ta như muốn xóa bỏ những sai lầm của Lâm Tĩnh Hào. Cho nên chị không dám nói gì." Cô rất khó xử, lại sợ Thẩm Giai Liên sẽ trách mình, cho nên đẩy trách nhiệm, "Giai Giai, chuyện như vậy không thể trách chị, Tổng thanh tra của bên cô không phải là người chị có thể chọn."

Thẩm Giai Liên nghe tên Cổ Hạo Thần, ngực liền phát đau, lực đạo cầm điện thoại di động mạnh hơn, ngay cả giọng nói cũng lạnh hơn vài độ: "Chị Tĩnh, chị ở trên thương trường nhiều năm như vậy, có thể ngồi lên ghế tổ trưởng tổ thiết kế công ty áo cưới Hoàn Mỹ không phải là giả. Một Cổ Hạo Thần xuất hiện chị liền rối loạn trận tuyến sao? Đối phó với Lâm Tĩnh Hào làm khó chị sao? Tại sao chị không xuất hết bản lĩnh của mình ra? Chị phải biết rằng cơ hội lần này là tốt nhất, bởi vì Lý Khải Đức vốn là kẻ hão sắc, chỉ cần chị động tay chân trong rượu của Lâm Tĩnh Hào, còn sợ cô ta không ngoan ngoãn nằm trên giường Lý Khải Đức sao?"

Đến lúc đó Lâm Tĩnh Hào thất thân với Lý Khải Đức, Cổ Hạo Thần tuyệt đối không tiếp nhận cô ta. Coi như Cổ Hạo Thần không ngại, nhưng lấy tính tình Lâm Tĩnh Hào chắc chắn không chịu ở bên cạnh Cổ Hạo Thần. Hơn nữa chuyện này còn có Lý Khải Đức gánh, quả thật chính là không chèn vào đầu được, cho nên sẽ không đẩy đến người cô. Nhưng kế hoạch chu toàn như vậy vẫn có ngoài ý muốn.

"Giai Giai, Cổ Hạo Thần hỏi thăm mọi chuyện, sau đó nói Trí Mỹ không truy cứu chuyện này nữa. Nếu như mà chị có phê bình kín đáo gì với Lâm Tĩnh Hào, như vậy Tổng thanh tra bên em nhất định sẽ cảm thấy chị có vấn đề, sẽ biết chị đang cố ý nhắm vào Lâm Tĩnh Hào, đến lúc đó em cũng bị lây họa thì không tốt." Ngô Lệ Tĩnh uyển chuyển nói, "Em phải biết chị em chúng ta cùng một thuyền, đều hận không thể chinh Lâm Tĩnh Hào đến chết mới thôi. Mất đi cơ hội lần này còn có lần sau, chị không tin lần nào Cổ Hạo Thần cũng có thể kịp thời xuất hiện, nhiều lần bảo vệ cô ta chu toàn? Chỉ cần chúng ta vẫn muốn chinh chết cô ta, không sợ không có cơ hội."

Ngô Lệ Tĩnh nói rất có đạo lý, nhưng tâm tình bây giờ của Thẩm Giai Liên vẫn không tha cho Lâm Tĩnh Hào.

"Lần sau tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha cho cô ta." Giọng của Thẩm Giai Liên thả lỏng vài phần, "Chị Tĩnh, em còn có chuyện, em cúp trước."

Mặc dù cô đoạt đi Cao Minh Tông, Lâm Tĩnh Hào đã đau khổ, nhưng cô không muốn cô ta nhanh vui vẻ trở lại. Bởi vì trong lòng cô vẫn còn một góc chứa Cổ Hạo Thần, đó là tình cảm thuần khiết nhất của cô. Nhưng trong mắt anh, cho dù là năm năm trước hay là năm năm sau đều chỉ có mình Lâm Tĩnh Hào, anh kiên trì chờ đợi yêu thương Lâm Tĩnh Hào, hơn nữa còn trần trụi như vậy, là điều cô không ngờ tới.

Rốt cuộc Lâm Tĩnh Hào có cái gì tốt? Khiến anh bị hớp hồn, năm năm không quên.

Trong lòng Thẩm Giai Liên nổi lên sóng lớn cuộn cuộn, cô đè nén thật sâu, hít sâu. Sau đó mới chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ nhìn thấy Cổ Hạo Thần từ trên xe bước xuống, vóc người cao to cao ngạo, không có một chút dư thừa, hợp với ngũ quan lập thể xuất sắc, đi tới chỗ nào đều là tiêu điểm chú ý.

Anh bình tĩnh thông dong, trong lúc phát tay đều là có khí chất quý tộc, khiến ánh mắt cô chăm chú đuổi theo, dù là trong mắt của anh chưa bao giờ có sự tồn tại của cô, cô vẫn say đắm như vậy.

Sau khi Cố Hạo Thần đi vào, nhìn xung quanh, liền thấy Thẩm Giai Liên ngồi ở trong góc, vẫn là vị trí lần trước cô hẹn với Lâm Tĩnh Hào. Anh sai bước đi tới, ngồi xuống sofa, bồi bàn tiến lên, anh gọi một cốc cà phê Lam Sơn.

Thẩm Giai Liên mỉm cười, tay trắng nõn thon dài cầm muỗng nhỏ nhẹ nhàng khuấy động cà phê trước mặt: "Tìm tôi có chuyện gì? Lại vội vã như vậy?"

"Đối với cô mà nói dĩ nhiên không phải là chuyện tốt." Cố Hạo Thần nhận lấy cà phê từ bồi bàn rồi khẽ cảm ơn, sau đó tiếp tục nói, "Thẩm Giai Liên, mời cô đừng tổn thương Lâm Tĩnh Hào nữa, đây cũng là tích đức cho chính mình đó. Còn có lần này về chuyện thiết kế áo cưới, áo cưới là thuộc về công việc thiết kế của Hoàn Mỹ, không phải là của một mình Lâm Tĩnh Hào, tại sao xảy ra chuyện Ngô Lệ Tĩnh lại để một mình Lâm Tĩnh Hào gánh tội thay? Lý Khải Đức vốn chưa từng gặp Tĩnh Hào, cũng không có hứng thú muốn biết rốt cuộc là ai làm áo cưới, người ông ta cảm thấy hứng thú nên là Ngô Lệ Tĩnh chứ? Nhưng phía Trí Mỹ lại chỉ đích danh Lâm Tĩnh Hào tiếp khách, không khó đoán ra là có người muốn làm khó cô ấy. Mà người muốn làm khó cô ấy ở Trí Mỹ không có mấy người. Chuyện này không thoát khỏi quan hệ với cô."

"Cố Hạo Thần, anh dựa vào cái gì ra lệnh cho tôi không được làm cái gì, mà nên làm cái gì? Anh là bạn trai của tôi sao? Không phải, đúng không. Hay là ông xã của tôi? Cũng không. Vậy anh lấy tư cách gì để ý tới tôi? À, tôi biết rồi, là muốn lấy danh nghĩa cấp trên đúng không? Nhưng cấp trên chỉ để ý đến công việc, tại sao lại vượt quyền trông nom chuyện riêng đây?" Thẩm Giai Liên khẽ nghiêng người về trước, trên mặt là nụ cười xinh đẹp như cũ, nói ra những lời bén nhọn, "Huống chi đây là chuyện giữa tôi và Lâm Tĩnh Hào, cô ta còn không tìm tôi, anh lấy thân phận gì ra mặt cho cô ta đây? Các người còn chưa chính thức hẹn hò? Cho nên, Cố Hạo Thần, đừng cảm thấy anh thật vĩ đại, có thể nhúng tay vào bất cứ chuyện gì!"

Ánh mắt của cô khẽ chuyển lạnh, ngoài mặt là lạnh lùng kiên cường, nhưng chỉ có mình cô biết trái tim mềm mại của mình có nhiều đau thương, chỉ là cô không muốn ở trước mặt anh than đau, cho dù đau cũng nói không, không những không chiếm được một tia đồng tình nào, còn có thể rước lấy lời cười nhạo từ anh.

Cô trong mắt anh chính là một người phụ nữ xấu, cho nên cô cứ tiếp tục hư hỏng như vậy, không có ý tứ muốn giải thích.

"Tôi không cần thân phận, tôi cần chính là lợi thế." Đối mặt với lời chất vấn sắc bén của Thẩm Giai Liên, sắc mặt Cố Hạo Thần không nổi sóng, dĩ nhiên thông dong ứng đối, "Thẩm Giai Liên, chớ quên, ở nơi này đã hơn một lần, cuộc nói chuyện giữa cô và Tĩnh Hào đều bị ghi lại, chứng cứ cô tổn thương Tĩnh Hào còn trong tay tôi. Nếu như cô không để ý tôi liền đưa cho Cao Minh Tông xem, để cho anh ta nhìn rõ phải trái trắng đen."

"Ha ha..... Tôi tuyệt không quan tâm anh ta nhìn tôi như thế nào." Thẩm Giai Liên cười lạnh, tay thon giữ chặt tách cà phê bằng sứ đến dĩ nhiên bên môi đỏ mọng.

Cố Hạo Thần khẽ nhíu lên mày kiếm, không hiểu rõ lời nói của cô: "Cô muốn nói gì...."

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đối địch với cô ấy, chính là kẻ địch của tôi

Editor: Trà sữa trà xanh

Cố Hạo Thần nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Giai Liên ngồi đối diện, chờ đợi câu trả lời của cô.

Ánh mắt Thẩm Giai Liên nhàn nhạt, đưa tay đặt tách cà phê xuống khay trắng nõn: "Không quan tâm chính là không thương. Tôi không yêu Cao Minh Tông."

Bất ngờ như vậy, câu trả lời hợp tình hợp lý này khiến Cố Hạo Thần khẽ nhíu mày. Có lẽ chỉ có đáp án mới như vậy mới có thể làm uy hiếp của anh mất đi tác dụng, chứng cứ cũng theo đó không có đất dụng võ.

"Không yêu Cao Minh Tông? Thẩm Giai Liên, vậy cô hà cớ gì?" Cố Hạo Thần khẽ cảm thán trong lòng, "Không yêu thì tại sao nhất định phải hết tâm tư cướp anh ta từ bên người Lâm Tĩnh Hào đi? Tổn thương cô ấy như thế? Không phải hai người là bạn bè tốt nhất sao?"

"Bạn bè?" Thẩm Giai Liên cảm thấy buồn cười, giống như nghe được một truyện cười, "Bạn bè thành kẻ thù chỉ cần một bước. Khi anh tàn nhẫn cự tuyệt tôi, khi anh xuất hiện trong thế giới của Lâm Tĩnh Hào, khi trong đôi mắt của anh chỉ có mình cô ta, ai hiểu thấu nỗi khổ sở của tôi. Các người thiếu tôi, cho nên tôi muốn đòi lại, cũng muốn khiến các người nếm thử một chút cảm giác mất đi người yêu... Khó sở."

Cô cười, trong cười lại hiện lên vẻ cô đơn. Cô nhìn thấy Lâm Tĩnh khổ sở rồi, nhưng lại không cách nào vui vẻ như cũ, đây là vì sao?

"Cô vì mình mà đẩy cô ấy xuống vực sâu khổ sở ư? Thẩm Giai Liên, lòng dạ cô quá ác độc!" Cố Hạo Thần tuyệt đối không ngờ rằng sẽ vì nguyên nhân như vậy, "Bởi vì cô đau khổ, cho nên phải lôi kéo người khác chôn theo cô sao?"

"Anh có tư cách gì nói tôi? Bởi vì người đưa tôi tất cả khổ sở chính là anh!" Thẩm Giai Liên tức giận chỉ trích của anh, "Nếu như không có anh, Tình Hảo sẽ không chịu khổ sở như thế. Là anh phá hủy hạnh phúc vốn có của cô ta, yêu thích của anh là gánh nặng đối với cô ấy, là tất cả động lực khiến tôi phá hủy cô ta. Trừ phi anh không thích cô ta nữa, không ở cạnh cô ta nữa, nếu không tôi sẽ không từ bỏ hận thù với cô ta."

Thẩm Giai Liên đẩy tất cả tội trên người Cố Hạo Thần, đơn giản là muốn đả kích Cố Hạo Thần, buộc anh buông tay. Cô tuyệt đối không ngờ rằng mặc dù cô cướp đi Cao Minh Tông, khiến Tình Hảo khổ sở, nhưng lại khiến Lâm Tình Hảo độc thân, khiến Cố Hạo Thần có thể danh chính ngôn thuận theo đuổi Lâm Tình Hảo, gián tiếp tác thành cho bọn họ ở cạnh nhau. Trong lúc bất chợt năm năm này của cô đều mất đi ý nghĩa, điều này bảo cô làm thế nào? Phải dân con giận này như thế nào? Sớm biết kết quả như vậy, ban đầu cô không nên đoạt lấy Cao Minh Tông, thật là gây ông đập lưng ông. Mà bây giờ điều cô muốn làm chính là ngăn cản bọn họ ở cạnh nhau, không thừa thủ đoạn nào.

Cô nở nụ cười không sao cả, trong lòng lại chua xót khôn cùng.

Cô nhìn anh, trong lòng đang chất vấn tại sao anh không chịu nhìn thẳng cô một lần, nếu như cho dù là một lần cũng tốt, cô sẽ không thay đổi thành dáng vẻ ngày hôm nay.

"Năm năm trước tôi đã buông tay một lần, năm năm sau tôi tuyệt đối không buông tay lần nữa." Cố Hạo Thần không phải người ngốc, anh có thể đọc hiểu tâm tư của cô, "Tạo thành hôm nay đều do có ích kỷ nhỏ mọn, không liên quan với người khác. Nếu như cô vẫn khăng khăng một mực, vẫn coi Tình Hảo là kẻ địch, như vậy cô chính là kẻ địch của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay. Đến lúc đó đừng trách tôi không có nhắc nhở qua cô. Nếu như bây giờ cô nước giếng không phạm nước sông, như vậy tôi có thể coi mọi chuyện như chưa từng xảy ra."

Thẩm Giai Liên vẫn kiên trì: "Trừ phi anh rời khỏi cô ta, không ở cạnh cô ta."

"Căn bản là không thể nào. Không có người nào có thể thay tôi quyết định, cũng không có người nào có thể nắm trong tay hạnh phúc của tôi. Nếu như cô nhất định làm như vậy, vậy chúng ta liên thử xem ai có thể hạnh phúc đến phút cuối cùng." Cố Hạo Thần ưu nhã bưng tách cà phê lên hớp một ngụm, mùi thơm ngào ngạt tinh khiết lập tức tràn đầy răng môi.

Đây là chiến tranh trường kì, người nào hung ác sẽ thắng.

Mà Lâm Tình Hảo lại không biết chuyện bạn bè tốt nhất của cô đã hợp tác với sếp của cô là Ngô Lệ Tinh cùng nhau hãm hại cô. Không biết chân tướng thì vĩnh viễn không biết người đã từng thân thiết có nhiều xấu xí. Có lẽ đây cũng là hạnh phúc.

Lâm Tình Hảo vẫn đi làm ở công ty áo cưới Hoàn Mỹ, an ổn vô sự, xem ra Cố Hạo Thần thật sự đã để chuyện kia xuống, chỉ là không biết rốt cuộc anh có sao không? Ngô nhờ làm liên lụy tới anh, thì không biết làm thế nào cho phải? Bản thân anh làm sếp lớn, nếu phạm sai lầm, khó tránh khỏi sẽ có người gièm pha.

"Tình Hảo....." Đường Hi gọi Lâm Tình Hảo rất nhiều tiếng, nhưng không thấy cô có phản ứng gì, ánh mắt đờ đẫn nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính trên bàn làm việc ngăn người.

Đường Hi thấy bộ dáng cô mất hồn mất vía, không thể làm gì khác hơn là đưa chân đá chân của cô: "Lâm Tình Hảo, hoàn hồn lại!"

"Tiểu Hi..... Chuyện gì?" Lâm Tình Hảo co rúm cơ thể lại một chút, rốt cuộc ánh mắt đã có tiêu cự.

"Tình Hảo, cậu không sao chứ? Mình muốn hỏi chuyện của cậu như thế nào rồi?" Đường Hi quan tâm công việc và tiền đồ của cô, mà cô lại ngẩn người.

"Không có..... Không sao." Lâm Tình Hảo cầm bút máy trên bàn nắm ở trong tay, sau đó nói một cách đơn giản chuyện đã xảy ra.

"Tình Hảo, Cố Hạo Thần thật tốt với cậu, anh ta luôn xuất hiện lúc cậu cần nhất, ký sĩ anh dừng yên lặng bảo vệ công chúa khỏi rủi ro." Ngón tay Đường Hi gõ nhẹ trên mặt, đột nhiên lóe lên ý tưởng trong đầu, giống như phát hiện vùng đất mới, "Không phải là anh ta thích cậu rồi sao? Nếu không làm sao lại tốt như vậy với cậu?"

Lâm Tình Hảo cảm giác gương mặt khê nóng lên, thật ra thì cô thật không nghĩ tới người đàn ông cao quý giống như Cố Hạo Thần sẽ thích cô. Anh là người tình trong mộng của nhiều thiếu nữ, suy nghĩ không thông bèn hỏi: "Cậu cảm thấy anh ấy rất tốt sao?"

"Ừ." Đường Hi dùng sức gật đầu, thật lòng cảm thấy Cố Hạo Thần vô cùng tốt, "Anh ta đẹp trai lại có năng lực, là phụ nữ đều thích anh."

"Cậu đừng có háo sắc như vậy được không?" Lâm Tình Hảo nhìn Đường Hi bị thần phục dưới sức quyến rũ của Cố Hạo Thần, Đường Hi dí dõm le lưỡi một cái.

Lúc này điện thoại di động của Lâm Tình Hảo vang lên, là mẹ cô gọi tới. Cô đặt ngón tay trên môi ý bảo Đường Hi yên lặng: "Mẹ, có chuyện gì không?"

"Tình Hảo, buổi sáng ngày mai mẹ và ba con sẽ bay tới, mười một giờ sẽ đến phi trường, con có rảnh rồi tới đón hai bọn ta." Trong lời nói của mẹ Lâm Thu Vân- vô cùng vui vẻ, kể từ khi con gái đến Hải Thành học, thời gian cả nhà ở cạnh nhau quá ít, "Còn có buổi tối nhớ gọi cho Minh Tông cùng nhau ăn một bữa cơm, có một số việc chúng ta muốn nói chuyện với các con."

Cao Minh Tông! Đúng vậy, cô bởi vì nhất thời bị thương và chuyện vụn vặt trong công việc, còn chưa nói cho ba mẹ biết bọn họ đã chia tay rồi. Nhà cô và nhà Cao Minh Tông cùng một thành phố, sau khi lên đại học bọn họ liên công bố yêu đương với người lớn, người lớn hai bên cũng không có dị nghị gì, rất là coi trọng bọn họ. Không ngờ bọn họ lại cô phụ kỳ vọng của người lớn, hơn nữa khi chia tay còn oanh liệt như vậy.

Trước khi Thu Vân cúp điện thoại Lâm Tĩnh Hảo vội vàng nói: "Mẹ, con và Cao Minh Tông..... đã....."

Cô nhất thời dừng lại, nếu như trong điện thoại cô nói cho mẹ biết chuyện chia tay, nhất định sẽ làm mẹ kinh sợ, đến lúc đó không chỉ nói không rõ ràng, hơn nữa còn sẽ bị oanh tạc không ngừng. Thôi, hay là chờ ba mẹ tới lại nói cũng giống như nhau thôi. Cô còn có thể ở trước mặt giải d[đ]lqđ thích một phen.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cô muốn làm kẻ thứ ba sao

Edit: Thỏ Lát.

Lâm Tĩnh Hảo nhìn chằm chằm điện thoại đã tối đen, Đường Hi nhấp một ngụm trà, tò mò hỏi cô: "Tĩnh Hảo, đi gọi đến à?"

"Ừ." Lâm Tĩnh Hảo để điện thoại di động xuống, gật đầu, "Ngày mai ba mẹ mình sẽ đến đây, mẹ bảo mình gọi Cao Minh Tông cùng ăn cơm. Nhưng mình đã chia tay với anh ta, cộng thêm công việc gần đây khá phiền, nên mình chưa kịp nói với họ. Từ khi Cao Minh Tông công bố chuyện yêu đương với mình cho ba mẹ, bọn họ đều rất xem trọng mình, mẹ Cao còn xem mình như con gái ruột, thường làm đồ ăn ngon cho mình, mua quần áo cho mình. Ba mẹ mình cũng rất xem trọng Cao Minh Tông, cảm thấy anh ta là người có thể dựa dẫm cả đời. Mới nghĩ vậy liền cảm thấy mình đã phụ sự kì vọng của họ, khiến họ đau lòng, mình cảm thấy khó chịu không nói nên lời. Chẳng biết làm sao nói với ba mẹ chuyện mình đã chia tay."

Dường như Đường Hi có thể hiểu được nỗi khó xử của Lâm Tĩnh Hảo, khẽ nhủ này, nắm mu bàn tay cô vỗ nhẹ: "Nhưng chuyện như vậy dù sao cũng phải nói rõ với cha mẹ, mộng dù đẹp nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với hiện thực. Tĩnh Hảo, cậu hãy nói chuyện với chú và dì, khiến họ hiểu trong chuyện này cậu không sai, là Cao Minh Tông đi cùng người phụ nữ khác, phản bội cậu, cậu không phải áy náy, mình tin tình yêu của chú và dì sẽ ủng hộ cậu."

"Ừ. Mình sẽ tìm cơ hội nói rõ với họ." Lâm Tĩnh Hảo thấy đau đầu.

Lâm Tĩnh Hảo lập tức vui đầu vào công việc, điện thoại trên bàn làm việc reo lên, cô nhận máy, là thiết kế trưởng bí thư Tạ Diệp gọi đến: "Lâm Tĩnh Hảo, đến văn phòng sếp Ta một lát."

Lâm Tĩnh Hảo để điện thoại xuống lên đi thang máy đến phòng làm việc trên tầng cao nhất của Tạ Diệp, đến trước phòng làm việc của thiết kế trưởng Tạ Diệp gõ cửa, sau khi được cho phép cô mới bước vào. Khi cô đẩy cửa thì thấy Tạ Diệp đang vui đầu vào công việc: "Sếp Tạ, tìm tôi có gì không?"

Tạ Diệp ngẩng đầu khỏi đồng hồ tài liệu, nhìn cô gái xinh đẹp trẻ trung trước mặt, có chút hoảng thần, đây là lần đầu anh nhìn Lâm Tĩnh Hảo ở cự li gần như vậy. Nếu không phải vì chuyện áo cưới của Trí Mỹ, có lẽ anh cũng không chú ý đến cô gái này, có ý tưởng độc đáo về mặt thiết kế.

"Về chiếc áo cưới thiết kế cho trí Mỹ, còn phần đuôi vẫn cần phải xử lí, chỗ này có một tập tài liệu, cô tự đến trí Mỹ một chuyến đi." Tạ Diệp cầm tập tài liệu thư kí đã chuẩn bị lên, đưa cho Lâm Tĩnh Hảo.

Đây cũng là lần đầu tiên cô thấy nhà thiết kế áo cưới hoàn mỹ Tạ Diệp ở khoảng cách gần như vậy, tác phẩm của anh đã nhiều lần đạt những giải thưởng trong và ngoài nước, tương lai sáng lạng. Anh tầm ba mươi chín, khuôn mặt tuấn lãng, nghe nói đã kết hôn, chị nhà hình như là thiên kim nhà giàu.

"Dạ." Lâm Tĩnh Hảo vươn tay nhận lấy, "Sếp Tạ, nếu không còn gì tôi xin phép lui."

Tạ Diệp gật đầu, khi Lâm Tĩnh Hảo rời đi, cửa văn phòng anh mở ra hai lần, nghe thấy tiếng giày cao gót lộc cộc trên mặt đất. Một bóng dáng màu đỏ đến trước bàn làm việc của Tạ Diệp. Lúc này Lâm Tĩnh Hảo mới rõ là Ngô Lệ Tĩnh, cô ta như đoá hoa hồng xinh đẹp kiều diễm đang nở rộ.

"Sếp Tạ, áo cưới kia là thành quả của nhóm chúng tôi, nên đi trao đổi với Trí Mỹ hẳn là nhóm trưởng tôi đây, chứ không phải nhân viên quen Lâm Tĩnh Hảo." Ngô Lệ Tĩnh nghe loáng thoáng rằng Tạ Diệp sẽ để Lâm Tĩnh Hảo thay cô ta đến Trí Mỹ, cô ta cảm thấy bị uy hiếp, nên mới liều lĩnh vọt lên, "Sếp Tạ anh làm vậy chẳng khác nào đang sỉ nhục tôi! Tôi không phục sắp xếp như vậy!"

"Ngô Lệ Tĩnh, mặc kệ cô có phục hay không, đây là ý của Trí Mỹ. Không phải tôi có thể quyết định." Khuôn mặt tuấn tú của Tạ Diệp sầm lại.

Lâm Tĩnh Hảo thất kinh, là bên Trí Mỹ yêu cầu cô đi, như vậy nhất định không khỏi liên quan đến Cố Hạo Thần đúng không?

Ngô Lệ Tĩnh hai tay ôm ngực, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo nhìn Lâm Tĩnh Hảo: "Lâm Tĩnh Hảo, rốt cuộc cô đã dùng thủ đoạn gì để tổng giám đốc Cố của tập đoàn Trí Mỹ giúp cô hết lần này đến lần khác? Quy tắc ngầm trong công việc đúng là pháp bảo."

"Nhóm trưởng Ngô, xin cô đừng ngấm máu phun người, tôi và tổng giám đốc Cố là trong sạch." Đầu ngón tay cầm tài liệu của Lâm Tĩnh Hảo toát lên khí lạnh, "Mong cô đừng phá huỷ nhân cách của chúng tôi."

"Nhân cách? Ha ha thật là buồn cười." Ngô Lệ Tĩnh hừ lạnh, "Lâm Tĩnh Hảo, thứ cho tôi nói đạo lý. Cô làm chuyện không biết xấu hổ gì, mọi người đều

biết rõ, cô càng xoá càng đen thôi."

"Đây là văn phòng của tôi, Ngô Lệ Tinh cô đừng có tình gây sự." Tạ Diệp nhăn mày, lạnh giọng, sau đó nói với Lâm Tinh Hào, "Cô đi làm việc đi."

Tuy Ngô Lệ Tinh không cam lòng, nhưng chỉ biết nén giận, nhìn Lâm Tinh Hào rời khỏi. Cô quay về chuẩn bị, sau đó lái xe đến tập đoàn Trí Mỹ. Cô đứng trước toà nhà Trí Mỹ, nhìn lên, là một toà nhà lớn tona2 bằng thủy tinh, thấy nó to lớn hoa lệ, còn cô thì nhỏ bé như hạt bụi.

Càng không ngờ một nhân viên Hoàn Mỹ nhỏ bé như cô lại có vinh hạnh bước vào toà nhà này.

Cố Hạo Thân, là anh sao? Đưa em đến đây, là vì cái gì?"

Cô không muốn thấy nhất là hai người cũng làm ở đây, nếu gặp nhau, cô không biết nên xử lí thế nào? Tình cảm nhiều năm, không phải nói không đau là có thể không đau.

Cô hít sâu, áp lực đóng băng trong lồng ngực. Dậm giày cao gót xuống mở cửa thủy tinh ra, bước đến chỗ lễ tân: "Chào cô, tôi là Lâm Tinh Hào của áo cưới Hoàn Mỹ, đến đây..."

"Lâm Tinh Hào phải không?" Tiếp tân mỉm cười, "Người bàn chuyện cùng cô là tổng quản lí của chúng tôi, mời đi thang máy A lên tầng 66, sẽ có người tiếp đón cô. Đây là thẻ thang máy, quét vào khu mặt mã là được."

Tiếp Tân đưa ra một tấm thẻ vàng kim, trong khiêm tốn lộ ra vẻ xa hoa. Giống như người nào đó vậy.

"Cảm ơn." Lâm Tinh Hào cắn môi, sao cô lại nghĩ đến anh rồi. Cô cầm thẻ đi về phía thang máy, cô vừa đi đến bên thang máy, thang máy B liền mở, Thẩm Giai Liên và Cao Minh Tông đi ra, mà theo sau họ là các nhân viên khác.

Khi họ thấy Lâm Tinh Hào cũng sững sờ rất lâu, sau đó đáy mắt Cao Minh Tông hiện lên vẻ lạnh lùng, anh ta nắm tay Thẩm Giai Liên muốn đi qua Lâm Tinh Hào.

Nhưng Thẩm Giai Liên lại nở nụ cười ngọt ngào, đứng trước mặt Lâm Tinh Hào: "Tinh Hào, sao cô cũng đến Trí Mỹ rồi hả? Có chuyện gì sao? Nếu khó khăn cứ nói với tôi một tiếng, tôi nhất định sẽ ra sức giúp cô, dù sao chúng ta cũng từng là bạn thân nhất. Cho dù bây giờ người Minh Tông chọn là tôi, tôi cũng sẽ không so đo với cô."

Không so đo với cô? Ý của cô ta là Lâm Tinh Hào cô vì Cao Minh Tông không chọn cô mà so đo với cô ta? Cô chưa từng nghĩ sẽ so đo với cô ta, nhưng cô ta lại ở trong tối trách cô lòng dạ hẹp hòi là sao?

"Giai Giai, chuyện công việc tôi sẽ tự giải quyết. Tôi có việc đi trước, không làm phiền các người." Lâm Tinh Hào không muốn nhiều lời với họ, nhắc chân muốn vào thang máy A"

Thẩm Giai Liên không muốn tha cho cô, vươn tay giữ chặt cô: "Tinh Hào, tôi biết cô Thay Hoàn Mỹ đến bàn chuyện áo cưới, nhưng đây hẳn phải do nhóm trưởng Ngô Lệ Tinh đến chứ? Mà cô đến đây có phải muốn thừa dịp gặp Minh Tông phải không? Tôi biết cô nặng tình với Minh Tông, nên vẫn luôn không từ mọi cơ hội tiếp cận anh ấy. nhưng mà Tinh Hào, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Cô làm vậy chẳng lẽ muốn làm kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của tôi và Minh Tông sao?"

Thẩm Giai Liên mỉm cười ngọt ngào buông lời chỉ trích như vậy, khiến Lâm Tinh Hào lập tức rơi vào hoàn cảnh bất lực, gặp phải vô số ánh mắt miệt thị đạo đức giả ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tôi sẽ thay cô ở chung với anh ấy thật tốt

Edit: Hangbaobinh

Lâm Tinh Hào cực kỳ bội phục khả năng đổi trắng thay đen của Thẩm Giai Liên. Cô phải cắn môi thật chặt mới có thể nhịn được sự tức giận đang muốn thoát ra khỏi lồng ngực kia.

"Thẩm Giai Liên, người mà tôi không muốn gặp nhất trên thế giới này chính là cô. Tôi đã từng bị mù mắt nên mới coi cô là bạn thân nhất. Tôi giúp cô một lần mà lại là tự hại chính bản thân mình." Lâm Tinh Hào chưa bao giờ nghĩ việc giúp Thẩm Giai Liên tỏ tình lại làm cho cuộc sống của mình thay đổi nghiêng trời lệch đất, cũng làm cho cô có thể nhìn thấy rõ ràng người bên cạnh mình, "Từ khi mà cô đoạt được Cao Minh Tông từ bên cạnh tôi đi, tôi không còn ý nghĩ muốn anh ta trở lại bên cạnh mình nữa. Bởi vì anh ta là một người không trung thành trong tình yêu, việc nhẹ dạ cả tin vào những lời đồn đại của người khác tôi cũng không thấy hiếm lạ nữa, bởi vì anh ta không xứng đi cùng tôi trong cuộc sống còn dài này, cho nên đối với tôi anh ta là một người thất bại. Cô muốn ở cùng với anh ta thì tôi sẽ chúc phúc cho hai người, chỉ là không biết hai người sẽ ở chung được bao lâu. Bởi vì anh ta có thê vì cô bà ruồng bỏ sáu năm tình cảm của chúng tôi, thì anh ta cũng sẽ tương tự mà vứt bỏ cô. Đến lúc đó tôi cũng sẽ không có đồng tình với cô, đây chẳng

qua là cô tự làm tự chịu, không liên quan tới người khác.”

Lâm Tĩnh Hào sẽ không để Thẩm Giai Liên khinh dễ một lần nữa, cô không phải là người thứ ba, nên cô sẽ không gánh trên lưng tội danh này, tự đứng đi chịu đựng những chỉ trích của người khác. Cô muốn mình đứng thẳng tắp, chân chính nói cho người khác biết Thẩm Giai Liên mới chính là người thứ ba.

“Lâm Tĩnh Hào, làm sao cô có thể nói bậy như thế được, muốn bẩn danh dự của tôi? Rõ ràng người vứt bỏ tình cảm của cô và Minh Tông chính là cô. Nếu không phải cô làm chuyện xấu bị tôi bắt gặp, thì có thể Minh Tông vĩnh viễn chẳng biết cái gì. Tôi không chịu được việc anh ấy phải chịu đựng sự đau khổ này nên mới nói sự thật với anh ấy, tôi làm như vậy là có lỗi sao?” Gương mặt của Thẩm Giai Liên khi nói xong đầy uất ức, trong mắt tràn đầy nước mắt.

Hai cánh tay của cô ta kéo thật chặt cánh tay của Cao Minh Tông, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ngược lên nhìn Cao Minh Tông đang đứng bên cạnh: “Minh Tông, anh nói xem em nói có đúng không?”

“Giai Giai, là anh làm cho em chịu uất ức rồi.” Cao Minh Tông thấy Thẩm Giai Liên bị uất ức như thế, trông lòng lại đầy tự trách, ngược lại đối mặt với Lâm Tĩnh Hào, “Lâm Tĩnh Hào, là cô cùng Cố Hạo Thần có quan hệ không rõ ràng, làm ra chuyện không biết xấu hổ nên tôi mới chia tay với cô, cô không cần nói Giai Giai thành đề tiện như cô! Tôi nói cho cô biết, Cố Hạo Thần cũng chỉ là hàm muốn đồ mới mẻ, chỉ vui đùa với cô một chút thôi, nếu như cô coi đó là thật, thì chỉ có một con đường chết mà thôi. Còn nữa, mặc kệ cô xuất hiện ở chỗ này với mục đích là gì, thì tôi cũng chỉ muốn nói giữa chúng ta là không thể nào. Về sau cô không cần xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa, để cho chúng tôi có một cuộc sống yên tĩnh.”

Vốn chỉ là người xem qua đường đối với bọn họ hai người ai cũng cho là mình đúng không thể nhìn ra ai thật ai giả, nhưng vừa nghe đến ba chữ “Cố Hạo Thần” thì tất cả người xem đều nhón nháo, bởi vì Cố Hạo Thần là người trong mộng của tất cả các nhân viên nữ, không thể cho người khác nhúng chàm được. Cộng thêm bọn họ đều là nhân viên của tập đoàn Trí Mỹ, vốn đều là đồng nghiệp của Thẩm Giai Liên cùng với Cao Minh Tông, với lý do như vậy, tự nhiên bọn họ sẽ đứng về phía Thẩm Giai Liên cùng với Cao Minh Tông để đối phó với người ngoài rồi.

Vốn là Thẩm Giai Liên cố ý nói đến Cố Hạo Thần, chính là muốn tập hợp tất cả mọi người để đẩy Lâm Tĩnh Hào về tình cảnh tứ cố vô thân.

“Cái gì? Cô ta lại có thể hôn môi với Cố tổng giám?” Quả nhiên là có người hét to, “Tại sao cô ta có thể không biết xấu hổ như vậy, lại dám quyến rũ Tổng giám của chúng ta?”

“Đúng vậy.” Có người phụ họa, mang theo vẻ tức giận, “Vừa nhìn gương mặt kia cũng biết đó là hồ ly tinh rồi. Nhất định là cô ta chen vào giữa qua hệ của Thẩm tổ trưởng cùng Cao tổ trưởng, nghe nói bọn họ sẽ kết hôn.”

“Có vài người phụ nữ vừa có thủ đoạn vừa có tâm kế, nếu không sao có thể thay thế được Ngô tổ trưởng để đến công ty chúng ta để thảo luận.”

“Phá hỏng tình cảm cùng hôn nhân của người khác, không biết sao còn có mặt mũi mà đứng đây, nếu đổi lại là tôi thì tôi nhất định sẽ che mặt mà chạy đi.”

“Sao cô còn không hiểu à? Mau rút đi, không được làm dơ bẩn chỗ ngồi của chúng tôi.”

“Rút đi, không biết xấu hổ à? Còn vọng tưởng leo lên Tổng giám của chúng tôi.”

“Rút.....”

Lâm Tĩnh Hào nghe mọi người trách cứ cô như vậy, thấy vô số gương mặt mang theo vẻ chán ghét, trong lòng cảm thấy uất ức cùng nhục nhã, giọng nói vẫn như cũ phù nhận: “Tôi chưa từng làm.”

Nhưng âm thanh đuổi Lâm Tĩnh Hào càng ngày càng lớn, căn bản là họ không có nghe cô nói.

Lúc này của thang máy A mở ra, dừng lại ở chỗ mọi người đang dồn ép Lâm Tĩnh Hào, mở ra là một người làm cho lòng người khác rung động. Trong thang máy là một người đàn ông mặt lạnh, đôi mắt nhanh chóng quét qua mọi người: “Không cần làm việc sao? Trí Mỹ sẽ không nuôi những người rảnh rỗi!”

Những người này lục tục rời đi, người đàn ông đi về phía Lâm Tĩnh Hào: “Là tiểu thư Lâm Tĩnh Hào sao? Tôi là Triệu Duệ thư ký của Tiểu tổng, Tiểu tổng đang đợi ở trên lầu, xin mời đi theo tôi.”

Lâm Tĩnh Hào gật đầu một cái, cảm xúc bị thương đang dần dần tràn ra trong lòng cô. Cô đã cố gắng quên đi nỗi đau này, cố gắng tránh né không gặp mặt bọn họ, nhưng vì sao mỗi lần gặp mặt Thẩm Giai Liên đều như vậy chứ, đều là người muốn gây sự, làm cho cô cảm thấy đầy nhục nhã cùng khó chịu chứ?

Lâm Tĩnh Hào bước một bước, lại quay đầu lại một cái, nụ cười hờ hê giống như một người chiến thắng của Thẩm Giai Liên làm cho mắt cô thật là đau. Cô hít một hơi thật sâu, khẽ mỉm cười với Triệu Duệ: “Thư ký Triệu, chờ tôi một phút được không?”

Mặc dù Triệu Duệ không biết Lâm Tĩnh Hào muốn làm cái gì, nhưng vẫn như cũ gật đầu một cái. Bởi vì tổng giám đốc đã giao phó, đối với Lâm Tĩnh Hào nhất định phải chu đáo cùng khách khí một chút.

Lâm Tĩnh Hào quay người đi về phía Thẩm Giai Liên, đôi môi mềm mại đỏ tươi giương lên một nụ cười đầy thích thú, đau thương vừa mới trải qua, nhất thời như một đóa hoa mùa xuân mới nở, xinh đẹp khác thường. Thẩm Giai Liên thấy vậy thì có chút khó chịu.

Lâm Tĩnh Hào đứng lại trước mặt Thẩm Giai Liên, đôi mắt sáng rực rỡ, cô nghiêng người về phía trước, nói nhỏ ở bên tai Thẩm Giai Liên: “Nếu như cô đã cảm thấy tôi cướp đi Cố Hạo Thần, thì tôi thật muốn làm như vậy. Tôi sẽ thay cô ở chung với anh ấy thật tốt, hưởng thụ tình yêu của anh ấy. Thẩm Giai Liên, đây là cô bức bách tôi đấy, cho nên nếu đau, thì cô tự mình chịu lấy, bởi vì cô đáng đời như vậy!”

Thẩm Giai Liên cảm thấy như có một cơn gió lạnh thổi đến sống lưng, sau đó lan đến tất cả mọi nơi. Từng chút của Lâm Tĩnh Hào đều làm cho các tế bào cô ta nhói đau. Cô ta làm nhiều như vậy, vẫn không được ở bên cạnh người mình yêu, mà lại phải trở mặt nhìn người cô ta hận nhất cùng người cô ta thích nhất ở cạnh bên nhau!”

Không, cô ta tuyệt đối sẽ không để cho Lâm Tĩnh Hào được như ý, tuyệt đối! Thẩm Giai Liên nắm chặt bàn tay, như bóp chặt trái tim.

Tâm tình Lâm Tĩnh Hào chuyển biến tốt đẹp, thu hồi lại nụ cười trên mặt, đổi lại là một vẻ mặt lạnh lùng bình thản. Ở nơi này từ khi bắt đầu, cô phải phản kích lại, cô ta muốn cô không được dễ chịu, như vậy thì cùng nhau khó chịu đi, xem một chút ai sẽ là người đau hơn.

“Giai giai, em làm sao vậy? Cô ta đã nói gì với em?” Cao Minh Tông thấy sắc mặt cô ta lạnh lẽo, thì quan tâm nói.

“Không có..... Không có việc gì.” Thẩm Giai Liên cảm thấy Lâm Tĩnh Hào đâm lên người cô ta một dao, đâm thật là đau.

Ở dưới sự chỉ dẫn của Triệu Duệ Lâm Tĩnh Hào đi đến phòng làm việc của Tiêu Văn Đào, đẩy cửa ra thì nhìn thấy Cố Hạo Thần đang ngồi trên ghế sofa được làm bằng da thật, tra xuân Long Tinh thượng hạng, không khí trong phòng có mùi thơm ngát như có như không, quanh quẩn mãi không tan, làm cho người ta cảm thấy dự vị còn đọng lại.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” Lâm Tĩnh Hào cảm thấy thật kỳ lạ, anh là tổng giám đốc không phải là tổng giám đốc, người ngồi ở chỗ này phải là Tiêu Văn Đào mới đúng chứ.

“Lấy việc công làm việc tư, chính là muốn nhìn em một chút.” Anh nói rất thẳng thắn, ánh mắt dịu dàng cũng theo đó rơi trên người của cô.

“Hôm nay em tới đây là để bàn công việc. Anh đừng có công tư bất phân như vậy.” Mặc dù ngoài miệng cô nói như vậy, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng của anh thì lại cảm thấy rất ấm áp, những uất ức phải chịu do Thẩm Giai Liên gây ra biến mất không thấy gì nữa.

“Văn Đào giao chuyện này cho anh toàn quyền xử lý.” Ngón tay thon dài của Cố Hạo Thần dừng lại ở miệng chiếc chén sứ thanh hoa cao cấp nhẹ nhàng vuốt ve, “Đến đây đi, nói việc công trước sau đó lại nói chuyện riêng.”

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chúng ta thử một chút đi

Editor: tu tai

Cố Hạo Thần một vẻ nhân nhả cùng ưu nhã, mỗi một cái động tác đều tùy tính như vậy, nhưng lại gây cho Lâm Tĩnh Hào áp lực rất lớn. Cô cau mày, cẩn thận nhìn chăm chăm Cố Hạo Thần từ trên xuống dưới, lại tìm không ra một chút nào không thích hợp.

"Chuyện riêng? Đúng lúc em cũng có một chút chuyện riêng muốn nói chuyện với anh." Lâm Tĩnh Hào ôm tập văn kiện đi về phía anh, đứng lại ở trước mặt anh.

"Trùng hợp như thế? Em nói đây có tính là chúng ta tâm ý tương thông hay không?" Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, kim loại lạnh lẽo sáng bóng đâm vào con ngươi trong suốt của cô, "Trước tiên chúng ta nói việc công hôm nay đã. Bắt đầu đi."

Trên mặt anh treo nụ cười, nhưng phía sau nụ cười ấy làm cho cô cảm thấy sự nghiêm túc nghiêm chỉnh. Điều này làm cho Lâm Tĩnh Hào lập tức trấn định tâm trạng rối loạn của mình xuống nói chuyện công việc với anh.

"Tốt." Lâm Tĩnh Hào gật đầu, sau đó ngồi vào chỗ của mình đối diện với anh, đặt tài liệu xuống trước mặt anh: "Anh xem tập văn kiện này một chút, chỗ nào không rõ em có thể giải thích với anh."

"Được." Anh rót một ly trà cho cô, sau đó cầm tập văn kiện lên, ánh mắt lạnh lùng sắc bén quét qua chữ viết phía trên, thỉnh thoảng sẽ nhíu mày rậm lên, thỉnh thoảng sẽ bung trà nhấp nhẹ. Nhìn dáng vẻ lạnh lùng của anh lúc làm việc, Lâm Tĩnh Hào cảm thấy không khí chung quanh đều an tĩnh mà tốt đẹp.

Loại thời gian mộng ảo này giống như là nhân nhả uống trà chiều dưới ánh mặt trời, trong không khí nổi trôi mùi hoa son chi nhân nhạt, thấm nhuần tim gan. Mà anh không phải đang nhìn tài liệu mà đang phẩm học một quyển sách hay, Thư Hương lượn lờ, mà cô đang thưởng thức anh, anh chính là một quyển sách trước mặt cô, cô đang tỉ mỉ phẩm học.

Cô nhìn anh, trên mặt không khỏi mỉm cười lơ lửng. Xinh đẹp như hoa tươi.

Chỉ có 5 trang tài liệu, Cố Hạo Thần lại xem mấy một giờ. Sau khi xem xong anh đặt tập văn kiện lên mặt bàn thủy tinh: "Đi thôi, ăn cơm trưa."

"Anh còn chưa cho em câu trả lời chính xác về tập văn kiện này đâu? Trở về em phải báo cáo thế nào?" Lâm Tĩnh Hảo thật không nghĩ đến anh sẽ trực tiếp nhảy đến chuyện ăn cơm, không có kết quả cô làm gì có tâm tình ăn cơm.

"Lúc ăn cơm anh sẽ nói kết quả cho em biết." Cố Hạo Thần đứng dậy khỏi ghế, dáng người cao ngất tuấn tú, quần dài màu đen bao bọc đôi chân thon dài rắn chắc hoàn mỹ của anh.

Anh liền dẫn đầu bước đi về phía hai cánh cửa chính phong cách Châu Âu tinh xảo, Lâm Tĩnh Hảo tiến lên trước chặn đường đi của anh, hơi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Cố Hạo Thần, đừng nói với em là anh cố ý dùng phương pháp này để lưu em lại cùng ăn cơm trưa với anh đấy?"

Năm trang giấy mà phải xem cả một giờ, vừa xem xong đúng lúc đến giờ tan làm. Làm như vậy thật quá rõ ràng rồi, làm cho mục đích của anh hoàn toàn lộ ra trước mặt cô, cô mới kết luận như vậy, mới dám chất vấn anh.

Cố Hạo Thần nhìn chằm chằm dung nhan thanh lệ của cô, trên môi mòng gọi lên nụ cười, đáy mắt cũng lộ ra vẻ tán thưởng đối với cô: "Em nói đúng rồi. Anh cố ý."

Hình như anh không hề tức giận vì ý nghĩ của mình bị cô xem thấy, hơn nữa còn thật vui mừng.

"Vậy em có đi hay là không?" Cố Hạo Thần hỏi ngược lại cô, vút vấn đề khó khăn vào trong tay cô.

"Cố Hạo Thần, anh quá âm hiểm!" Cuối cùng Lâm Tĩnh Hảo cũng hiểu rõ trong lúc vô tình cô đã lọt vào trong cạm bẫy của anh, mà anh vẫn nắm giữ quyền chủ động. Ánh mắt sáng ngời của Lâm Tĩnh Hảo theo dõi nụ cười ôn hòa của anh, "Anh thật là một đại gian thương không hơn không kém! Một con sói xám đội lốt cừu!"

"Anh là Hôi Thái Lang, vậy thì em chính là Hồng Thái Lang của anh." Cố Hạo Thần rất tự nhiên dắt tay cô, lôi kéo cô đi ra.

Lâm Tĩnh Hảo lại dùng chân trụ lại, lôi kéo anh không ra khỏi cửa: "Anh là Hồng Thái Lang của ai chứ? Cố Hạo Thần, anh buông tay! Ở trong công ty anh phải chú ý hình tượng của mình hơn em chứ!"

Nếu anh dắt tay cô đi ra ngoài, như vậy cô lại bị tất cả nữ nhân viên ái mộ anh trong tập đoàn Trí Mỹ cho vây xoắn. Cô thật không nghĩ chịu thêm áp lực như vậy nữa.

"Đừng sợ, có anh ở đây." Ánh mắt sắc bén của Cố Hạo Thần lại nhìn thấu suy nghĩ của cô một lần nữa, cô khẽ mím môi, "Anh đã biết chuyện xảy ra ở đại sảnh rồi. Thật ra thì em có nghĩ tới hay không, chỉ có em quang minh chính đại làm bạn gái của anh, thì tự nhiên họ sẽ không hủy danh dự của em nữa. Hơn nữa trọng điểm là anh theo đuổi em trước mà, không phải sao?"

Lâm Tĩnh Hảo kéo môi cười cười, thì ra anh đều biết, hơn nữa anh nói có một chút giống với suy nghĩ của cô: "Cố Hạo Thần, như vậy thật sự được chứ?"

"Cái gì được không? Vừa lại thật sự là được không?" Cố Hạo Thần đến gần cô, tay vẫn nắm lấy tay cô, chưa từng buông ra, giống như đời này kiếp này dù trong mưa gió anh đều sẽ không buông ra, để cho cô có đầy đủ cảm giác an toàn.

"Em..... Chúng ta ở chung một chỗ....." Cô có chút phun ra nuốt vào.

Cô thật phải bước vào một cuộc tình khác nhanh như vậy sao? Cô sợ mình không có dũng khí đối mặt với cuộc tình này. Sợ lại một lần nữa không nắm bắt được hạnh phúc. Có chút đau đớn cô không muốn phải chịu đựng một lần nữa.

"Tĩnh Hảo, đơn thuần hưởng thụ tình yêu anh trao em, thật không cần cố kỵ quá nhiều." Cố Hạo Thần cho cô một nụ cười khích lệ, nắm lấy tay cô lên, đưa đến trước mặt của mình, cúi đầu, khẽ hôn, lại chờ đầy tình cảm nồng nàn, kiên trì cùng thâm ý năm năm qua, "Thẩm Giai Liên và Cao Minh Tông ở bên nhau, chúng ta không thay đổi được, nhưng em có thể cố gắng sáng lập hạnh phúc thuộc về chính em, chúng ta không thể dùng tội lỗi của người khác tới trừng phạt bản thân không phải sao? Như vậy không đáng giá."

Lâm Tĩnh Hảo nhớ đến mấy lời cô tuyên chiến với Thẩm Giai Liên trong đại sảnh của Trí Mỹ mấy ngày trước cũng có chút nhức đầu. Có phải cô quá không lý trí hay không? Nói như vậy. Cô không biết mình là từ dạng gì tâm tình hoặc là mục đích mà nói ra được. Chẳng lẽ cô cũng muốn lợi dụng Cố Hạo Thần để trả thù Thẩm Giai Liên sao? Hay là thật sự muốn cố gắng sáng lập hạnh phúc thuộc về mình đây?

"Anh biết rõ muốn em nhảy ra bước đầu tiên rất khó." Cố Hạo Thần nắm tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng nắm lại, để cho cô buông lỏng, "Anh sẽ không miễn cưỡng em. Nhưng cơm trưa vẫn phải ăn, đi thôi."

Lâm Tĩnh Hảo lại không buông tay anh ra, Cố Hạo Thần nhìn tay cô vẫn trong tay mình như cũ, khẽ mỉm cười: "Có lời cứ nói. Anh nghe."

"Em..... Chúng ta thử một chút đi." Giọng nói của cô rất mềm rất nhẹ, giống như lông vũ bay xuống.

Cô nói ra lời này ngay cả bản thân cũng thấy kinh ngạc, đây là cô đã tiếp nhận anh từ trong tiềm thức rồi sao? Cô biết mình đã không cách nào cự tuyệt tình cảm cùng nhiệt tình của anh nữa. Cô muốn có một bà vai có thể dựa vào ở nơi thành phố xa lạ này, như vậy cô mới không phải cô đơn một người.

Mà nghe vào trong lỗ tai Cố Hạo Thần, mỗi một từ đều có sức mạnh như vậy. Anh vẫn cười, nhưng sâu trong đáy mắt đang kích động, màu mắt sâu ám như đêm.

"Tình Hảo." Cố Hạo Thần giống như nhận lấy sự cổ vũ rất lớn, trái tim bởi vì bất ngờ được câu trả lời chắc chắn mà nhảy loạn một cái.

"Nhưng cái này cần chờ hai ngày mới được." Lâm Tình Hảo tiếp nhận nói, giải thích một phen, "Ngày mai ba mẹ em sẽ đến thăm em, chuyện em và Cao Minh Tông chia tay bọn họ còn không biết. Chờ sau khi em xử lý tốt chuyện này rồi lại nói, được không?"

"Cha mẹ em muốn tới? Vậy anh phải nịnh bợ nhạc phụ nhạc mẫu tương lai thật tốt mới được." Cố Hạo Thần cũng kinh ngạc trong chốc lát, sau đó vui mừng nhường mấy, đây là một cơ hội tốt, khiến cha mẹ Lâm Tình Hảo tiếp nhận mình.

"Lúc này anh cũng đừng tới thêm phiền." Lâm Tình Hảo lại nóng nảy, "Tự em có thể xử lý tốt."

"Không thêm phiền, tuyệt đối không thêm phiền." Cố Hạo Thần giơ tay chào theo kiểu nhà binh nói lời cam đoan. Nhưng trong lòng cũng đang tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Anh hy vọng là một vạn năm

Cố Hạo Thần đưa Lâm Tình Hảo đi bằng thang máy xuống tầng bãi đỗ xe ngầm, sau đó lái xe chạy thẳng tới nhà hàng Cảnh Trân, không bị những người khác phát hiện. Lâm Tình Hảo cũng thả lỏng tâm tình, không còn khẩn trương như trước nữa.

Khi Cố Hạo Thần cùng Lâm Tình Hảo xuất hiện ở nhà hàng Cảnh Trân, phục vụ rất nhiệt tình đi lên tiếp đãi: "Cố tiên sinh, chỗ ngài đặt trước đã chuẩn bị xong, xin mời."

Lâm Tình Hảo liếc Cố Hạo Thần đang ở bên cạnh một cái, anh là khách quen ở nơi này, còn có thể trong giờ cao điểm mà có thể ăn cơm được ở nơi này, thì thật không đơn giản. Tại sao ở thời điểm đi học lại không có ai biết được thân phận của anh vậy, giấu diếm sâu như vậy, rất phù hợp với cái tính như con sói đuôi dài của anh.

Cố Hạo Thần cùng Lâm Tình Hảo ở dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ đến vị trí có tầm nhìn tốt nhất, bồn cây xanh xung bàn nhìn thấy rất là vui mắt, cũng rất tốt để che đi vị trí của bọn họ, giống như một không gian riêng biệt, nhưng lại không bị cách ly hoàn toàn. (lee=qiuy=donod(T_T))

Bọn họ gọi tất cả các món mình thích ăn, trong thời gian đợi, Lâm Tình Hảo uống một ngụm nước: "Cố Hạo Thần, hiện tại anh có thể nói về chuyện hợp đồng chứ? Có vấn đề gì không?"

Cố Hạo Thần mỉm cười tựa lưng vào ghế, chế giễu nói: "Xem ra việc cùng anh đi ăn cơm còn không quan trọng bằng công việc."

"Anh để cho em biết rõ tất cả nguyên nhân, em mới có tâm tình tốt để đi ăn cơm cùng anh, đây không phải em đều vì sức khỏe của mình sao." Lâm Tình Hảo cũng nhướn mày cười một tiếng, cầm ly nước cười đặc biệt trong trêu.

"....." Cố Hạo Thần lại tự nhiên rời ánh mắt đi chỗ khác, làm bộ như không có nghe thấy cầm ly nước khẽ nhấp một ngụm.

"Cố Hạo Thần, anh đừng có giả bộ khó chịu." Lâm Tình Hảo nhướn mày một cái đầy dí dỏm với anh, rất xem thường loại người có hành động trốn tránh như anh, "Không, vốn dĩ là anh đã khó chịu."

Đây là tổng kết nhiều năm của cô. Nếu không làm sao cô có thể thương anh nhanh như vậy, không muốn anh phải cau mày nên lại làm cho chính bản thân mình rơi vào một đoạn tình cảm mới. Cô cảm giác mình đã điên thật rồi, nên mới có thể bị hút vào ánh mắt làm say lòng người kia, không tự chủ nói tới nói lui một câu nói thừa.

"Anh chỉ khó chịu với em thôi." Cố Hạo Thần tuyệt đối không có lúng túng, cười khê mà chống đỡ.

"....." Lâm Tình Hảo nhướn mày, le lưỡi một cái, lộ ra nét đặc biệt nhiệt tình của một thiếu nữ đáng yêu.

Lúc này món ăn mới được đưa lên, Cố Hạo Thần đeo bao tay linon cầm một con tôm có trứng, cẩn thận lột vỏ tôm, lại để thịt tôm vào trong bát của Lâm Tình Hảo: "Em đích thân làm, dĩ nhiên chuyện này phải qua rồi." (lee=qiuy=donod(T_T))

"Lắm mồm vừa thôi." Lâm Tình Hảo thật không muốn nói nhiều về cái đề tài này ở đây, cúi đầu ăn cơm, lúc này bụng đúng là đã rất đói.

Lâm Tình Hảo gấp các loại đồ ăn, từng miếng một bỏ vào trong miệng, đồ ăn đặc biệt ngon, lặp lại từng chút một, sau đó rất hài lòng nở nụ cười, đôi mắt sáng rực rỡ, bộ dáng xinh đẹp động lòng người.

Cố Hạo Thần cầm một chén mực một chén canh, để nhẹ xuống trước mặt cô: "Ăn chậm một chút, uống chút canh đi."

“Ừ.” Lâm Tĩnh Hào gật đầu một cái, lại phát hiện hình như anh không có gấp đồ ăn để mình ăn, “Tại sao anh không có ăn?”

“Anh chỉ muốn nhìn em ăn.” Anh cảm thấy nhìn cô ăn cơm cũng là một sự hưởng thụ, về sau nếu như có thể ngày nào cũng thấy thì ảm áp biết bao.

“Nhìn em ăn cơm thì anh có thể no được sao?” Lâm Tĩnh Hào bắt đầu đi lắc đầu, sau đó gấp cho anh một chút rau để vào trong bát của anh: “Ăn nhiều rau cho tốt.”

“Em chưa từng nghe qua câu có tình thì uống nước cũng no bụng sao? Chính là nói anh bây giờ.” Anh giờ ly nước lên, sau đó nhấp một ngụm nước, “Chỉ là nếu đó là món em gấp thì anh nhất định phải ăn, nếu không chính là lãng phí tâm ý của em.”

Bữa trưa ngày hôm nay là bữa ăn ảm áp nhất trong lòng Cố Hạo Thần, cảm giác thật là ngon miệng, lúc này người gấp chuyện tốt thì tinh thần càng thoải mái.

Ăn bữa trưa xong Cố Hạo Thần đưa Lâm Tĩnh Hào về công ty thiết kế áo cưới Hoàn Mỹ, Lâm Tĩnh Hào tháo dây an toàn sau đó nói: “Vậy em đi trước đây.”

“Ừ.” Cố Hạo Thần mỉm cười gật đầu, lúc Lâm Tĩnh Hào đưa tay để mở cửa xe Cố Hạo Thần mới nhớ đến một việc: “Em quên tài liệu.”

“Cám ơn.” Lâm Tĩnh Hào cảm ơn anh đã nhắc nhở, nếu không lúc trở về không thể báo cáo cho tốt được.

Lúc cô đưa tay lấy tài liệu trong tay Cố Hạo Thần thì trong đáy mắt thâm trầm của anh thoáng qua một tia sáng giao hoạt như hồ ly, nhân cơ hội này cầm lấy tay của cô lôi cô về phía mình sau đó ôm cô vào trong ngực, một tay khác thì thuận tiện đặt lên vòng eo của cô, hôn một nụ hôn ở khóe miệng mềm mại của cô, đầu lưỡi càn rỡ lướt qua bờ môi hoàn hảo của cô.

Đợi đến lúc Lâm Tĩnh Hào thoát ra khỏi ngực của anh thì đã thở hồng hộc rồi, đôi môi bị anh giày vò qua trở lên xinh đẹp đã nhiều hơn một phần ướt át cùng sáng bóng, nhìn giống như trái lựu đỏ rất mê người: “Cố Hạo Thần, anh là tên lưu manh.”

“Anh chỉ muốn giờ trò lưu manh với một mình em thôi, nếu như muốn thêm một kỳ hạn, vậy thì anh hy vọng kỳ hạn này là một vạn năm.” Như lời kịch trong một kiệt tác, lời này lại được thổ lộ từ đôi môi gọi cảm của Cố Hạo Thần, nên lại càng nhiều thêm một phần tình cảm, khiến cho Lâm Tĩnh Hào muốn tức giận, cũng tức giận không nổi.

Một vạn năm, xa xôi biết bao nhiêu.....

Lâm Tĩnh Hào giống như nhìn thấy được sự sâu xa trong ánh mắt của anh đã có từ rất lâu rồi, cô vừa mỉm cười, tâm tình rất vui vẻ cầm lấy tài liệu từ trong xe ra, vẫy tay chào tạm biệt anh. Lâm Tĩnh Hào vừa về tới phòng làm việc, Đường Hi liền hỏi cô đây quan tâm: “Chuyện làm xong chưa?”

“Giải quyết xong.” Lâm Tĩnh Hào vui vẻ giơ tập tài liệu trong tay lên, đây coi như là cô lại thiếu Cố Hạo Thần thêm một lần nữa. Cô thiếu anh ngày càng nhiều, thật sự không biết nên phải trả như thế nào, chẳng lẽ thật sự phải lấy thân báo đáp mới được? Cô khẽ cau mày, lại nhìn thấy ánh mắt rất cô quái của Đường Hi: “Cậu làm gì mà nhìn mình chằm chằm vậy?”

“Tĩnh Hào, miệng của cậu hình như có chút sưng đỏ, làm sao vậy?” Đường Hi muốn đi lại gần để xem một chút, muốn xem cho rõ ràng hơn.

Lâm Tĩnh Hào sợ đến mức lùi về sau một bước, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh: “Thật..... Thật sao? Chắc là bị chó cắn rồi!”

Cố Hạo Thần đáng chết, nhất định phải dây dưa như vậy sao, làm cho cô mắt mặt chết mắt! (lee=quiys=donod(T_T))

“Là chó cắn sao?” Đường Hi không hiểu hỏi lại, “Chó cắn như thế nào?”

“Tiểu Hi, mình đi toilet đã.....” Lâm Tĩnh Hào xấu hổ chạy trốn chết, vừa chạy vừa hung hăng trừ eo Cố Hạo Thần ở trong lòng.

Mà lúc này Cố Hạo Thần đang lái xe lại liên tục hắt hơi mấy cái, cảm thấy sống lưng lạnh lẽo. Cố Hạo Thần cau mày gọi một cuộc điện thoại: “Giúp tôi tra hoàn cảnh của cha mẹ Lâm Tĩnh Hào, quan trọng nhất là hình.... Càng nhanh càng tốt.”

Anh phải biết người biết ta, thì mới có thể hoàn toàn đánh đổ được lòng phòng bị của Lâm Tĩnh Hào, để cho cô hoàn toàn xóa bỏ được ám ảnh trước đây, làm cho cô hưởng thụ tình yêu của anh dưới ánh mặt trời.

Cố Hạo Thần vừa mới cúp điện thoại, thì lại có một cuộc điện thoại gọi tới, vừa nhìn đã biết là mẹ của anh Trịnh Tú Oánh gọi tới. Anh nhận: “Mẹ, mẹ gọi con có chuyện gì không?”

“Đương nhiên là có chuyện rồi.” Giọng điệu của Trịnh Tú Oánh rất lạnh lùng, mang theo sự nghiêm túc: “Hôm nay con trở về Bắc Kinh ngay lập tức. Ngày mai có một bữa tiệc rất quan trọng, con nhất định phải có mặt.”

Bữa tiệc? Không phải là một Hồng Môn Yến xem mắt sao? Kể từ khi anh đi Mỹ, mẹ anh cứ ba ngày lại gọi một cuộc điện thoại, tuần nào cũng yêu cầu anh về nước, vì để xem mắt. Dù sao chỉ cần về Bắc Kinh một ngày thì đều có một bữa tiệc khác nhau, ăn cùng với anh cũng chỉ có một cô gái, nhưng cũng không thể vào được mắt anh. Trong mắt của anh trong lòng của anh chỉ tràn đầy hình ảnh của Lâm Tĩnh Hào.

“Mẹ, con có công việc của con, con phải tuân thủ quy định của công ty. Con là người quản lý, con phải là người làm gương.” Cố Hạo Thần nhắc nhở mẹ

mình, nhưng anh vẫn có một vạn điều không muốn trở về.

“A Thần, nói đến công việc mẹ có điều muốn nói.” Trịnh Tú Oánh càng thêm tức giận nói thẳng, “Con từ nước Mỹ trở về ngay cả nhà cũng không có về, lại trực tiếp đi Hải Thành vào làm ở công ty Trí Mỹ, từng hành động của con người làm mẹ đây đều phải xem từ trên TV thì mới biết được. Con còn coi ta là mẹ hay sao? Bắc Kinh tốt như vậy thì không cần, công ty của gia tộc cũng không có tiếp nhận, con lại đi là của người khác? Mẹ cho con biết, mẹ không cho phép con làm công việc này!”

“Mẹ, con đã lớn rồi, con muốn được tự do.” Cố Hạo Thần cảm thấy mệt mỏi quá rồi, “Nhà họ Cố đã có Tử Húc là đủ rồi.”

“Mẹ biết con đi Hải Thành nhất định là có người con không muốn xa rồi.” Trịnh Tú Oánh rất khôn khéo, cũng hiểu rõ tính tình con trai của mình, “Chẳng qua là mẹ muốn nói cho con biết, người con thích chưa chắc mẹ đã đồng ý. Vợ của con nhất định phải được mẹ chấp nhận, còn những người khác đừng có mơ tưởng bước được chân qua cửa của nhà họ Cố. A Thần, không cần khẳng khái một mực như vậy. Còn nữa, nếu như con không có thời gian trở về thì mẹ sẽ đi gặp con. Xem một chút rốt cuộc là con đã bị người nào mê hoặc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Làm như vậy là ngài không đúng

Editor: Trà sữa trà xanh

Giọng nói của Trịnh Tú Doanh giống như băng tuyết tháng mười hai lạnh lùng thấu người, như sương lạnh sít sao bao vây, chỉ cần một cái hô hấp, trong phổi liền chứa đầy mảnh băng vụn, một động tác rất nhỏ thôi cũng khiến trái tim đau nhói.

"Mẹ, xin mẹ hãy đợi ở Bắc Kinh, được không? Chuyện của con tự con sẽ xử lý." Mây kiếm đen nhánh của Cố Hạo Thần nhíu lại thật chặt, trong giọng điệu tôn kính bí mật kèm theo lạnh lùng, anh sẽ không để mẹ muốn làm gì thì làm, tuyệt đối sẽ không giống như Tiểu Di mất đi người mình yêu nhất, "Con sẽ quay trở về."

"Khi nào thì trở về, con phải biết sự kiên nhẫn của mẹ không nhiều." Hiện tại Trịnh Tú Doanh đang ngồi trong hoa viên biệt thự, thường thức cà phê, thưởng thức phong cảnh, trong mắt là một mảnh rực rỡ, cũng là lạnh lẽo, "Mẹ đã để mặc con đã nhiều năm như vậy, không thể nào để con làm càn nữa."

"Cuối tuần này trở lại." Cố Hạo Thần suy nghĩ một chút, từ đây đến chủ nhật còn thời gian mấy ngày, có thể nín kéo phút nào thì hay phút đó.

"Quá lâu." Trịnh Tú Doanh nói. Ưu nhã bung tách cà phê thượng hạng đưa đến bên môi khẽ nhấp một cái, trên ngón áp út là chiếc nhẫn Hồng Bảo Thạch cực lớn được làm rất hoàn mỹ tinh xảo, góc cạnh phát ra ánh sáng chói mắt nhưng lạnh lẽo, "Bữa tiệc ngày mai, con xem mà làm đi. Được rồi, mẹ còn có chuyện, cứ như vậy đi."

Dứt lời bà liền cúp điện thoại trước, mà Cố Hạo Thần vẫn còn kêu vài tiếng mẹ với màn hình đã tối thu, không nhận được một lời đáp lại nào. Tay cầm tay lái trong nháy mắt nắm chặt, cứng rắn mạnh mẽ dường như muốn bẻ gãy tay lái.

Trịnh Tú Doanh quay đầu nhìn về quần gia Hoàng Bá đứng yên ở một bên, "Giúp tôi đặt vé máy bay tới Hải Thành, sáng sớm ngày mai trước mười một giờ tôi muốn đến Hải Thành."

"Dạ, phu nhân." Hoàng Bá cung kính gật đầu.

Tầm mắt của Trịnh Tú Doanh rơi xuống trên đóa hoa phía xa, ngón tay tinh tế vuốt ve trên tách cà phê bằng sứ bóng láng. Bà biết Cố Hạo Thần sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, cho nên bà phải tự ra tay, dọn dẹp hòn đá cở đại cản trở con trai. Nhưng đó là người như thế nào mà lại khiến con trai mê luyến như thế, một lòng ở lại Hải Thành? Bà hơi tò mò rồi.

Ngày thứ hai Lâm Tĩnh Hào đến phòng làm việc thật sớm bắt đầu công việc trên tay, bởi vì hôm nay cha mẹ muốn tới, cho nên cô xin nghỉ hai giờ, cộng thêm buổi trưa nghỉ ngơi một giờ, thời gian ba tiếng đủ để an bài đầy đủ cho cha mẹ.

Sau đó Đường Hi bước vào ngồi vào trước bàn làm việc, trong tay còn cầm bữa ăn sáng, thấy Lâm Tĩnh Hào bận rộn liền nói: "Xem bộ dáng này của cậu chắc là không ăn sáng rồi, ăn chút đi, cơ thể là tiền vốn làm cách mạng đó."

"Cám ơn Tiểu Hi." Lâm Tĩnh Hào cầm lấy tài liệu, "Để mình hết bận mới ăn được."

"Tĩnh Hào, sao cậu lại làm việc điên cuồng như thế? Không phải hôm nay cô chú đến sao? Không phải cậu nên ăn mặc đẹp đến sân bay đón bọn họ sao, sau đó vui vẻ đi ăn một bữa, dẫn bọn họ đi dạo khắp nơi chứ? Đặc biệt là bờ biển đó." Đường Hi lấy ra trong túi bữa ăn sáng một miếng bánh rán đưa đến khoe miệng Lâm Tĩnh Hào, "Mình dứt cho cậu ăn."

Lâm Tĩnh Hào đành phải há miệng nuốt miếng bánh rán vào, vừa nói: "Đây là việc khẩn cấp, mình phải làm tốt báo cáo kết quả công tác. Nếu mình xin nghỉ một ngày sẽ làm trễ nải rất nhiều hợp đồng cạnh tranh. Mình không thể chậm bước được." Lâm Tĩnh Hào âm thầm hít sâu một hơi, tự tiếp sức cho

chính mình, chuẩn bị chiến tranh cho công việc tương lai.

"Tình Hào, mình khâm phục cậu." Đường Hi giờ ngón tay cái lên với cô, "Nhưng cậu xin nghỉ hai giờ và một ngày khác nhau ở chỗ nào. Cậu vẫn không có tiền thưởng chuyên cần. Đây là đạo lý gì, cậu xin phép nghỉ liền trừ tiền thưởng, cậu làm thêm giờ lại không có thưởng, hơn nữa còn làm thay chị Ngô, cuối cùng cậu vẫn không có lợi ích gì!"

Đường Hi có nhiều oán giận với Ngô Lệ Tinh, gặp phải cấp trên công tư bất phân, không có khí chất thật là xui xẻo. Nhưng cô và Lâm Tĩnh Hào dám giận nhưng không dám nói, dù sao trong tổ này có nhiều người nịnh bợ, cô vô tình nói người khác lại có lòng nghe, cuộc sống của bọn họ sẽ rất thảm.

"Được rồi." Lâm Tĩnh Hào nhìn xung quanh, thật may là người tới không nhiều lắm, "Chúng ta làm tốt chuyện của mình thôi."

Lâm Tĩnh Hào làm việc đến mười giờ, sau đó liền rời khỏi công ty Hoàn Mỹ, thuê xe đến sân bay. Lúc này đường sá thông suốt, không bao lâu liền đến sân bay, cô gửi tin thông báo cho cha mẹ rồi đứng đợi ở cửa chờ.

Mười một giờ lẻ năm phút, Lâm Tĩnh Hào nhìn thấy bóng dáng cha mẹ, họ còn đẩy rất nhiều đồ đạc, vẻ ngoài rất dọa người. Cô đến gần vẫy tay với cha mẹ: "Cha mẹ, con ở đây."

Lúc này một bóng dáng xanh nhạt xông thẳng đến ngực Lâm Tĩnh Hào, câu cổ của cô, ngọt ngào làm nũng nói: "Chị, em rất nhớ chị, gặp lại chị thật tốt."

"Thu Nhi?" Lâm Tĩnh Hào vừa vui mừng vừa bất ngờ, trong điện thoại cha mẹ không nhắc tới sẽ dẫn em gái tới, không phải em gái mới vừa tốt nghiệp sao? Không phải nói là muốn đến Bắc Kinh tìm việc làm sao?

"Chị, chị thật xinh đẹp." Lâm Tĩnh Thu nhìn chị gái xinh đẹp của mình.

"Hôm nay em đã ăn bao nhiêu đường rồi, ngọt chết người." Lâm Tĩnh Hào buồn cười nheo chớp mũi em gái, sau đó đi ra sau lưng Lâm Tĩnh Thu, tiến lên giúp cha mẹ đẩy đồ đạc.

"Không có chuyện gì, ba con đẩy được rồi." Mẹ Lâm- Thu Vân đưa đồ đạc cho cha Lâm Lâm Dân đẩy, rồi vỗ nhẹ tay của Lâm Tĩnh Hào, "Con nói chuyện với mẹ."

Lâm Tĩnh Hào mỉm cười gật đầu, ba người đang nói cười thì không biết Lâm Tĩnh Thu đến chỗ nào mua ly Cola say sưa uống, sau đó còn quay lại nói: "Chị, Hải Thành thật là xinh đẹp, đặc biệt là này bờ biển, dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh sáng..... Em nhất định sẽ đến đó xem....."

"Thu Nhi, cẩn thận --" Ba người Lâm Tĩnh Hào mắt thấy Lâm Tĩnh Thu sắp đụng vào người.

Thế nhưng đã không kịp ngăn cản chuyện sắp sửa xảy ra, Lâm Tĩnh Thu không chỉ đụng vào người ta, cola trong tay còn dội ra ngoài, hắt tới người phía sau, nước coca rơi vào trên tóc một vị phu nhân cao quý ưu nhã, trên mặt, trên y phục đều có vết bẩn, sườn xám trắng nõn bằng sợi tơ bị nhuộm thành vết bẩn màu nâu, nhìn một cái cũng biết bộ sườn xám này đắt đến chừng nào.

Lâm Tĩnh Hào âm thầm kêu một tiếng nguy rồi trong lòng! Từ chất liệu vải đến thiết kế của chiếc sườn xám đó đều là thượng phẩm, có thể bằng mấy tháng tiền lương của cô, có lẽ sẽ nhiều hơn.

Lâm Tĩnh Thu biết mình gây họa liền tiếp nói xin lỗi với vị phu nhân đó: "Thật..... Thật xin lỗi..... Tôi thật sự không phải cố ý, tôi sẽ lau sạch sẽ cho ngài....."

Lâm Tĩnh Thu chỉ cảm thấy vị phu nhân được hai người đàn ông mặc đồ đen này không hề lạnh dễ chịu, trên người tản ra hơi thở lạnh lẽo, khiến người ta chùn bước. Cô nuốt nước miếng, vì khăn trang mà lòng bàn tay đỏ đẫm mồ hôi, cẩn thận tiến lên, lấy khăn giấy ra muốn lau vết bẩn trên mặt và trên người vị phu nhân đó.

Cô còn chưa đến gần, cánh tay của mấy người đàn ông đứng bảo vệ vị phu nhân kia đã vung lên: "Không được vô lễ với phu nhân!" Lời nói vừa dứt liền hắt Lâm Tĩnh Thu đi, khiến cô đột nhiên ngã nhào trên đất đau đến cắn môi.

Lâm Tĩnh Hào vội vàng buông cánh tay Thu Vân ra, vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi Lâm Tĩnh Thu: "Thu Nhi, em không sao chứ?"

Lâm Tĩnh Thu đứng lên, chịu đựng đau đớn trong lòng bàn tay, lắc đầu một cái: "Chị, em không sao. Chỉ là --" Cô nhìn vị phu nhân trước mắt.

"Không có việc gì, có chị ở đây." Lâm Tĩnh Hào dịu dàng vỗ mu bàn tay Lâm Tĩnh Thu, an ủi cô.

Thu Vân tiến lên đỡ Lâm Tĩnh Thu, cẩn thận kiểm tra, vị phu nhân kia xoay người quay đi, căn bản không để ý tới Lâm Tĩnh Thu có bị thương không.

"Mẹ, đau quá....." Thu Vân kiểm tra mới phát hiện cổ tay Lâm Tĩnh Thu bị thương, "Đứa nhỏ ngốc, bị thương cũng không nói, có cha mẹ ở đây, còn chị của con nữa, con sợ cái gì!"

"Phu nhân, xin dừng bước!" Lâm Tĩnh Hào hít một hơi thật sâu, không sợ hãi khí chất lạnh lẽo trên người vị phu nhân d[đ]lqđ, "Phu nhân, em gái của tôi vô tâm, hơn nữa em ấy đã nói xin lỗi với ngài rồi, tại sao ngài còn cho người đã thương em ấy. Phu nhân, làm như vậy là ngài không đúng!"

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43-1: Anh thật thích em sao (1)

Đôi mắt với người phụ nữ trung niên cao quý có hơi thờ lạnh lẽo mang theo sự xa cách, Lâm Tĩnh Hảo còn có thể bình tĩnh để chất vấn lại, không thể không nói nội tâm của cô thực sự rất mạnh mẽ, so với sự khéo léo cùng đơn thuần của vẻ bề ngoài của cô ấy mà nói, cô là người cần được người khác bảo vệ mới phải. Nhưng cô lại là người đứng ra bảo vệ em gái của mình.

Người phụ nữ trung niên cao quý này chính là Trịnh Tú Oánh - mẹ của Cố Hạo Thần, tới đây dĩ nhiên là vì con trai của mình. Bà ấy căn bản không để ý tới sự chất vấn của Lâm Tĩnh Hảo, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô, xoay người rời khỏi, hai người áo đen đi theo hai bên, không cho bất kỳ ai đến gần.

Không lấy được câu trả lời thì làm sao Lâm Tĩnh Hảo có thể từ bỏ được, cô đột nhiên chạy đến trước mặt Trịnh Tú Oánh, bị người áo đen đưa tay ra ngăn lại, duy trì một khoảng cách với Trịnh Tú Oánh.

“Phu nhân, xin hãy cho tôi một câu trả lời chắc chắn.” Thật sâu trong đôi mắt trong suốt của Lâm Tĩnh Hảo lộ ra một vẻ kiên nhẫn thẳng vào Trịnh Tú Oánh một người lạnh lẽo cao ngạo như một nữ vương, nghĩ chẳng qua là sự tôn trọng mà thôi.

“Cùng mấy người nhiều lời chỉ làm lãng phí thời gian của tôi.” Trịnh Tú Oánh lạnh lùng mở miệng, không có một chút nhiệt độ nào.

“Phu nhân đừng tưởng chỉ có thời gian của người là quý báu, thời gian của chúng tôi cũng không thể lãng phí được.” Lâm Tĩnh Hảo cảm thấy sâu trong đáy mắt của Trịnh Tú Oánh tràn đầy khinh miệt, xem thường bọn họ.

“Láo xược, thời gian của cô có thể so sánh cùng thời gian của phu nhân sao?” Người đàn ông áo đen quát lên nhìn Lâm Tĩnh Hảo với ánh mắt không tốt.

“Đều là người, tại sao không thể so sánh với nhau!” Lâm Tĩnh Hảo cũng không sợ hãi nói.

Đôi môi cao quý của Trịnh Tú Oánh khẽ nhếch lên: “Nói đi, phải bao nhiêu tiền.”

“Hả?” Lâm Tĩnh Hảo sững sốt một giây, hỏi ngược lại: “Cái gì?”

“Cô cứ quẩn quýt với tôi, không phải là vì tiền sao? Bao nhiêu, nếu ở trong phạm vi tiếp nhận của tôi thì tôi sẽ thương xót cho cô.” Trịnh Tú Oánh nói ra một câu đầy tự cao tự đại.

“Người cho rằng tôi muốn lừa tiền của người sao?” Rốt cuộc thì Lâm Tĩnh Hảo cũng hiểu rõ, thì ra bà ấy tưởng cô chiếm dụng thời gian của bà ấy là để lừa tiền, cô cảm thấy bị coi thường thật là nhiều, sâu trong lòng cô nổi lên sự tức giận: “Ngài hiểu sai rồi, thứ tôi muốn không phải là tiền, thứ thứ muốn là sự tôn trọng.”

“A..... Tôn trọng? Thật là buồn cười?” Trịnh Tú Oánh giống như nghe thấy một chuyện gì đó thật buồn cười, “Cô gái, cô rất biết nâng cao bản thân đó!” Bà ấy chỉ lên vết bầm ở trên chiếc sườn xám được làm bằng thủ công, “Đây chính là thứ em gái cô hất lên người tôi, tôi còn chưa đòi các cô tôn trọng tôi, thì cô lại đến chất vấn tôi.”

“Em gái tôi đã nhận lỗi trước với ngài rồi, nhưng ngài còn không chấp nhận mà còn để vệ sĩ của ngài làm tay em gái cháu bị thương. Phu nhân, nếu như con bé là con gái ngài, ngài sẽ để con bé bị thương sao? Tôi biết ngài sẽ không muốn, đúng không, bởi vì mỗi một người mẹ đều không hy vọng con của mình bị thương, cho nên không phải tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết bằng tiền.” Lâm Tĩnh Hảo nói tới đây thì giọng nói cũng mềm mại trở lại, khóe môi cô giương lên một nụ cười hình cung, ầm ập mà sáng rực: “Quần áo chúng tôi sẽ bồi thường cho ngài, xin ngài để lại số điện thoại được không?”

“Một cô gái vô lễ, cô đã quá nhiều lời rồi.” Đáy mắt Trịnh Tú Oánh lạnh lẽo, “Hi vọng không để tôi gặp lại cô lần nào nữa.”

Người áo đen hiểu ý ngăn Lâm Tĩnh Hảo lại, để cho Trịnh Tú Oánh có thể thuận lợi rời đi.

Một người áo đen khác từ trong túi áo vét lấy ra một xấp tiền đưa cho Lâm Tĩnh Hảo: “Số tiền này đủ để cho em gái cô đi kiểm tra cùng chữa trị.”

Lâm Tĩnh Hảo không có nhận, mà xoay người chạy về phía Lâm Tĩnh Thu, cùng Thu Vân để cô bé, sau đó người áo đen rời nhưng trong ánh mắt lạnh lùng tràn đầy sự ngạc nhiên.

Lâm Tĩnh Hảo đưa em gái đến bệnh viện để kiểm tra, thật may là không có gì đáng ngại, Thu Vân cùng Lâm Dân Khai cũng yên tâm hơn nhiều. Chỉ đối với Trịnh Tú Oánh có rất nhiều oán trách.

“Tại sao cớ đời này lại có thể có người như vậy, không để người khác vào trong mắt?” Thu Vân đỡ Lâm Tĩnh Thu nói.

“Mẹ, sự việc đã qua thì đừng nói nữa, cứ xem nó là ác mộng thôi. Đừng vì một người khác mà ảnh hưởng đến sự đoàn tụ tốt đẹp của nhà chúng ta.” Lâm Tĩnh Hảo bóp vai cho mẹ để trấn an bà, chuyện này để cho người nhà của cô bao nhiêu ám ảnh, thì cô cũng chỉ có thể cố gắng loại bỏ những điều

không vui này: “Hiện tại con đưa mọi người về nhà, sau đó ăn cơm rồi đi nghỉ ngơi, buổi tối con lại đưa mọi người đi ăn.”

Lâm Tĩnh Hào đi đến đại sảnh bệnh viện thì đúng lúc gặp dì Trịnh Tú Lệ của Cố Hạo Thần đi ra ngoài: “Bác sĩ Trịnh, chào cô.”

“Tĩnh Hào, tại sao cháu ở chỗ này? A Thần đâu? Không có đi cùng cháu sao?” Trịnh Tú Lệ nhìn nhìn ra phía sau cô, không thấy bóng dáng Cố Hạo Thần.

“Em gái của cháu bị trọc cổ tay, cho nên đến khám một chút. Cô vội vã như vậy là muốn đi đâu sao?” Lâm Tĩnh Hào giới thiệu ba mẹ mình cho cô ấy, người nhà họ Lâm chào hỏi.

“Thật là đúng dịp, ba mẹ của cháu tới, mẹ của A Thần cũng tới, đây là muốn gặp mặt người lớn sao?” Trịnh Tú Lệ cau đôi lông mày lại, có chút lo lắng, “Hai người đã chuẩn bị xong để gặp mặt chị tôi sao?”

Đây chính là cần một nội tâm thật mạnh mẽ đó. Nhưng mà cô lại không có biết Lâm Tĩnh Hào cùng Trịnh Tú Oánh đã gặp nhau trong tình huống không biết thân phận của nhau.

“Bác sĩ Trịnh, ba mẹ cháu chỉ đến Hải Thành để thăm cháu thôi.” Lâm Tĩnh Hào không tự chủ mà đỏ mặt, nghĩ thầm Trịnh Tú Lệ dịu dàng nhã nhặn lịch sự như vậy, thì mẹ của Cố Hạo Thần nhất định cũng sẽ rất dễ chung đụng.

Nhưng sự thật lại kém sự mong đợi của Lâm Tĩnh Hào quá xa, đến mức cô bị thực tế đã kích.

“Nha.” Trịnh Tú Lệ nhìn đồng hồ đeo tay một chút, thấy thời gian gấp gáp, liền chào tạm biệt rồi đi.

“Tĩnh nhi, A Thần là ai? Gặp ba mẹ có chuyện gì sao?” Thu Vân tò mò nhìn bóng dáng Trịnh Tú Lệ rồi đi hỏi con gái.

“Mẹ, người có mặt không? Nhanh một chút về nghỉ ngơi, buổi chiều con còn phải đi làm, đến tối lúc ăn cơm lại nói.” Lâm Tĩnh Hào di chuyển sự chú ý của Thu Vân.

“Nói đến việc buổi tối ăn cơm, nhớ gọi cả Minh Tông, mẹ rất nhớ nó, có rất nhiều lời để gặp rồi nói cùng với nó.” Thu Vân dạn dò Lâm Tĩnh Hào, “Con đừng có quên đó.”

“Mẹ..... Con biết rồi.” Lâm Tĩnh Hào đã chuẩn bị tâm lý, đề tối nay lúc ăn cơm nói tất cả mọi chuyện.

Lâm Tĩnh Hào cũng không có biết mình trải qua buổi chiều ở công ty như thế nào nữa, tinh thần luôn không có tập trung, không có cách nào để tập trung tinh thần được, vị trí thái dương co giật liên tục. Cô xoa xoa trán để giảm cơn đau, sau đó uống rất nhiều cà phê.

Lâm Tĩnh Hào nhìn chằm chằm cái ly, phía trên liền hiện ra đôi mắt đẹp của Cố Hạo Thần, luôn mang theo nụ cười dịu dàng, giống như một cơn gió mát thổi qua. Cái ly này là năm Năm trước khi Cố Hạo Thần đi Mỹ nhờ Tiêu Văn Đào tặng lại cho cô. Trên cái ly có in một hình trái tim, từ mặt bên kia còn in một gò má của một người con trai. Rất đẹp mà cũng rất tinh xảo, cô vẫn dùng nó nhiều năm nay. Giống như Cố Hạo Thần đã cùng cô vượt qua những năm tháng này.

Điện thoại di động vang lên, là Cố Hạo Thần gọi tới, Lâm Tĩnh Hào nhìn thật kỹ cái tên quen thuộc này, những phiền muộn trong lòng liền vui đi rất nhiều. Cô hít một hơi thật sâu sau đó nhận điện thoại: “Này?”

“Chú cùng dì đã đến sao? Thay anh chào hỏi hai người.” Giọng Cố Hạo Thần trầm thấp dịu dàng dễ nghe như tiếng đàn vi-ô-lông-xen làm cho tất cả ưu phiền cùng lo lắng của Lâm Tĩnh Hào đều biến mất, “Thật xin lỗi, hiện tại mới gọi điện hỏi thăm được, chủ yếu là bên anh cũng có chút chuyện.”

“Anh có việc thì đi làm việc của anh đi.” Lâm Tĩnh Hào cắn cắn môi, cô hiểu thân là tổng giám công việc của anh rất bận rộn, huống chi mẹ anh cũng đã tới, tan làm còn phải ở cùng với mẹ nên không có thời gian để tới được rồi.

“Anh đã đặt phòng ở nhà hàng Cảnh Trần rồi, coi như anh thay chú cùng dì đón gió tẩy trần.” Cố Hạo Thần chuẩn bị rất chu đáo, người chưa tới lễ đã tới trước.

Một thanh niên đẹp trai tuấn tú như vậy tại sao lại rơi vào trong tay một cô gái rất bình thường như mình vậy. Cô không biết bản thân mình có chỗ nào đã hấp dẫn anh, làm cho anh lại có thể lặng lẽ chờ đợi cô nhiều năm như vậy.

“Cố Hạo Thần, anh thích em thật sao?” Không biết làm sao, cô lại hỏi vấn đề như vậy, sau đó lại yên lặng chỉ nghe được tiếng hô hấp đều đều của nhau, tim của cô đập đang dần dần tăng nhanh.....

Còn tiếp!!!

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43-2: Em sợ em không có khả năng làm được (43)

Cố Hạo Thần giữ điện thoại trầm mặc một lúc lâu, mi mắt của anh hơi nheo lại, lông mi đen và dày so với con gái thì còn đẹp hơn, đôi môi mỏng khẽ cong lên mỉm cười một cái, khuôn mặt đẹp trai tràn đầy tình cảm trước nay chưa từng có.

“Tình cảm của anh đối với em so với thích còn nhiều hơn.” Im lặng một lúc lâu, rốt cuộc thì anh cũng mở miệng, giọng nói giống như được truyền tới từ một nơi rất xa, làm cảm xúc trong lòng của cô rung động mãnh liệt: “Là thích rất nhiều rất nhiều – anh yêu em” (lee=quys=ddoon#%)

Ba chữ rất nhẹ nhàng, lại mang theo một sức mạnh rất lớn đánh thẳng vào nội tâm của Lâm Tinh Hảo, làm cho cô dao động rất lớn, cả người có chút瑟瑟.

“Rốt cuộc thì vì cái gì mà anh yêu em?” Lâm Tinh Hảo vờ ngó ngán, hỏi một vấn đề ngu ngốc. Giọng điệu của cô cũng không còn bình tĩnh như trước, khóe mắt đã xuất hiện vết nước mắt, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ dần dần.

Cô lại cắn răng, hỏi thêm một câu: “Cái vấn đề này rất ngớ ngẩn phải không?”

“Không nên hỏi anh vì cái gì mà anh yêu em, yêu chính là yêu, chính là yêu toàn bộ, tất cả, tất cả..... Không để lại một cái gì...” Anh rất nghiêm túc rất là nghiêm túc.

Tình yêu của anh sâu như biển, lòng bao dung của anh đối với cô cũng rộng như biển khơi, nhưng cô đối với anh...

“Cố Hạo Thần, em sợ em không thể làm giống như anh đối với em bỏ ra hết toàn bộ để.....” Cô hít một hơi, chớp mũi hơi ề ảm.

“Anh tin tưởng em có thể làm được.” Cố Hạo Thần rất tin tưởng vào tương lai tốt đẹp, “Hiện tại em chỉ cần hưởng thụ thật tốt sự yêu chiều của anh dành cho em mà thôi.”

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Lâm Tinh Hảo ánh mắt Cố Hạo Thần dừng lại trên chiếc cốc đang đặt trên bàn, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh sao. Cái cốc trên tay anh một bên nhìn thấy là trái tim, bên còn lại là gò má của một người con gái, các cốc này cùng với cái cốc mà anh đưa cho Lâm Tinh Hảo là một cặp cốc đôi. Từ sau khi anh rời đi vẫn luôn dùng cái cốc này, ngày ngày đều rất cẩn thận, cầm cái cốc giống như đang đối mặt với Lâm Tinh Hảo vậy, làm cho cho mùa đông lạnh như băng của anh ở nước khác trở lên ấm áp hơn.

“Tinh Hảo, phải có lòng tin với bản thân mình, bởi vì anh đối với bản thân mình rất có lòng tin, và cũng rất có lòng tin vào tương lai hạnh phúc của chúng ta.” Cố Hạo Thần đưa cái cốc kia lên, đặt một nụ hôn thật khẽ xuống bên ngoài cái cốc.

Khi anh để cái cốc xuống cũng là lúc điện thoại vang lên, là di Trịnh Tú Lệ của anh gọi, anh nhận điện thoại: “Dì, có chuyện gì không?”

“Mẹ con đang ở chỗ dì, dì đã đặt một chỗ ở nhà hàng Cảnh Trân, con xong việc thì tới đây, cùng mẹ con ăn một bữa cơm thật ngon, rồi cùng nhau nói chuyện.” Cuối cùng Trịnh Tú Lệ nhỏ giọng nhắc nhở anh, “Nếu như con thật sự thích Tinh Hảo, thì nhất định con phải qua được cửa của mẹ con, nếu không thì..... Con cũng biết đó.”

“Con sẽ tới, dì yên tâm đi.” Đáy mắt của Cố Hạo Thần đầy u ám.

Mẹ anh đến là trong dự tính của anh, anh cũng không có kinh ngạc. Anh cũng biết Lâm Tinh Hảo căn bản là sẽ không lọt vào tầm mắt của mẹ anh, nhưng anh cũng hạ một quyết tâm thật lớn là muốn cùng ở một chỗ với Lâm Tinh Hảo. Anh sẽ không để cho sự chờ đợi của mình như hoa phù dung sớm nở tối tàn.

Sau khi tan việc Cố Hạo Thần đến thẳng nhà hàng Cảnh Trân, anh vừa mới vào thì đã thấy di Trịnh Tú Lệ ra đón anh.(lee=quys=ddoon#%)

“A Thần, hôm nay dì gặp Tinh Hảo ở bệnh viện, nhìn thấy cha mẹ cùng em gái của con bé, con có biết chuyện cha mẹ của con bé đến Hải Thành là có chuyện gì không?” Trịnh Tú Lệ vừa đi vừa nói với Cố Hạo Thần.

“Con biết rồi.” Cố Hạo Thần gật đầu, đôi tay tùy ý bỏ vào trong túi quần, “Con còn cố ý đặt một chỗ cho cha mẹ cô ấy ở nhà hàng Cảnh Trân.”

“Cả nhà họ sẽ tới đây ăn cơm tối sao?” Ánh mắt của Trịnh Tú Lệ thoáng qua một tia kinh ngạc, “Con cũng sẽ đến ăn cơm sao?”

“Không, con không có đi.” Cố Hạo Thần lắc đầu, “Bây giờ còn chưa phải lúc tốt nhất để con gặp cha mẹ của cô ấy. Con cũng không muốn Tinh Hảo xuất hiện trước mặt mẹ con quá sớm. Con không muốn sự vui vẻ thật sự vất vả mới có chưa được bao lâu thì đã bị mẹ con phá hủy. Chờ thời cơ chín muồi con sẽ đưa Tinh Hảo về Bắc Kinh.”

Trịnh Tú Lệ cũng cảm thấy suy nghĩ của Cố Hạo Thần là rất đúng, chỉ là đều cùng ở đây ăn cơm, khó tránh phải việc sẽ gặp nhau, ngộ nhỡ không khéo mà lại gặp nhau, thì theo tính tình của chị nhất định sẽ không nói phải trái với Lâm Tinh Hảo.

“Vậy chúng ta nhất định phải chú ý một chút, đừng để họ gặp nhau.” Trịnh Tú Lệ cùng Cố Hạo Thần đi đến phòng đã được đặt trước, đưa tay mở cửa.

Một mình Trịnh Tú Lệ Oánh ngồi nghỉ ngơi trên ghế sofa, thưởng thức trà xuân Long Tĩnh thượng hạng. Nghe thấy Cố Hạo Thần tới, thì quay lại nhìn.

“Mẹ, mẹ đã đến rồi sao không báo cho con biết trước, lại đi làm phiền dì nhỏ làm gì?” Cố Hạo Thần đi tới, nói giống như cười, cũng là đang oán trách

mẹ anh thế nhưng lại tự mình tới để “Mời” anh về nhà.

“Đi ấy là em gái của mẹ, mẹ không thể đến tìm đi ấy sao?” Trịnh Tú Oánh khẽ đặt ly trà xuống, ánh mắt thật lạnh lùng liếc người con trai tuấn tú xuất sắc không giống người thường của mình, “Đến đây, để mẹ nhìn kỹ con một chút.”

Lúc này đồ ăn đã được đặt lên bàn, Cố Hạo Thần nhìn một bàn đồ ăn nói: “Mẹ, có gì thì vừa ăn vừa nói.”

Anh uyển chuyển từ chối thân thiết cùng mẹ mình, khách khí cùng xa cách làm cho trên mặt Trịnh Tú Oánh hiện lên sự không vui. Bà cầm chiếc túi màu đỏ, ngón tay giữa đeo một chiếc nhẫn có một viên đá Hồng ngọc thật lớn sáng lấp lánh toát lên sự cao quý nhưng cũng rất lạnh lùng. Bà lấy vé máy bay từ trong túi ra đặt lên mặt bàn thủy tinh: “Bữa cơm này mẹ không có hứng thú để mà ăn. Đây là vé máy bay để tối nay con về Bắc Kinh, con xem đó mà làm.”

Dứt lời, Trịnh Tú Oánh đứng dậy, cao ngạo mà ưu nhã, là điển hình của một người phụ nữ trong giới thượng lưu, lạnh lùng không có chút tình cảm nào. Trịnh Tú Lệ thấy thế, đi lên khoác cánh tay của chị mình: “Chị, mẹ con hai người thật vất vả mới gặp mặt nhau cùng ăn cơm, chị cần gì phải tức giận cùng A Thần làm cái gì? Chị là mẹ, nó là con trai, chị phải bao dung cho sự tùy hứng nó nhiều một chút chứ.”

“Lili, bộ dáng tùy hứng này của nó em cũng không thoát khỏi quan hệ đâu.” Trịnh Tú Oánh nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của em gái mình, đôi lông mày chau lại, “Năm đó nếu không phải em bỏ nhà trốn đi, đến nói này, thì nó cũng không học theo em. Nếu như em còn nhớ tới ba mẹ, thì em nên hoàn thành tâm nguyện của họ, đây mới là việc em nên làm. Mà chị là một người mẹ nên sẽ làm tất cả vì con trai mình, chị sẽ không để nó ở lại chỗ này, mà tốt nhất em cũng nên trở về Bắc Kinh đi.”

Đối mặt với lời trách cứ của chị trên gương mặt của Trịnh Tú Lệ hiện lên sự đau thương, đôi mắt cũng ảm đạm đi rất nhiều. Cô ấy mím đôi môi trắng bệch, lạnh giọng cười nói: “Chị, em chỉ hy vọng mấy người không nên ép A Thần giống như ép em vậy. Có một người như em đã đủ rồi, không cần thêm một người nữa.”

Vết thương đã chôn sâu dưới đáy lòng lại bị xé rách ra, máu chảy tràn lan, những khổ sở năm xưa lại dâng lên cuộn cuộn, chiếm cứ tất cả các giác quan của Trịnh Tú Lệ, làm cho cô không thể thở nổi. (lee=quys=ddoon#%)

“Mẹ, chuyện của con cùng đi nhỏ không liên quan gì tới nhau.” Cố Hạo Thần tiến lên gỡ cánh tay của Trịnh Tú Lệ đang vịn trên tay của mẹ anh xuống đỡ Trịnh Tú Lệ ngồi xuống, “Con sẽ trở về.” Sau đó anh cầm vé máy bay trên mặt bàn thủy tinh lên, “Nhưng mà con có một điều kiện,” Trịnh Tú Oánh khẽ nhủ mảy ý bảo anh nói: “Ăn một bữa cơm thật ngon, đừng nhắc đến những chuyện không vui nữa.”

Trịnh Tú Oánh không nói gì, chỉ quay bước chân lại, giống như một nữ vương đa thắng lợi đi về phía bàn cơm.

Mà đối lại bên nhà Lâm Tĩnh Hào về đưa người nhà đến nhà hành Cảnh Trân, Lâm Tĩnh Thu giống như một con chim nhỏ, lôi kéo Lâm Tĩnh Hào riu ra riu rít nói chuyện không ngừng. Thu Vân cùng Lâm Dân Khai nhìn hai chị em đầy yêu thương nhưng cũng bất đắc dĩ mà cười cười.

Lâm Tĩnh Hào đưa cha mẹ đi đến phòng bao Cố Hạo Thần đã đặt trước, sau đó gọi món, nhưng mấy món đưa lên lại là mấy món nổi tiếng ở đây, Lâm Tĩnh Hào không nhịn được hỏi: “Những món này chúng tôi không có gọi, có phải nhà hàng đưa sai rồi không?”

“Cô là tiểu thư Lâm Tĩnh Hào phải không?” Phục vụ mỉm cười giải thích, “Những món này đều là Cố thiếu đặt làm, mời mọi người sử dụng thật vui vẻ.”

“Cố thiếu?” Cha mẹ hai người nhìn mặt nhau, nghi vấn cùng bộc phát.

“A, đó là bạn học và cũng là bạn của con.” Lâm Tĩnh Hào cũng biết dường như không thể tránh khỏi rồi, không thể làm gì khác hơn là lạnh nhạt trả lời, sau đó thay đổi đề tài: “Cha, mẹ, Thu nhi, đừng hỏi nhiều nữa, nếm thử món ăn ở đây một chút đi, thật sự rất ngon.”

Cô gấp đồ ăn cho người trong nhà để dời đi sự chú ý của mọi người. Nhưng Thu Vân vẫn nhớ kỹ một chuyện: “Tĩnh nhi, tại sao Minh Tông còn chưa có tới, con gọi điện thoại hỏi một chút xem.”

Hết chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chị, anh về rồi

Thu Vân vừa nhắc tới Cao Minh Tông, thì sắc mặt Lâm Tĩnh Hào liền ảm đạm đi mấy phần, tay gấp thức ăn cũng dừng lại giữa không trung, nhưng thật lâu mới bỏ xuống, cầm lại đôi đũa gấp đồ ăn bỏ vào trong bát của Thu Vân.

“Tĩnh nhi, mẹ đang nói chuyện với con đó? Con không có nghe thấy sao?” Thu Vân nhìn con gái không có một phản ứng nào, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Mẹ..... Không cần gọi điện thoại đâu, chúng ta ăn đi.” Lâm Tĩnh Hào khẽ khép hàng lông mi lại, gấp một miếng rau cải đưa vào trong miệng, vốn nên

là một món ngon nhưng lại dâng lên cảm giác khó sở.

“Tình nhi, mẹ và cha con có rất nhiều lời muốn cùng nói với Minh Tông, để cho con gọi điện cho nó một chút thì rất khó khăn hay sao?” Thu Vân nhẹ nhàng trách cứ con gái, “Rốt cuộc thì con gọi cho Minh Tông chưa? Chưa đúng không, vậy thì để mẹ gọi cho nó.”

Thu Vân lấy điện thoại từ trong túi ra tìm số điện thoại của Cao Minh Tông, Lâm Tinh Hảo chợt đứng lên, đưa tay cầm lấy điện thoại trong tay của Thu Vân giữ chặt trong lòng bàn tay, tìm ở trong lồng ngực cũng muốn nhảy ra ngoài: “Mẹ, đừng gọi điện thoại.”

Thu Vân bị động tác này của Lâm Tinh Hảo làm cho giật mình, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc: “Tình nhi, con đang làm cái gì vậy?”

“Đúng vậy, Tình nhi, con làm..... Làm cái gì vậy?” Cha Lâm Dân Khai cũng rất ngoài ý muốn thấy con gái luôn dịu dàng khéo léo lại có thể làm một việc quá đáng như vừa rồi.

“Cha, mẹ, Cao Minh Tông anh ta sẽ không tới đâu.” Lâm Tinh Hảo cầm chiếc đĩa trong tay càng thêm chặt, “Hôm nay là thời điểm nhà chúng ta đoàn tụ, chúng ta nên ăn thật ngon là được rồi.”

“Lời này của con có ý gì?” Trong lòng Thu Vân cảm thấy mơ hồ có chút lo lắng, vì vậy mà mi tâm nhíu lại: “Tình nhi, con nói rõ một chút, mẹ không hiểu lời con nói có ý gì.”

Lâm Dân Khai cũng liếc mắt nhìn con gái, sau đó nói với vợ: “Ý của Tình nhi là công việc của Minh Tông quá bận rộn, không đi được cho nên không thể gọi điện quấy rầy nó. Chúng ta ăn trước đi.”

“Ông ở chỗ này mà có thể lừa được tôi.” Thu Vân nghiêng đầu trừng mắt nhìn chồng mình người đang muốn làm dịu không khí, sau đó ánh mắt dừng lại trên mặt Lâm Tinh Hảo: “Nó bận rộn chẳng lẽ không có thời gian cùng chúng ta ăn một bữa cơm sao? Nó là con người, cho dù công việc có bận rộn đi chăng nữa thì cũng cần phải ăn cơm.”

Lâm Tinh Hảo mấp máy môi: “Mẹ, chúng ta ăn cơm, một nhà chúng ta ăn xong bữa cơm này thật vui vẻ thì con sẽ cùng mẹ nói chuyện được không?”

Cô cũng không muốn người ngoài như Cao Minh Tông ảnh hưởng tới tâm tình ăn cơm của cả nhà họ, đây là bữa cơm đoàn viên của cả nhà cô, tại sao có thể để Cao Minh Tông phá hỏng được. Chỉ cần bữa cơm này cha mẹ ăn thật vui vẻ, cô sẽ thực sự nói cho cha mẹ biết việc cô cùng Cao Minh Tông đã chia tay.

“Tình nhi, có phải con có chuyện gì gạt chúng ta không.” Phần lo lắng trong lòng Thu Vân càng thêm mãnh liệt, đôi tay níu chặt lấy chiếc khăn ăn hình vuông đang đặt trên đầu gối: “Rốt cuộc thì con và Minh Tông làm sao? Có phải lại cãi nhau rồi hay không? Tình nhi, mẹ nói cho con biết, mẹ và cha con rất hài lòng với Minh Tông, hơn nữa hai ông bà nhà họ Cao cũng rất thích con, đối với con cũng đặc biệt tốt, nếu như con và Minh Tông kết hôn thì nhất định sẽ hạnh phúc, còn đừng giận dỗi với Minh Tông, biết không?”

“Mẹ, con biết rồi.” Lâm Tinh Hảo gật đầu một cái, đầu tiên phải ứng phó với mẹ cái đã, trước mắt còn có bữa cơm quan trọng này, dù sao thì vị trí này cũng là Cố Hạo Thần đặt, mấy món ăn này cũng là anh gọi trước, phần tâm ý này của anh đối với cả nhà mình rất khó có được, cô muốn quý trọng thật tốt.

“Vậy thì con nói cho mẹ biết giữa con và Minh Tông không xảy ra chuyện gì chứ?” Thu Vân vẫn có một tia không yên lòng, lại hỏi lại một lần nữa, muốn từ chính miệng của Lâm Tinh Hảo một câu trả lời thật sự thì bà mới yên tâm ăn cơm.

Mà từ lúc nhìn thấy mấy món ngon thì con sâu tham ăn của Lâm Tinh Thu cũng đã bò lên, thừa dịp mẹ cùng Lâm Tinh Hảo đang nói chuyện, dường như không có chú ý tới phía bên của cô thì len lén đưa đĩa ra gấp một miếng sườn heo xào chua ngọt thơm ngon, đột nhiên bị đôi đĩa trong tay Thu Vân đánh cho rơi xuống: “Mẹ còn chưa có nói xong, huống chi anh rể con còn chưa có tới, không cho ăn vụng.”

“Mẹ, chị cũng đã nói nhiều như vậy rồi, mẹ còn hỏi chị ấy làm cái gì?” Lâm Tinh Thu bẹp miệng một cái, cảm giận đầy bất mãn bỏ chiếc đĩa vào trong miệng cắn, trút ra sự bất mãn: “Mẹ, con đói bụng, mọi người nói thì mọi người cứ nói, con muốn ăn. Hơn nữa không phải chị đã nói không phải sao, anh rể bận rộn không có tới được.”

Thu Vân tròn mắt nhìn Lâm Tinh Thu một cái, Lâm Tinh Thu không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại, sau đó buông đĩa đứng dậy đi ra ngoài cửa, Thu Vân hỏi cô: “Con muốn đi đâu vậy?”

“Con đi toilet.” Lâm Tinh Thu không thích thái độ như vậy của mẹ, “Không phải là cái này mẹ cũng sẽ không cho phép đó chứ?”

“Thật không có lớn nhỏ gì cả.” Thu Vân tuy trách cứ nhưng vẫn mang theo sự cung chiêu, “Ồ chỗ này không phải cũng có sao?”

“Con thích đi ra ngoài.” Dứt lời, Lâm Tinh Thu liền mở cửa đi ra ngoài, bên trong áo suât quá thấp làm cho cô không thể thở được, lại muốn đi ra bên ngoài có cái gì ăn không, phải lấp bả từ mới được. Mới vừa rồi lúc cô đi vào hình như dưới đại sảnh nhà hàng có để các loại trái cây ăn miễn phí, đi đến nếm thử cũng không tồi.

Lâm Tinh Thu mỉm cười, liền đi về phía đại sảnh ở tầng một. Cô đi tới chỗ để trái cây trên bàn tự mình cầm một đĩa thủy tinh được làm thành hình trái cây sau đó đến chỗ đựng trái cây. Sau khi sắp xếp lại xong, cô cầm một đĩa trái cây nhỏ lên tầng, thì lúc này một bóng dáng quen thuộc đã đập vào tầm mắt của cô, đôi mắt xinh đẹp của cô mở ra thật to.

Cô cho rằng mình đã nhìn nhầm rồi, liền chăm chú nhìn lại thật kỹ, thật sự là Cao Minh Tông. Cô chau mày lại, không phải chị đã nói anh ấy bận rộn

công việc sao? Không có thời gian tới ăn com, nhưng vì cái gì anh ấy lại một mình xuất hiện ở chỗ này?

Lâm Tĩnh Thu cũng không định suy nghĩ nhiều như vậy, liền bung đĩa trái cây đi đến, chắn trước mặt Cao Minh Tông, cười ngọt ngào: “Anh rể, anh đã đến rồi sao? Nhà em chờ anh thật là lâu.”

“Hả?” Cao Minh Tông không hiểu nhú mày, “Tĩnh Thu?”

Lâm Tĩnh Thu thấy vẻ mặt không hiểu của anh ta, thì cẩn thận hỏi: “Anh rể, chị không nói cho anh biết sao? Nhà em hẹn anh đến đây ăn com.”

Hiển nhiên Là Cao Minh Tông chưa kịp phản ứng, cảm bản là không có nghĩ tới sẽ gặp Lâm Tĩnh Thu ở chỗ này, không phải cô ấy nên ở nhà sao: “Làm sao em biết chỗ này....”

“Hôm nay em cùng ba mẹ tới Hải Thành, ba mẹ nói muốn cùng anh ăn com, cho nên đặt một bàn ở chỗ này ăn com. Chị nói công việc của anh bận rộn không có tới được, mẹ em đang dạy bảo chị ấy đấy? Anh đến vừa đúng lúc giúp chị em giải vây.” Lâm Tĩnh Thu như vừa thấy được cứu tinh, lôi kéo cánh tay Cao Minh Tông đi lên lầu, nhưng Cao Minh Tông vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa được lời nói của Lâm Tĩnh Thu, trong đầu đang chuyển động, liền bị đưa đến trước phòng của nhà họ.

Giờ phút này, Cao Minh Tông mới giữ lại cánh tay của Lâm Tĩnh Thu: “Đây là..... Em đưa anh tới đây làm cái gì?”

“Anh rể, đây là phòng nhà em đặt, ba mẹ đang chờ anh hơn nửa thời điểm hiện tại chị em đang cần anh, nếu như bây giờ anh xuất hiện để giải cứu thì anh sẽ là anh hùng của chị ấy, nhất định chị ấy sẽ cảm động muốn chết.” Lâm Tĩnh Thu đang ảo tưởng tượng hình ảnh anh hùng cứu mỹ nhân.

Cao Minh Tông coi như cũng hiểu đại khái, nhưng anh ta không có nghĩ đến Lâm Tĩnh Hảo còn chưa có nói chuyện bọn họ đã chia tay cho cha mẹ Lâm biết. Anh ta không khỏi hoài nghi nguyên nhân Lâm Tĩnh Hảo làm như vậy, chẳng lẽ còn chưa từ bỏ ý định với anh ta, còn ôm ảo tưởng sao? Nhưng anh ta hoàn toàn thất vọng với cô rồi.

Cô không có nói ra chuyện chia tay, như vậy thì anh ta sẽ nói cho cha mẹ cô biết, tuyệt đối anh ta sẽ không cho cô bất kì ảo tưởng nào. Khi Lâm Tĩnh Thu đẩy cửa phòng ra, Cao Minh Tông cũng không có ngăn cản, đây là thời cơ tốt nhất để cho anh ta nói rõ tình huống với hai người lớn của nhà họ Lâm, về sau anh ta không muốn có bất kỳ quan hệ nào với gia đình này.

“Cha, mẹ, chị, mọi người xem ai đến này.” Giọng nói của Lâm Tĩnh Thu rất vui vẻ, lôi kéo Cao Minh Tông vào phòng: “Là anh rể tới.”

Lâm Tĩnh Hảo quay đầu nhìn về phía Cao Minh Tông, anh ta ngoài ý muốn xuất hiện làm cho khuôn mặt cô tái nhợt, lồng ngực tràn đầy cảm giác lạnh lẽo cùng đau đớn.(d@d@e@quy@don)

Mà lúc này Lâm Tĩnh Hảo cũng không có chú ý tới lúc cửa phòng đóng lại có một bóng dáng quen thuộc xuất hiện.

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bọn con thật sự chia tay rồi

Editor: tu tai

Khi Lâm Tĩnh Thu dẫn theo Cao Minh Tông vào phòng bao nhà họ Lâm đang ăn com thì ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người anh ta, có mừng rỡ, không ngờ, còn có khổ sở..... Mây của Lâm Tĩnh Hảo nhú chặt lại với nhau, mi tâm trắng nõn mờ ra một đóa ưu thương. Nhưng không ai trong gia đình cảm nhận được nội tâm rung động vô cùng lo lắng của cô, mà đều đắm chìm trong niềm vui sướng khi nhìn thấy Cao Minh Tông.

Thu Vân thu lại vẻ mặt bất ngờ, trên mặt nở nụ cười thân thiết, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi về phía Cao Minh Tông: "Minh Tông, cháu đã đến rồi, có thể nhìn thấy cháu đi rất vui vẻ. Lâu như vậy không thấy, cháu lại đẹp trai hơn rồi." Lúc bà nói lời này ánh mắt còn rơi xuống trên người Lâm Tĩnh Hảo, không thể nghĩ ngờ là đang nhắc nhở Lâm Tĩnh Hảo rằng Cao Minh Tông là một thanh niên đầy hứa hẹn, một người đàn ông đẹp trai tài giỏi thì không thiếu con gái theo đuổi, cho nên nhất định phải nắm chặt phần hạnh phúc này cho tốt.

Lâm Tĩnh Hảo làm như không thấy lời nhắc nhở của mẹ mình, những biểu hiện giả tạo mê hoặc người khác trên người Cao Minh Tông kia cô đã thấy rất rõ ràng rồi, cho dù anh ta có ưu tú thế nào thì cô cũng sẽ không quay lại.

Thu Vân thấy Lâm Tĩnh Hảo không hề có lời nói hay hành động nhiệt tình nào đối với Cao Minh Tông, tự nhiên có chút không vui, liền mở miệng nói: "Tĩnh nhi, Minh Tông làm việc cả ngày, nhất định bây giờ vừa mệt vừa đói rồi, con còn không mau lấy thêm bộ bát đĩa cho Minh Tông, để cậu ấy ngồi vào vị trí, người một nhà chúng ta vui vẻ ăn bữa com." Sau khi trách cứ Lâm Tĩnh Hảo xong, bà lại quay đầu nhìn về phía Cao Minh Tông bên cạnh, "Minh Tông, cháu đừng tức giận, Tĩnh nhi chính là như vậy, bị đi và chú Lâm cháu nuông chiều hư rồi, kiêu căng tùy hứng, cháu là nam tử hán đại trượng phu không nên chấp nhặt với con bé." Bà lại ra hiệu bằng mắt cho chồng mình Lâm Dân Khai.

"Đứng đứng đứng." Lâm Dân Khai phụ họa, "Minh Tông, mau ngồi xuống, cháu hãy uống với chú một chén."

"Thu Nhi con ngồi sang bên cạnh mẹ, nhường lại vị trí cho anh rể con, để cho chị và anh rể con ngồi cạnh nhau cho dễ nói chuyện." Thu Vân nhiệt tình kêu gọi, hoàn toàn coi Cao Minh Tông như người trong nhà.

Mà từ đầu đến cuối Cao Minh Tông vẫn duy trì mỉm cười, nhưng nụ cười này cũng không đạt đáy mắt, là lễ phép khách khí xa cách, ngược lại với vẻ nhiệt tình tiếp đón của người nhà họ Lâm, nhưng bọn họ cũng không có chú ý đến.

Lâm Tĩnh Thu nhường vị trí, ngồi vào chỗ bên cạnh Thu Vân, sau đó Thu Vân cầm tay Cao Minh Tông kéo anh ta đến vị trí thuộc về Lâm Tĩnh Thu bên cạnh Lâm Tĩnh Hào, đáy mắt Lâm Tĩnh Hào càng trở nên xám xịt.

Đương nhiên là Cao Minh Tông cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo cực tuyệt trên người Lâm Tĩnh Hào, anh ta khẽ nhếch môi, cười với Thu Vân: "Dì Lâm, hình như Tĩnh Hào không quá hoan nghênh cháu...cháu thấy cháu vẫn nên dời đi thì tốt hơn. Như vậy mới sẽ không phá hư không khí đoàn tụ tốt đẹp của gia đình dì."

"Cháu nói bậy gì vậy?" Thu Vân từ ái vỗ nhẹ bả vai Cao Minh Tông, ở trong mắt của bà Cao Minh Tông chính là con rể của bà, "Trong mắt dì và chú Lâm của cháu chúng ta chính là người một nhà."

"Đúng vậy." Lâm Dân Khai cũng là vẻ mặt tươi cười.

"Anh rể, sao chị em lại có thể không hoan nghênh anh chứ, chị em yêu anh nhất mà." Lâm Tĩnh Thu cũng dí dỏm nháy mắt với Cao Minh Tông một cái, lại nói với Lâm Tĩnh Hào: "Chị, chị còn không cho anh rể ngồi xuống đi."

"Thật sao?" Khóa môi Cao Minh Tông gọi lên nụ cười kèm theo sự lạnh lùng, "Nhưng Tĩnh Thu, từ lúc anh bước vào đến bây giờ chị của em chưa nói với anh một câu nào."

Yêu nhất? Trong lòng Cao Minh Tông cười lạnh, anh cũng không nhận ra anh thật sự là người đàn ông Lâm Tĩnh Hào yêu nhất, nếu như vậy thì tại sao có thể có ảnh hôn môi thân mật của cô và Cố Hạo Thần, hơn nữa anh còn giống như một tên gốc bị cô lừa gạt suốt năm năm.

"Đúng vậy, Tĩnh nhi, có cái gì hãy nói rõ với Minh Tông, không nên hơi một tí liền tỏ vẻ biết không?" Thu Vân cho là Lâm Tĩnh Hải và Cao Minh Tông có chút mâu thuẫn nhỏ, cho nên cục diện giữa hai người có chút cứng nhắc.

Lâm Tĩnh Hào thấy mọi người trong gia đình duy trì Cao Minh Tông như vậy, trong lòng càng thấy khó chịu. Sự mong mỏi của cha mẹ khiến cô không biết phải nói chuyện của cô với Minh Tông như thế nào. Nếu như nói ra ngoài, nhất định cha mẹ sẽ rất đau lòng thất vọng, chắc chắn bữa cơm này là ăn không được nữa, nhưng nếu cứ dấu diếm thì sau này sẽ tạo thành tổn thương càng lớn hơn. Mặc dù trường hợp hôm nay không thích hợp nói chuyện đó ra, nhưng cô nhất định phải phân rõ giới tuyến với Cao Minh Tông.

"Cha, mẹ, con thật sự vô cùng không hoan nghênh anh ta....." Lâm Tĩnh Hào ngược mắt lên, đáy mắt kết nối lên một tầng băng cứng rắn, "Cho nên Cao Minh Tông mời anh rời khỏi bữa liên hoan gia đình của chúng tôi."

Thu Vân, Lâm Dân Khai cùng Lâm Tĩnh Thu sau khi nghe được lời nói rõ ràng mà lạnh lùng của Lâm Tĩnh Hào thì khiếp sợ hai mặt nhìn nhau, cũng không dám tin tưởng lời như vậy là từ miệng Lâm Tĩnh Hào toát ra. Bọn họ cũng không rõ, đến cùng giữa hai người là thế nào?

"Em không hoan nghênh tôi thật sự rất hiểu, dù sao chúng ta đã chia tay rồi." Lời nói tiếp theo của Cao Minh Tông uy lực giống như Bom Nguyên Tử nổ tung đem những hi vọng còn sót lại của bọn họ đều tan vỡ.

"Cái gì! Chia..... Chia tay....." Thu Vân khôi phục khôi con chán kinh trước tiên hỏi ngược lại, trong giọng điệu chất vấn mang theo run rẩy, "Không thể nào, sao hai con có thể?"

Tình cảm của hai người trải qua sáu năm thanh xuân, đối phương coi trọng lẫn nhau như vậy, tình cảm thấm thiết như vậy, còn nói năm nay sẽ kết hôn, sao lại sẽ chia tay?

Thu Vân chỉ cảm thấy muốn ngất xỉu, thân thể có chút bất ổn lao đảo, Lâm Dân Khai bước lên trước đỡ bà.

"Mẹ, trên đời này không có chuyện gì là không thể." Lâm Tĩnh Hào cười nhạt, tuy nhiên khó nén bi thương, "Nhất là chuyện tình cảm, thay đổi chỉ trong nháy mắt, nhìn không thấu, cũng cực kỳ không chịu sự khống chế của chúng ta, cho nên mẹ bọn con đã thật sự chia tay rồi."

Những ngày tốt đẹp kia, thời thanh xuân không hối hận đó, cảm tình đã bỏ ra, nhiệt huyết bùng bùng của tuổi trẻ đã trở thành hồi ức cùng quá khứ không thể thay đổi được. Đây là sự thực đã định, cô lựa chọn đối mặt, thì sẽ không trốn tránh.

"Chị, anh rể, hai người yêu nhau như vậy, tại sao lại chia tay chứ?" Giữa lòng này Lâm Tĩnh Thu hiện lên vẻ khổ sở, có giọt nước trong suốt lơ lửng ở khóe mắt, "Ở trong lòng của em hai người là một đôi cực kỳ xứng đôi, là tình yêu kiểu mẫu trong lòng em, tại sao có kết quả như thế, lòng em thật khó chịu."

Đây là kết quả tàn khốc mà không ai muốn đối mặt, người nhà họ Lâm đều rơi vào trong bi thương. Trong đầu hiện lên hình ảnh đẹp đẽ khi Cao Minh Tông và Lâm Tĩnh Hào đến chơi tại nhà họ Lâm vào ngày nghỉ, hai người thực sự hạnh phúc, cùng nhau ngồi trên xích đu xem sách, bọn họ cùng ngồi ở trên cỏ anh gài đóa hoa kiều diễm lên vành tóc của cô, những lời thề đẹp đẽ thân mật ní non kia..... Tất cả tốt đẹp hóa thành mũi kiếm lạnh lẽo cực kỳ sắc

bén đâm vào nơi mềm mại nhất trong trái tim của bọn họ, máu tươi chảy ròng, khổ sở không chịu nổi.

"Thật ra thì cháu không muốn nói nguyên nhân, nhưng nếu không nói thì chính là đang lừa gạt mọi người, cho nên cháu chỉ có thể nói người sai ở đây không phải cháu. Mà là Lâm Tĩnh Hào cô ấy lừa dối cháu, hôn môi với một người đàn ông khác. Làm một người đàn ông cháu không thể chịu được sự phản bội của cô ấy, cho nên chúng cháu chia tay." Cao Minh Tông vẫn còn tiếp tục gia tăng nỗi khổ sở trong lòng những người nhà họ Lâm, xé rách vết thương của bọn họ, "Còn như có làm chuyện gì không thể thấy người hay không, thì cháu cũng không biết được."

Thu Vân vừa nghe, ánh mắt mở lớn, cánh tay giương lên, trên gương mặt mịn màng của Lâm Tĩnh Hào rơi xuống một bạt tai: "Tĩnh nhi, con làm mẹ quá là thất vọng."

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Con cần cha mẹ tin tưởng

Editor: Trà sữa trà xanh

Cảm xúc khiếp sợ và bất ngờ nối tiếp từng đợt đánh tới, cũng đang khảo nghiệm năng lực chịu đựng của trái tim mỗi người.

Thu Vân tức giận tát Lâm Tĩnh Hào một bạt tai thật nặng, khiến mặt Lâm Tĩnh Hào lệch hẳn sang một bên, một ít tóc xóc xếch che ở một má của cô, vết đau rất trên mặt giống như hàn châm đâm vào da thịt, đau đến tận tâm. Lâm Tĩnh Hào đè nén nước mắt đã tràn tới khóe, cắn môi hung hăng ép xuống. Cô sẽ không khóc, càng không luống cuống trước mặt Cao Minh Tông.

Cao Minh Tông nhìn Lâm Tĩnh Hào bị tát một bạt tay, trong lòng rất vui, khổ sở bị đè nén trong lòng giống như được giải phóng, đáy mắt chợt lóe lên sự cay nghiệt và nham hiểm.

Lâm Dân Khai đỡ vợ, đau lòng nhìn bóng dáng con gái cứng ngắc: "Thu Vân, em đang làm gì vậy? Có lời gì không thể nói sao? Cần gì phải đánh con gái như vậy?"

"Mẹ, sao mẹ lại đánh chị?" Lâm Tĩnh Thu nhú mảy, không đồng ý cách làm của mẹ mình, cô vội vàng đi tới bên cạnh chị mình, quan tâm hỏi, "Chị, chị không sao chứ?"

"Chị không sao." Lâm Tĩnh Hào khẽ há miệng, nhưng trong cổ họng lại có mùi vị ngai ngái tràn ra.

"Tĩnh Nhi đã làm ra chuyện mất mặt như vậy, chúng ta làm cha mẹ không có dạy tốt, sao chúng ta còn che chở cho nó được?" Mặc dù Thu Vân nói rất nghiêm nghị nhưng việc đánh con gái khiến bà rất khó chịu.

Không cha mẹ nào không yêu con cái của mình, nhưng họ không bao che chuyện con cái phạm sai lầm.

"Mẹ, coi như chị và anh rể..... Không, là anh Cao đã chia tay, đó cũng là chuyện giữa bọn họ, bọn họ cảm thấy chia tay không hối hận thì có gì sai? Dù sao chị làm cái gì con đều ủng hộ, hơn nữa con tin tưởng chị không phải người phụ nữ tùy tiện như vậy." Lâm Tĩnh Thu kiên định đứng về phía Lâm Tĩnh Hào, "Mẹ, mẹ đừng trách chị, chia tay cũng không phải chuyện ghê gớm gì, chỉ có thể nói giữa bọn họ không có duyên phận."

"Thu Nhi, chuyện của người lớn cô gái nhỏ như con đừng có xen vào." Sắc mặt Thu Vân không tốt, quở trách tư tưởng bao che của con gái.

"Di Lâm, di không cần vì con mà làm như vậy, con chịu oan ức không quan trọng, nhưng Tĩnh Hào là con gái của di, di nên nâng ở lòng bàn tay thương yêu." Cao Minh Tông cố tình đóng vai người tốt, trong lời nói còn bỏ đá xuống giếng, "Tĩnh Hào có tình cảm sâu sắc với người khác, chỉ có thể nói là do con làm chưa tốt, hơn nữa người kia có chức vị cao hơn con, gia thế tốt hơn con, con tin rằng cô gái sáng suốt đều lựa chọn người đàn ông ưu tú như vậy. Di Lâm, di không cần trách cô ấy, bởi vì chúng con đã chia tay rồi, cho dù di làm cái gì đi nữa chúng con cũng không thể trở lại lúc ban đầu."

Cao Minh Tông âm thầm nói Lâm Tĩnh Hào hư vinh háo làm nhà giàu, vì vậy xem thường anh, cho nên chia tay anh. Những lời nói này khi lọt vào tai Thu Vân chính là thêm dầu vào lửa, khiến bà rất khó chịu.

"Minh Tông..... Con nói vậy khiến di rất đau lòng." Thu Vân thấy đau lòng cô đơn trong mắt Cao Minh Tông, "Tĩnh Nhi, con xem Minh Tông đã chia tay con mà vẫn còn bảo vệ con kia, con nói xem rốt cuộc là con đã ăn trứng bừa mê thuốc lú gì của người ta, để rồi chia tay Minh Tông? Bây giờ mẹ muốn con cho mẹ một lời giải thích hợp lý."

Thu Vân đè nén khổ sở trong lòng, cho Lâm Tĩnh Hào một cơ hội biện hộ cho mình. Mặc dù bà tin tưởng con gái không phải người như vậy, nhưng lời nói của Cao Minh Tông có sức mạnh như vậy, khiến bà không thể không đau buồn.

"Cao Minh Tông, sao tôi lại không nhận ra anh là người thích nói hươu nói vượn như vậy." Lâm Tĩnh Hào khẽ vuốt vết thương đau đớn trên mặt, khẽ nhếch môi, "Đúng rồi, anh đã thay đổi, gần mực thì đen, tôi đương nhiên không thể so sánh anh với trước kia."

“Lâm Tĩnh Hào, tôi vốn không muốn so đo quá nhiều với cô, nhưng chuyện đến trình độ này cô còn không chịu thừa nhận cô đã sai rồi? Chẳng lẽ cô muốn tôi đưa chứng cứ ra cho đi và chú xem sao?” Trong mắt Cao Minh Tông lóe lên ánh sáng tàn nhẫn rồi dập tắt, anh mỉm cười hoàn mỹ, giống như là tử thần đang gọi, chứng cứ trong tay tựa như lưỡi hái của Tử Thần, chỉ cần nhẹ nhàng vung lên là khiến Lâm Tĩnh Hào chết tươi.

“Chúng có? Chúng có gì?” Thu Vân đẩy Lâm Dân Khai đang đỡ mình ra, đi về phía Cao Minh Tông.

Cao Minh Tông nắm chắc phần thắng, mà Lâm Tĩnh Hào thì không cách phản công, mồ hôi lạnh từ trán rí ra, tấm hình cô và Cố Hạo Thần hôn chính là bằng chứng chống lại cô tốt nhất, hơn nhưng sẽ làm điên đảo trắng đen, khiến cha mẹ hiểu lầm mà tức giận, sẽ càng thất vọng với cô hơn.

Nhưng cô nhất định sẽ không cúi đầu trước anh ta nhận sai, cô tuyệt đối sẽ không, coi như trên lưng đeo tội lỗi. Nhưng cô không muốn cha mẹ hiểu lầm Cố Hạo Thần.

“Cao Minh Tông, lưu lại cho mình một con đường mới có thể tiến xa hơn, không nên đưa mình vào đường cùng.” Lâm Tĩnh Hào mỉm cười nhắc nhở, đối mặt với sự uy hiếp của Cao Minh Tông vẫn không biến sắc.

“Những lời này phải là tôi nói cô mới phải. Lâm Tĩnh Hào, đừng cố chấp nữa, anh ta không thật lòng với cô đâu.” Cao Minh Tông vẫn không tin Cố Hạo Thần ưu tú ngôi sao trên bầu trời sẽ cố chấp chờ đợi Lâm Tĩnh Hào, nên tuyệt đối không tha thứ cho chuyện cô phản bội anh. Anh lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, “Dì Lâm, đây chính là chứng cứ.”

Hình ảnh Lâm Tĩnh Hào và Cố Hạo Thần hôn nhau trong điện thoại của Cao Minh Tông trực tiếp hiện ra trước mắt Thu Vân, con người của bà trong nháy mắt phóng đại, khổ sở co rúc lại, cô đoạt lấy hình, trừng trừng mắt nhìn cô gái phía trên, đó chính là gương mặt con gái lớn của bà.

“Tĩnh Nhi, con làm như thế mẹ và cha con còn mặt mũi nào nhìn mặt hai người lớn Cao gia, còn có Minh Tông nữa, tại sao con có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy?” Thu Vân khổ sở cầm điện thoại di động, dường như muốn bóp nát nó.

Mà sau khi Lâm Dân Khai thấy, chỉ bắt đầu đi lắc đầu, không nói lời nào.

Cao Minh Tông lạnh lùng cười khế liếc nhìn Lâm Tĩnh Hào, giống như tuyên bố Lâm Tĩnh Hào anh muốn khi cô không kịp hối hận, đẩy cô vào địa ngục.

Lâm Tĩnh Hào trầm tĩnh, giọng nói thanh thúy mà kiên định: “Cha, mẹ, cho dù hai người nhìn thấy cái gì, đó cũng không phải là lý do con và Cao Minh Tông chia tay. Con là con gái của hai người, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi vì ai, con vẫn là con, con luôn ghi nhớ những gì cha mẹ dạy, mỗi một bước đi đều không thẹn với lương tâm. Nếu như hai người tin tưởng con, như vậy thì đừng tin Cao Minh Tông đang cố ý lừa gạt chúng ta, bởi vì hai người là người thân của con, con cần cha mẹ tin con. Chỉ cần cha mẹ tin con, con sẽ từ từ giải thích cho cha mẹ nghe, cha mẹ sẽ hiểu rõ.”

Thu Vân và Lâm Dân Khai thấy vẻ nghiêm túc trong mắt Lâm Tĩnh Hào, trong suốt như dòng suối, không có bất kỳ tạp chất và dối trá nào. Sao con gái của bọn họ có thể làm như vậy, làm sao có thể được.

“Cha, mẹ, con tin tưởng chị. Bởi vì chị là chị của con, con không tin chị thì có thể tin tưởng người nào nữa đây?” Lâm Tĩnh Thu vẫn lựa chọn đứng về phía Lâm Tĩnh Hào, tin chắc chị gái của mình là trong sạch, “Có lúc mắt thấy cũng không phải là thật, huống chi là hình, nhất định là ghép. Anh Cao, anh có thể chia tay với chị tôi, nhưng tôi không cho phép anh vu oan cho chị tôi, châm ngòi cha mẹ của tôi gây hiểu lầm chị tôi. Nếu như anh đã từng yêu chị tôi, như vậy anh không nên làm tổn thương người anh từng yêu, khi anh tổn thương chị ấy đồng thời cũng tổn thương anh và tình cảm của anh.”

Đã từng yêu sao? Cao Minh Tông nghe như vậy, khẽ neho tròn mắt lại, trong lòng bách vị tạp trần.

Nghe hai đứa con gái của mình nói chuyện khiến Thu Vân lộn vào suy tư. Trầm mặc hồi lâu cô chậm rãi mở miệng: “Minh Tông, chuyện này đi sẽ điều tra rõ, nếu như Tĩnh Hào sai, đi sẽ cho con một d[đlqd câu trả lời thỏa đáng, nếu như là con sai, như vậy đi tuyệt đối sẽ không mặc con tổn thương Tĩnh Hào.”

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Làm bạn trai của tôi một ngày

Editor: Trà sữa trà xanh

Thu Vân hướng về Cao Minh Tông như thế nào, thế nhưng đối với Cao Minh Tông mà nói đều là râu ria, dù thế nào đi nữa mục đích của anh đã đạt, chuyện còn lại là chuyện nhà bọn họ, không có quan hệ gì với anh. Anh không muốn ở chỗ này nhìn nhà này nháo loạn, bởi vì bây giờ anh và Lâm gia có thể nói là không có bất kỳ quan hệ gì.

Cao Minh Tông mở miệng cáo từ thì điện thoại di động vang lên, là Thẩm Giai Liên, vừa nhắc máy đã hỏi thẳng cô: “Em đang ở đâu?”

“Ừ, em đã đến, lập tức tới đây.” Cao Minh Tông nhìn lướt qua người nhà Lâm gia, “Chú Lâm đi Lâm, con hẹn bạn, xin cáo từ trước. Con chỉ muốn nhắc nhở hai người một câu mặc kệ thế nào con và Lâm Tĩnh Hào đã chia tay rồi, con và Lâm gia không có quan hệ, sau này đừng dây dưa với con nữa, làm

người xa lạ là tốt nhất.”

Dứt lời. Anh lạnh mặt bước chân rời đi, khi anh mở cửa ra liền nhìn thấy Thẩm Giai Liên đi tới từ hành lang bên trái, vừa đúng lúc anh thu lại điện thoại. Cao Minh Tông mỉm cười ngênh đón, đưa tay nắm eo thon của cô: “Sao giờ này em mới tới?”

“Em định đứng dưới lầu đợi anh, không ngờ lại thấy anh đi từ phòng ra.” Thẩm Giai Liên liếc mắt, ánh mắt dừng lại trên cửa phòng đóng chặt, “Gặp người quen sao?”

“Ừ, lúc vào thì gặp phải, cho nên đi vào thăm hỏi.” Cao Minh Tông không nói thật, sợ Thẩm Giai Liên nghi ngờ, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

“Nếu là bạn bè thì giới thiệu cho em biết đi.” Thẩm Giai Liên đẩy tay Cao Minh Tông ra, cất bước đến gần phòng, “Dù sao bây giờ em là bạn gái của anh, phải để cho bạn bè của anh biết, không phải sao? Nếu không bọn họ còn tưởng rằng Lâm Tĩnh Hảo, em sẽ rất tức giận đó.”

Cô vui vẻ cười duyên, đẩy mắt lại có một tia lạnh lẽo tràn ra.

Cao Minh Tông kéo ngón tay mịn màng của cô giữ tại trong lòng bàn tay: “Giai Giai, người quen như vậy em không cần phải biết.”

“Tại sao không cần? Chẳng lẽ em như vậy gặp người ta không được?” Thẩm Giai Liên hơi ngược đầu, mặt trầm như nước, mắt đi nụ cười ôn nhu.

“Không phải, em xinh đẹp khiến người ta mê mẩn, làm sao không thể gặp ai.” Cao Minh Tông quán lấy eo thon của cô, ôm cô vào trong ngực, “Anh sợ em thấy bọn họ sẽ mất đi hứng thú ăn cơm, anh làm như vậy là vì tốt cho em. Không muốn bởi vì người khác mà ảnh hưởng em ăn uống. Nếu như em muốn gặp, ăn cơm xong gặp lại cũng không muộn.”

Nghe Cao Minh Tông nói, hoài nghi trong lòng Thẩm Giai Liên dần dần lắng xuống. Cô nở nụ cười động lòng người lần nữa: “Được rồi. Vậy anh đến phòng trước đi, em xuống dưới mang ít trái cây lên.”

Thẩm Giai Liên kéo vòng tay của anh ra khỏi eo của mình, từ trong ngực của anh thoát ra, đạp giày cao gót màu đỏ bầy tặc biến mất ở cầu thang. Cao Minh Tông lại một lần nữa nhìn chằm chằm cửa phòng Lâm gia, liếc mắt nhìn mới xoay người rời đi.

Thẩm Giai Liên đến dưới lầu lấy trái cây đúng lúc lại đụng phải Cố Hạo Thần ra ngoài hóng mát đứng trước bàn tự phục vụ uống nước chanh. Dáng vóc anh cao lớn vững chãi, trong hơi thở ôn hòa mang theo lạnh lùng xa cách, thế nhưng khuôn mặt anh tuần được tỉ mỉ điêu khắc lộ ra độ sâu đặc biệt mỉ hoặc của đàn ông, trông mắt sâu thẳm làm cho linh hồn người ta trầm luân, chỉ hơi liếc mắt nhìn liền không thể tự kềm chế.

Anh đứng ở nơi đó chính là ngôi sao lóng lánh duy nhất trên bầu trời, ánh sáng lóng lánh hấp dẫn người khác ghé mắt, các cô gái hơi lớn mật thậm chí cố ý tiến lên đi qua trước mặt anh, liếc mắt đưa tình, nhưng đối với Cố Hạo Thần có định lực cường đại mà nói căn bản không có chút tác dụng gì. Thậm chí có người nói chuyện với anh, anh giống như sống trong thế giới của bản thân không nghe ngôn ngữ của người khác, cứ như vậy khiến người khác phần nộ bỏ đi.

Thẩm Giai Liên nhìn các cô gái khác quyến rũ Cố Hạo Thần, trong lòng liền dấy lên một ngọn lửa không tên, nhưng nhìn thái độ coi thường của anh dành cho họ, cô lại cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, dù sao anh không có cử chỉ dịu dàng với người phụ nữ khác, nhưng chỉ ngoại trừ Lâm Tĩnh Hảo..... Tại sao người anh đối xử dịu dàng không phải là cô?

Vừa nghĩ tới nụ cười dịu dàng của anh đều dành cho Lâm Tĩnh Hảo, cô cảm giác hô hấp của mình rất khó khăn. Cô khổ sở nhắm hai mắt lại, hít thở thật sâu, mới mở đôi mắt sáng ra, đè nén khổ sở ở đáy lòng, cất từng bước từng bước đi tới hướng Cố Hạo Thần.

“Đã lâu không gặp.” Thẩm Giai Liên nâng lên nụ cười ngọt ngào, giống như giữa bọn họ không có bất kỳ bất hòa, mà là bạn bè thân thuộc.

Cố Hạo Thần vẫn mỉm cười như cũ, trong mắt căn bản không có sự tồn tại của cô.

“Hôm nay tôi thấy một nhà Lâm Tĩnh Hảo ăn cơm ở chỗ này, anh không đi xem sao?” Thẩm Giai Liên không thềm để ý đến sự coi thường của anh, vẫn làm bầm lâu bầu như cũ.

Thật ra thì mới vừa rồi khi cô nhìn thấy Cao Minh Tông đi ra từ phòng, đã thấy được cả nhà Lâm Tĩnh Hảo đang cùng nhau ăn cơm thật ảm áp. Cô mới thử dò xét Cao Minh Tông, nhìn anh sẽ giấu giếm với cô không, từ lời của anh đến vẻ mặt xem ra không phải là bảo vệ Lâm Tĩnh Hảo mà là lo lắng cho cô, cho nên cô mới không so đo quá nhiều.

Cố Hạo Thần nghe tên Lâm Tĩnh Hảo thì có chút phản ứng, môi mỏng đẹp mắt khẽ câu: “Tôi biết. Phòng là do tôi đặt, người nhà của Tĩnh Hảo chính là người thân của tôi.” Anh đang cảnh cáo Thẩm Giai Liên đừng có ý đồ xấu.

“Tôi biết anh còn chưa qua đó.” Thẩm Giai Liên đưa một miếng trái cây vào trong miệng rồi nói tiếp, “Nếu như anh không đến mà để tôi đến. Đến lúc đó sẽ trở thành cục diện gì tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

“Thẩm Giai Liên, cô cho rằng có một số việc có thể giấu giếm cả đời sao?” Cố Hạo Thần đương nhiên biết để cô muốn phá hư chuyện của anh và Lâm Tĩnh Hảo, “Coi như cô phí hết tâm tư cũng không thể như ý nguyện, đừng tưởng rằng ai cũng là kẻ ngu. Cô tốt nhất không nên đi.”

“Tôi vì cái gì phải nghe lời anh nói, Cố Hạo Thần, chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào.” Thẩm Giai Liên lại gần Cố Hạo Thần, giọng nói êm ái, “Anh nói coi phải làm sao bây giờ?”

Cô nhàn mảy, bộ dáng như bị khó xử, khiến đầy mắt Cố Hạo Thần kết băng.

“Trừ phi hai chúng ta hẹn hò một lần, hai mươi bốn giờ đều thuộc về tôi, làm bạn trai của tôi một ngày.” Thẩm Giai Liên nói điều kiện.

“Muốn giao dịch với tôi?” Cố Hạo Thần cười lạnh, “Cô cảm thấy tôi sẽ đồng ý điều kiện hoang đường của cô sao?”

Nếu như đồng ý là phản bội Lâm Tĩnh Hảo, sẽ khiến Thẩm Giai Liên lẩn tọt. Sao anh có thể đồng ý được. Nếu để cho Lâm Tĩnh Hảo biết, như vậy cô ấy sẽ rất đau lòng, cô ấy đã bị Cao Minh Tông phản bội lừa gạt bị thương sâu như vậy, đến bây giờ trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai. Mà anh đã nói muốn yêu thương cô ấy, sao có thể nuốt lời?

“Hiện tại anh không có lý do từ chối.” Thẩm Giai Liên lại ăn một khối trái cây, sau đó dùng nĩa gắp một khối đưa về phía Cố Hạo Thần, “Trái cây này ăn thật ngon, anh muốn ăn một ít không?”

Mà hình ảnh thân mật của Thẩm Giai Liên và Cố Hạo Thần rơi vào trong tầm mắt của một người đứng ở cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Cho dù là độc được tôi cũng nuốt vào

Editor: Trà sữa trà xanh

Bóng dáng đứng ở lối cầu thang nhìn thấy Thẩm Giai Liên mỉm cười lại còn thân mật đưa trái cây trong tay đến khoe miệng Cố Hạo Thần, đầy mắt băng giá lạnh lẽo, đầu ngón tay cầm túi xách căng lên.

Mà khoe mắt Cố Hạo Thần đương nhiên thu hết bóng dáng người nọ vào trong mắt, thế nhưng anh lại nói hành động môi mỏng nâng lên nở nụ cười hình cung, u ám trong đầy mắt anh lưu chuyển: "Thẩm Giai Liên, cô là đang đùa với lửa, vết phỏng trên người, tôi không chịu trách nhiệm đâu."

"Cố Hạo Thần, nếu như tôi đang đùa với lửa, vậy thì cùng nhau chơi đi." Đôi mắt Thẩm Giai Liên sáng ngời đầy ý cười, hình như còn chưa phát giác hơi thở nguy hiểm đang tiến tới gần, hơn nữa còn chìm đắm trong nụ cười hoàn mỹ của Cố Hạo Thần, "Tôi không ngại đốt lửa lớn hơn, có thể ở cạnh anh tôi nguyện tan xương nát thịt."

"Vậy tôi sẽ theo cùng, xem coi rốt cuộc ai sẽ thương tích đầy mình." Đầy mắt đen nhánh của Cố Hạo Thần càng nồng đậm, che giấu ánh sáng trong đầy mắt, nghiền nát, tiếp theo là thừa thốt.

"Lời nói thật cảm động." Thẩm Giai Liên đưa trái cây trong tay tới gần anh hơn, chờ đợi câu trả lời chắc chắn của anh, đồng thời giữ vững nụ cười xinh đẹp trên môi.

Cố Hạo Thần không há miệng ăn miếng trái cây kia, mà đưa giựt lấy trái cây trong tay cô, nhìn miếng trái cây, nhẹ giọng nói: "Cô dám ăn sao?"

Anh đột nhiên nhướng mày, trong mắt bùng lên ánh sáng sắc bén, khiến Thẩm Giai Liên trong nháy mắt hoảng hốt, trước mắt biến thành một bức tranh tuyệt đẹp. Lúc này Cố Hạo Thần mỉm cười dịu dàng đưa trái cây đưa đến bên miệng của cô. Cảnh này đã xuất hiện vô số lần trong mơ rốt cuộc đã xuất hiện trước mắt của cô, đây là hạnh phúc cỡ nào.

Thẩm Giai Liên bởi vì hành động ngoài ý muốn này mà rất vui mừng, khoe mắt thắm hơi nước hạnh phúc. Nụ cười bên môi cô khuếch đại, cô khẽ mở miệng: "Đương nhiên dám. Coi như trong tay anh cầm là độc được tôi vẫn ăn. Cố Hạo Thần, vì anh, cái gì tôi cũng dám thử một lần."

Cô cảm thấy giờ khắc này rất hạnh phúc, dù nuốt vào độc được cũng không sao, bởi vì tình cảnh này cô đã mong đợi từ lâu. Cô muốn hưởng thụ thời khắc hạnh phúc không dễ có này.

Thẩm Giai Liên tròn tròn mắt nhìn chăm chăm vào Cố Hạo Thần, ngay cả khi nuốt miếng trái cây kia cũng không nháy mắt, chỉ sợ sau sự dịu dàng tốt đẹp kia chính là Cố Hạo Thần biến mất. Cô nhai miếng trái cây mà anh tự tay đưa cho, giữa răng môi là dòng nước tươi ngon, trong lòng dâng lên mật ý: "Thật ngọt."

"Chỉ cần cô thích là tốt rồi." Cố Hạo Thần nhẹ tay ném nĩa ghim trái cây vào một cái khay trống, đầy mắt không có thương tiếc, mà là lạnh lùng.

Từ chỗ cầu thang một bóng dáng cao quý chậm rãi đi tới mang theo hơi thở lạnh lẽo tiến tới gần bọn họ, mà Thẩm Giai Liên còn đắm chìm trong sự dịu dàng của Cố Hạo Thần vẫn chưa phát giác.

"Mẹ, mẹ ăn xong rồi sao?" Cố Hạo Thần cung kính đi tới trước mẹ mình.

Trịnh Tú Doanh liếc mắt nhìn con trai, sau đó đưa mắt nhìn Thẩm Giai Liên, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén, giống như một thanh kiếm cắt rách quần áo của cô, khiến cô hoàn toàn trần trụi trước ánh mắt sắc bén của bà.

Thẩm Giai Liên nghe Cố Hạo Thần gọi người phụ nữ tôn quý lạnh lùng trước mắt là "Mẹ" thì mới từ trong mộng cảnh trở về thực tế. Lực uy hiếp bức người của Trịnh Tú Doanh khiến cô chỉ có thể nhìn lên liền hận không thể hạ thấp xuống, không dám nhìn thẳng.

"Xin chào bác gái, con là Thẩm Giai Liên, là bạn học của Cố Hạo Thần." Thẩm Giai Liên lễ phép tự giới thiệu mình, nhưng không biết Trịnh Tú Doanh căn bản không nhìn thẳng cô.

"Từ đầu tới cuối mẹ không có chút hứng thú nào với người này." Trịnh Tú Doanh cười, trong mắt lạnh lùng, trong lời nói cho thấy rõ sự cay nghiệt cao ngạo, "Còn có chữ bác gái không phải ai cũng có thể gọi, xin tự trọng gọi tôi là Cố phu nhân."

"Dạ, Cố phu nhân." Thẩm Giai Liên không ngờ Trịnh Tú Doanh là người khó chung đụng như vậy, câu nói đầu tiên bà đã nhẹ nhàng khiến Thẩm Giai Liên lúng túng khó chịu, sắc mặt không tốt.

Thẩm Giai Liên khẽ cắn răng, thật ra nếu như bà không phải là mẹ của Cố Hạo Thần, cô căn bản không hạ thấp mình, cố ý lấy lòng như vậy. Cô muốn ở trước mặt bà lưu lại ấn tượng tốt, phải tốt hơn Lâm Tĩnh Hào, có lẽ cô sẽ có một chút phần thắng.

Khỏe môi Cố Hạo Thần vẫn mỉm cười. Thật ra thì vừa rồi khi anh nhìn thấy bóng dáng mẹ mình thì anh đã nghĩ xong kế hoạch đối phó Thẩm Giai Liên. Lần này mẹ tới không phải là muốn điều tra bên cạnh anh có phụ nữ không, mà anh đương nhiên không đẩy Lâm Tĩnh Hào vào trong tầm mắt của mẹ. Vừa đứng Thẩm Giai Liên ở bên cạnh uy hiếp anh, như vậy thì không thể làm gì khác hơn là mượn tay của mẹ loại trừ cô. Phụ nữ giống như cô căn bản không lọt vào ánh mắt của mẹ, cho nên vừa rồi anh cố ý dụ dỗ với cô, chính là vì mê hoặc tầm mắt của mẹ, khiến Thẩm Giai Liên trở thành cái đinh trong mắt mẹ, có lá chắn là Thẩm Giai Liên, tạm thời Lâm Tĩnh Hào sẽ không bại lộ, đây đúng là nhất cử lưỡng tiện. (Câu này giống câu một mũi tên bắn trúng hai con chim)

"Mẹ, Thẩm tiểu thư gọi mẹ là bác gái là tôn kính mẹ." Cố Hạo Thần thả ly trong tay xuống, động tác thoải mái mà ưu nhã.

Bàn về diễn xuất anh căn bản không kém hơn Thẩm Giai Liên. Anh sẽ ngồi chờ mẹ thu thập Thẩm Giai Liên, mà anh không tốn chút hơi sức nào.

"Đúng vậy, bác gái, con đang thể hiện sự tôn kính với bác." Thẩm Giai Liên không ngờ Cố Hạo Thần sẽ nói chuyện giúp cô, cho nên liền đánh bạo vẫn gọi Trịnh Tú Doanh là bác gái. Nhưng cô lại không biết Cố Hạo Thần đỡ lời cho cô là đang dưng cạm bẫy ngọt ngào cho cô, mà cô lại không phát giác rơi vào.

"Tôi và A Thần nói chuyện, mẹ con chúng tôi nói chuyện không cần cô chen miệng vào. Cầm miệng là điều tôn kính nhất của cô đối với tôi." Nụ cười bên môi Trịnh Tú Doanh sâu hơn, lại lạnh như vậy, giống như là băng đâm thẳng trái tim ấm áp của Thẩm Giai Liên, "A Thần, lần sau đừng đến nơi này nữa, người nào cũng có thể đi vào, cấp bậc quá kém. A Thần, chúng ta đi thôi."

Lời nói bén nhọn lạnh lẽo khắc nghiệt giống như là sương gió tháng mười hai, đóng băng nhiệt tình của Thẩm Giai Liên. Cô không ngờ trên thế giới này có người phụ nữ cao quý mà lạnh lẽo như vậy, không ai bì nổi, không coi thứ gì vào trong mắt. Giống như cô ở trong đây mắt bà chỉ là hạt bụi. Mỗi một câu của bà đều đã kích sự tôn nghiêm của cô, lạnh nhạt cô.

Cố Hạo Thần thấy Thẩm Giai Liên chịu những lời nói sắc bén của mẹ sắc mặt trở nên khó coi, chắc hẳn trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Đây chính là mẹ của anh, rất cực đoan phù nhận những gì bà không thích. Đây cũng là lời mà anh muốn nói với Thẩm Giai Liên, đùa với lửa chính là tự thiêu.

Nhưng Cố Hạo Thần vẫn khẽ cười nhìn Thẩm Giai Liên, đưa tay khoác lên trên vai của cô vỗ nhẹ một cái an ủi: "Mẹ tôi nói chuyện luôn trực tiếp như thế, hi vọng Thẩm tiểu thư bỏ qua cho."

"Tôi hiểu." Thẩm Giai Liên càng lún sâu trong sự dụ dỗ giả tạo quá hoàn hảo của Cố Hạo Thần.

"Vậy tôi đi trước." Cố Hạo Thần thu tay lại, gật đầu cười yếu ớt.

Trịnh Tú Doanh nhìn Cố Hạo Thần ôn hòa quan tâm Thẩm Giai Liên như thế, trong lòng mắt lại có thêm chút lạnh lẽo: "A Thần, không cần lãng phí thời gian trên người không đáng giá."

Dứt lời, bà xoay người bước chân trước, mà Cố Hạo Thần cũng xoay người đi theo, nụ cười trong khoảng khắc xoay người biến mất không còn tăm hơi trên khuôn mặt tuấn tú, thay d[đ]lqđ vào đó là lạnh lùng khắc cốt từ tận trong lòng, bên môi dụ dỗ giương lên nụ cười của Satan.

Anh móc khăn tay trong túi quần ra để lau sạch bàn tay mới vừa chạm vào vai Thẩm Giai Liên, sau đó trong lúc đi ra cửa vô tình vứt bỏ nó, cũng nói thầm trong lòng, Thẩm Giai Liên, tự giải quyết cho tốt đi.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49-1: Để mẹ bù đắp dạ dày cho cả nhà (1)

Editor: Trà sữa trà xanh

Đối mặt với thái độ cay nghiệt lạnh lùng kiêu ngạo của Trịnh Tú Doanh, đây là lần đầu tiên Thẩm Giai Liên chịu nhục nhã như vậy. Cô cắn hận cắn răng, đôi tay nắm lại thật chặt, móng tay tinh xảo được chăm sóc kỹ lưỡng hung hăng bấm vào trong lòng bàn tay mìn màng.

Thẩm Giai Liên nhìn bóng lưng Trịnh Tú Doanh rời đi, trong lòng không rõ cảm giác gì, rõ ràng nếu cô muốn vào Cố Gia trở thành vợ của Cố Hạo Thần nhất định phải qua cửa ải của mẹ Cố. Nhưng ánh mắt mẹ Cố cao ngạo lại bất bễ như vậy, biết người phụ nữ mới lọt vào mắt bà. Cô đã không thể, huống chi là Lâm Tĩnh Hảo. Nghĩ đến đây, lòng của cô hơi tốt hơn chút. Chỉ là cô sẽ không lùi bước, chỉ cần có thể lấy được thiện cảm từ mẹ Cố thì cô sẽ có cơ hội thay thế Lâm Tĩnh Hảo ở bên cạnh Cố Hạo Thần.

Hôm nay Cố Hạo Thần phá lệ cực kỳ ôn hòa với cô, cô tin tưởng chỉ cần cô đủ cố gắng sẽ có thể lấy được trái tim của Cố Hạo Thần. Đến lúc đó cô nhất định sẽ khiến Lâm Tĩnh Hảo khóc chết. Nhưng cô lại không nghĩ tới Cố Hạo Thần đã thay nàng đào một cái hố, chỉ cần cô nhảy vào sẽ tan xương nát thịt ngay.

"Giai Giai, sao đi lấy trái cây lâu như vậy? Món ăn đã đưa lên hết rồi." Không biết từ lúc nào Cao Minh Tông đã đi tới bên người Thẩm Giai Liên, lại phát hiện cô đang ngăn người, "Em sao vậy?"

"Em.....Em bị gì?" Thẩm Giai Liên khôi phục thái độ bình thường, bưng trái cây lên đi qua Cao Minh Tông, một mình đi lên lầu.

Cao Minh Tông cảm thấy cô có gì đó khác lạ, nhưng không nói ra được. Cuối cùng không suy nghĩ nhiều đi theo cô lên lầu. Bữa cơm này Thẩm Giai Liên ăn trong tâm trạng bồng bềnh, đã sớm ảo tưởng đến cảnh tượng cô thu phục được mẹ Cố, sống hạnh phúc với Cố Hạo Thần.

Ăn cơm xong trở về, Cao Minh Tông trực tiếp lái xe trở về chỗ ở của mình: "Giai Giai, xuống xe."

"Hôm nay em mệt muốn chết, em muốn trở về nghỉ ngơi thật tốt." Thẩm Giai Liên lại ngồi bất động trong xe, hiện tại trong lòng của cô chỉ có Cố Hạo Thần, cho nên không thoải mái khi ở cạnh Cao Minh Tông quá lâu.

"Hôm nay là ngày kỷ niệm của chúng ta, anh còn chuẩn bị ăn mừng với em mà, đi lên xem một chút thôi." Cao Minh Tông dụ dỗ cô.

"Em thật sự rất mệt mỏi. Ngày mai mình ăn mừng cũng được mà." Thẩm Giai Liên hơi không vui nhú mày lại, đáy mắt thoáng qua một tia khó chịu.

Nếu như cô muốn lấy lòng mẹ Cố, bắt đầu từ bây giờ cô nhất định phải vạch rõ quan hệ với Cao Minh Tông. Cửa nhà Cố Gia cao như vậy nhất định chú trọng xuất thân trong sạch, quan hệ đơn giản, cho nên cô tuyệt đối không thể bởi vì Cao Minh Tông mà làm hư kế hoạch tiến vào Cố gia của mình. Anh vốn là con cò để cô trả thù Lâm Tĩnh Hảo, cô đã sử dụng anh đã kích Lâm Tĩnh Hảo, mục đích của cô đã đạt. Bỏ đi cũng không đáng tiếc, dù sao Cố Hạo Thần còn ưu tú hơn.

Cô nhất định phải đánh bại Lâm Tĩnh Hảo, nhất định phải giành được sự yêu thích của mẹ Cố trước cô ta, nhất định phải không chừa thủ đoạn nào ở bên cạnh Cố Hạo Thần. Cố Hạo Thần vốn là thuộc về cô!

"Giai Giai, nhưng hôm nay mới là ngày kỷ niệm của chúng ta." Cao Minh Tông đưa tay nắm tay nhỏ bé của cô, lại bị cô vô ý né tránh, "Em biết anh cũng mệt mỏi rồi, anh nghỉ ngơi trước đi. Em sẽ tự gọi xe trở về."

Sau đó Thẩm Giai Liên tự mình mở cửa xe ra, xuống xe, Cao Minh Tông nhanh chóng xuống xe chặn lại đường đi của cô: "Giai Giai, em làm sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào không?" Không phải hôm nay cô và anh hẹn nhau ăn mừng sao? Tại sao lại trở nên lạnh lùng như vậy?

"Em chỉ muốn trở về nghỉ ngơi, xin tránh ra." Thẩm Giai Liên nhún mày.

"Ồ chỗ của anh cũng có thể nghỉ ngơi tốt." Cao Minh Tông tiến lên một bước, kiên trì ôm lấy cô, Thẩm Giai Liên bị anh thỉnh thoảng ôm kiểu công chúa làm kinh sợ nhảy dựng, nhưng lại không dám giãy giụa, sợ té xuống, không thể làm gì khác hơn là lấy tay đánh lồng ngực của anh, "Cao Minh Tông, anh làm cái gì vậy, mau buông em xuống, nếu không em sẽ tức giận!"

"Giai Giai, em biết không? Em tức giận rất đẹp." Cao Minh Tông ôm cô vào thang máy, nhấn nút lên tầng lầu của anh.

Anh lưu loát mở cửa, đóng cửa, cho đến khi ôm cô đến trong phòng ngủ, đặt cô lên giường, cả người đè lên người cô. Bàn tay có chút suồng sã xoa nắn cơ thể mềm mại của cô.

"Cao Minh Tông, anh dừng tay ngay! Đừng đụng vào em!" Thẩm Giai Liên chỉ cảm thấy ghét.

"Giai Giai, anh sẽ khiến em vui sướng." Cao Minh Tông nghiêng người hôn cô, cô lại dùng sức quay đầu tránh né nụ hôn của anh. Cự tuyệt khiến trong lòng Cao Minh Tông rất khó chịu, sắc mặt nhăn nhó, "Giai Giai, em quên chúng ta ở cạnh nhau rất vui sao? Em nói chỉ có anh mới có thể khiến em hạnh phúc không phải sao? Em nói em có thể em có thể tốt hơn Lâm Tĩnh Hảo mà? Chẳng lẽ em đang nói dối anh sao?"

"Em.... Em chỉ là có chút không thoải mái, không muốn mà thôi." Cô thay đổi chút thái độ, nhu hòa hơn tí, dù sao bây giờ còn chưa thể chia tay với anh, nhất định phải tìm lấy cơ tốt, về sau mới không gặp phiền toái.

"Em khó chịu chỗ nào?" Cao Minh Tông vừa nghe cô nói cơ thể khó chịu, thái độ liền dịu đi, quan tâm cô.

"Chắc em bị trúng gió, nên nhức đầu." Thẩm Giai Liên giơ tay lên xoa trán, bày ra dáng vẻ rất không thoải mái.

"Vây uống thuốc đi." Cao Minh Tông lấy thuốc dự phòng trong nhà ra đưa cho cô, còn sẵn sóc rót một ly nước thổi nguội cho cô.

"Em ngủ một lát liền khỏe thôi." Thẩm Giai Liên không phải như đầu thật, làm sao có thể uống thuốc, "Minh Tông, nếu không anh đến phòng khách nghỉ ngơi đi. Hôm nay em muốn ngủ một mình, được không? Chuyện này hôm nào không được?"

Cô khẽ làm nũng, muốn lừa Cao Minh Tông. Nhưng trong lòng Cao Minh Tông không tính bỏ qua như vậy. Bởi vì trong lòng đã dâng lên một tia lo lắng.

"Giai Giai, vui vẻ xong em sẽ hết đau." Cao Minh Tông không hề từ bỏ, bàn tay lướt qua những đường cong trên người cô, phần khát vọng trong ngực cần được giải tỏa.

"Cao Minh Tông, em thật sự không muốn."

"Em sẽ muốn." Anh một tay cố định đầu của cô, khiến cô không trốn tránh được, hôn lên môi của cô, hung hăng triển miên.

Trời sanh phụ nữ và đàn ông tồn tại sự chênh lệch, nên Thẩm Giai Liên không cách nào chống cự sự xâm lấn của anh. Anh dịu dàng hôn, anh cuồng dã chiếm đoạt, anh đòi lấy không ngừng, mỗi một động tác của anh đều chiếm cứ nơi yếu ớt mềm cảm của cô, khiến cô không cách nào cự tuyệt sự ăn khớp tốt đẹp giữa nam và nữ, chỉ có thể hoàn toàn thả lỏng cơ thể hưởng thụ, cùng trầm luân, cơ thể cùng ý thức không nhất trí.

Mà sau khi Cố Hạo Thần rời khỏi khách sạn Cảnh Trân cảm thấy tâm tình lúc này không tệ, có thể mượn tay mẹ mình diệt trừ con ruồi chướng mắt là Thẩm Giai Liên. Đúng là đã quá cân nhắc cho cô ta. Mẹ của anh không tùy tiện ra tay, nếu không phải anh đặc biệt "dịu dàng" cùng "quan tâm" cô, Trịnh Tú Doanh sẽ không đề ý cô ta. Cô ta còn phải cảm ơn anh, dù sao không phải ai cũng có thể gặp mặt một lần hoặc là nói chuyện với mẹ anh. Cô ta nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng.

Mặt khác của thiên sứ chính là ác ma, trong xương tủy của Cố Hạo Thần chảy nửa dòng máu thuộc về Trịnh Tú Doanh, dĩ nhiên không phải là người dễ chọc. Chỉ là anh không muốn tay nhiễm thứ không sạch sẽ mà thôi. Mà anh cho Thẩm Giai Liên cơ hội lần nữa, nhưng cô lại không quý trọng. Đây là chính cô tự bức mình vào đường cùng.

Mà Trịnh Tú Lệ đi trước lấy xe đã đứng đợi ở ngoài cửa, giao chìa khóa xe cho Cố Hạo Thần, nhỏ giọng dặn dò: "Dì vẫn là câu nói kia, có gì thì nói với mẹ con, đối nghịch mẹ con thì không có lợi cho con đâu. Bà ấy là mẹ của con, con là con trai của bà ấy, giữa mẹ con không có mâu thuẫn. Dì tin là bà ấy rất yêu con, dù sao con là đứa con trai duy nhất của bà ấy."

"Dì nhỏ, con biết." Cố Hạo Thần nhận lấy chìa khóa xe của mình giữ trong lòng bàn tay, "Vây con đi trước, dì lái xe cẩn thận."

"Tốt." Trịnh Tú Lệ chuyển sang chị gái của mình là Trịnh Tú Doanh, "Chị, hôm nay chị đến nhà em hay là nhà của A Thần?"

"Chỗ nhỏ hẹp của em chị ở không quen." Trịnh Tú Doanh vẫn duy trì phong thái cao quý không ai sánh bằng. "Chị quen ở quán rượu."

"Tốt." Trịnh Tú Lệ không so đo với bà, cũng không tức giận, "Vây em đi trước đây." Cô liền lên chiếc xe hơi bình thường của mình, rời đi.

Cố Hạo Thần lên xe, Trịnh Tú Doanh cũng ngồi lên, ngồi vào ghế sau. Xe chạy vào đường lớn, ban đêm ánh đèn lồng lánh sáng chói nở rộ trong bóng đêm.

Trịnh Tú Doanh nhìn ánh sáng chói lóa ngoài cửa sổ, thương thức hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "A Thần, biết mẹ kỳ vọng gì ở con không?"

"Mẹ đã dạy con hơn hai mươi năm, con muốn quên cũng không quên được." Cố Hạo Thần có chút tự giễu cười một tiếng, ánh mắt rơi vào phía trước, nói thầm, "Con là con của Cố Gia, rất vinh dự, vinh dự của Cố gia càng cần con kế thừa và phát triển, cho nên càng yêu cầu con phải nghiêm khắc với chính mình, cho dù là sự nghiệp hay hôn nhân đều phải nghiêm túc, không thể tùy tiện."

"Rất tốt." Trịnh Tú Doanh rất hài lòng câu trả lời của con trai, "Vây con nói cho mẹ biết, hôm nay người phụ nữ kia chính là người khiến con không thể rời khỏi Hải Thành, là nguyên nhân không trở về Bắc Kinh sao?"

Cố Hạo Thần chờ đợi chính là lời chất vấn của mẹ, đúng lúc có thể đẩy Thẩm Giai Liên tới trước mắt của mẹ, có lẽ chỉ có thể che mờ mắt mẹ nhất thời, nhưng tốt hơn là khiến Lâm Tĩnh Hảo bị mẹ để mắt tới. Thẩm Giai Liên trở thành dê con thay mặt nhận tội, đúng lúc có thể lẫn lộn tầm mắt của mẹ: "Mẹ, chúng con chỉ là bạn học mà thôi, mẹ đừng suy nghĩ nhiều quá."

Cố Hạo Thần càng nói thật nhẹ nhàng, nhưng nghe vào trong lỗ tai Trịnh Tú Doanh cực kỳ có uy lực. Có lúc con người sẽ sinh ra ảo giác. Đương nhiên Trịnh Tú Doanh cũng không tin lời nói của Cố Hạo Thần: "Mặc kệ các con là quan hệ ra sao, nếu như con thông minh thì chủ động rời khỏi người phụ nữ kia. Đây là cơ hội mẹ cho con, đây là do con là con trai của mẹ, nếu là người khác căn bản không có vậy đâu. Con đừng đợi đến lúc mẹ không có kiên nhẫn tìm cô ta, như vậy đến lúc đó người khó chịu chính là cô ta. Mẹ tin rằng con không muốn cô ta khó chịu phải không?"

"Mẹ, đừng đi tìm cô ấy, không cần thiết đâu, con và cô ấy không có quan hệ gì." Cố Hạo Thần giải thích một lần nữa, nhưng Trịnh Tú Doanh vẫn chưa tin sẽ đơn giản như vậy. Con trai của bà không phải là người tùy tiện đối xử tốt với người phụ nữ nào. Nếu không phải có ý nghĩa với nó sao nó lại có thể quan tâm như vậy.

"Con không cần giải thích, chỉ cần làm theo mẹ là được." Trịnh Tú Doanh thu hồi ánh mắt ngoài cửa xe, rũ thấp lông mi xuống, nhắm mắt, giống như là đang nghỉ ngơi, thật ra thì trong lòng đã sớm có an bài.

Cố Hạo Thần thông qua kính chiếu hậu thấy mẹ dựa vào ghế ngồi nghỉ ngơi, biết bà không muốn tốn nhiều miệng lưỡi trong vấn đề này. Nhưng có điều anh rất xác định, mẹ đã coi Thẩm Giai Liên là cái đinh trong mắt, rất muốn nhanh chóng diệt trừ.

Cố Hạo Thần đưa Trịnh Tú Doanh đến khách sạn Triệu Hào, không dừng lại lâu liền cáo từ rời đi. Khi Cố Hạo Thần rời đi Trịnh Tú Doanh liền cầm lên điện thoại di động gọi một cú điện thoại ra ngoài: "Giúp tôi điều tra một người phụ nữ tên là Thẩm Giai Liên, điều tra tất cả chuyện từ nhỏ đến lớn, càng tỉ mỉ càng tốt, còn có ngày mai nếu Thần Thiếu chưa trở về Bắc Kinh thì hẹn bà ấy buổi trưa ra ngoài uống trà, tôi có rất nhiều lời muốn nói với bà ấy."

Thẩm Giai Liên phải không? Bà không cho phép người phụ nữ như vậy vào Cố Gia.

Bởi vì sự kiện Cao Minh Tông và Lâm Tĩnh Hào chia tay khiến Lâm gia không có tâm tư ăn tối, cho nên sửa soạn muốn trở về chỗ ở của Lâm Tĩnh Hào.

Về đến nhà, Thu Vân rất mệt mỏi, sắc mặt ảm đạm.

Trong lòng Lâm Tĩnh Hào cũng rất khó chịu, là do cô không xử lý tốt chuyện tình cảm khiến cha mẹ và em gái bị tổn thương. Cô không thể đùn đẩy trách nhiệm được.

"Mẹ, con biết trong lòng mẹ khó chịu. Mẹ có lời gì thì nói ra, đừng giấu ở trong lòng, mẹ nói gì con đều nghe." Tĩnh Hào đi đến trước mặt mẹ ngồi xổm xuống, nắm chặt tay Thu Vân, ngược khuôn mặt xinh đẹp tình xảo nhìn bà.

"Tĩnh nhi, thật xin lỗi, mẹ đã đánh con. Chỗ này rất đau phải không?" Bây giờ Thu Vân tỉnh táo lại hồi hận không kịp, nước mắt xoay một vòng trong hốc mắt, đau lòng giờ tay lên lau gương mặt con gái, trên mặt cô còn lưu lại dấu tay nhàn nhạt của bà.

"Mẹ, con không đau. Chỉ cần mẹ đừng đau lòng khó chịu nữa, con sẽ không đau." Lâm Tĩnh Hào liều mạng lắc đầu phủ nhận, tay của cô che trên mu bàn tay Thu Vân, để mặt cô dán chặt lòng bàn tay mẹ, lệ nóng giống như là nước triều mãnh liệt ngập trong con người.

Thu Vân bắt đầu đi thờ dài một cái, càng đau lòng trước con gái hiếu thuận: "Mẹ vẫn hi vọng con và Minh Tông, dù sao mẹ cũng biết gốc biết rễ nhà cậu ta, nghĩ tới hai người lớn Cao gia coi con mình như con gái ruột, quan trọng nhất là Minh Tông rất tốt với con. Chúng ta không cầu con giàu có, chỉ muốn có một người đối xử tốt với con, hạnh phúc cả đời. Thật không nghĩ đến chuyện đi vui về lần này của chúng ta, lại nghe tin các con đã chia tay, hơn nữa lỗi còn ở con. Mẹ cảm thấy mẹ dạy con không tốt, con làm mất mặt Lâm gia, nên tức giận công tâm, nhất thời mất trí mới đánh con. Con đừng hận mẹ."

"Mẹ, con không có. Con biết mẹ là vì tốt cho con." Giọng nói Lâm Tĩnh Hào nghẹn ngào, nước mắt theo khóe mắt chảy xuôi.

"Mẹ không tốt, mẹ không tin tưởng con, còn đánh con." Trong mắt Thu Vân hiện lên màn nước, rất là tự trách, "Con nói mẹ làm sao lại đánh con? Tại sao mẹ có thể không tin cách làm người của con, đi tin tưởng Minh Tông? Nhưng Tĩnh nhi, tấm hình kia mẹ không cách nào tin con. Trong lòng mẹ rất khó chịu."

"Mẹ, con biết rõ mẹ không bao che điều xấu, con rất tự hào khi có người mẹ mẫu mực như vậy." Lâm Tĩnh Hào giờ tay lên lau nước mắt chảy đến cằm, cố gắng giương khuôn mặt tươi cười lên, "Mẹ, mẹ đừng khó chịu. Chia tay với Cao Minh Tông là bởi vì con đã thấy rõ cách làm người của anh ta, mặc dù con cũng không tin anh ta sẽ biến thành như vậy, nhưng chuyện chính là như vậy, con đã đón nhận nó. Mẹ, mẹ hãy nghe con, con sẽ từ từ nói cho mẹ biết....."

Sau đó Lâm Tĩnh Hào nói qua một lần nguyên nhân chia tay của hai người cho người nhà nghe. Thu Vân, Lâm Dân Khai cùng Lâm Tĩnh Thu lắng lắng nghe, nghe xong Lâm Tĩnh Thu phần nộ nói: "Mẹ, mẹ xem con nói chị không phải là người như thế mà, là anh Cao quá vô sỉ, còn có người phụ nữ tên Thẩm Giai Liên gì đó, tại sao có thể âm hiểm như thế? Bọn họ nhất định sẽ chịu báo ứng. Anh Cao rất chị, về sau nhất định sẽ hối hận đến chết, khi đó chúng ta ngàn vạn lần không được mềm lòng tha thứ cho anh ta."

"Minh Tông tại sao nó lại có thể hồ đồ như vậy?" Lâm Dân Khai rất đau đớn.

"Cậu ta hồ đồ là bởi vì cậu ta không đánh bóng hai mắt của mình, do cậu ta không có đầu óc, bị một người phụ nữ như vậy lừa gạt." Thu Vân nắm chặt tay của con gái, bởi vì tức giận và tự trách cho nên khổ sở tay phát run.

"Mẹ, không cần bởi vì dạng người này mà khổ sở rối rắm, anh ta không đáng giá, bởi vì anh ta không có quan hệ gì với chúng ta nữa." Lâm Tĩnh Hào nhẹ nhàng vuốt tay của mẹ, an ủi tâm tình của bà, "Khi anh ta biết rõ chân tướng, chính là lúc anh ta không thể đứng dậy được, đến lúc đó anh ta sẽ chậm rãi nhắm nháp thống khổ. Những thứ này không cần chúng ta quan tâm. Ánh mắt của người khác chúng ta không thay đổi được, có thể thay đổi chính là tâm tình của chúng ta. Chúng ta phải sống hạnh phúc vui vẻ với nhau, cái này quan trọng nhất."

"Đúng. Người một nhà ở chung một chỗ vui vẻ mới là quan trọng nhất." Thu Vân đồng ý gật đầu, rốt cuộc đã thông suốt tâm tình, nở nụ cười.

Lâm Dân Khai ngồi cạnh vợ ôm lấy vai của bà, Lâm Tĩnh Thu và Lâm Tĩnh Hào cũng ngồi chồm hổm bên người cha mẹ, người một nhà nở nụ cười còn chói mắt hơn so với ngôi sao trên bầu trời đêm.

Giăng co một đêm, không ăn cơm nên bụng đói mà bắt đầu kêu gào....

"Đều là mẹ không tốt, cả nhà còn chưa ăn cơm, bây giờ nghĩ lại thật là đáng tiếc. Món ăn ngon như vậy là lần đầu tiên mẹ nhìn thấy." Thu Vân khôi phục trạng thái nói đùa thường ngày, "Lãng phí thức ăn là có tội đó."

"Mẹ, chỉ cần mẹ muốn ăn, lúc nào chúng ta cũng có thể đi." Lâm Tĩnh Hào bị vẻ mặt của mẹ làm cho tức cười, "Mẹ đừng như vậy."

"Tình nhi, mẹ thấy những món ăn kia đều rất tinh xảo, phong cảnh cũng rất xinh đẹp, ở nơi đó ăn cơm nhất định rất đắt chứ?" Lâm Dân Khai nói.

"Cha, mẹ, con gái của cha mẹ dẫn cả nhà vào đó ăn cơm là bình thường thôi, đừng có xem nhẹ con gái." Lâm Tĩnh Hảo nắm tay cha mẹ, "Cha mẹ ở chỗ này chơi vui vẻ, trước khi trở về nhà con nhất định sẽ dẫn cả nhà đi ăn nữa."

Thu Vân và Lâm Dân Khai nghe con gái nói nhìn nhau cười một tiếng: "Tình nhi, lần này cha mẹ tới sẽ không về nữa."

"Không đi?" Lâm Tĩnh Hảo không hiểu nhú mày.

"Chẳng lẽ con muốn đuổi chúng ta đi?" Thu Vân nhướn mày.

"Mẹ, làm sao có thể chứ? Con đương nhiên ước gì cha mẹ ở lại, nhưng công việc của cha mẹ thì làm thế nào?" Lâm Tĩnh Hảo lo lắng chính là cái này, "Hai người không thể vì con mà làm trễ nãi công việc."

"Chị, cha bởi vì nguyên nhân công việc mà điều đến nơi này, mẹ từ chức đi theo cha tới đây chuẩn bị làm bà nội trợ chăm sóc cả nhà ta, mà em đứng lúc đến đây tìm việc làm. Như vậy người một nhà chúng ta có thể vui vẻ sống với nhau rồi." Lâm Tĩnh Thu kéo cánh tay chị gái nói: "Chị, chị có vui không?"

"Có thật không?" Lâm Tĩnh Hảo không thể tin tưởng niềm vui này, "Vậy thì tốt quá, cha, mẹ, Thu Nhi, con yêu mọi người."

"Tốt lắm, bây giờ mẹ sẽ đi nấu gì đó để bù đắp dạ dày cho cả nhà." Thu Vân nói xong liền vào phòng bếp, "Tình nhi, trong tủ lạnh có cái gì ăn không?"

Lâm Tĩnh Hảo đi vào cùng bà, khi thấy Thu Vân mở tủ lạnh ra, bên trong trừ trứng gà cũng chỉ có chút rau cải cùng trứng gà, cơ hồ không có đồ gì. "Mẹ, trong ngăn kéo có mì sợi, có thể ăn tạm mì vậy." Bình thường cô làm thêm giờ bữa ăn tối thường tự giải quyết trong văn phòng, có lúc ăn cơm bên nhà Cao Minh Tông, cho nên trong nhà không có nhiều nguyên liệu nấu ăn.

"Con xem con chăm sóc mình thế nào, không có món ăn nào." Thu Vân nhìn tủ lạnh trống không mà đau lòng cho con gái, lại nghĩ đến mình kích động đánh con gái một bạt tai, lại đau lòng nữa, "Về sau mẹ nhất định nuôi con trắng trẻo mập mạp."

"Mẹ, nếu thật như vậy, con gái mẹ sẽ không có ai muốn." Lâm Tĩnh Hảo giúp mẹ lấy cà chua và trứng gà ra, "Chúng ta làm mì sợi đi."

Thu Vân gạt đầu, đổ nước vào trong nồi rồi đun nóng, sau đó chiên trứng gà, Lâm Tĩnh Hảo thì cắt cà chua. Hai d[đ]qđ mẹ con hợp tác nấu mì trứng cà chua, mỗi người một chén, mùi thơm bốn phía.

Người một nhà ngồi vây quanh trên bàn ăn vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên, cái này còn ngon hơn những món ăn mỹ vị kia.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49-2: Dùng bản thân anh làm em no (2)

Editor: tu tai

Lâm Tĩnh Hảo vừa ăn được hai miếng, thì điện thoại di động vang lên, lúc này ngoại trừ người yêu cầu cô phải làm thêm giờ Ngô Lệ Tĩnh ra, thì cô không nghĩ có ai khác nữa. Sau khi cô đặt bát đĩa xuống thì nói với cha mẹ: "Con đi nhận cuộc điện thoại."

Lâm Tĩnh Hảo liền vào phòng ngủ của mình, vừa lấy điện thoại di động ra nhìn lại là Cố Hạo Thần: "Muộn như vậy tìm em có việc gì thế?"

"Chỉ là muốn nghe giọng nói của em một chút thôi." Lúc này Cố Hạo Thần vừa đưa mẹ mình đến khách sạn nghỉ ngơi xong.

Không biết vì sao anh vừa nói như thế, tim của cô liền đập nhanh hơn, mặt cũng hồng lên.

"A, vậy bây giờ nghe được rồi." Lâm Tĩnh Hảo hơi xấu hổ cắn môi.

"Ừ, giọng nói rất êm tai." Tiếng nói của Cố Hạo Thần ôn hòa như gió thu trong lành thổi tới, phát ở trên mặt đặc biệt thoải mái, "Chú đi có hài lòng với bữa tối nay không?"

Bữa ăn tối? Haiz, vừa nghĩ tới hôm nay nhiều món ngon như vậy lại bị lãng phí trong lòng liền không vui, đây chính là một phần tâm ý của Cố Hạo Thần.

"Gia đình em gặp phải Cao Minh Tông." Lâm Tĩnh Hảo hơi rủ mắt xuống, ánh sáng xuyên qua lông mi, nhuộm lông mi thành màu vàng nhạt, cũng tạo một quang thâm dưới mắt, sau đó dùng thật giọng nói bình tĩnh thuật lại chuyện đã xảy ra trogn bữa tối hôm nay, "Cố Hạo Thần, hôm nay lãng phí tâm ý của anh, thật xin lỗi."

"Đây không phải là lỗi của em, em không cần nhận lỗi với anh. Người phải gánh chịu hậu quả là Cao Minh Tông." Đôi mắt Cố Hạo Thần híp lại, ánh mắt

thâm trầm nghiêm nghị, hòa hợp với một thân lạnh lùng của anh, "Anh sẽ khiến anh ta biết hậu quả, tuyệt không nương tay cùng tha thứ."

"Không, Cố Hạo Thần, muốn đánh anh ta cũng phải đánh bằng lực lượng của chính bản thân em." Lâm Tĩnh Hào không muốn mượn sự trợ giúp của anh, dù sao đây cũng là chuyện giữa hai người bọn họ.

"Anh có thể hiểu được tâm trạng của em, nhưng anh cũng tuyệt đối không sẽ cho phép anh ta nói bậy làm làm bậy như vậy." Đương nhiên Cố Hạo Thần cũng sẽ không để cô phân rõ ranh giới giữa bọn họ như vậy, "Có một số việc em không cần phải cố chống đỡ một mình như vậy, anh ủng hộ em làm bất cứ chuyện gì, nhưng trong thế giới của em nhất định phải có anh, nếu không em cách anh xa như vậy, anh sẽ không có cảm giác an toàn, anh cũng sẽ luôn luôn nghĩ đến em lo lắng cho em. Em làm như vậy là hành hạ và xua đuổi anh."

Lâm Tĩnh Hào yên lặng, ngón tay cầm điện thoại di động căng lên. Cô cắn cắn môi: "Em chỉ không muốn làm liên lụy đến anh."

"Chúng ta là một, làm sao có chuyện liên lụy chứ. Em hãy yên tâm đi, anh làm việc rất có đúng mực. Tin tưởng anh chính là tin tưởng bản thân em." Những lúc Cố Hạo Thần đối mặt với Lâm Tĩnh Hào thì trên mặt mới có thể thấp thoáng tia dịu dàng, sau đó anh liền thay đổi đề tài, "Bữa tối em đã ăn no chưa, nếu không anh đến mời mọi người đi ăn."

"Không, không cần, mẹ em nấu mì trứng gà cà chua, nhà em đang ăn." Lâm Tĩnh Hào lắc đầu liên tục, nhưng không biết Cố Hạo Thần hoàn toàn không nhìn thấy.

"Vậy sao? Thật tốt." Trong đáy mắt Cố Hạo Thần khẽ cười, đáy mắt cũng bật phát sáng ngời, hòa cùng bầu trời đêm, "Mẹ làm gì đó nhất định rất ngon."

Cố Hạo Thần cảm giác có một dòng nhiệt huyết đang di chuyển trong cơ thể, trong lòng có một âm thanh đang thúc giục anh nhanh chóng đến chỗ của Lâm Tĩnh Hào. Anh nắm chặt chìa khóa xe bước nhanh hơn, hận không thể bay đến bên cạnh cô ngay lập tức để ôm chặt cô vào lòng.

"Dĩ nhiên, mẹ em làm đồ ăn cực kỳ ngon, có cơ hội mời anh thưởng thức." Lâm Tĩnh Hào nói đến mẹ thì cảm thấy rất kiêu ngạo hơi giương môi lên.

"Nhất định có cơ hội." Cố Hạo Thần càng chạy càng nhanh, xuống theo cầu thang xoay tròn.

Cố Hạo Thần lái xe từ bãi đỗ xe của khách sạn ra ngoài, sườn xe màu đen biến mất ở trong bóng đêm đen, lại phản chiếu ánh sao sáng chói. Trong đêm tối ưu nhã nhanh chóng giống như một chú báo săn.

"Không biết nên nói anh tự tin hay là da mặt dày đây?" Lâm Tĩnh Hào cười khẽ, trong tiếng cười không nén được sự vui vẻ và ngượng ngùng của cô lúc này.

"Đều có một chút." Anh vẫn thẳng thắn thừa nhận.

"Vậy thì phải là tự luyện rồi." Lâm Tĩnh Hào cảm thấy từ này thích hợp với anh hơn, "Chẳng qua muốn gặp mẹ em thì phải qua cửa của em đã, cũng không phải anh nói muốn gặp là có thể gặp được."

"Muốn ra điều kiện với anh, được thôi, nói đi." Chút tâm tư này của cô làm sao anh có thể không hiểu chứ.

"Trừ phi anh xuất hiện ngay dưới lầu nhà em." Lâm Tĩnh Hào giờ trò xấu, cô khẳng định lúc này Cố Hạo Thần phải ở nhà với mẹ anh, cho nên chắc chắn sẽ không tới đây được, "Em sẽ rất nhân từ cho anh một chút thời gian, sau khi em đếm 123 thì phải nhìn thấy anh."

"Em chắc chắn chứ?" Cố Hạo Thần khẽ nhướn mày, cái này thật đúng là trời giúp anh rồi, thật may là anh còn chưa về nhà, nếu không sẽ không thể lái xe đến chung cư của Lâm Tĩnh Hào trong thời gian ngắn như vậy được.

"Vô cùng xác định." Cô tràn đầy tự tin.

"Được." Lúc này Cố Hạo Thần đã dừng xe của mình ở dưới tầng 1 tòa nhà số 6 nơi Lâm Tĩnh Hào ở. Mà nhà Lâm Tĩnh Hào ở tầng 2, chỉ cần anh gọi khe khẽ, cô đã có thể nghe được rồi.

"Vậy em đếm 123 đây." Lâm Tĩnh Hào hít một hơi.

"Không cần đếm, em đến ban công phòng ngủ của em nhìn xuống đi." Cố Hạo Thần ngửa đầu từ cửa sổ xe nhìn lên trên, liền thấy được ánh sáng le lói phát ra từ phòng ngủ của Lâm Tĩnh Hào, ánh sáng ấm áp.

Cái gì? Lâm Tĩnh Hào hơi sững sờ, sau đó đưa mắt nhìn về phía cửa sổ sát đất của phòng ngủ, sau mấy giây đồ dẫn liền bước nhanh tới mở cửa sổ đi ra ngoài ban công, cúi đầu nhìn xuống dưới, chiếc xe thể thao khiêu tốn mà xa hoa của anh thật sự đang đỗ ở dưới.

Cô vẫn không dám tin dụi dụi con mắt, sợ là mình sinh ra ảo giác. Nhưng chiếc xe kia thật sự tồn tại, lúc này cửa xe bị đẩy ra, chân thon dài xuất hiện tại trong tầm mắt của cô, tiếp theo là cơ thể to lớn cao ngạo anh tuấn chậm rãi xuất hiện từ bên sườn xe. Cố Hạo Thần ưu nhã dựa lưng vào sườn xe, ngược đầu nhìn về phía cô, ánh mắt chạm vào ánh mắt của cô, ánh mắt bám lấy hóa quện vào nhau trong không khí yên tĩnh.

Cố Hạo Thần mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng bị màu đen tuyền phía sau lưng làm nổi bật càng thêm bắt mắt, mặt như ngọc, ánh mắt thâm thúy, ấm áp như biển rộng mênh mông. Cuối cùng, ngày hôm nay đã để cô cảm nhận sinh động bốn từ "Ngọc thụ lâm phong" đúng là để hình dung anh.

"Anh lừa đảo, thật xấu." Trong lồng ngực Lâm Tĩnh Hào như thủy triều đang dâng trào mãnh liệt, niềm vui đánh mạnh trong lồng ngực, để cho cô

cảm động hơn nữa, nhưng lại cứ nói ra những lời nói không đầu như vậy.

"Nói ra phải giữ lời." Cố Hạo Thần lại tuyệt không bỏ qua, cố chấp với vấn đề bá kiến cha mẹ vợ tương lai.

"Hừ." Lâm Tĩnh Hảo cũng không phục hừ nhẹ một tiếng coi như là trả lời.

"Yên lặng tức là đồng ý." Cố Hạo Thần đã bá đạo làm quyết định, lại vẫn dịu dàng nhìn cô như cũ, "Mẹ em nấu mì có còn không?"

Đây mới là trọng điểm đi.

"Vẫn còn, thế nào, anh muốn ăn?" Suy đoán như vậy khiến Lâm Tĩnh Hảo càng thêm khiếp sợ. Món ăn đơn giản như vậy anh sẽ không có hứng thú chứ.

"Em đi bê mì vào phòng ngủ là được." Cố Hạo Thần bảo cô, sau đó thu hồi điện thoại đi động bỏ vào trong túi quần.

Mặc dù không biết tại sao Cố Hạo Thần lại muốn cô làm như vậy, nhưng Lâm Tĩnh Hảo vẫn chăm chú nhìn anh một cái sau đó xoay người ra khỏi phòng ngủ. Trong phòng ăn người nhà cô đã ăn mì xong, Thu Vân đang rửa chén, thấy cuối cùng Lâm Tĩnh Hảo cũng đi ra rồi: "Điện thoại gì mà lâu như vậy?"

"A, là chuyện công việc." Lâm Tĩnh Hảo lại nói dối, vừa nghĩ tới Cố Hạo Thần đang ở dưới lầu, cách cô gần như vậy, thì trái tim không ngừng cuồn cuộn, chỉ sợ xảy ra điều bất ngờ gì.

"Công việc mặc dù quan trọng, nhưng thân thể cũng quan trọng." Thu Vân quan tâm con gái, "Mau ăn mì đi, sau đó nghỉ ngơi thật tốt."

"Vâng." Lâm Tĩnh Hảo hít sâu một hơi, đề nén nhịp tim đang tăng tần số, "Mẹ, con phải gửi gấp một bức thư điện tử cho công ty của con, con mang mì vào trong phòng ăn."

Nói xong liền ào ào chạy ra, thấy hành động của Lâm Tĩnh Hảo có chút khác thường, Thu Vân nhíu mày: "Lão Lâm, Thu Nhi, hai người có thấy Tĩnh nhi có chút kỳ quái hay không?"

"Mẹ, công việc của chị rất bận rộn, mẹ đừng suy nghĩ nhiều." Lâm Tĩnh Thu đang xem phim thần tượng.

"Đúng vậy, con vừa muốn cố gắng trong công việc, vừa phải chăm sóc cơ thể. Em cũng đừng nghỉ thần nghỉ quỷ." Lâm Dân Khai đang xem một quyển sách, tiếp tục lật sang.

"Em thật sự là suy nghĩ quá nhiều sao?" Thu Vân liếc mắt nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt của Lâm Tĩnh Hảo, tiếp tục lau bàn ăn.

Lâm Tĩnh Hảo bung mì vào phòng ngủ liền đóng chặt cửa lại, cả người đều dựa vào cánh cửa, một tay đưa lên vuốt lồng ngực đang đập loạn, chỉ sợ trái tim nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô thật vất vả ổn định lại hô hấp, lúc đang ngẩng đầu thì thấy Cố Hạo Thần đang từ ban công đi vào phòng ngủ. Cô hoảng sợ tròn mắt, trong con ngươi phản chiếu ảnh ngược hình dáng cao lớn tuấn tú của anh.

"Anh..... Sao anh vào được phòng ngủ của em?" Lâm Tĩnh Hảo mất một lúc lâu mới tìm lại được tiếng nói của mình, "Không phải là trèo từ dưới lên chứ?"

Mặc dù nơi này là lầu hai, nhưng trèo lên như vậy cũng rất nguy hiểm, nếu có gì bất ngờ thì anh có thể ngã xuống. Nếu như có cái gì sơ xuất thì làm thế nào?

Lâm Tĩnh Hảo lo lắng đặt bát xuống, tiến lên cẩn thận xem xét cả người anh. Trên người anh giống như không có gì khác thường, ngoại trừ trên áo sơ mi dính một chút vết bẩn ra.

Cố Hạo Thần lại đưa tay ra kéo Lâm Tĩnh Hảo vào trong ngực, vùi đầu ở cổ của cô, tham luyến hít lấy hương thơm thanh nhã trên người cô. Hai tay của anh bao phủ lấy hai tay của cô: "Em đang lo lắng cho anh sao?"

"Anh thật sự trèo từ dưới lên?" Lâm Tĩnh Hảo nằm trong lồng ngực của anh không cách nào nhúc nhích.

"Phải" Hơi thở nóng bỏng của Cố Hạo Thần phả lên lỗ tai nhạy cảm của cô.

"Anh điên rồi sao? Chẳng may ngã xuống thì làm thế nào?" Cô quá lo lắng, bây giờ nghĩ cũng thấy hơi sợ.

"Cố Hạo Thần anh còn không kém đến mức đó." Khóe miệng Cố Hạo Thần nở nụ cười yếu ớt, hình như tuyệt không quan tâm hậu quả vậy. Anh đưa mắt chuyển đến bát mì trứng gà cà chua trên mặt bàn máy tính kia, "Đây chính là mì đi nấu? Nhìn qua có vẻ rất ngon."

Trong giọng nói của anh lộ ra một tia thương thức.

Sợi mì trắng, trứng chiên vàng óng ánh, cà chua đỏ thắm, màu sắc phối hợp hết sức ngon miệng vui mắt, từng đợt mùi thơm tràn ra, làm cho người ta rất động lòng.

Lâm Tinh Hào bị Cố Hạo Thần ôm ngồi xuống ghế dựa trước bàn máy vi tính, mà cô thì ngồi trên đùi của anh: "Có thể để anh nắm thử sao?"

"Bát mì này em đã ăn dở rồi." Cô liếc nhìn anh, chẳng lẽ anh sẽ không ghét bỏ cô đã ăn qua rồi sao?

"Điều này có gì đâu chứ? Chúng ta đã hôn môi rồi." Anh cầm đũa lên, cười yếu ớt, gấp mì lên, mà Lâm Tinh Hào lại mắc cở đỏ bừng gương mặt.

Cố Hạo Thần dứt một miếng mì vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai, cảm nhận mùi vị: "Đây chính là mùi vị món ăn mẹ làm sao? Thật sự ăn quá ngon, bên trong chứa đầy tình yêu của mẹ."

"Chẳng lẽ mẹ anh chưa từng làm cho anh ăn sao?" Lâm Tinh Hào đối mặt với anh, hơi thở của hai người cũng quấn quýt lấy nhau.

"Mẹ anh cũng không xuống bếp." Cố Hạo Thần không thể tưởng tượng cảm giác người mẹ tiểu thư ưu nhã của anh có một ngày xuất hiện ở trong phòng bếp, nhất định là không phù hợp.

Cũng không xuống bếp? Lâm Tinh Hào cảm thấy gia đình Cố Hạo Thần thật sự rất kỳ quái: "Mẹ không phải đều sẽ nấu cơm chăm sóc gia đình sao? Mẹ anh không xuống bếp vậy cho tới bây giờ anh cũng chưa từng ăn đồ ăn mẹ nấu?"

Đáp án này là rõ ràng rành ròi, Cố Hạo Thần gật đầu một cái.

Trong nhà nhiều người làm như vậy, làm sao đến lượt mẹ anh phải tự mình làm mọi việc chứ, từ trước đến nay bà chính là một người hưởng thụ.

"Hôm nay được ăn lần đầu tiên, mùi vị rất tốt." Rõ ràng là Cố Hạo Thần đang cười, nhưng cô lại có thể cảm nhận được sự cô đơn phía sau nụ cười này.

Trong lòng Lâm Tinh Hào bỗng thấy đau lòng, rốt cuộc thì Cố Hạo Thần được sinh ra trong một gia đình như thế nào? Nói cho cùng thì mẹ đối với anh tồn tại ý nghĩa thế nào? Hay chỉ là một cách xưng hô mà thôi.

"Không nên dùng ánh mắt thương xót chó mèo mà nhìn anh." Cố Hạo Thần cũng không chấp nhận người mình yêu mến đồng tình hoặc là thương hại, "Huống chi sau này anh sẽ có rất nhiều cơ hội ăn những món ăn mẹ nấu, không phải sao?"

Lâm Tinh Hào lại không có trả lời vấn đề này của anh, chỉ bê bát mì nâng lên trong lòng bàn tay: "Em dứt cho anh ăn."

"Thật là vinh hạnh." Hai tay của Cố Hạo Thần ôm chặt eo thon của cô.

Lâm Tinh Hào dịu dàng cười yếu ớt, chống lên nét vui vẻ trong ánh mắt anh, có lúc hạnh phúc hay tới đột nhiên như vậy, làm cho không người nào có thể kháng cự như vậy. Cô dứt hết bát mì cho Cố Hạo Thần ăn, nhìn anh ăn được thỏa mãn như vậy, còn cảm thấy hạnh phúc hơn so với cô tự mình ăn được. Cuối cùng ngay cả nước mì anh cũng không để lại. Mặc dù anh thật sự có đói bụng, nhưng tưởng ăn vẫn ưu nhã phong độ.

"Anh ăn hết mì của em, em ăn cái gì?" Cố Hạo Thần nhìn bát trống không, một chút cặn bã đều không còn.

"Anh ăn hết là em vui rồi." Lâm Tinh Hào ngồi trên đùi anh, hai người ở rất gần, gần đến mức có thể nghe được hơi thở cùng nhịp tim của nhau.

"Em dùng mì làm anh no rồi, vậy anh dùng bản thân mình làm em no được không?" Ý cười trong đáy mắt Cố Hạo Thần lộ ra vẻ tà mị không tầm thường.

Tay anh đặt trên eo thon của Lâm Tinh Hào không biết thâm nhập vào trong vạt áo của cô từ lúc nào, đầu ngón tay ôn lạnh đi dọc theo sống lưng của cô lên trên dừng ở móc áo lót, lòng ngón tay ở phía trên vuốt ve xung quanh.

"Cố Hạo Thần, anh đừng không đứng đắn, được voi đòi tiên là chỉ anh đi?" Cơ thể Lâm Tinh Hào bị kích thích muốn xuống khỏi hai chân của anh, lại bị bàn tay của anh ôm chặt đến sít sao, hoàn toàn không thể nhúc nhích được.

"Sau khi ăn xong vận động thích hợp mới có lợi cho cơ thể." Cố Hạo Thần kéo đầu của cô xuống, khuôn mặt của cô tiến gần về phía anh.

Lâm Tinh Hào muốn cự tuyệt cũng trốn không thoát lòng bàn tay của anh. Khóe môi tà mị của anh nâng lên, cười tươi cong thành hình vòng cung, gương mặt mị hoặc của anh cách trong gang tấc, vui tai vui mắt. Có lúc đàn ông có dáng dấp quá mức đẹp mắt chính là lực hấp dẫn vô hình, dễ dàng làm cho người ta phạm tội, nếu không sao lại khiến Thẩm Giai Liên cùng Ngô Lệ Tinh... đủ loại phụ nữ yêu thương nhưng nhớ, khẳng khái một mực chứ.

Cố Hạo Thần đưa tay nắm chọn chiếc cằm khéo léo của cô, lòng ngón tay ôn lạnh tỉ mỉ vuốt ve trên cánh môi mềm mại của cô, ánh mắt sâu lắng mê mẩn, bao hàm thâm tình không thể nói thành lời, bao phủ cô ở trong đó. Trong phòng yên tĩnh chỉ có hơi thở nam tính của anh chảy xuôi ở mỗi một tác trong không khí, cũng bao vây chặt lấy cô ở trung tâm hơi thở của anh.

Tròng mắt của anh đã dính vào vẻ mê tình, một tay xuyên qua mái tóc đen của cô, một tay nắm cằm của cô, bất chính xác lấy đôi môi của cô liên tục dần dần lên, nụ hôn nhẹ tình tứ nhu tình lại làm cho anh cảm thấy không đủ, dần dần liên tục đã mút hôn, lưỡi dài tùy ý khuấy đảo ở trong miệng của cô, khiến Lâm Tinh Hào không thể lui được nữa, hô hấp thiếu đường khí, hoàn toàn nhận lấy sự dịu dàng cùng điên cuồng mà anh mang đến.

Đột nhiên môi anh rời đi, cho cô không gian tự do hô hấp, nhìn cánh môi kiều diễm sưng đỏ của cô, anh hài lòng cười một tiếng. Sau đó lại che lên môi của cô một lần nữa, nối tiếp một nụ hôn sâu hơn nụ hôn trước, đồng thời anh ôm cô lên đi về phía giường lớn. Hai người ôm hôn triền miên, đồng thời ngã xuống trên giường mềm mại. Luồng nhiệt huyết ẩn nhẫn đã lâu của Cố Hạo Thần sắp không chịu sự khống chế của anh mà phá tan cơ thể phát tiết ra. Tay anh đặt ở móc áo lót phía sau lưng cô nhẹ nhàng làm một cái, cô chỉ cảm thấy trước ngực buông lỏng, lý trí bắt đầu thu hồi lại.

"Cố Hạo Thần, đừng..... Đừng như vậy....." Nhiệt tình như lửa của anh đã làm cô bị thiêu đốt theo, cô sợ mình hoàn toàn bị lạc. Phải biết nơi này chính là ở nhà của cô, nếu như cha mẹ phát hiện, thì cô thật sự chết chắc rồi.

"Đừng như thế nào?" Cố Hạo Thần giả vờ ngu, đầu lưỡi khẽ liếm ở nơi vành tai của cô, cảm giác ngứa ngáy buồn buồn như dòng điện chảy xuyên qua từng cái thần kinh trong cơ thể của cô. Điều này làm cho sự kháng cự của cô cũng trở nên mềm yếu vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Không bằng chúng ta gao sống nấu thành cơm chín

Editor: Trà sữa trà xanh

Mặc dù là tư thế nam trên nữ dưới, nhưng sức nặng của Cố Hạo Thần không đè lên Lâm Tĩnh Hảo chút nào. Cô chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị Cố Hạo Thần ôm vào trong ngực, ấm áp và thoải mái. Nhưng bọn họ sát nhau thân mật như vậy, khó tránh khỏi sẽ nhiệt huyết sôi trào, xuân tâm lay động.

"Anh biết." Cô cắn môi, ần nhần đề cảm giác xa lạ đang nổi dậy trong lòng xuống, nó giống như từng đợt từng đợt thủy triều đánh tới bao phủ cô, khiến cô hít thở không thông.

"Anh muốn hôn em." Bàn tay Cố Hạo Thần tăng thêm sức lực trên eo cô, bàn tay nóng rực cách lớp lụa thật mỏng truyền tới da thịt mềm mại của cô.

Lâm Tĩnh Hảo đưa tay đặt lên bàn tay đang làm loạn của anh, khẩn trương nhìn cánh cửa, nhỏ giọng nói: "Nơi này là nhà em, ba mẹ em còn có em gái em đang ở phòng khách, nếu làm ra động tĩnh gì, em sẽ tức giận, cho nên anh phải khắc chế, khắc chế hơn nữa. Tuyệt đối không thể làm loạn ở nhà em."

"Anh không làm loạn, anh sẽ chú tâm." Tay của anh nắm tay cô, bị anh khống chế, sau đó hôn lên môi cô một lần nữa, lần này khí thế hung hăng, đôi môi của hai người tiếp xúc càng thêm chặt chẽ.

Lưỡi dài của anh vẽ phác thảo bờ môi hoàn mỹ của cô, tiếp theo quét qua mỗi chiếc răng của cô, cuối cùng linh xảo cạy hàm răng của cô ra, cô chỉ cảm thấy cảm giác áp bách mạnh mẽ từ anh truyền tới, lưỡi dài của anh tùy ý khuấy động trong miệng cô, nâng cái lưỡi của cô lên cùng anh triển miên nhảy múa, bị anh dây dưa găm cắn thật chặt, bữa bãi chiếm đoạt vị ngọt trong miệng cô, anh chủ động kéo cô theo cùng hưởng thụ phần tốt đẹp và vui vẻ này, khiến cô dần dần hiểu nhiều hơn, bắt đầu phối hợp với nụ hôn của anh, ngây ngốc đáp lại.

Niềm vui sướng mãnh liệt như vậy khiến cô không cách nào khắc chế, không tự chủ bật thốt lên: "Ừm....."

Sự ngây ngô của cô làm anh muốn ngừng mà không được, cơ thể đã nóng lên, mồ hôi từ độ cong hoàn mỹ trên trán anh chảy xuống. Anh đè nén dòng khí nóng cuộn cuộn trong người, ngược mắt nhìn cô, đáy mắt đen nhánh như đầm lầy như có lốc xoáy đang lưu chuyển trong đó: "Tĩnh Hảo, anh muốn hơn nữa, phải làm sao đây?"

"Không..... Không được....." Lâm Tĩnh Hảo lắc đầu cự tuyệt, tại sao bọn họ có thể ở chỗ này..... Làm chuyện như vậy, vừa nghĩ tới liền đỏ mặt, ngượng ngùng không thôi. Cô không còn chút dũng khí nào, "Chúng ta còn chưa kết hôn, không phải vợ chồng, chúng ta không thể làm chuyện đó. Thật sự không được!"

Cố Hạo Thần cau mày, nếp gấp giữa mi tâm rất sâu, mắt sâu nhìn không thấy đáy. Anh yên lặng thật lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Anh biết rõ làm như vậy rất không tôn trọng em, còn miễn cưỡng em, Tĩnh Hảo, thật xin lỗi."

Anh cảm thấy rất có lỗi, cúi đầu ần một nụ hôn bên lên trên thái dương trắng nõn của cô. Để Lâm Tĩnh Hảo ở trong lòng anh cảm nhận được sự ần nhần và khổ sở của anh, còn có sự dịu dàng và quý trọng cô.

Trong thời khắc nguy hiểm này, cửa phòng ngủ bị gõ, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Thu Vân: "Tĩnh Nhi, mọi người ăn xong rồi, mẹ rửa chén đây."

"Mẹ, con đang bận, chờ một chút con sẽ rửa. Mẹ đã mệt rồi nghỉ ngơi trước đi." Hai tay Lâm Tĩnh Hảo nắm cánh tay Cố Hạo Thần, sợ hãi run rẩy, cả người như tảng đá lớn hóa thành pho tượng không nhúc nhích.

Mà ở phía trên cô Cố Hạo Thần vẫn cười dịu dàng, giống như thiên sứ mỉm cười vô hại, làm cho người ta trầm luân.

"Tĩnh Nhi, dù công việc có quan trọng cũng không bằng sức khỏe đâu." Thu Vân khuyên nhủ, "Mẹ hiểu rõ hơn con nhiều. Còn nữa con mở cửa ra, mẹ có lời muốn nói với con."

"Dạ, con mở cửa liền." Lâm Tĩnh Hảo đẩy Cố Hạo Thần ra, ý bảo anh đi nhanh một chút.

"Nhưng anh không muốn xa em. Anh muốn mỗi giây đều ở cạnh em." Bàn tay Cố Hạo Thần lau cái trán của cô, mon trớn mái tóc đen bóng của cô. Trong đáy mắt sâu thẳm là bất đắc dĩ và níu kéo không thôi, "Nếu không chúng ta gao sống nấu thành cơm chín, em có thể sớm ở bên anh rồi."

"Bây giờ không phải lúc nói điều này." Lâm Tĩnh Hảo đề giọng xuống thấp, lo sợ mẹ sẽ nghe được cái gì, "Anh đi nhanh đi, nếu bị mẹ em phát hiện sẽ thảm đố. Anh muốn lưu cho bà ấy ấn tượng tốt phải không? Nếu bây giờ anh đề bà ấy thấy anh đang đề lên em như vậy thì sao?"

Cố Hạo Thần đương nhiên biết những đạo lý này, chỉ là có lúc anh không muốn trông nom nhiều như vậy. Cuối cùng anh vẫn buông lỏng cô, đứng dậy khỏi người cô. Quần áo Lâm Tĩnh Hảo xốc xếch, đường cong ở ngực như ẩn như hiện, kích thích khiến trông mắt anh thâm sâu như biển, mà cô lại rất quen màu đen u ám như vậy.

Cô quay lưng đi sửa sang lại quần áo và đầu tóc của mình, để không lộ điểm khác thường gì. Sau đó cô đẩy Cố Hạo Thần một cái: "Anh mau đi đi. Chúng ta còn gặp mặt nhau nhiều mà."

Cố Hạo Thần lại nghe thấy tiếng gõ cửa của Thu Vân: "Tình Nhi, mở cửa ra con."

"Dạ, tới liền." Lâm Tĩnh Hảo lại đẩy anh một cái.

"Vì tích phúc sau này của anh, anh phải nhanh chóng cưới em vào nhà, nếu không nếu anh vì ghen mà phé, em sẽ phải làm góa phụ rồi." Ngón tay Cố Hạo Thần quấn vòng quanh tóc của cô đưa đến chóp mũi người, mùi thơm ngọt chạy dọc lòng người.

"Ai nói muốn gả cho anh hả? Nói không biết xấu hổ." Lâm Tĩnh Hảo trừng anh một cái. Bây giờ cô rất khẩn trương và lo sợ, nhưng anh còn có tinh thần nói chuyện yêu đương.

"Em không gả? Vậy anh không đi." Thì ra là Cố Hạo Thần còn có một mặt ăn vạ, hơn nữa còn đáng yêu như vậy.

Thật là gặp quỷ mà! Lâm Tĩnh Hảo cảm thấy mình sắp điên lên rồi, mà anh cũng điên rồi.

"Em gả được chưa? Bây giờ đi được chưa?" Lâm Tĩnh Hảo đẩy anh tới gần cửa sổ sát đất, nhìn độ cao lầu hai, không khỏi lo lắng, "Chính anh cũng phải cẩn thận."

"Anh không đề em thủ tiết đâu." Cố Hạo Thần một tay kéo cổ cô qua, trong phút chia tay, không quên hôn thật thâm tình rồi mới rời đi.

Lâm Tĩnh Hảo không biết Cố Hạo Thần có thân thủ nhanh nhẹn như vậy, giống như con báo sẵn di chuyển giữa rừng cây trong đêm tối, thật là mê người. Không quá hai lần di chuyển Cố Hạo Thần đã an toàn rơi xuống đất. Trái tim Lâm Tĩnh Hảo lúc này mới bình thường lại, phát tay với Cố Hạo Thần, sau đó quay người đi mở cửa cho mẹ.

"Mẹ, tìm con có chuyện gì?" Trong lòng Lâm Tĩnh Hảo rối loạn, giống như không thuộc về cô.

"Chính là nói cho con biết phải lo lắng sức khỏe, đừng quá liều mạng." Thu Vân vừa nói chuyện ánh mắt cũng âm thầm quét quanh phòng, cảm giác điểm khác lạ, nhưng không nói ra được ở đâu. Trong không khí có cảm giác lạ đang trôi nổi, đang dần dần biến mất.

"Mẹ, con hiểu mà." Lâm Tĩnh Hảo khéo léo gạt đầu, "Mẹ ngồi máy bay rất mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi một chút thôi."

Ánh mắt Thu Vân dừng lại ở cửa sổ sát đất đang mở ra, nhìn gió đêm thổi lên rèm cửa sổ. Nhìn bà đi về phía cửa sổ sát đất, lo lắng lại nổi lên trong lòng Lâm Tĩnh Hảo. Thu Vân đi tới ban công đi xung quanh, phía dưới không có gì cả.

"Đã khuya rồi, kéo hàng rào phòng vệ lên, phải chú ý an toàn." Thu Vân đưa tay kéo hàng rào phòng vệ lên rồi khóa lại, lúc này bà mới yên tâm.

"Dạ." Lâm Tĩnh Hảo sợ mẹ phát hiện ra gì, đến nỗi sống lưng đỏ mồ hôi lạnh thấm ướt áo.

Sau khi Thu Vân đóng hàng rào phòng vệ thì kéo Lâm Tĩnh Hảo về phía sau ngồi lên giường, nhìn trên giường xốc xếch đầy nếp gấp, không khỏi cau mày: "Sao ga giường lại nhăn như vậy. Con là con gái sao không chịu dọn dẹp, nếu không tương lai sao chăm sóc chồng?"

Thu Vân vừa trách cứ Lâm Tĩnh Hảo, vừa đứng dậy thay cô vuốt thẳng ga giường. Lâm Tĩnh Hảo nóng lòng kéo mẹ lại: "Mẹ, để con làm được rồi." Lâm Tĩnh Hảo giống như kẻ trộm, trong lòng như có tật giật mình.

"Vậy mới được chứ." Thu Vân hài lòng cười một tiếng, "Tình Nhi, con nói cho mẹ biết sau khi chia tay với Minh Tông trong lòng con rất đau khổ phải không? Đều do mẹ không có ở bên cạnh con, để con chịu nhiều thiệt thòi như vậy. Hơn nữa còn đánh con, bây giờ mẹ rất hối hận."

"Mẹ, mẹ đừng nhắc lại chuyện này, mẹ nhất thời xúc động thôi, còn Cao Minh Tông có tâm địa hiểm ác kia, anh ta cố ý đảo thị phi, mục đích chính là muốn chia rẽ tình cảm nhà chúng ta, đã làm chuyện xấu mà còn vu oan người khác để che giấu tội lỗi của mình. Mẹ, người như vậy không đáng để chúng ta nhắc tới." Lâm Tĩnh Hảo đỡ mẹ đang tự trách ngồi xuống, "Mẹ, nói thật tình cảm sáu năm của con và anh ta lại thành như vậy, trong lòng của con rất đau, nhưng đau có thể thay đổi gì? Anh ta sẽ không như trước nữa, con đau khổ sẽ khiến bọn họ vui sướng hơn nữa, cuối cùng tự mình hạ thấp bản thân, khiến bọn họ xem thường con. Huống chi chia tay người như vậy con không mất mát gì, thời gian 6 năm coi như mua một kinh nghiệm, dù sao cũng tốt hơn bị lừa gạt cả đời, sau này khi kết hôn thì hối hận, đến lúc đó thì quá muộn, cho nên con không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ muốn sống cho bản thân. Chỉ cần bản thân sống tốt, hạnh phúc, mới là phương pháp tốt nhất để kích kẻ địch. Mẹ, mẹ đừng lo lắng cho con... Con đã trưởng thành, con có thể tự mình xử lý mọi chuyện."

Ánh mắt Thu Vân lóe lên, nghe con gái nói ra những lời tận trong đáy lòng, cảm thấy rất có đạo lý: "Tình Nhi, nghe con nói như thế, mẹ rất an tâm. Mẹ còn sợ con sẽ bị ám ảnh trong chuyện tình cảm, không nghĩ thông, không thể sống cuộc sống mới, đối mặt với tình cảm mới. Bây giờ mẹ đã yên tâm."

"Mẹ, mẹ đã lo lắng cho con lâu như vậy rồi, bây giờ mẹ có thể yên tâm." Lâm Tĩnh Hảo nở nụ cười động lòng người, nụ cười này giống như ánh mặt trời ấm áp giải trừ mọi lo lắng trong lòng.

"Không quan tâm mẹ có thể sống lâu hơn đó." Thu Vân cười nói rồi vỗ tay của con gái, từ nhỏ đến lớn Lâm Tĩnh Hảo luôn là đứa con hiếu thuận hiểu chuyện, "Hiện tại Thu Nhi mới vừa tốt nghiệp, đứa nhỏ này làm chuyện gì mẹ cũng không quan tâm. Con xem coi công ty của con có thiếu chức vụ gì không, cho nó thực hành trước, học hỏi kinh nghiệm đi làm, về sau mới tiến xa hơn được."

"Mẹ, hiện tại công ty con không thiếu người, chẳng qua con sẽ nhờ bạn bè lưu ý. Chuyện của Thu Nhi cứ từ từ đi. Mẹ, sau này con sẽ thay mẹ quan tâm Thu Nhi, mẹ chỉ cần đặt trái tim ở lồng ngực mẹ thôi." Bàn tay Lâm Tĩnh Hảo đặt ở lồng ngực Thu Vân.

Sau khi nói chuyện với mẹ về Thu Nhi, Lâm Tĩnh Hảo liền chuẩn bị đi ngủ. Lâm Tĩnh Hảo tắm rửa xong nằm trên giường, hình như chớp mắt còn ngủi được hơi thở hoa lan xen lẫn bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái của Cố Hạo Thần, tựa như anh đang ôm cô. Cô vừa nghĩ tới Cố Hạo Thần ở trên giường này điên cuồng, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt gặp đồ lên.

Cô cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian, đã trễ thế này, cũng không biết Cố Hạo Thần đã an toàn đến nhà chưa. Trong lòng cô lo lắng cho Cố Hạo Thần, đúng lúc anh liền gọi tới: "Em chưa ngủ sao?"

"Sao anh biết?" Cô hỏi ngược lại anh, kinh ngạc nghe anh nói chuẩn xác như thế.

"Bởi vì anh ở trong lòng em, em nghĩ gì anh đều biết. Anh còn biết bây giờ em đang nghĩ tới anh, nghĩ đến không ngủ được." Cố Hạo Thần vừa mới gọi tới, cô liền vội vàng bắt máy, như vậy nói rõ là điện thoại di động đang trong tay cô, rất có thể là đang xem đi động, như vậy anh mới đoán ra.

"Anh chém gió rồi, em không có nhớ anh." Lâm Tĩnh Hảo phủ nhận, không muốn thừa nhận mình bị anh nói trúng, "Em không ngủ được là vì công việc. Không có quan hệ gì với anh."

"Thật không có quan hệ sao?" Lúc này Cố Hạo Thần đang đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, qua cửa sổ sát đất rộng rãi nhìn trời đầy sao, "Giường của em anh còn chưa ngủ, nhưng môi của em anh đã hôn qua, còn nói không có quan hệ sao?"

"Không có quan hệ." Cô vẫn không thừa nhận, tại sao lần nào cô cũng bị anh nhìn thấu, giống như cái gì cũng không chạy khỏi ánh mắt của anh, "Còn nữa, em muốn ngủ."

"Được rồi, nghỉ ngơi đi." Cuộc gọi này là để thông báo cho cô biết anh đã về nhà bình an, cô không cần lo lắng cho anh.

"Anh cũng nghỉ ngơi đi." Giọng điệu của cô mềm mại.

"Anh nhớ em, ngủ ngon." Cố Hạo Thần không muốn quấy rầy cô quá đáng, dù sao đêm đã khuya, ngày mai còn phải đi làm.

Lâm Tĩnh Hảo nhìn màn hình điện thoại một hồi lâu rồi đặt trên đầu giường, trở mình một cái, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Một đêm này Lâm Tĩnh Hảo trần trọc không chớp mắt, Cố Hạo Thần luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô, dịu dàng ôm cô hôn. Hậu quả là ngày thứ hai khi tỉnh lại không có tinh thần chút nào. Lâm Tĩnh Hảo đành phải trang điểm một chút rồi mới đi làm. Trong lòng thì mắng tên khốn kiếp Cố Hạo Thần đã xuất hiện trong giấc mơ của cô.

"Cha, mẹ, chào buổi sáng." Lâm Tĩnh Hảo ngồi xuống ghế, "Thu Nhi đâu rồi?"

"Nó còn đang ngủ nướng, mẹ đang định đi gọi nó đây." Thu Vân múc cho Lâm Tĩnh Hảo một chén cháo, "Bảo nó dậy ăn điểm tâm rồi đi xung quanh tìm công việc xem sao."

"Không phải còn hai ngày nữa em mới chính thức đi làm sao? Hôm nay dậy sớm làm gì?" Lâm Tĩnh Hảo gấp đồ chưa lên, húp một hóp cháo.

"Ba định đi để quen với đường xá, tới công ty báo cáo trước." Bây giờ Lâm Dân Khai bị điều đến chỗ công ty chi nhánh ở bên cạnh Tổng Công Ty.

"Dạ." Lâm Tĩnh Hảo nhanh chóng giải quyết bữa ăn sáng, nhìn thấy Thu Vân đến phòng Thu Nhi, giơ tay lên gõ cửa, "Thu Nhi, mau dậy đi, ăn điểm tâm xong rồi đi tìm việc làm. Con xem ba con và chị con đều đi hết rồi, con đừng có ngủ nướng nữa."

"Mẹ, con ngủ một lát thôi, con thật sự rất buồn ngủ, mắt không mở ra được." Trong phòng ngủ truyền đến giọng nói yếu ớt của Lâm Tĩnh Thu.

"Thu Nhi, Thu Nhi....." Thu Vân lại gõ vài cái lên cửa, nhưng không nhận được đáp trả, "Thật là quá đáng."

"Mẹ, để Thu Nhi nghỉ ngơi hai ngày, chủ nhật con dẫn nó đi mua quần áo, sau đó sẽ đi tìm việc làm." Lâm Tĩnh Hảo giải vây cho em gái, "Dù sao cũng phải mua quần áo, ăn mặc xinh đẹp một chút mới để lại ấn tượng tốt cho người ta."

"Đúng, Tĩnh Nhi nói rất đạo lý." Lâm Dân Khai cũng bênh vực cho con gái.

"Hai người làm hư Thu Nhi rồi, sau này phải làm thế nào." Thu Vân tròn mắt nhìn Lâm Dân Khai và Lâm Tĩnh Hảo.

"Mẹ, con đi làm trước." Lâm Tĩnh Hảo buông chén đũa xuống, cầm lấy túi xách, "Vất vả cho mẹ rồi."

Lâm Dân Khai cũng đứng lên, cùng Lâm Tĩnh Hào đi ra cửa, đều ngồi xe buýt đến chỗ làm.

Lâm Tĩnh Hào mắt thấy sắp tới thời gian làm việc, vội vàng chỉnh giày cao gót năm phân chạy đến đại sảnh, trong lúc khẩn cấp một chiếc xe ferrari sang trọng lao nhanh dừng trước lối đi bộ của đại sảnh, chắn ngang trước mặt Lâm Tĩnh Hào, nếu không phải cô phản ứng nhanh lui về phía sau thì đã đụng vào rồi.

Sáng sớm tinh mơ đã gặp xui xẻo, cộng thêm bị Cổ Hạo Thần ảnh hưởng cho nên tâm tình không tốt lắm: "Tiên sinh, anh chạy xe thế nào vậy?"

"Tiểu thư, cô đang hỏi tôi sao?" Cửa xe hạ sang hạ xuống, có người đưa đầu ra ngoài, trong giọng nói mang theo chút khinh thường.

Lâm Tĩnh Hào đương nhiên không cho qua dễ dàng như vậy: "Đứng, tôi đang hỏi anh. Anh không nhìn thấy tôi đang chạy tới sao? Không phải là anh không thấy tôi, là anh có ý phải không?"

"Tiểu thư, tôi là học theo cô, chẳng lẽ cô quên rồi sao?" Người đàn ông này rất không khách khí.

"Học theo tôi?" Lâm Tĩnh Hào nhún mày, sao lại không nghĩ ra.

"Tiểu thư trí nhớ của cô rất kém nha." Người đàn ông cười khẽ một hồi, "Lần trước cô đụng vào xe của boss tôi, cô còn chưa trả phí sửa chữa. Chỉ là xem bộ dáng cô như vậy chắc không trả nổi rồi."

"Nguyễn Chính, anh nói nhiều rồi." Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng quở nhẹ người đàn ông này.

Lâm Tĩnh Hào cảm thấy đã từng nghe giọng nói này, rất êm tai, cho nên mới khắc sâu trong ký ức. Còn có người đàn ông trước mắt tên là Nguyễn Chính này, cùng với chiếc xe sang trọng này rất quen. Nhưng cô lại nhất thời không nhớ ra.

Người đàn ông tên Nguyễn Chính không nói nữa, sau đó xuống xe mở cửa xe, người đàn ông ngồi ở phía sau bước xuống, người này rất cao to, cơ thể hoàn mỹ trên mặt mang mắt kính to, nhưng vẫn có thể nhìn ra ánh mắt sắc bén. Áo sơ mi màu xanh nhạt mềm mại đất giá sáng bóng. Toàn thân người này phát ra hơi thở lạnh lùng. Người như vậy khiến cô cảm giác rất tôn quý bất phàm.

Người đàn ông này không phải là chủ nhân của chiếc xe bị cô đụng vào sao? Sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ là muốn cô trả phí sửa chữa sao? Không phải cô đã để số điện thoại ở đồn cảnh sát sao? Để bọn họ sửa chữa xong thì gọi cho cô. Cô không trốn việc bồi thường, mà là không nhận được cuộc điện thoại thông báo nào.

Lâm Tĩnh Hào sợ hãi tiến lên phía trước: "Tiên sinh, anh khỏe không? Anh đến để đòi tôi tiền phí sửa chữa sao? Tôi thật sự không có chạy trốn trách nhiệm, tôi đã để số điện thoại lại cho các anh, nhưng các anh không có gọi cho tôi, cho nên tôi quên mất. Anh nói cho tôi biết phí sửa chữa là bao nhiêu, tôi lập tức bồi thường cho anh."

Người đàn ông lạnh lùng quay đầu, ánh mắt sắc bén sau tròng kính đóng băng, môi mỏng hé mở: "Tôi không thiếu tiền, xe kia cũng không cần phí sửa chữa."

Người đàn ông này rất kiêu ngạo, nói xong liền cất bước vào đại sảnh, Lâm Tĩnh Hào hoang mang nhìn bóng dáng gầy của anh, không cần phí sửa chữa.....

"Lâm tiểu thư, cô nghĩ rằng BOSS của tôi rất thiếu tiền sao? Chiếc xe kia đã hỏng nát, nhưng tính tình BOSS của tôi thiện lương, không đòi phí sửa chữa." Nguyễn Chính ở phía sau giải thích, "Nếu như cô bồi thường, không biết bồi đến năm tháng nào."

Nói xong anh ta quay về trong xe, lái xe đi.

Lâm Tĩnh Hào rất áy náy nhìn bóng lưng người đàn ông đó, vội bước đuổi theo, theo đuôi anh vào thang máy. Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, không khí rất an tĩnh, mà anh lại hoàn mỹ giống như là tượng được tạc ra, thật không chân thật.

Suy nghĩ thật lâu, Lâm Tĩnh Hào mở miệng: "Tiên sinh, xe của anh --"

"Chuyện đã qua tôi không muốn nhắc lại, cô có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì." Khuôn mặt người đàn ông không biến sắc, ánh sáng lạnh thoáng qua trên mắt kính.

"Tiên sinh, cảm ơn anh đã không so đo." Lâm Tĩnh Hào không kiêu cách nhiều, "Tôi là Lâm Tĩnh Hào, xin hỏi tên của anh là?"

"Cô đã tới trễ rồi, hay là nhanh đi đi." Thang máy "Đình" một tiếng liền dừng lại. Lâm Tĩnh Hào không dám chậm trễ, không thể làm gì khác hơn là rời đi trước, "Hi vọng lần sau có cơ hội biết tên của anh."

Sau đó cô bước ra thang máy, nhìn thang máy chậm rãi khép lại, ngăn cách khuôn mặt tinh xảo của người nọ trong tầm mắt của cô. Lâm Tĩnh Hào điều chỉnh tâm tình bước nhanh đến chỗ quét thẻ đi làm.

Cô nhìn thấy hai vị tiểu thư trước đại sảnh đang trang điểm, cô xoay người đến phòng làm việc, dọc đường đi đều có thể nhìn thấy nữ nhân viên không trang điểm thì sửa sang trang phục. Có vài người mặc áo trễ ngực để lộ khoảng da thịt bóng mắt người, váy dây, quần áo lộ lưng, đường cong lung linh khiến người ta phải ngoái đầu nhìn lại. Đây là thế nào, tất cả mọi người làm sao vậy.

Lâm Tĩnh Hảo đi tới phòng làm việc của mình, nhìn Đường Hi đột ngột đến sớm, hiếu kỳ hỏi cô: "Đây là thế nào vậy?"

"Hôm nay có khách quý đến." Hôm nay Đường Hi cũng ăn mặc đặc biệt đẹp hơn.

"Khách quý? Khách quý nào?" Lâm Tĩnh Hảo ngồi xuống, mở máy vi tính ra.

"Công ty mới có một vị Tổng giám thiết kế tới, nghe nói là rất đẹp trai, cậu cũng biết trong công ty mình rất đói khát đàn ông, cho nên trang điểm mình giống như yêu tinh, để quyến rũ Đường Tăng." Đường Hi sửa sang lại tài liệu trên bàn.

"Đừng nói cậu cũng như bọn họ?" Cô kinh ngạc nhìn hôm nay Đường Hi cũng trang điểm, rất có phong vị phụ nữ.

"Mình là muốn cho tân Tổng giám một ấn tượng tốt, không phải là vì ăn thịt Đường Tăng." Đường Hi mới khinh thường những người phụ nữ tục tằn kia thông đồng làm vậy, "Có bao nhiêu đó Yêu Tinh đã là đủ rồi, không cần thêm mình."

"Tổng Giám mới tới sao? Sao mình không biết gì cả?" Lâm Tĩnh Hảo chưa chuẩn bị gì. Hơn nữa bởi vì hôm qua ngủ không được ngon giấc, dưới mắt còn có quầng thâm mệt mỏi, sao có thể gặp người đây?

"Hôm qua vừa tan tầm cậu đã bỏ đi, bởi chú và dì ăn cơm, cho nên cậu không nghe thông báo tạm thời." Đường Hi nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, "Cậu đã có cực phẩm mỹ nam là Cố Hạo Thần rồi, để Tổng giám lại cho người khác hưởng dụng đi. Huống chi người phạm chúng ta không tranh lại yêu tinh."

Lâm Tĩnh Hảo nghe Đường Hi trêu chọc, không khỏi nở nụ cười. Thật ra thì cho dù cô có Cố Hạo Thần dụ dỗ hay không, cô cũng không bắt chước những người kia trang điểm ăn mặc đẹp giành đàn ông.

Lâm Tĩnh Hảo đang muốn bắt tay vào làm việc thì một người đàn ông tay nâng một bó hoa tulip màu đỏ xuất hiện "Xin hỏi tiểu thư Lâm Tĩnh Hảo là vị nào?"

"Là tôi." Lâm Tĩnh Hảo đứng lên, lúc này đồng nghiệp xung quanh đều nhìn cô, đặc biệt là những ánh mắt ghen tị hay hâm mộ của nữ đồng nghiệp. Họ dừng việc soi gương vẽ lông mày, rồi rít suy đoán ai tặng hoa cho Lâm Tĩnh Hảo.

Người giao hoa đi tới: "Lâm tiểu thư, xin ký nhận."

"Cảm ơn." Lâm Tĩnh Hảo nhận đơn ký tên, sau đó nhận bó hoa, sắc hoa rất tươi, mặt trên còn có giọt nước trong suốt.

"Không phải nghe nói Lâm Tĩnh Hảo có mập mờ d[[dldq với người khác nên bị bạn trai bỏ rồi sao? Nhanh như vậy đã có người theo đuổi sao?"

"Thật là quá mất mặt, chẳng lẽ thiếu đàn ông đến vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50-2: Không bằng chúng ta gạo sống nấu thành cơm chín (phần tiếp theo)

Editor: Trà sữa trà xanh

Trời sanh phụ nữ thích ảo tưởng mọi thứ, nên khi lời này lọt vào tai Đường Hi khiến cô rất khó chịu thay cho Lâm Tĩnh Hảo. Cô muốn mở miệng nhưng bị Lâm Tĩnh Hảo nắm tay: "Thôi, đừng vì mình mà gây chuyện, làm việc thôi."

"Nhưng mà bọn họ thật quá đáng, nói cậu như vậy. Không biết chuyện gì lại ở đó nói luyên thuyên." Đường Hi cảm thấy rất uất ức.

"Miệng là trên người bọn họ, bọn họ muốn nói gì thì nói, mình có ngăn được đâu. Nhưng mà trước khi chưa chạm đến ranh giới cuối cùng của mình thì mình sẽ không so đo với họ." Lâm Tĩnh Hảo làm bộ như không nghe thấy, "Huống chi nếu đang làm việc lại gây gổ bị cấp trên biết, dù là đúng cũng sẽ bị nói thành sai."

"Tĩnh Hảo, cậu lí trí hơn mình nhiều." Đường Hi biết nếu làm loạn ở chỗ làm, Ngô Lệ Tinh chắc chắn sẽ không đứng về phía họ, nói không chừng còn nhân cơ hội kiểm soát xử hoặc là khai trừ bọn họ, chính xác là mất nhiều hơn được. "Hình như bó hoa này không phải là do anh ta tặng."

Lâm Tĩnh Hảo cầm thiệp lên, thật sự là của Cố Hạo Thần, phía trên viết một câu đơn giản: "Chào buổi sáng, nhớ ăn điểm tâm, nhớ em. Cố Hạo Thần."

"Oa, thật sự là anh ta, còn thân mật như vậy, khiến mình hâm mộ quá đi." Đường Hi lại gần nhìn vào, thấy trong thiệp có tên người kia, hai mắt liền sáng lên.

Nhưng những lời nói khiến người ta nổi giận vẫn còn vang lên ở phía sau, giống như là cố ý nói.

“Thật không biết những người đàn ông kia coi trọng chỗ nào của cô ta!”

“Cô không biết thôi, là quá nhiệt tình đấy. Càng lăng lợ càng níu lấy khiến đàn ông yêu thích.”

“Ha ha..... Thì ra là vậy.....”

Rốt cuộc Đường Hi đã không nhận được, cảm tức nhìn mấy người phụ nữ chanh chua: “Cô nói ai đó?”

“Cô thấy tôi đang nói ai, không có nói cô, cô đừng có bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác.” Có người tức giận liếc mắt nhìn Đường Hi một cái, căn bản không đặt cô ở trong mắt.

“Các cô nói Tĩnh Hào cũng chính là nói tôi, chuyện của cô ấy tôi nhất định trông nom.” Đường Hi tức giận nói, “Tôi nói cho các cô biết Tĩnh Hào có người theo đuổi đó là vì cô ấy xinh đẹp kiên cường, người tâm thuật bất chính như các cô, có đàn ông nào nhìn đến các cô sao. Hơn nữa tôi còn muốn nói cho các cô biết người theo đuổi Tĩnh Hào không phải dạng cặn bã, người đó còn ưu tú hơn các cô nghĩ.”

“Ai vậy? Chức vụ lớn lắm sao? Đang hù dọa bọn tôi sao.” Sau đó lại một trận cười nhạo vang lên.

Lâm Tĩnh Hào lắc đầu với Đường Hi, Đường Hi nói với cô: “Sợ cái gì, để cho bọn họ biết ghen tị chết đi.”

“Vẫn là không nên, mình không muốn tăng gánh nặng cho anh ấy.” Lâm Tĩnh Hào không hi vọng người khác biết, dù sao đây là chuyện hai người họ, không cần thiết lấy ra khoe khoang hoặc là chứng minh, cô sợ sẽ khiến anh không vui.

“Cậu chính là gánh nặng ngọt ngào của anh ta.” Đường Hi le lưỡi với cô một cái, dí dỏm đáng yêu, “Anh ta không tức giận đâu.” Sau đó cô liền đoạt lấy tấm thiệp trong tay Lâm Tĩnh Hào, lớn tiếng đọc nội dung phía trên.

Tất cả mọi người nghe tên tuổi Cố Hạo Thần thì hoàn toàn ngây người.

“Sao có thể là Tổng giám cấp cao của tập đoàn Trí Mỹ được? Tuyệt đối không thể nào.”

“Nhất định là trùng tên mà thôi.”

“Các cô ít khoác lác đi.”

Không ai tin tưởng Lâm Tĩnh Hào được Cố Hạo Thần theo đuổi, người viết những lời lẽ quan tâm như vậy không phải là người đàn ông ưu tú đó.

“Các cô không ngờ phải không. Đây chính là Cố Hạo Thần.” Đường Hi giơ tấm thiệp trong tay lên, mấy người ngồi gần đó có thể thấy rõ tên ở phía trên, từ nét chữ cứng cáp có lực có thể nhìn ra người này không phải người bình thường.

“Đang ngăn người cái gì đó? Không muốn làm xong việc sớm tan làm sao!” Kèm theo là âm thanh giày cao gót truyền tới là giọng nói lạnh lẽo trách cứ của Ngô Lệ Tinh, ánh mắt lãnh lùng quét qua mọi người, dừng trên mặt Lâm Tĩnh Hào, “Lâm Tĩnh Hào, chuyện riêng của cô không cần khoe khoang ở trong công ty. Nếu quả thật là người theo đuổi cô là Cố tổng giám, vậy cô sắp trở thành con dâu nhà giàu rồi. Không cần chịu thiệt ở đây làm một nhân viên nhỏ nhoi nữa.”

“Ngô tiểu thư nói đúng lắm, tôi sẽ ghi nhớ.” Lâm Tĩnh Hào gật đầu.

“Hiện tại tôi có một tin tức tốt thông báo cho mọi người.” Ngô Lệ Tinh thu hồi tầm mắt, hai bàn tay vỗ nhẹ ý bảo mọi người im lặng, rồi tuyên bố, “Buổi họp hôm nay đã tuyên bố tấn Tổng giám, tấn Tổng giám thiếu một trợ lý, cho nên yêu cầu người muốn cạnh tranh chức vị này trong vòng một tuần lễ cho ra một tác phẩm, sau đó giao cho tổ trưởng, do tổ trưởng giao cho tổng thiết kế, Tổng giám sẽ xem các tác phẩm rồi chọn lựa một người làm trợ lý. Hi vọng mọi người cạnh tranh công bằng.”

Ngô Lệ Tinh tuyên bố xong tất cả mọi người đều hưng phấn kích động, mà cô thì liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Hào một cái liền rời đi. Lâm Tĩnh Hào dường như cảm nhận được địch ý của cô ta, trái tim khẽ khấn trương.

“Trời ạ, đây không phải là đang nằm mơ chứ, trợ lý Tổng giám sao? Tĩnh Hào, chỉ cần một tác phẩm liền có cơ hội. Thật tốt.” Đường Hi rất là hưng phấn, “Như vậy cũng quá thiên vị rồi, nếu như có thể lên làm trợ lý Tổng giám, nhưng là người mới, tiền lương sẽ trở nên lộn xộn. Tĩnh Hào cậu sẽ tham gia chứ?”

“Cơ hội tốt như vậy dĩ nhiên mình không bỏ qua, mình sẽ lấy ra 200% cố gắng.” Lâm Tĩnh Hào rất coi trọng cơ hội như vậy, “Đó chứng minh Tổng giám quan tâm thực lực, chứ không phải quan hệ.”

“Đúng vậy, người chính trực như vậy rất hiếm nha.” Đường Hi cũng khẳng định, rất là mong đợi vị Tổng giám này, “Thực sự là muốn nhìn thấy dáng vẻ của Tổng giám. Rốt cuộc là người như thế nào, lại có sức quyến rũ như vậy.”

“Chỉ cần lên làm trợ lý Tổng giám, gặp nhau nhiều sẽ khiến cậu thấy ngán đó.” Lâm Tĩnh Hào trêu ghẹo, “Chúng ta cùng nhau cố gắng.”

“Ừ, cố gắng lên.” Đường Hi cùng cô khích lệ lẫn nhau.

Sau đó bọn họ bắt đầu một ngày làm việc, chỉ cần có thể làm việc mình yêu thích, Lâm Tĩnh Hảo sẽ không còn phiền não gì nữa.

Trong tập đoàn Trí Mỹ Cổ Hạo Thần đang chủ trì hội nghị hôm nay, anh ngồi ở vị trí chủ trì xem tài liệu: “Về kế hoạch quảng cáo mùa đầu tiên cho tòa nhà Swan Lake của năm nay tiến hành tới đâu rồi?”

“Tổng giám, quảng cáo đã chuẩn bị ổn thỏa, đã chọn ngày chủ nhật đến bờ biển quay, tổng cộng ba tổ quảng cáo, sẽ chụp hình trước rồi cho phát lên TV.” Quản lý tổ thiết kế quảng cáo báo cáo với anh.

“Ừ, tôi đã nhìn phương án quảng cáo rồi, lời kịch có chút hoa lệ giả tạo. Thời đại bây giờ tiết tấu rất nhanh, mỗi người đều khát vọng trong cuộc sống này tìm thấy một bên cạnh dừng chân, con người dừng chân lại cũng chưa đủ, tôi cần chính là tâm hồn của người ta cũng dừng trong những căn nhà của chúng ta, chọn nhà cũng giống như kết hôn, khách hàng rất thận trọng, trọng điểm là ở tâm hồn, nhà, lòng trung thành, người sử dụng phải chất phác chân thật, mới có thể khiến cho khách hàng của chúng ta sinh ra tình cảm.” Cổ Hạo Thần đưa ra đề nghị của mình, “Sửa lại phần lời kịch quảng cáo theo ý tôi, cảnh nhanh càng tốt, quảng cáo không thể kéo dài thời hạn.”

“Vâng” Quản lý gật đầu.

“Quảng cáo phải được quay đúng ngày, không được giải thích gì với tôi.” Cổ Hạo Thần ra lệnh, bởi vì bên thiết kế áo cưới có chút vấn đề, cho nên phải nghiêm khắc thời gian quay phim, “Còn có kế hoạch truyền truyền không có gì mới, vẫn giống như lúc trước, tôi muốn sửa cũ thành mới, muốn toàn diện hết. Quay xong quảng cáo rồi cho tung lên thị trường còn cần một khoảng thời gian, phải tỉ mỉ chế tác cho tôi.”

Hội nghị ước chừng trong 40 phút, thì Cổ Hạo Thần có điện thoại, thư ký Lý Chu bèn tiến tới nói nhỏ bên tai anh: “Tổng giám, ngài có điện thoại.”

“Ừ.” Đấy mắt u ám của Cổ Hạo Thần có ánh sáng lướt qua, thu hồi tài liệu rồi tuyên bố, “Hội nghị kết thúc, tan họp.”

Cổ Hạo Thần lập tức chỉnh quần áo đứng dậy, cầm lấy điện thoại di động mà thư ký Lý Chu đưa, vừa bước đến phòng làm việc: “Tĩnh Hảo, có chuyện gì không?”

“Ừ, không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là muốn cảm ơn bó hoa của anh.” Lâm Tĩnh Hảo cảm thấy nên gọi điện cảm ơn anh.

“Em có thích không?” Cổ Hạo Thần nghe cô cảm ơn, khoe môi giương lên, vẽ ra một độ cong ấm áp.

“Rất thích.” Lâm Tĩnh Hảo vẫn luôn muốn đến Hà Lan ngắm biển hoa tulip xinh đẹp và máy xay gió, nhưng chưa có cơ hội.

“Thích là tốt rồi, anh rất vui.” Anh đẩy cửa đi vào phòng làm việc, suy nghĩ muốn dẫn cô đến Hà Lan ngắm biển hoa, chỉ là trước khi đi anh sẽ giữ bí mật cho cô bất ngờ, “Em ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi. Là mẹ em làm.” Lâm Tĩnh Hảo như nghĩ đến cái gì, “Ngày mai em mang cho anh nếm thử.”

“Được.” Cổ Hạo Thần còn cầu mà không được, từ nay về sau sẽ có nhiều cơ hội gặp cô, “Anh rất nhớ nhưng tài nghệ của di.”

“Vậy em cúp trước nha.” Bây giờ còn là giờ làm việc, mà cô lại bớt chút thời gian gọi điện thoại.

Bởi vì Đường Hi đột nhiên đưa tấm thiệp của Cổ Hạo Thần cho mọi người xem, vì thế mà đồng nghiệp đã nhìn cô bằng ánh mắt nói không ra lời.

Sau khi Cổ Hạo Thần kết thúc cuộc gọi với Lâm Tĩnh Hảo, thư ký Lý Chu đi sau thu dọn xong tài liệu buổi họp rồi đặt trên bàn của anh, “Tổng giám, chỗ này là tài liệu buổi họp hôm nay.”

“Tốt.” Cổ Hạo Thần ngồi xuống ghế da xoay cao cấp, “Giúp tôi sắp xếp công việc chặt chẽ hơn, ít nhất là tháng sau có năm ngày nghỉ.”

Hi vọng tháng sau anh có thể dẫn Lâm Tĩnh Hảo đến Hà Lan, để cho cô có thể thả lỏng tinh thần.

“Vâng.” Lý Chu liền lui ra ngoài.

Lý Chu đóng cửa lại liền nhìn thấy Thẩm Giai Liên đang đâm đầu vào: “Thư kí Lý, Tổng giám có ở đây không?”

“Tổng giám đang bận.” Anh có thể nhận ra Cổ Hạo Thần không thích dính vào Thẩm Giai Liên, nếu không phải vì cô ta có thân phận đặc biệt trong tập đoàn Trí Mỹ, cho nên có thể mới lớn lối như vậy.

“Ừ.” Thẩm Giai Liên không nghe thấy ý tứ bên trong của trợ lý Lý Chu, dĩ nhiên là cô thấy công việc bẽ bộn, nhưng lại muốn đẩy cửa vào, lúc này điện thoại di động của cô vang lên, vừa nhìn, là một mã số xa lạ, “Xin hỏi là tiểu thư Thẩm Giai Liên phải không? Tôi là trợ lý Tôn Tĩnh của mẹ Cổ Hạo Thần.”

“Vâng, là tôi, xin hỏi có chuyện gì sao?” Thẩm Giai Liên mừng rỡ, cực kỳ kinh ngạc, không ngờ ngày hôm qua mẹ Cổ có thái độ chưa ngoa với mình lại cho người gọi điện thoại cho cô.

“Cố phu nhân muốn hỏi Thẩm tiểu thư lát nữa có rảnh rồi ra ngoài ăn cơm trưa không?”

“Ăn cơm?” Trái tim khẩn trương của Thẩm Giai Liên từ từ buông lỏng, “Đương nhiên là có, tôi sẽ đến nơi hẹn. Nhờ Tôn tiểu thư chuyển lời tới Cố phu nhân, bữa cơm này xin cho tôi mời.”

“Thẩm tiểu thư, cô chỉ cần tới nơi hẹn, những chuyện khác cô không cần quan tâm.” Tôn Tình cúp điện thoại.

Thẩm Giai Liên nắm điện thoại đi động, cười ngọt ngào, đây đúng là chuyện ngoài ý muốn, đây chính mẹ chồng đang xem mắt con dâu, cô nhất định phải biểu hiện tốt một chút. Chỉ cần được mẹ Cố yêu thích, như vậy Lâm Tĩnh Hào sẽ không còn hi vọng nào.

Nghĩ đến đây cô càng vui không tả được, ở trong lòng tự động viên mình cố gắng lên. Hà hề quên mất hình tượng đầy cửa phòng làm việc của Cố Hạo Thần ra, ngay cả giày cao gót cũng phát ra âm thanh vô cùng vui vẻ. Cô đi tới trước bàn làm việc của Cố Hạo Thần: “Hạo Thần --”

“Chủ nhiệm Thẩm, đây là giờ làm việc, xin làm theo quy định của công ty gọi đúng thân phận của tôi. Được không?” Cố Hạo Thần cau mày lại, rất không vui khi nghe Thẩm Giai Liên gọi tên anh thân mật như vậy.

“Đây thì có quan hệ gì, nơi này chỉ có hai người chúng ta, huống chi anh biết không, vừa rồi đi mới vừa kêu trợ lý của dì gọi điện thoại cho em hẹn em đi ăn cơm trưa. Anh có đi cùng em đi ăn cơm với dì không?” Thẩm Giai Liên bày ra ánh mắt mong chờ nhìn anh.

Cố Hạo Thần vừa nghe xong, môi mỏng nâng lên nụ cười, ngược mắt, đáy mắt không có một tia ngoài ý muốn, điều này nằm trong lòng bàn tay anh: “Thật sao? Vậy cô tự mình đi ăn với mẹ tôi đi. Tôi còn có việc bận rộn không đi được.”

“Hạo Thần, anh bận rộn công việc cũng phải ăn cơm mà. Anh đi với em đi mà.” Thẩm Giai Liên làm nũng, “Huống chi đây là lần đầu tiên mẹ anh hẹn em ăn cơm, em sợ sẽ biểu hiện không tốt làm mất mặt anh, cho nên anh phải ở bên cạnh em nhắc nhở em, như vậy em mới không nói bậy khiến dì thất hứng.”

“Một mình em có thể mà, mặc kệ em nói cái gì mẹ anh cũng không để ý.” Cố Hạo Thần cười khẽ, bởi vì trong đôi mắt của mẹ Cố cho dù Thẩm Giai Liên biểu hiện rất tốt cũng vô dụng, đúng hay sai cũng không quan trọng.

“Thật không để ý sao?” Thẩm Giai Liên vui mừng, thì ra mẹ Cố có hảo cảm với cô, nhưng tại sao ngày hôm qua lại lạnh lùng với cô như thế, chẳng lẽ là Cố Hạo Thần đã nói gì với bà, cho nên bà nghĩ thông suốt. Nhưng mà hôm nay phải nhận được câu trả lời.

“Dĩ nhiên.” Không quan tâm thì làm gì có để ý đây? Trong lòng Cố Hạo Thần đương nhiên đoán được, “Được rồi, cô nhanh chóng chuẩn bị đi, gặp mẹ tôi không thể thất lễ được.”

“Đúng. Em đi trang điểm lại.” Thẩm Giai Liên cho là Cố Hạo Thần đang ủng hộ cô, nên cô cứ chìm đắm trong ảo tưởng, không thấy rõ bão táp sắp tới, “Vậy em đi trước.”

Cô không khỏi nhìn Cố Hạo Thần một cái, sau đó vui vẻ rời đi, giống như bướm bướm bay lượn rất là vui vẻ. Nhìn cô rời đi, tròng mắt Cố Hạo Thần dần dần lạnh lẽo.

Thẩm Giai Liên cứ hưởng thụ đi, những khổ sở cùng nhục nhã mà hôm nay cô nếm được chính là những đau khổ mà Tĩnh Hào phải chịu đựng, như vậy mới gọi là công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chỉ vì em anh sẽ phải sống thật khỏe mạnh

Edit: Hangbaobinh -

Lúc này Thẩm Giai Liên thật vui vẻ đi sửa sang lại mình, nhìn về phía gương trang điểm lại, vừa vuốt nếp gấp trên quần áo, muốn mình càng thêm hoàn hảo xuất hiện trước mặt của mẹ Cố, muốn lưu lại ấn tượng thật tốt với bà. Nhưng cô ta lại không biết cho dù bản thân mình coi như có ăn mặc tốt như thế nào cũng không thể làm cho Trịnh Tú Oánh thay đổi thái độ đối với cô ta, tất cả những gì cô ta làm đều uống phí hết cả.

Đây là do Cố Hạo Thần cố ý thiết lập bẫy rập cho cô ta, cô ta chính là người tạm thời chịu tội thay Lâm Tĩnh Hào, mà cô ta vẫn còn ngây ngốc mang theo tâm tình vui vẻ mà nhảy vào. Có thể thấy được tình yêu có thể làm cho sự thông minh của người ta giảm thấp xuống, làm cho con người ta trở nên mù quáng. Cho dù có người thông minh như thế nào đi nữa cũng không thể trốn thoát được sự lừa gạt của tình yêu.

Mặc dù thủ đoạn Cố Hạo Thần đã kích Thẩm Giai Liên không có quang minh chính đại gì, nhưng đây cũng là do tự Thẩm Giai Liên tự tìm đến. Chạm đến ranh giới của Cố Hạo Thần, như vậy phần ác ma trong cơ thể của anh cứ như thế mà thức tỉnh.

Cách thời gian đến giờ nghỉ buổi trưa còn kém mười lăm phút nữa Thẩm Giai Liên sợ đến lúc tan việc thì đường Cao Phong lúc đó chật chội mà đến trễ, cho nên liền lái xe rời khỏi cao ốc Trí Mỹ đi đến nơi hẹn. Đi xe hơn hai mươi phút thì đến nơi, là một nhà hàng Pháp được thiết kế kéo léo thanh lịch, bên trong nhà hàng mang đậm phong cách Châu Âu cổ, tăng thêm một phần tao nhã tôn quý.

Sau khi Thẩm Giai Liên tiến vào, nhân viên phục vụ liền tiến lên tiếp đãi: “Tiểu thư, xin hỏi có cần tôi giúp gì không?”

“Tôi đã có hẹn.” Thẩm Giai Liên đang tìm bóng dáng của Trịnh Tú Oánh ở khắp mọi nơi thì có một cô gái trên dưới ba mươi tuổi chậm rãi đi đến:

“Tiểu thư Thẩm Giai Liên sao? Tôi là Tôn Tình trợ lý của Cố phu nhân. Mời đi bên này.”

Tôn Tình dẫn Thẩm Giai Liên đi lên phòng trên tầng, họ dừng lại trước một cửa phòng, Tôn Tình mở cửa: “Thẩm tiểu thư, xin mời.”

Thẩm Giai Liên nhìn căn phòng được trang trí nhã nhặn xa hoa nhưng lại không có một người nào, không hỏi nghi ngờ hỏi Tôn Tình một câu: “Tôn tiểu thư, xin hỏi Cố phu nhân đâu?”

“Thẩm tiểu thư, không nên vội, trước tiên cô cứ ngồi xuống uống chén nước đã, phu nhân sẽ đến rất nhanh.” Tôn Tình mỉm cười giải thích, nhưng nụ cười không có một tia ấm áp nào cả.

“Không có việc gì, tan làm, thứ tôi có chính là thời gian.” Thẩm Giai Liên nở nụ cười, nhưng có chút lo lắng, sợ vừa rồi biểu hiện của mình có chút không ổn, hình như giống đang gấp rút thúc giục mẹ Cố.

“Vây thì tốt.” Tôn Tình giơ tay lên làm một động tác mời: “Xin Thẩm tiểu thư cứ tự nhiên, có việc gì thì cứ kêu phục vụ, tôi muốn đi xuống tầng đón phu nhân.”

“Tôn tiểu thư, cô đang có việc thì cứ đi trước, chuyện của phu nhân tương đối quan trọng.” Thẩm Giai Liên liền nắm túi xách, nhấc chân đi vào bên trong phòng.

“Thẩm tiểu thư, ngàn vạn lần không được lạng lẽ rời đi, nếu phu nhân không nhìn thấy người thì sẽ thấy rất thất vọng.” Tôn Tình đang ở ngoài cửa nhắc nhở cô ta.

“Tốt.” Thẩm Giai Liên gật đầu đảm bảo, nhìn thấy Tôn Tình đang ở ngoài cửa chậm rãi đóng cửa lại, ngăn cách cô ta với thế giới bên ngoài.

Thẩm Giai Liên liền đứng một mình ở trong phòng, chỉ cảm thấy rất vắng vẻ cô đơn. Cô ta đi tới ngồi xuống trên sofa dùng để nghỉ ngơi, trên bàn có nước, cô ta tự rót cho mình một chén, khẽ nhấp một ngụm.

Thời gian chờ đợi một người trong im lặng cứ thế trôi qua, trong lúc này lại không thấy bóng dáng mẹ Cố cùng với Tôn Tình xuất hiện. Thẩm Giai Liên càng ngồi càng thấy phiền não, cô ta đứng lên đi tới đi lui trong phòng bao quanh, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày càng ngày càng sâu.

“Đây là thế nào?” Thẩm Giai Liên giơ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, trong lúc vô tình một giờ đã thoáng trôi qua. Đợi lâu như vậy lại không có cái gì ăn, lúc này bụng đã bắt đầu phát ra kháng nghị rồi.

Trịnh Tú Oánh vẫn chưa có xuất hiện, cũng không thấy bóng dáng của Tôn Tình đâu cả. Nhưng cô ta không dám gọi thức ăn trước, cũng không dám rời đi. Dù sao trước khi Tôn Tình rời đi cũng đã dặn dò không muốn cô ta rời đi, nếu như mẹ Cố không nhìn thấy cô ta thì ấn tượng đối với cô ta sẽ giảm đi rất là nhiều, vì muốn đáng đồ được Lâm Tĩnh Hảo, vì muốn lấy được Cố Hạo Thần, vì muốn mình hạnh phúc, cô ta vẫn nhẫn nại như cũ.

Thật ra, nếu Trịnh Tú Oánh không phải là mẹ của Cố Hạo Thần, thì cô ta sớm đã phát giận một trận lớn rồi, sau đó phui mông bỏ đi. Làm gì có thể ở lại nơi này nhẫn nhịn cơn bức bối này cơ chứ. Cô ta ảo não dậm chân một lát, cắn môi khẽ đè nén cơn tức ở trong lòng kia. Chỉ một lát nữa là đến giờ làm việc của cô ta rồi, không thể ở nơi này một mực không rời đi.

Thẩm Giai Liên lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện cho Tôn Tình lại phát hiện không thấy điện thoại, bây giờ không phải thời gian cô ta có thể đợi. Xế chiều hôm nay bộ phận của cô ta còn có một hội nghị quan trọng, cô ta là chủ nhiệm bộ tuyển tuyển, nhất định phải có mặt.

Hôm nay Thẩm Giai Liên vui mừng mà đến, nhưng lại mất hứng mà ra về, không có ăn cơm, người cũng không có thấy, làm móng đẹp không có thực hiện được, trong lòng lại xuất hiện một ngọn lửa, sắc mặt âm u không chịu được. Trở lại công ty, tất cả mọi người đều cảm thấy áp suất bên người cô ta thật thấp, e sợ tránh mà không kịp.

Thẩm Giai Liên trực tiếp đi đến phòng làm việc của Cố Hạo Thần, cửa cũng không có gõ, liền đẩy cửa đi vào, Cố Hạo Thần đang cùng Lý Chu nói chuyện. Cô ta cắn môi, đè nén lửa giận lại: “Cố tổng giám, tôi tìm anh có chút việc, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

“Có thể, tôi cùng Lý Chu còn nói một chút nữa là xong, cô ngồi xuống trước đi.” Thái độ của Cố Hạo Thần đối với cô ta vẫn ôn hòa như cũ.

Lý Chu liếc nhìn Thẩm Giai Liên không một chút quy củ xông thẳng vào phòng làm việc của Cố Hạo Thần một cái, đáy mắt thoáng hiện qua một tia không rõ sắc thái. Đối với tác phong cao ngạo của Thẩm Giai Liên anh ta không ưa một chút nào.

Thẩm Giai Liên liếc mắt nhìn Lý Chu, sau đó năn nỉ nói: “Tổng giám, tôi thật sự có việc gấp, có thể để cho Lý Chu một lát nữa nói tiếp cùng anh không?”

“Thẩm chủ nhiệm, chúng tôi cũng có việc rất quan trọng. Làm phiền cô nên có thứ tự đến trước và đến sau một chút, có được không?” Cố Hạo Thần không có đồng ý yêu cầu của cô ta, cũng sẽ không bởi vì cô ta năn nỉ mà mềm lòng, phải biết cô ta không phải là Lâm Tĩnh Hảo, còn không có năng lực để anh có thể công tư bất phân: “Nếu như cô không muốn đợi, vậy một lát nữa cô có thể quay lại.”

Lúc này Thẩm Giai Liên cũng không nói gì một cái, tròn tròn hai mắt nhìn Lý Chu, rất không tình nguyện xoay người ngồi vào ghế sofa chờ đợi. tại sao

bọn họ lại đối xử với cô ta như vậy? Lúc này chưa có ăn cơm dạ dày bắt đầu không có thoải mái.

Cố Hạo Thần lại cùng Lý Chu nói chuyện một lát, Lý Chu rời đi. Cố Hạo Thần giống như không biết Thẩm Giai Liên vẫn còn đang ở trong phòng làm việc của anh, vùi đầu trong đồng văn kiện, về mặt chăm chỉ làm việc ấy thật sự rất là mê người.

Mặc dù Thẩm Giai Liên rất thương thức anh, nhưng trong lòng còn lờ đã chưa có phát, liền đứng dậy đi về phía bàn làm việc của anh, hai tay chống ở mép bàn, thấp mắt nhìn anh: “Hạo Thần, em có việc muốn nói với anh.”

“Tôi còn tưởng cô đã đi rồi, thì ra cô vẫn còn ở lại đây.” Cố Hạo Thần khẽ cười khúc khích, ngồi thẳng người, nhìn về phía cô ta, đối với việc cô ta gọi thẳng tên của mình anh cũng chẳng thèm tốn nước bọt để sửa lại nữa, bởi vì chắc chắn cô ta sẽ không nghe: “Có chuyện gì thì nói ngắn gọn, tôi còn có rất nhiều công việc phải làm.”

“Công việc công việc, trong mắt của anh chỉ có công việc thôi sao?” Thẩm Giai Liên biểu hiện giống như một người vợ bị người chồng lạnh lùng, bắt nạt làm nũng với anh.

“Làm người quản lý của tập đoàn Trí Mỹ tổng giám tôi đương nhiên có rất nhiều công việc, hơn nữa tôi không muốn phụ vị trí này. Nếu như cô tới là muốn cố tình gây sự thì tôi sẽ bảo Lý Chu tiễn khách.” Trên gương mặt tuấn tú của Cố Hạo Thần không nhìn ra vui mừng hay giận dữ, đôi mắt lại thâm trầm tựa như biển.

Tay của anh đặt trên điện thoại nội bộ, lại bị Thẩm Giai Liên nhấn nút khóa. Cô ta lập tức nói: “Em nói.”

Cố Hạo Thần để điện thoại về lại chỗ cũ, Thẩm Giai Liên suy nghĩ một chút liền mở miệng: “Hạo Thần, hôm nay bác gái hẹn em đi ăn cơm, em ngồi chờ hơn một tiếng đồng hồ, bởi vì chạy về hộp, cho nên lúc em rời đi không có gặp bác, em cũng không có số điện thoại của bác, không biết bác thế nào. Anh có thể thay em gọi điện thoại hỏi thăm bác có được không. Quan tâm bác một chút.”

“Không cần gọi. Mẹ tôi nhất định là không có việc gì.” Cố Hạo Thần tự nhiên sẽ không thay cô ta gọi điện thoại cho mẹ, muốn lợi dụng anh để làm quen với mẹ của anh, một chiêu này không có hiệu quả đâu: “Lần sau mẹ tôi nhất định sẽ bỏ sung cho cô.”

Lòng của Cố Hạo Thần sáng như gương, mẹ căn bản là cố ý không có xuất hiện, nói rõ ra là muốn Thẩm Giai Liên đợi không được mà đi, vì trước tiên hạ uy phong của cô ta, để cho cô ta biết Cố phu nhân lợi hại như thế nào. Cũng làm cho Thẩm Giai Liên hiểu nhà họ Cố tuyệt đối không phải là cô ta muốn gần gũi thì có thể gần gũi được.

“Nha.” Trong thâm tâm Thẩm Giai Liên có chút sợ sệt, chỉ sợ mẹ Cố lại không có xuất hiện, để cho cô ta một mình chờ lâu như vậy: “Hạo Thần, lúc em chờ bác gái chưa có ăn cơm, em đói rồi, anh có thể cùng em đến nhà ăn của nhân viên ăn cơm được không?”

Nhà ăn của nhân viên lúc nào cũng có thể ăn, đặc biệt còn có món xào cho các cấp cao.

Nếu như Cố Hạo Thần có thể cùng với mình đi ăn cơm, nhất định sẽ làm cho mọi người ở Trí Mỹ hâm mộ chết mất. như vậy cô ta có thể tạo thanh thế cho mình, về phần Cao Minh Tông, cô ta nhất định phải nghĩ biện pháp thật tốt để cắt đứt quan hệ cùng với anh ta mới được, nếu không như vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với cô ta.

“Thời gian ăn cơm đã qua, bây giờ là giờ làm việc. Huống chi bây giờ tôi cũng không có đói bụng, muốn ăn thì tự mình cô đi ăn đi.” Cố Hạo Thần sẽ không mắc mưu của cô ta, tâm tư của cô ta anh liếc mắt một cái là thấy ngay: “Thẩm chủ nhiệm, lần này thật sự muốn rời đi.”

“Hạo Thần.....” Thẩm Giai Liên thấy thái độ lạnh lùng xa cách của anh, tự nhiên có chút đau lòng, Cố Hạo Thần ngày đó đối xử với cô ta thật dịu dàng đi đâu rồi?

Cố Hạo Thần đã quay lại với công việc, đối với việc cô ta la lên thì ngoảnh mặt làm ngơ. Nhưng Thẩm Giai Liên làm sao sẽ dễ dàng chết tâm như vậy được. kể từ khi nghe thấy tin Cố Hạo Thần sẽ vào Trí Mỹ làm việc, lòng cô ta không nhịn được mà cảm thấy hưng phấn. lần này Cố Hạo Thần cách cô ta gần như vậy, bọn họ ở chung một công ty, dĩ nhiên cô ta gần quan thì được hưởng lộc. cô ta tin tưởng mình nhất định có thể đánh bại được Lâm Tĩnh Hảo đến gần được Cố Hạo Thần.

Thẩm Giai Liên đi vòng qua bàn làm việc của Cố Hạo Thần, đứng ở bên người anh, sau đó nghiêng người về phía anh, đưa đôi tay thon dài khoác lên vai của anh. Thế nhưng anh lại xoay ghế một cái, thành ghế xoay tròn đụng vào Thẩm Giai Liên, bởi vì lực va đập, cả người cô ta lao thẳng về bàn làm việc, bộ dáng rất là nhếch nhác.

Cố Hạo Thần ngoác ngoác môi, từ trên ghế ngồi làm việc đứng dậy, sai bước đi ra ngoài, Thẩm Giai Liên đang tức giận gọi anh lại: “Anh đi đâu vậy?”

“Đi toilet, muốn cùng nhau đi sao?” Cố Hạo Thần đầu cũng không quay lại, giọng điệu dần dần lạnh lẽo: “Tôi hy vọng trước khi tôi quay lại thì cô đã rời đi. Nếu không cô cùng mẹ tôi có thể cũng chưa có cơ hội ăn cơm, nói chuyện thoải mái đó.”

Thẩm Giai Liên đương nhiên sẽ không muốn mất đi một cơ hội tốt cùng Trịnh Tú Oánh gặp mặt một mình, không thể làm gì hơn là cố nén lấy một hơi rồi khỏi phòng làm việc của Cố Hạo Thần. Bởi vì hội nghị cũng đã sắp bắt đầu.

Thẩm Giai Liên thật vất vả mới chịu đựng đến khi kết thúc hội nghị kết thúc, dạ dày do đói bụng đến mức không chịu nổi phải nằm trên bàn hội nghị.

“Thẩm chủ nhiệm, cô làm sao vậy?” Nhân viên dọn dẹp phòng hội nghị thấy cô ta nằm ở trên bàn hội nghị, quan tâm hỏi.

“Tôi có thể thế nào? Làm chuyện của cô đi.” Thẩm Giai Liên lạnh nhạt nói đóng tập tài liệu lại, một tay che dạ dày, dùng sức chống đứng thẳng dậy, mới vừa đi ra khỏi phòng họp cơ thể không thể nhận được nữa phải vịn vào vách tường mà đi.

Cô ta còn chưa đi đến cửa văn phòng, xa xa liền nhìn thấy Cao Minh Tông bước nhanh đến, ôm lấy cô ta, đi về phía phòng làm việc. Cao Minh Tông nhẹ nhàng đặt cô ta lên ghế sofa, thấy hai hàng lông mày của cô ta nhíu lại thật chặt thì ân cần nói: “Giai Giai, em làm sao vậy? Có chỗ nào khó chịu sao? Có muốn anh dẫn em đi đến gặp bác sĩ hay không?”

“Em đau dạ dày.” Bàn tay của cô ta dán chặt vào dạ dày, giống như rất khó chịu.

“Vậy anh dẫn em đến gặp bác sĩ kiểm tra một chút xem.” Cao Minh Tông dứt lời thì muốn ôm cô ta.

“Em không đi, giúp em mua chút đồ ăn cùng thuốc dạ dày thôi.” Thẩm Giai Liên còn cật lực, không muốn đi bệnh viện.

“Như vậy sao được? Em xem em đã đau thành như vậy rồi, không thể tự mình tùy tiện uống thuốc linh tinh được, hay là đi kiểm tra một chút sẽ tốt hơn.” Cao Minh Tông thấy sắc mặt của cô ta đã tái nhợt, trên trán cũng đã toát ra mồ hôi: “Em không thể cật lực được nữa, lần này phải nghe lời anh. Anh không thể để cho em xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Lúc Cao Minh Tông nói những lời này, thì trong mắt hiện lên một tia sáng thật dịu dàng. Nhưng lúc này cô ta lại cảm thấy thật chói mắt.

“Em không muốn đi, nếu như anh không muốn giúp em, như vậy thì không cần lo cho em, ra ngoài đi.” Lòng dạ của Thẩm Giai Liên thật cứng rắn, nhắm mắt quay đầu đi không nhìn anh ta.

“Lần này em không thể tùy hứng được.” Cao Minh Tông mạnh mẽ ôm lấy cô ta đi ra phía ngoài, khu làm việc người ta lui tới đều nhìn bọn họ chăm chăm.

Bởi vì chuyện bọn họ quen nhau ở tập đoàn Tri Mỹ cũng không phải là việc bí mật gì, mọi người cũng không thấy bọn họ làm như vậy là có gì đột ngột, hơn nữa nhìn thấy Cao Minh Tông ôm Thẩm Giai Liên có bộ dáng rất lo lắng, trong lòng đều cảm thấy ẽ ảm, thế nào mà mạng bọn họ không có tốt như vậy lúc nào mới có thể tìm một người bạn tranh tuấn tú lại sẵn sốc như vậy đây?

Cao Minh Tông đưa Thẩm Giai Liên đang bị đau dạ dày đến mức không còn hơi sức nào đến bệnh viện, sau khi kiểm tra thì nói là viêm dạ dày cấp tính, cho nên phải ở trong bệnh viện truyền nước biển mới được. một mình Cao Minh Tông bận trước bận sau, sau khi hết bận thì lại đến bên giường của Thẩm Giai Liên, thấy cô ta đã ngủ rồi. Anh ta ngồi bên giường của cô ta, vui vẻ nhìn cô ta đang ngủ, đưa tay lau đôi môi tái nhợt của cô ta bởi vì đau một cái, cũng cười thỏa mãn.

Anh ta cũng không có nói rõ bởi từ khi nào mà yêu Thẩm Giai Liên, lúc anh ta và Lâm Tĩnh Hảo chia tay cũng không hề bởi tâm hình cô và Cố Hạo Thần hôn nhau, anh ta vốn còn muốn tìm cơ chia tay, để có thể quang minh chính đại để có thể ở cùng một chỗ với Thẩm Giai Liên.

“Giai Giai....” Anh ta nhẹ nhàng kêu trong lúc cô ta đang ngủ mê man, thăm thẳm tình cảm.

Ngủ hai đến ba tiếng Thẩm Giai Liên từ từ tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy Cao Minh Tông vẫn đang chờ ở bên cạnh.

Điều này làm cho lòng Thẩm Giai Liên hiện lên một chút ảm áp, nhưng cô ta vẫn tự nói với bản thân mình cô ta vẫn phải hướng đến người trong mộng là Cố Hạo Thần, mà Cao Minh Tông chỉ là một con cò. cô ta sẽ không bao giờ nảy sinh tình cảm thật sự với một con cò. Nếu như nói cô ta đối với Cao Minh Tông không có chút cảm động nào thì đó là giả. Nhưng cô ta tuyệt đối là người ích kỷ, nhiều năm cô ta mơ ước có thể cùng Cố Hạo Thần ở chung một chỗ như vậy, hiện tại cô ta đã có một chút hy vọng rồi, cho nên cô ta tuyệt đối sẽ không thể bất luận vì một kẻ nào mà buông tha, cho nên tất cả giữa cô ta cùng anh ta(Cao Minh Tông) cũng nên phải kết thúc rồi. Hơn nữa nhất định phải kết thúc.

“Em cảm thấy khỏe chút nào chưa?” Cao Minh Tông thấy cô ta đã tỉnh, rất là quan tâm.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Thẩm Giai Liên không có nhìn thẳng vào ánh mắt đầy tình cảm của anh ta, đưa tay lấy điện thoại trong túi áo ra nhìn thời gian, đã hơn năm giờ rồi, cô ta đã ngủ một giấc này đủ lâu rồi, hiện giờ công ty cũng đã tan làm.

Điện thoại di động vang lên, là số của Tôn Tĩnh. Cô ta nhìn màn hình một chút rồi nhận: “Tôn tiểu thư.”

“Thẩm tiểu thư, chào cô. Tôi là Tôn Tĩnh.” Giọng nói của Tôn Tĩnh vẫn bình thản như cũ, nghe không ra cảm xúc gì: “Chuyện buổi trưa hôm nay thật tình rất xin lỗi, lúc Cố phu nhân đang trên đường tới thì xảy ra chút chuyện, cho nên không có tới nơi kịp, không phải cô vẫn đang đợi chúng tôi chứ?”

“Đã đến giờ tôi..... Phải trở về làm việc,” Thẩm Giai Liên lắng nghe: “Phu nhân không có làm sao chứ?”

“Cám ơn sự quan tâm của cô đối với phu nhân, bà ấy không có việc gì. Chính là hơi hoảng sợ một chút, cho nên đã về khách sạn nghỉ ngơi. Thật xin lỗi, làm cho cô đợi tôi thật lâu.” Tôn Tĩnh khẽ cười, sau đó dừng một chút: “Bây giờ thẩm tiểu thư tan làm chưa? Phu nhân muốn bổ sung bữa cơm buổi trưa kia cho cô, muốn cùng cô nói chuyện thật tốt, không biết Thẩm tiểu thư có đồng ý đến hay không?”

Thật như lời của Cố Hạo Thần nói mẹ Cố thật sự bổ sung cho cô ta. Mối nhiệt tình như vậy có phải nói rõ ràng trong lòng của mẹ Cố cô ta có một địa vị gì đó hay không? Hay là buổi trưa hôm nay là muốn kiểm tra cô ta, mà cô ta biểu hiện thật là tốt, cho nên mới đồng ý gặp cô ta? Vừa nghĩ tới việc mẹ Cố có thể có tình cảm với cô ta, trong lòng cô ta ngọt giống như vừa được bôi mật.

Thẩm Giai Liên đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Tôn Tĩnh thấy cô ta không có phản ứng gì, lại một lần nữa khẽ gọi cô ta một tiếng: “Thẩm tiểu

thư, cô có thời gian rảnh để tới không?”

“Có, đương nhiên là có.” Thẩm Giai Liên liền vội vàng trả lời, chỉ sợ bỏ lỡ cô hội này.

“Vậy thì tốt, bây giờ chúng ta gặp ở phòng ăn đó.” Tôn Tình liền cúp điện thoại.

Thẩm Giai Liên giữ điện thoại di động thật chặt trong lòng bàn tay, khoe môi mỉm cười, trong mắt cũng hiện lên một tia sáng thật rực rỡ.

Cao Minh Tông thấy cô ta nhận một cuộc điện thoại thì vui sướng như vậy, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Giai Giai, ai vậy? Nói cái gì mà em có thể vui như vậy.”

“Đây là chuyện riêng tư của em, em không thể nói cho anh.” Thẩm Giai Liên liền cảnh giác nhìn Cao Minh Tông một cái.

Cao Minh Tông cũng không có hỏi nhiều, dù sao cũng là nữ, anh ta sẽ không để ý. Anh ta bung hộp cháo giữ ấm lên mức một muống đưa lên bên môi thổi cho nguội, xong lại đưa đến bên khoe môi của Thẩm Giai Liên: “Ăn chút cháo cho ấm dạ dày.”

“Để tự em ăn.” Thẩm Giai Liên nhận lấy bát cùng thìa tự mình ăn cháo.

Cao Minh Tông thay cô ta vén góc chăn, vừa nói: “Buổi trưa hôm nay anh tìm em đi ăn cơm, lại không thấy em trong phòng làm việc, nghe thư ký của em nói hôm nay em đã đi ra ngoài trước rồi. em đi đâu vậy? Đến cơm cũng không có ăn, lại tự làm khổ dạ dày của chính mình. Về sau phải ăn cơm đúng giờ. Coi như em không có thời gian ăn thì để cho anh mang cơm đến cho em.”

“Cao Minh Tông, anh không cần phải lo lắng cho em nhiều như thế có được hay không?” Thẩm Giai Liên nghe thấy anh ta nói liên tiếp thì cảm thấy trong lòng cũng không có vui: “Anh chỉ cần quản tốt chuyện của anh là được rồi.”

“Giai Giai, là anh quan tâm đến em.” Anh ta sợ cô nghi ngờ mình có dụng ý khác.

“Em còn có chuyện em đi trước.” Thẩm Giai Liên không muốn nhiều lời cùng với anh ta, đưa tay nhấn chuông trên đầu giường.

“Em phải đi đâu? Nước biển vẫn còn một chút chưa có truyền xong đâu.” Cao Minh Tông không vui nhú mày.

“Em nói chuyện của em anh không cần quan tâm.” Thẩm Giai Liên thấy y ta đi vào: “Cô y tá, phiền cô lấy ống kim ra cho tôi. Còn một chút cũng không sao.”

“Anh không đồng ý!” Cao Minh Tông thấy thái độ của Thẩm Giai Liên đối với anh ta rất mạnh mẽ thì rất tức giận: “Hôm nay chỗ nào em cũng không được đi, chỉ có thể ở chỗ này dưỡng bệnh thật tốt.”

Y tá thấy ý kiến hai người không có đồng nhất, cũng rất khó xử nhìn hai người một cái, nên nghe ai đây? Rất mơ hồ.

“Anh là cái gì của em, tại sao lại quản lý em?” Dưới sự tức giận, lời Thẩm Giai Liên nói ra thật sự làm cho người ta đau đớn: “Cô y tá, tôi nói rút thì rút, tôi là người trong cuộc, anh ta không thể quyết định thay tôi.”

“Được, em nói xem anh là cái gì của em!” Cao Minh Tông thật không ngờ sự quan tâm của mình lại đổi lấy sự lạnh lùng và phủ nhận của cô ta, cảm thấy ngực đau nhói.

Mi tâm của Cao Minh Tông nhú lại, sắc mặt tái xanh, rõ ràng cho thấy là đang rất không vui, mà Thẩm Giai Liên cũng không có sự tức giận của anh ta ra gì, giống như là anh ta tức giận không có bất cứ quan hệ gì đối với cô ta.

“Cô y tá rút ống kim ra giúp tôi. Tôi có việc gấp phải đi.” Thẩm Giai Liên đưa tay về phía cô y tá.

“Anh nói anh không có đồng ý, cô y tá làm phiền cô đi ra được rồi. Tôi có nhiều việc muốn nói rõ ràng với cô ấy.” Cao Minh Tông ngăn cản cô y tá đến gần, gương mặt đen xì, cô y tá cũng không muốn dính vào tranh chấp giữa bọn họ, nên xoay người rời khỏi, mặc cho Thẩm Giai Liên gọi thế nào cũng vô dụng.

“Cao Minh Tông, anh là kẻ khốn kiếp.” Thẩm Giai Liên tức giận tới mức cắn chặt răng: “Được, anh không cho cô ấy lấy kim ra cho em, thì em tự lấy.”

Bởi vì gần đến giờ hẹn, Thẩm Giai Liên cắn răng một cái, chịu đựng đau đớn mạnh mẽ tự mình rút kim trên cơ bàn tay của mình lấy ra, lỗ kim trên mu bàn tay bắt đầu chảy máu. Cô ta tuyệt đối không có quan tâm đến vết thương nhỏ này, sau đó cầm túi của mình liền xuống giường.

Cao Minh Tông thấy cô ta có hành động quá khích như vậy, cảm giác không hiểu rất sâu sắc. lúc Thẩm Giai Liên đi lướt qua bên cạnh anh ta, anh ta nhanh chóng nắm lấy tay trái không có ghim kim: “Giai Giai, anh biết rõ ngày đó anh không để ý ý muốn của em xảy ra tranh chấp làm cho em không vui, bây giờ anh nhận lỗi với em. Nhưng anh thật sự yêu em nên mới ở bên cạnh em, mới cùng với em làm những việc mà chúng ta cùng nhau thích. Giai Giai, trước kia không phải em rất nhiệt tình hay sao? Tại sao có một lần như vậy mà em lại không có vui vẻ chút nào? Em..... Đang suy nghĩ cái gì vậy? làm sao vậy, hình như bây giờ em biến thành một người khác rồi.”

Cao Minh Tông cẩn thận nhìn cô ta chăm chăm, vẫn là gương mặt xinh đẹp anh ta quen thuộc, nhưng vì cái gì anh ta lại cảm thấy cô giống như một người xa lạ vậy, nói cho anh ta biết đi.

Thẩm Giai Liên giằng giũa muốn rút tay ra khỏi tay của anh ta, nhưng làm thế nào cũng không rút ra được: “Được, em rất không thích anh cùng em miễn cưỡng em cùng anh có quan hệ. Trước kia là anh tự nguyện, nhưng ngày đó lại không phải. Em sẽ không quên anh đã làm ra việc không tôn trọng em như thế nào. Không có một người phụ nữ nào thích bị ép buộc, cho nên em rất không thích. Em cảm thấy anh đã thay đổi rồi, cho nên chúng ta nên tách nhau ra một khoảng thời gian để yên tĩnh suy nghĩ một chút.”

Thẩm Giai Liên đang khổ sở không biết nên lấy cớ nào để nói kết thúc, không ngờ Cao Minh Tông lại cho cô ta một cơ hội để mượn cớ. Cô ta đương nhiên muốn lợi dụng thật tốt, đây cũng là một nguyên nhân thật tốt. Sẽ không làm cho người khác hoài nghi, hơn nữa cô ta cũng mệt mỏi rồi. Nếu như đã không còn dă kích được Lâm Tĩnh Hảo, thì không phải anh ta cũng không tác dụng gì nữa sao?

“Cái gì? Chia tay?” Cao Minh Tông tuyệt đối không ngờ rằng Thẩm Giai Liên có thể nói như vậy, khi anh ta buông tha cho Lâm Tĩnh Hảo, thì anh ta trước mặt mọi người trong sinh nhật của Lâm Tĩnh Hảo cầu hôn với cô ta, thế nhưng cô ta lại có thể nói hai chữ chia tay.

“Vâng” Cô ta nặng nề gật đầu.

“Giai Giai, chúng ta rất nhanh sẽ kết hôn, làm sao em... Có thể nói chia tay vậy?” Cao Minh Tông nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của cô ta, có chút hốt hoảng, lại có chút đau đớn: “Giai Giai, anh sẽ đối xử với em thật tốt, tốt hơn gấp vạn lần. Giai Giai, hai chữ chia tay không thể nói ra tùy tiện như vậy được. như vậy quá mức tàn nhẫn. Tất cả mọi người đang chờ uống rượu mừng của chúng ta, chúc phúc cho chúng ta, còn muốn cho Lâm Tĩnh Hảo nhìn thấy sự hạnh phúc của chúng ta, để cho cô ta chết tâm không phải sao? Tại sao chúng ta có thể buông tha được, như vậy không phải cô ta sẽ cười nhạo chúng ta hay sao. Chẳng lẽ muốn nhìn thấy bộ dáng cười nhạo chúng ta của cô ta sao?”

Cô ta không muốn, dĩ nhiên là không muốn. Nhưng so sánh với việc ở chung một chỗ cùng với Cố Hạo Thần, thì cô ta tình nguyện bị Lâm Tĩnh Hảo cười nhạo. chẳng qua nếu như cô ta được mẹ Cố thừa nhận, như vậy thì cô ta tin tưởng Lâm Tĩnh Hảo sẽ cười không có nổi.

“Người ta nghĩ như thế nào em không có quan tâm, em sẽ không có cảm nhận của người khác mà sống. Em muốn nghe theo tiếng lòng của mình để sống.” Thẩm Giai Liên đã không thể nào quay đầu lại được, bây giờ hấp dẫn của mẹ Cố quá lớn rồi: “Hơn nữa em không có cách nào việc anh dùng sức mạnh để ép buộc em.”

“Sẽ không có lần sau, Giai Giai, chớ có đi được không?” Cao Minh Tông, muốn ôm cô ta vào trong ngực, mà Thẩm Giai Liên cũng không có đồng ý, nhắc chân đạp cho anh một cái, đầu đến mức anh ta buộc phải buông lỏng cô ta ra.

Thừa dịp buông lỏng này, Thẩm Giai Liên thành công thoát khỏi anh ta, đầu cũng không có quay lại vội vàng đi ra ngoài.

“Giai Giai - -” Chân của Cao Minh Tông đau muốn nhảy lên, một đạp này của cô ta có thể dùng lực mạnh đến như vậy.

Thẩm Giai Liên vội vàng rời khỏi bệnh viện, lái xe đến nhà hàng Pháp. Khi cô ta đến đã là bảy giờ rồi, giống như lần trước cô ta đi vào đã thấy Tôn Tinh: “Thẩm tiểu thư khỏe.”

“Tôn tiểu thư khỏe.” Thẩm Giai Liên bởi vì gấp gáp mà khẽ đỏ mặt hỏi: “Cố phu nhân đã đến chưa?”

“Phu nhân đã đến rồi, xin mời Thẩm tiểu thư.” Tôn Tinh giống như cũ. Giống như buổi trưa hôm nay dẫn cô ta lên lầu, đẩy cửa phòng ra thì thấy mẹ Cố Trịnh Tú Oánh đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa.

Trịnh Tú Oánh trang điểm rất cao nhã, hôm nay mặc một bộ váy liền thân được làm bằng sợi tơ được may theo phong cách Trung Quốc, dưới chân váy màu đen vẽ một bông hoa theo phong cách thủy mặc, một chiếc áo choàng được làm bằng gấm Tô Châu khoác trên vai, phong cách rất lịch sự tao nhã, đặc biệt toát ra khí chất rất là cao quý. Trịnh Tú Oánh cao quý như vậy cũng đang tản ra một hơi thở rất lạnh lẽo, không cho người khác có thể đến gần được.

Thẩm Giai Liên đi tới, ngồi đối diện với bà, cũng không có ngăn nổi ứ lạnh chui vào sống lưng: “Cố phu nhân khỏe.”

“Thẩm tiểu thư, cô thích A Thần nhà tôi?” Trịnh Tú Oánh nhấp một ngụm nước, đi thẳng vào vấn đề.

“Vâng, Cố phu nhân, từ lúc học đại học cháu đã thích Hạo Thần rồi, vô cùng thích.” Thẩm Giai Liên tự vỗ về chính mình chân thành biểu đạt tình cảm không thay đổi của mình đối với Cố Hạo Thần: “Nếu như không phải người khác phá hu tình cảm của chúng cháu, thì chúng cháu đã sớm ở cùng một chỗ rồi. Phu nhân, cháu hy vọng người có thể thành toàn cho cháu cùng Hạo Thần, chúng cháu yêu nhau.”

“Thành toàn cho hai người?” Trịnh Tú Oánh nhẹ nhàng cười một tiếng, để ly trà đang cầm trong tay xuống: “em ra Thẩm tiểu thư cô còn chưa đủ thông minh.”

“Phu nhân.....” Thẩm Giai Liên thật sự không rõ ràng một chút nào, nhưng cô ta lại cực lực tỏ rõ cõi lòng của chính mình: “Cháu thật sự rất thích Hạo Thần, không có ai có thể thích anh ấy nhiều hơn cháu.”

“Thật là càn rỡ! Cô cho rằng cô xứng để yêu con trai của tôi sao?” Trịnh Tú Oánh sẽ không cảm thấy rằng Thẩm Giai Liên yêu Cố Hạo Thần là một tấm chân tình, chỉ cho rằng cô ta là si tâm vọng tưởng.

“Cháu là thật lòng.” Thẩm Giai Liên mạnh mẽ lập lại.

“Rất nhiều người thật lòng đối với con trai của tôi, mà cô lại giống như không tôn trọng nó, đối với việc cô thích nó thì đó như là một điểm nhơ của nó vậy. giống như bình thường người phụ nữ đáng thương như vậy ngay cả tên con trai của tôi cũng không xứng để gọi.” Ánh mắt của Trịnh Tú Oánh đột

nhien lạnh nhạt, sự sắc bén kéo đến: “Cô ra giá đi, tôi sẽ thỏa mãn cô, sau đó cô biến mất khỏi tầm mắt của con tôi. Nếu không biết cân nhắc, thì cũng đừng trách tôi sử dụng thủ đoạn đối với cô.”

Thẩm Giai Liên không nghĩ đến chuyện sẽ phát triển thành dạng như thế này, ở trong mắt mẹ Cố cô ta căn bản chỉ là một hạt bụi nhỏ bé, đưa tay là có thể lau đi. Cô ta nắm túi sách thật chặt, đối mặt với sự mạnh mẽ của mẹ Cố như vậy thì trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng cô ta vẫn kiên trì như cũ: “Cháu không muốn tiền, tình cảm của cháu đối với Hạo Thần tiền không thể so sánh được. Phu nhân, cha cháu cũng là một người mặt mũi, đối với nhà họ Cố cũng có chút quan hệ, tại sao cháu không thể thích Hạo Thần?”

“Đúng, cha cô cùng nhà họ Cố cũng có chút giao tình, nhưng cô không phải là con gái của vợ chính thức, cô cho rằng cô chính là kim chi ngọc diệp rồi hả? nhà họ Cố chúng tôi làm sao có thể chấp nhận một người con gái riêng về làm vợ cơ chứ!” Lúc Trịnh Tú Oánh nói đến chữ con gái riêng thì ánh mắt càng lạnh lùng, giống như mang theo một tia oán hận: “Coi như cha cô có ra mặt thì tôi cũng không có đồng ý. Cô nên chết cái ý muốn này đi, tiền có thể cho cô, còn người thì cô cũng đừng mong có thể nhúng chàm một phần nào.”

Thẩm Giai Liên cũng hận thân phận của bản thân mình, trước kia khi cô ta ở chung với mẹ thì mẹ cô ta thường nói cha của mình đã rời khỏi thế giới này rồi. Đến đến khi cô ta học năm thứ hai của đại học, có một ngày có người mang cô ta đi gặp một người đàn ông trung niên, hơn nữa mẹ cô ta cũng ở đó, thì cô ta mới biết mình là con gái riêng của người có tiền, mà mẹ cô ta đã từng là tình nhân của ông.

Cô ta không thấy được ánh sáng, cho nên cô ta hận xuất thân của chính mình, mặc dù cô ta đã có một công việc rất tốt, cũng làm cho cô ta thoát khỏi sự nghèo khó trước đây.

“Phu nhân, ba cháu nhất định sẽ ủng hộ cháu.” Thẩm Giai Liên ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của bà: “Bởi vì ông ấy thiếu con gái mình đã nhiều năm, cháu tin tưởng ông ấy sẽ giúp cháu hoàn thành ý muốn này. Cháu sẽ làm cho ông ấy nhận cháu về nhà họ Tiểu cháu sẽ chính thức trở thành thiên kim nhà họ Tiểu. Như vậy thì cháu có thể thích Hạo Thần được không?”

Nếu như nhất định phải có một thân phận thật sự, thì như vậy cô ta có thể nhận thức dòng họ là được. Chỉ cần có thể đến gần Cố Hạo Thần, thì cô ta có thể hy sinh.

“Cô cho rằng cô trở lại nhà họ Tiểu thì có thể giống với Vân Đào được hay sao? Ở trong mắt tôi vĩnh viễn không giống nhau.” Trịnh Tú Oánh tàn nhẫn đập vỡ hy vọng của cô ta: “Hôm nay cô đã lãng phí của tôi rất nhiều thời gian của tôi rồi. Tầm chi phiếu này cho cô, không nên tới gần nó.”

Dứt lời, Trịnh Tú Oánh kéo áo choàng trên người, từ ghế sofa đứng lên.

“Phu nhân, van người, để cho cháu cùng ở Hạo Thần ở chung một chỗ được không.” Thẩm Giai Liên cũng từ ghế sofa đứng dậy, đầu gối đã quỳ thẳng tắp ngay trước cửa, trong đôi mắt đã tràn đầy nước mắt, mặt mũi đầy bi thương, nhìn rất điềm đạm đáng yêu: “Cháu không thể không có anh ấy, anh ấy chính là niềm mong ước của cháu rất nhiều năm. Không phải nói lấy vợ phải lấy vợ hiện hay sao? Cháu nhất định sẽ làm một người vợ tốt, con dâu hiền, hiếu thuận với người và cha chồng để cho mọi người yên tâm”

Hiện tại Thẩm Giai Liên đang phát huy kỹ năng diễn xuất sánh ngang với ảnh hậu của cô ta, giả bộ đáng thương động lòng người, hạ đáng vẻ của mình xuống, làm nhiều chuyện xấu như vậy lại vẫn có thể nói mình là một người hiền lành, đây thật sự làm cho người nghe rất tức giận.

“Cô không thể có nó.” Trịnh Tú Oánh đưa tay về phía Tôn Tinh vẫn không có nói cái gì, Tôn Tinh liền đưa một xấp tài liệu để vào trong tay Trịnh Tú Oánh, bèn nhận lấy thì ném ngay trước mặt Thẩm Giai Liên: “Vốn tôi cũng không muốn làm cho cô cảm thấy khó chịu, nhưng cô lại cố ý muốn dây dưa làm cho tôi rất khó chịu, cô là một người phụ nữ bản thủ giống như một con chuột vậy. Đã có người đàn ông khác, nhưng vẫn vô si bám lấy con trai của tôi.”

Thẩm Giai Liên nhìn thấy xấp giấy rơi xuống trước mặt của mình, còn có hình, bên trên tất cả đều là ảnh cô ta và Cao Minh Tông đi chung với nhau, thậm chí còn hôn nhau. Cô ta cảm hình lên, nước mắt liền rơi xuống bức ảnh: “Phu nhân, cháu cùng với anh ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Cháu tự do. Những hình này đều là trước kia, hơn nữa có đôi khi là anh ta bức bách cháu, cháu không thích anh ta, nhưng anh ta lại không ngừng dây dưa cùng với cháu không buông. Cháu - -”

“Đu rồi, tôi không có hứng thú để nghe chuyện xưa của cô cùng với người đàn ông khác.” Trịnh Tú Oánh lạnh lùng cắt đứt lời cô ta: “Lời của tôi tôi đã nói xong, chỉ vì mẹ của cô, tự giải quyết cho tốt đi.”

“Phu nhân, người không thể làm như vậy được!” Thẩm Giai Liên đưa tay ra muốn kéo quần của bà, nhưng lại bị tay của Tôn Tinh bắt được: “Thẩm tiểu thư, xin hãy tự trọng.”

“Tôi đương nhiên là có thể, hơn nữa tôi còn có thể thông báo cho anh ta tới đến cô.” Trịnh Tú Oánh nhìn về phía trước, một bóng dáng dần dần hiện ra.

Thẩm Giai Liên ngược mắt nhìn bóng dáng Cao Minh Tông, cả người chấn nản ngồi trên mặt đất. Rốt cuộc thì anh ta đến từ lúc nào, anh ta nghe thấy được bao nhiêu?

Trịnh Tú Oánh dùng mẹ để uy hiếp cô ta, để cho cô ta căng thẳng đến mức cắn răng thật chặt. Nếu như chuyện của mẹ cô ta bị phanh phui ra, thì như vậy nhà họ Tiểu chắc chắn sẽ không bỏ qua, nhất là mẹ của Tiêu Vân Đào Vương Quang Ly.

Mà bây giờ Cao Minh Tông giống như cũng biết được ý định đã che dấu của cô ta, cô ta nên làm cái gì đây?

“Cô ta giao cho cậu, hãy quản lý người phụ nữ của cậu cho tốt, không nên xuất hiện nữa rất mất mặt, người như vậy không có tư cách.” Trước khi rời đi Trịnh Tú Oánh tốt bụng nhắc nhở Cao Minh Tông.

Sắc trời bên ngoài bắt đầu tối dần, những ngọn đèn dần dần được bật sáng, giống như ánh sao lốm đốm đầy trời, trong bóng đêm càng thêm sáng rõ, xinh đẹp dị thường, nhưng Thẩm Giai Liên làm gì còn tâm trạng để ngắm cảnh đêm đẹp mê người này.

Mà sắc mặt Cao Minh Tông lúc này còn u ám hơn cả bầu trời, cả người đều lạnh lẽo đến mức chèn ép hơi thở của người khác, từ từ đến gần Thẩm Giai Liên. Thẩm Giai Liên sợ hãi nuốt nước bọt một cái, từ mặt đất nhanh chóng đứng lên, lui về phía sau.

“Nói cho anh biết, lời vừa nãy em mới nói có phải là sự thật hay không?” Cao Minh Tông còn ôm một tia hy vọng đối với cô ta, cô ta dám nói là anh ta dây dưa với cô ta, cô ta đối với anh ta không có chút tình cảm nào.

“Em..... Em.....” Thẩm Giai Liên chất đầu lưỡi một cái, sau đó dùng hết sức lực đẩy anh ta ra, mở cửa phòng chạy xuống lầu. Không ngờ lại đụng phải người bụng đói ăn đang đi tới, đúng lúc là một chén canh nóng, tất cả đổ toàn bộ lên người Thẩm Giai Liên, nóng đến mức cô ta hét lên thành tiếng. Trên cánh tay liền hiện lên một mảng đỏ ửng, còn có rau củ dính trên người cô ta, thật là chật vật không thể chịu được.

“Thật..... Thật xin lỗi.” Người phục vụ sợ tới mức xin lỗi không ngừng được, người này là một người mới cho nên mới sợ tới mức như vậy.

“Thật xin lỗi thì có ích gì! Đau chết tôi rồi! Chao ôi.” Thẩm Giai Liên kêu thảm thiết liên tục, nhưng cũng không dám dừng lại, sợ Cao Minh Tông đuổi theo.

Thẩm Giai Liên vội vàng lái xe rời đi, cảm xúc rất là kích động, hôm nay cô ta rốt cuộc cũng cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là nhục nhã cùng khổ sở. Cô ta cảm thấy mình bị lời nói của Trịnh Tú Oánh đánh cho tan tác, cô ta ở trước mặt bà mất đi tôn nghiêm, giống như một người không có mặc quần áo vậy.

Nước mắt không thể kìm nén được nữa từ hốc mắt chảy ra rất nhiều, nóng mắt nóng hổi kích thích da mặt mịn màng của cô ta. Nước mắt làm cô ta mông lung, tầm mắt mờ hồ, giờ tay lên gạt nước mắt một cái thì liền không để ý làm cho chiếc xe đụng vào một chiếc xe khác.....

Mà buổi tối hôm nay Lâm Tĩnh Hảo cũng ở trong nhà hàng Cảnh Trần ăn cơm Cổ Hạo Thần đang thay cô bóc vỏ tôm, để vào trong chén của cô: “Ăn nhiều một chút.”

Tối hôm nay mẹ Cổ Hạo Thần gặp Thẩm Giai Liên, ánh mắt của bà đều tập trung ở đó, không có thời gian để ý đến anh, cho nên anh có thể cùng Lâm Tĩnh Hảo ăn một bữa cơm thật tốt.

“Anh đừng chỉ lo cho em, anh cũng ăn nhiều vào một chút.” Lâm Tĩnh Hảo cũng gấp rau cho anh, sau đó giống như nghĩ tới điều gì đó: “Nghe nói mẹ anh tới.”

“Ừ.” Cổ Hạo Thần gấp món ăn mà cô gấp cho bỏ vào trong miệng: “Em nghe đi nhỏ anh nói phải không? Di nó đi ở trong bệnh viện gặp em. Hình em gái của em bị thương. Hiện tại đã tốt lên chút nào chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Lâm Tĩnh Hảo cũng không có nói đến chuyện không vui xảy ra ngày đó.

Điện thoại của Cổ Hạo Thần vang lên, anh nghe máy: “Chuyện như thế nào rồi?”

“Thiếu gia, phu nhân đã giải quyết tốt tất cả rồi, Thẩm tiểu thư đã rời đi rồi.” Người được cử đến báo cáo: “Hơn nữa Cao Minh Tông cũng đã xuất hiện ở chỗ đó.”

“Tốt, tôi biết rồi.” Cổ Hạo Thần biết mẹ vừa ra tay, thì sẽ không bao giờ chừa lại một đường lùi nào, cũng làm cho Cao Minh Tông nhìn thấy diện mạo thực sự của Thẩm Giai Liên, thật không còn gì tốt bằng.

“Có chuyện gì mà vui mừng như vậy.” Cô nhìn thấy khóe mắt của anh hiện ra những nếp nhăn khi cười.

“Ngày nào đó để cho anh gặp mặt rồi mời cô chú một bữa đi.” Cổ Hạo Thần nghĩ sau khi mẹ trở về thủ đô rồi sẽ gặp mặt cùng người nhà họ Lâm một chút. Giải quyết xong chuyện của Thẩm Giai Liên thì bà sẽ không ở lại chỗ này, như vậy đối với bà là một chuyện lãng phí thời gian.

“Nghĩ hay quá nhỉ.” Lâm Tĩnh Hảo dí dõm cắn chiếc đũa, liếc anh một cái.

“Ha ha.....” Cổ Hạo Thần vui hơn hơ: “Vậy thì anh sẽ tự mình đưa tới cửa, dù sao thì anh cũng biết nhà em ở đâu rồi.”

“Cổ Hạo Thần, anh dám.” Lâm Tĩnh Hảo buông đũa xuống: “Em nói cho anh biết đừng có dọa ba mẹ em, anh có biết ánh sáng trên người của anh rất chói mắt sao? Anh vừa xuất hiện thì người nhà của em sẽ bị dọa hỏng đó.”

“Anh thật sự rất dọa người sao?” Anh tự tay sờ soạng mình một chút, vẫn tự tin nói: “Anh cảm thấy anh so với Cao Minh Tông vẫn đẹp mắt hơn nhiều.”

“Anh có ý gì?” Lâm Tĩnh Hảo nhú mày, người đàn ông này không biết là muốn quấy phá cái gì đây? Chẳng lẽ đang nói cô không có mắt nhìn, chọn Cao Minh Tông mà không có chọn anh hay sao?

“Rất rõ ràng, là anh đang ghen.” Cổ Hạo Thần uống một ngụm nước soda:

“Em không có ngửi thấy được vị chua hay sao?”

“Chua chết anh.” Lâm Tinh Hảo vốn không có lòng tốt.

“Chua chết anh thì sẽ có người khác chết luôn đó.” Cố Hạo Thần nắm lấy của cô thật chặt: “Vốn cho rằng anh cùng em sẽ phải sống thật khỏe mạnh.”

Vừa mới ăn cơm xong, bọn họ nắm tay nhau rời khỏi nhà hàng Cảnh Trân thì nhìn thấy bên ngoài có hai chiếc xe đụng vào nhau, 120 cũng đã tới. Con đường chật chội, nhất thời không thể đi được.

“Trước mặt xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Tinh Hảo đi qua.

“Đừng đi qua đó.” Cố Hạo Thần sợ cô nhìn thấy trường hợp đầy máu mà sợ.

Bọn họ đứng ở xa chờ đợi cảnh sát giao thông điều khiển dòng xe chạy qua lại, thì lại nhìn thấy Thẩm Giai Liên được đặt trên băng ca đưa lên xe cứu thương. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Lâm Tinh Hảo cau mày: “Là Thẩm Giai Liên..... Làm sao cô ta lại xảy ra tai nạn xe cộ.”

“Đây chính là ác giả ác báo đi, em không cần phải vì cô ta như vậy mà cảm thấy khổ sở, tất cả có ngày hôm nay đều là cô ta tự làm tự chịu.” Đáy mắt Cố Hạo Thần xuất hiện sương lạnh. Nếu như năm đó không phải cô ta phá hoại, thì Lâm Tinh Hảo phải chịu đựng khổ sở nhiều năm như vậy được. Mà anh làm sao lại xa cách cô nhiều năm như thế.

“Tất cả đều là ý trời hay sao?” Lâm Tinh Hảo nắm chặt tay của Cố Hạo Thần, có chút cảm giác đây không phải là sự thật.

Cố Hạo Thần ôm lấy cô, hình như muốn tìm bóng dáng của Cao Minh Tông ở trong đám người, không phải nói anh ta cũng ở đây sao? Tại sao lại không thấy bóng dáng của anh ta. Hay là khi nhìn thấy rõ diện mạo thật sự của Thẩm Giai Liên, thì hai người đã tan ra trong không khí không vui rồi.

Mà lúc này Cao Minh Tông thấy Cố Hạo Thần cùng Lâm Tinh Hảo ôm nhau đầy thân mật, thì đáy mắt càng thêm âm u như màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52-1: Dán nhãn, muốn danh phận

Editor: tu tai

Cố Hạo Thần cảm giác được ánh mắt sắc bén bắn qua, theo cảm giác nhìn sang, thấy Cao Minh Tông, cả gương mặt của anh ta đều núp trong bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt lúc này. Nhưng cái này không cần nói cũng có thể biết, anh có thể tưởng tượng ra tâm tình rối rắm của Cao Minh Tông lúc này. Nếu như anh ta có một tia hối hận thì sẽ quay lại nói lời xin lỗi với Lâm Tinh Hảo, nhưng anh sẽ không để cho anh ta có cơ hội đến gần Lâm Tinh Hảo, bởi vì cô là của anh.

"Lạnh không?" Cố Hạo Thần hạ mắt xuống, lộ ra vẻ ôn nhu, ánh mắt nhu hòa giống như ngôi sao trên trời.

"Có chút." Gió đêm thổi lát phát qua mặt làm mái tóc dài của Lâm Tinh Hảo cuốn lên, bay múa trong màn đêm, làm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt xinh đẹp của cô càng thêm đẹp để dãi thường.

"" Cố Hạo Thần buông tay cô ra, chuyển sang ôm lấy hai vai của cô, ôm cô vào trong lòng, hai người thân mật dựa vào nhau. Lâm Tinh Hảo gương mặt lên nở nụ cười tươi như hoa nở mùa xuân với anh, dưới bóng đêm càng lộ vẻ cực kỳ sáng rõ động lòng người.

"Như vậy sẽ không lạnh nữa." Cố Hạo Thần cũng nhếch môi mỉm cười, ánh mắt lại nhìn về phía Cao Minh Tông đang đứng. Ngay thơ giống như đang muốn khoe khoang với Cao Minh Tông vậy, hình như hơi trẻ con.

Đương nhiên Cao Minh Tông cũng thu hết hình ảnh thân mật của hai người vào đáy mắt, cảm thấy cực kỳ chói mắt, nụ cười sáng lạn kia của Lâm Tinh Hảo cho tới bây giờ đều nở rộ vì anh, lúc này lại đổi thành người khác, tự nhiên trong lòng nảy sinh ra một tia mất mát.

Không bao lâu sau, giao thông khôi phục lại, Cố Hạo Thần lái xe đưa Lâm Tinh Hảo về nhà. Còn cách chung cư cô ở khoảng 20m thì Lâm Tinh Hảo yêu cầu Cố Hạo Thần ngừng xe, không để cho anh lái đến cửa chung cư. Xe của anh không phải với mức lương của giai cấp bình dân sống trong khu này có thể tùy tiện mua được, chỉ riêng cái xe này thôi đã đủ rêu rao rồi, lại thêm bề ngoài của anh nữa, nhất định sẽ gây ra rối loạn, đến lúc đó khiến hàng xóm hoặc là ba mẹ thấy được, nhất định sẽ sinh ra tin đồn lung tung. Cô thì không sao, chỉ sợ cha mẹ không chịu nổi những điều này.

Cha mẹ Lâm Tinh Hảo đều là người bình thường, cũng không yêu cầu cao với cô, nhưng cũng sẽ cho phép cô mơ mộng hư vinh, một lòng muốn tìm người có tiền. Cha mẹ lo lắng đến nhà người có tiền còn có thể bị khinh bỉ, cho nên vẫn là tìm môn đăng hộ đối thì tốt hơn, sống qua ngày mới là thật sự, cho nên lúc công khai tình cảm của cô và Cao Minh Tông cha mẹ không phản đối, cũng rất coi trọng. Nhưng không ngờ cô và Cao Minh Tông sẽ biến thành cái bộ dáng ngày hôm nay. Chẳng qua có thể thấy rõ ràng bản chất của một người cũng là chuyện tốt.

"Em lên đây, lúc về lái xe cẩn thận." Lâm Tinh Hảo nói xong liền xuống xe, lại cảm thấy tay bị nắm chặt, quay đầu lại nhìn, Cố Hạo Thần đang nắm chặt

lấy tay cô, "Buông tay á..., em phải lên rồi, đã muộn rồi. Muộn nữa, mẹ em lại muốn nói em rất lâu."

Mẹ cô Thu Vân làm công tác tư tưởng là rất dài dòng, mặc dù có mang theo tràn đầy yêu thương.

"Chẳng lẽ anh không thể gặp người đến như vậy sao?" Cố Hạo Thần dường như có chút bất mãn nhíu mày, "Anh làm cho em cảm thấy rất mất mặt sao?"

Lúc này Lâm Tĩnh Hào mới phản ứng lại được, người đàn ông này đang tức giận: "Không phải. Là anh quá mức sáng chói, đưa tới những ánh mắt không cần thiết. Mà anh còn chưa chính thức gặp mặt cha mẹ em, em sợ ngộ nhờ bọn họ nhìn thấy lại nói với cha mẹ em, mẹ em sẽ phải nghiêm hình bức cung với em mất. Anh bỏ được để em chịu sự trừng phạt của mẹ em sao?"

"..... Dĩ nhiên không bỏ được." Cố Hạo Thần lập tức liền phủ định, lòng ngón tay gãi gãi trong lòng bàn tay của cô, "Nếu anh hào quang bắn ra bốn phía, thì em nên sớm dẫn anh về khoe khoang một trận, để cho mọi người biết em đã tìm được một người đàn ông tốt, không phải sao? Cha mẹ em cũng sẽ vui vẻ. Nếu ba mẹ em được gặp giới thiệu trực tiếp anh là bạn trai của em. Thì cần gì phải ngại ngùng giấu giếm nữa. Tốt nhất em nên dán nhãn của em lên cho anh, cho anh danh phận, mới không có người khác mơ ước anh nữa."

"Cố Hạo Thần, em thật sự sẽ giới thiệu anh với ba mẹ em, nhưng mà bây giờ vẫn chưa phải thời cơ tốt để gặp ba mẹ em." Lâm Tĩnh Hào giải thích với anh, "Anh cũng biết ba mẹ em vừa mới biết em và Cao Minh Tông chia tay, thật vất vả em mới giải thích rõ được, anh phải biết ba mẹ em đều nhìn thấy bức ảnh em và anh hôn nhau, nếu như anh lập tức xuất hiện nói là bạn trai của em thì ba mẹ em sẽ nghĩ sao? Anh đừng làm loạn thêm vào lúc này có được không? Đợi thời cơ chín muồi tự nhiên em sẽ để anh gặp bọn họ."

"Tĩnh Hào, em cũng không thể lừa gạt anh." Cố Hạo Thần nâng mặt cô lên bốn mắt nhìn nhau.

"Dĩ nhiên sẽ không." Cô khẽ cười, trong đáy mắt cũng toát ra sự vui vẻ.

"Được, anh chờ em cho anh danh phận, đưa anh phù chính." Cố Hạo Thần cúi đầu, hôn môi của cô, tưởng tượng đến lúc toàn bộ bản thân cô đều thuộc về mình, không cho người khác chia sẻ.

Lâm Tĩnh Hào bị anh hôn đến thiếu dưỡng, nhẹ đâm vào ngực rần ròi của anh, anh mới lưu luyến buông cô ra. Lòng ngón tay của Cố Hạo Thần lau nhẹ cánh môi bởi vì bị anh hôn mà Thủy Nhuận sáng bóng của cô, giọng nói khàn khàn: "Thật sự không muốn buông em ra."

"Cố Hạo Thần, đây rất gần nhà em, mời thu liễm một chút được không?" Nước trong ánh mắt Lâm Tĩnh Hào lóe sáng nhẹ nhàng, in hình ánh trăng, thực sự là vô cùng tuyệt đẹp.

"Anh chính là không ngừng được muốn hôn em." Ngón tay của anh vẫn vuốt ve trên môi cô, "Em biết không? Anh luôn nghĩ bù đắp lại thời gian năm năm không có em. Để cho anh không đến nỗi cô đơn lâu như vậy."

"....." Cô theo dõi khuôn mặt anh tuần của anh gần trong gang tấc, ngực hơi chua xót, dâng lên cảm giác đau lòng.

"Không cần nói, trước khi em xuống xe để cho anh ôm một cái nữa là được, để cho anh cẩn thận cảm nhận nhiệt độ cơ thể em." Trong lúc anh nói chuyện liền giang hai cánh tay ôm cô vào trong lòng, để đầu cô tựa vào đầu vai anh, bàn tay thuận thế vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, bao hàm vô hạn thương tiếc cùng ôn tồn. Mà Lâm Tĩnh Hào an tĩnh tựa vào trên vai của anh, dán sát vào lồng ngực của anh, trong buồng xe chỉ nghe đến tiếng hít thở nhẹ nhàng cùng tiếng tim đập của bọn họ. Đêm an tĩnh mà tốt đẹp như vậy thật sự rất mê người.

Cố Hạo Thần hưởng thụ thật lâu cũng không có ý định thả Lâm Tĩnh Hào ra, cô cũng không muốn quấy rầy anh, nhưng thấy thời gian trôi qua từng chút từng chút một, cô nhất định phải về nhà, đang muốn mở miệng nhắc nhở anh, thì anh đã mở miệng nói trước cô một bước: "Lên đi, nghỉ ngơi thật tốt, nhớ mang cho anh bữa sáng tình yêu."

"Được. Vậy anh lái xe cẩn thận." Lâm Tĩnh Hào rút người khỏi lồng ngực của anh, "Về đến nhà điện thoại cho em báo bình an."

"Ừ. Nghỉ ngơi sớm một chút." Cố Hạo Thần cũng gật đầu, nhìn cô mở cửa xuống xe.

Lâm Tĩnh Hào phát tay với anh, sau đó cất bước rời đi, đi từng bước từng bước về phía cửa chung cư. Cố Hạo Thần mở cửa sổ xe ra nhìn chằm chằm bóng hình xinh đẹp yêu kiều của cô, cho đến lúc bóng dáng ấy biến mất trong cửa lớn của chung cư, anh mới lái xe rời đi.

Cố Hạo Thần lái xe trở lại biệt thự số 18 Từ Vi Thiên Cung, xa xa đã thấy ánh đèn ấm áp trong biệt thự. Anh dừng xe, sau đó mở cửa chính bằng thùy tính ra bước vào đã thấy mẹ anh Trịnh Tú Oánh đang ngồi trên ghế salon ở phòng khách.

Tôn Tình đang đứng hầu một bên, nhìn thấy Cố Hạo Thần liền cung kính kêu lên: "Kính chào Thần thiếu gia."

Cố Hạo Thần khẽ gật đầu coi như đáp lại, sau đó chậm rãi bước qua ngồi xuống đối diện mẹ anh, Tôn Tình rót nước cho anh: "Mẹ, tối nay muốn nghỉ ngơi ở đây sao?"

Lúc này Trịnh Tú Oánh không ở trong khách sạn, mà xuất hiện ở trong nhà của anh nhất định là có chuyện muốn nói, hơn nữa nhất định là chuyện có liên quan với Thẩm Giai Liên. Thật ra thì anh đã nhận được đại khái tin tức rồi. Tuy nhiên vẫn muốn nghe xem mẹ anh nói như thế nào.

"Xem ra con không hi vọng nhìn thấy mẹ." Trịnh Tú Oánh ưu nhã bung chén nước lên, khẽ nhấp một miếng, "Về mặt mặt hứng."

"Con có sao?" Cố Hạo Thần nhíu mày hỏi ngược lại, hình như anh không có ra vẻ mặt hứng, dù thế nào đi nữa anh cũng không quan tâm, liền không sao

cả nhún vai một cái, "Mẹ, thật ra thì vốn dĩ con muốn để mẹ ở trong nhà, nhưng mẹ lại muốn đặt khách sạn, là mẹ đẩy quan hệ của mẹ con chúng ta trở nên xa lạ, cũng không phải là con. Huống chi hiếm khi mẹ đến đây thăm con, đương nhiên con rất vui mừng, sao lại nói là không vui chứ. Mẹ, mẹ nhìn làm nét mặt của con rồi?"

Chẳng qua có lúc anh vẫn phải làm một người con ngoan trước mặt mẹ, mới không khiến quan hệ của hai mẹ con trở nên căng thẳng, có chuyện gì mới dễ nói chuyện. Mà Trịnh Tú Oánh có thể thấy con trai pha trò với mình cũng rất thỏa mãn, dù sao không có người mẹ nào không thương con trai mình, chẳng qua đôi khi phương thức biểu hiện tình yêu quá đặc biệt.

Trịnh Tú Oánh thấy Cố Hạo Thần pha trò với bà thì trong lòng thấy vui vẻ không ít, khóe môi cũng cười cong lên hình vòng cung: "A Thần, có một việc mẹ muốn nói với con. Nhưng con phải hiểu mẹ làm tất cả đều vì tốt cho con, tuyệt đối sẽ không hại con. Bởi vì con là con mẹ, khối thịt trong lòng mẹ, sao có thể hại con được, đúng không?"

"Mẹ, con hiểu, mẹ nói đi, con nghe." Cố Hạo Thần giang hai tay, cả người dựa vào lưng ghế sofa, hết sức thoải mái.

Anh biết chắc chắn là mẹ anh muốn nói với anh chuyện hôm nay gặp Thẩm Giai Liên, không thể nghi ngờ là muốn anh buông tha cho đoạn "Tình cảm" này, rời khỏi Thẩm Giai Liên. Mà bây giờ Trịnh Tú Oánh còn không biết chân mệnh Thiên nữ của con trai mình hoàn toàn không phải cô ta, bà không nói thì anh cũng sẽ cách Thẩm Giai Liên xa xa.

"Mẹ đã dùng tiền đuổi Thẩm Giai Liên đi, sau này con cũng không cần có bất kỳ liên quan gì với cô ta nữa." Giọng nói của Trịnh Tú Oánh cực kỳ ôn hòa, cũng không lạnh lùng nghiêm mặt, mà là giống như lời nói thăm thía của một người mẹ hiền.

"Mẹ, sao mẹ có thể làm vậy, cô ấy là bạn của con. Mẹ làm như vậy không phải rất thương tổn người khác sao? Cuối cùng thì cô ấy thế nào? Nhận tiền của mẹ?" Cố Hạo Thần làm vẻ mặt kinh ngạc, còn nói thay Thẩm Giai Liên, không phải càng khiến màn trình diễn này thật hơn sao.

"Mẹ đã đặt tiền ở trên bàn rồi." Trịnh Tú Oánh cũng không có nhiều lời.

"Vậy cô ấy không lấy." Cố Hạo Thần cũng là trần thuật, đứng về phía Thẩm Giai Liên ủng hộ cô.

"Cô ta không có lý do gì không cầm." Trông mắt Trịnh Tú Oánh híp lại, "A Thần, con không nên bị cô gái này lừa gạt. Trong lúc cô ta đang thích con còn đang qua lại với người đàn ông khác, quan hệ của bọn họ rất thân mật, khó bảo toàn không có xảy ra quan hệ. Còn có thân phận của cô ta rất đặc biệt, con không nên để mình bị kéo vào."

Thân phận đặc biệt? Cố Hạo Thần khẽ cau mày, ngón tay thon dài đặt nhẹ nơi thành ghế: "Rốt cuộc thì cô ấy là ai?"

Đôi mắt Trịnh Tú Oánh vừa động, thì ra thằng bé thật không biết, lại không biết là con trai bà không có hứng thú đi điều tra một người phụ nữ mà anh chán ghét: "Cô ta là con gái của bác Tiểu con, cùng cha khác mẹ với Vân Đào."

"Thì ra cô ấy là con gái riêng của bác Tiểu?" Cuối cùng Cố Hạo Thần cũng hiểu rõ tại sao Thẩm Giai Liên có thể thuận lợi tiến vào tập đoàn Trí Mỹ thuộc nhà họ Tiểu, hơn nữa còn đi được thuận lợi như vậy, một cô gái trẻ vừa mới tốt nghiệp hơn một năm đã lên tới chức chủ nhiệm bộ tuyên truyền, "Bác gái và Vân Đào đều không biết chuyện, có thể thấy được bác Tiểu giấu diếm kỹ thế nào. Nhưng sao mẹ lại biết, nếu như bị tra ra dễ dàng như vậy, thì Vân Đào không thể không biết được."

Mà anh lại vẫn cho rằng Thẩm Giai Liên lợi dụng quy tắc ngầm mới có hôm nay, nếu như sau khi đi công tác về Tiểu Vân Đào biết được tin tức này, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

"Đương nhiên mẹ có thủ đoạn cùng nguồn tin của mẹ, cũng rất mất công phu, không phải trong chốc lát có thể tra được." Ở phương diện này Trịnh Tú Oánh có quan hệ rất không lồ, đơn giản chỉ nghĩ lọc các loại phụ nữ đến gần con trai mình, "Nếu như con và cô ta dính dấp quá sâu, bác Tiểu gái của con biết sẽ không vui. Dù sao mẹ đã cảnh cáo cô ta, không cần dây dưa với con nữa, con cũng nên nghe lời mẹ, giữ một khoảng cách với cô ta, như vậy hai người đi làm trong cùng một công ty mẹ cũng sẽ mở một mắt đóng một con mắt. Được không?"

Đây coi như là Trịnh Tú Oánh nhượng bộ, hi vọng con trai có thể đồng ý điều kiện của bà.

"Mẹ, bọn con vừa là bạn vừa là đồng nghiệp, khó tránh khỏi việc phải tiếp xúc với nhau. Mẹ cũng không cần quá quan tâm, con nói bọn con chỉ là bạn bè." Cố Hạo Thần lại cường điệu quan hệ bạn bè của bọn họ một lần nữa, sau đó hai tay của anh chống lên ghế salon đứng dậy, "Mẹ, ngày mai con còn phải đi làm, lên lầu nghỉ ngơi trước."

-

"Còn có một chuyện mẹ muốn nói cho con biết." Trịnh Tú Oánh gọi anh lại, "Tuần này có bận gì không, hết ngày mai cũng là cuối tuần rồi, chiều mai bay về Bắc Kinh với mẹ, cuối tuần này ở nhà, bồi ông bà nội con."

"Được." Cố Hạo Thần cũng sẽ không cường ngạnh với mẹ mình, dù sao mẹ cũng đã nhượng bộ rồi, hơn nữa anh mà cứng rắn quá chỉ có thể kích thích sự hoài nghi của mẹ anh.

Sau đó Cố Hạo Thần chậm rãi bước về phía cầu thang xoay tròn, đi lên theo cầu thang màu trắng, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt của Trịnh Tú Oánh. Bà đưa tay lên xoa bóp cái trán, lộ vẻ mệt mỏi: "Tình nhi, cô nói A Thần sẽ chết tâm sao?"

"Phu nhân, thiếu gia là người biết đúng mực, tin tưởng cậu ấy sẽ biết bà là vì tốt cho cậu ấy." Tôn Tình cầm bình nước lên đổ thêm chút nước vào chén

nước sắp nguội lạnh của bà.

"Sinh gia trong nhà họ Cố, là không có nhiều tự do cùng tự chủ như vậy, cô xem Từ Húc cũng không khá hơn, cho nên mới phải dạo chơi nhân gian trước khi làm đám cưới vì ích lợi. Từ Húc là một đứa bé sáng sủa biết bao, cái gì cũng nhìn rõ ràng, tương lai nếu nhà họ Cố thật sự do cậu ấy cầm quyền. Đến lúc đó A Thần phải làm thế nào?" Trịnh Tú Oánh rất là lo lắng.

"Phu nhân, sự thông minh của thiếu gia cũng không thua kém so với Từ Húc thiếu gia." Tôn Tinh biết hai vị thiếu gia nhà họ Cố này cũng đều không phải vật trong ao, "Cũng không phải là thiếu gia không hiểu rõ, chỉ là sống được chân thật hơn."

Chân thật?

Trịnh Tú Oánh lắc đầu mà thở dài: "Vẫn là đi nghỉ ngơi sớm thôi."

"Tôi đỡ bà lên lầu." Tôn Tinh đã đi theo Trịnh Tú Oánh mười năm rồi, mười năm tốt đẹp nhất tuổi thanh xuân đều cho bà, đến nay vẫn chưa lập gia đình, rất được Trịnh Tú Oánh thương thức cùng tin tưởng.

Hôm sau Cố Hạo Thần dậy sớm đi chạy bộ sáng sớm trong chốc lát, mang theo đầu đầy mồ hôi trở lại trong nhà, đã nhìn đến Tôn Tinh mặc tạp dề tiến lên đón: "Thiếu gia, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Cố Hạo Thần tiện tay liền đưa khăn lông trong tay cho bà, đi ngay lên lầu.

Anh vào phòng ngủ, đi thẳng vào phòng tắm, mở vòi hoa sen ra nhanh chóng tắm một cái, gột rửa mồ hôi trên người, sau đó quấn khăn tắm màu trắng quanh người đi ra ngoài, bắt thịt trên cơ thể trần trụi hấp dẫn mê người, màu da còn đẹp hơn con gái, nhưng mà không hề yếu điệu chút nào, mà rất rực rỡ khỏe mạnh. Mái tóc màu đen của anh ẩm ướt giọt nước xuống, những giọt nước chảy xuống theo da thịt bóng loáng của anh, quả thực là mỹ hoặc đến mức Câu Hồn Nhiếp Phách.

Cố Hạo Thần cầm khăn lông lên vừa lau tóc, vừa đi về phía phòng thay quần áo bên cạnh phòng tắm, trong căn phòng to lớn như vậy bày la liệt quần áo đủ màu sắc, âu phục đắt tiền cắt may thủ công, áo sơ mi, cà vạt, giày da..... Cái gì cần có đều có.

Cố Hạo Thần chọn một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, cổ áo và ống tay áo đều là màu trắng, kết hợp với âu phục màu đen, không đeo cà vạt, có vẻ hơi tùy ý, nhưng không mất vẻ ưu nhã tự phụ, vẫn hấp dẫn mê người như cũ.

Sau khi sửa sang bản thân xong Cố Hạo Thần xuống lầu, Tôn Tinh đã bê đồ ăn sáng lên bàn, Trịnh Tú Oánh đã ngồi bên bàn ăn xem tờ báo sáng nay. Nhưng Cố Hạo Thần lại không có tâm tình ăn, bởi vì anh còn chờ bữa ăn sáng tình yêu Lâm Tinh Hảo làm cho anh: "Mẹ, gần đến giờ làm việc rồi, con phải đi trước đây. Bữa sáng không ăn cùng mẹ được, buổi tối cùng mẹ."

"Thiếu gia, nếu không tôi bọc lại cho cậu." Tôn Tinh đang đồ sữa tươi cho Trịnh Tú Oánh.

"Không cần, trong công ty có bữa ăn sáng." Cố Hạo Thần nói là sự thật, nhưng lại sẽ không ăn.

"A Thần, nơi này chỉ có một mình con ở quá lạnh lẽo, hơn nữa không có ai chiếu cố cuộc sống và ăn uống hàng ngày của con là không được." Sau khi Trịnh Tú Oánh uống một ngụm sữa tươi tự chủ trương, "Nếu không mẹ lưu Tinh nhi lại hầu hạ con. Tinh nhi, cô thấy sao?"

Tôn Tinh sững sờ, tùy tiện nói: "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của phu nhân, chẳng qua tôi sợ thiếu gia sẽ chê tôi chân tay vụng về."

Cố Hạo Thần liếc mắt nhìn Tôn Tinh, cười: "Mẹ, mẹ đùa gì thế, Tôn Tinh là trợ lý bảo bối của mẹ, mẹ để bà ấy lưu lại làm quản gia của con giống như quá đại tài tiểu dụng rồi. Mẹ cũng đừng giầy vò bà ấy, để cho bà ấy theo mẹ về Bắc Kinh, phục vụ tốt cho mẹ, thì con đã thỏa mãn rồi. Con quen một mình rồi, công ty cũng có cơm công sở, quần áo... Hiệu giặt sẽ đúng giờ tới lấy giặt sạch sẽ, nhà vệ sinh có nhân viên làm thêm giờ tới quét dọn. Mẹ cũng không cần quan tâm, tất cả đều không làm khó được con trai của mẹ."

"Luôn ăn cơm trong công ty sao được? Trong nhà không có một người chăm sóc vẫn sẽ không tốt. Nếu như con không muốn uất ức Tinh nhi, hôm nào mẹ sẽ tìm người cho con, như vậy thì mẹ mới có thể yên tâm được, cô ta sẽ không ảnh hưởng đến con. Chuyện này mẹ quyết định rồi." Trịnh Tú Oánh đã tính toán tốt trong lòng rồi.

Cố Hạo Thần thấy đã đến giờ, cũng không có nhiều lời nữa, cầm chìa khóa xe lên vội vã rời đi, bên ngoài ánh mặt trời sáng rõ, anh ngẩng đầu nhìn lên, tâm tình thoải mái.

Cố Hạo Thần lái xe tới điểm cách chung cư của Lâm Tinh Hảo hai mươi mét, không dám tới gần quá, sợ đến lúc đó Lâm Tinh Hảo lại nói anh. Anh giờ cô tay lên nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay Patek Philippe đắt giá khám kim cương một chút, kim đồng hồ đã chỉ hướng tám giờ hơn mười phút, cũng may, sau khi đưa Lâm Tinh Hảo đến công ty Hoàn Mỹ, rồi anh đến tập đoàn Trí Mĩ, không hề lãng phí một giây phút nào.

Anh lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm Tinh Hảo: "Tinh Hảo, anh đã đến dưới lầu nhà em rồi, chờ em."

Lâm Tinh Hảo đang xách theo bữa sáng, cũng vội vàng xuất hiện ở cửa, Lâm Tinh Thu gọi với theo: "Chị, ngày mai Chủ nhật, đã nói sẽ đi mua quần áo với em."

"Chị nhớ rồi." Lâm Tinh Hảo làm một dấu Ok với em gái.

Chương 52-2: Dán nhãn, muốn danh phận

Editor: tu tai

Lâm Tĩnh Hào vừa ra khỏi cửa khu chung cư, từ xa đã nhìn thấy chiếc xe bắt mắt của Cố Hạo Thần, sau khi nhìn chung quanh một cái thì nhanh chóng bước lên xe. Cô vừa ngồi vào xe, còn chưa kịp ngồi vững vàng, cánh tay dài của Cố Hạo Thần duỗi ra, ôm lấy cổ của Lâm Tĩnh Hào, kéo cô về phía mình, một nụ hôn nóng bỏng nhào tới như tia chớp, hôn khiến cô choáng váng, cho đến khi mềm yếu vô lực ngã trong lòng anh. Hơi thở đầy nam tính của anh hoàn toàn bao phủ lấy cô, khiến cô đắm chìm vào trong đó.

"Anh làm gì vậy?" Lấy được tự do Lâm Tĩnh Hào đẩy lồng ngực anh một cái.

"Tặng em một nụ hôn chào buổi sáng đúng tiêu chuẩn." Cố Hạo Thần cười đến rất vô hại, cũng đặc biệt mê người.

Lâm Tĩnh Hào lại tức giận nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của anh, sao lại có người đàn ông đẹp trai đến mức này chứ, thật là khiến người khác muốn tức giận cũng thật sự không tức giận nổi.

"Tức giận?" Cố Hạo Thần thấy cô nhìn anh chằm chằm mà không nói lời nào, "Nếu như em cảm thấy bị thua thiệt, vậy thì anh để cho em hôn lại." Dứt lời, còn rất vô si đưa khuôn mặt tuấn tú của mình lại gần cô.

Lâm Tĩnh Hào cắn môi, trong mắt lại nổi lên sự vui vẻ bất đắc dĩ, sau đó ôm anh, hung hăng cắn vai anh: "Anh hôn đàn. Cố Hạo Thần, anh thật sự làm em tức chết rồi."

"Đừng tức giận đừng tức giận." Cố Hạo Thần đưa tay xoa ngực của cô, "Tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe thì làm thế nào?"

"Hôn đàn." Lâm Tĩnh Hào tức giận đặt túi đựng bữa sáng trong tay lên đùi anh, "Bữa sáng của anh đây, nhớ ăn."

"Được." Cố Hạo Thần liền mở máy xe rồi đi, không đi được bao xa anh nói, "Tĩnh Hào, anh đói rồi."

"Đói thì ăn cơm, bữa sáng đã để đó cho anh rồi." Lâm Tĩnh Hào xem phong cảnh ngoài cửa sổ.

"Anh đang lái xe, không có tay nào rảnh." Cố Hạo Thần cười rất tươi, không phải nói đưa tay không đánh người có khuôn mặt tươi cười sao? Cho nên Lâm Tĩnh Hào nhìn thấy gương mặt tươi cười của anh cũng sẽ không tức giận với anh nữa, "Anh thật sự rất đói, mà anh lại không thể dừng xe, nếu không sẽ bị trễ."

"Hả?" Lâm Tĩnh Hào nhíu mày.

"Nếu không em dứt cho anh ăn." Đây mới là mục đích thích của Cố thiếu gia.

Lâm Tĩnh Hào thực sự không có cách nào với tên vô lại này nữa rồi, cả ngày lẫn đêm ra sức nghĩ cách "Hành hạ" cô. Lâm Tĩnh Hào cầm túi đựng đồ ăn sáng lên, lấy bánh bao mà mẹ Thu Vân hấp từ trong túi ra đưa vào miệng anh, anh cắn một miếng, nhai trong miệng vô cùng ngon miệng.

Lúc ăn xong một cái bánh bao còn cố ý ngậm ngón tay của Lâm Tĩnh Hào trong miệng, dùng đầu lưỡi ướt át của anh liếm qua đầu ngón tay của cô, liếm quanh müt vào. Đầu lưỡi của anh giống như có dẫn theo dòng điện, truyền tới đầu ngón tay của cô, truyền qua ngón tay chạy khắp toàn thân, khiến cơ thể Lâm Tĩnh Hào hơi run rẩy.

Cô muốn rút tay lại, lại bị anh cắn chặt. Cô cá kinh: "Cố Hạo Thần, anh buông ra. Bây giờ còn đang lái xe, rất nguy hiểm."

"Anh có thể một công đôi việc." Lúc này Cố Hạo Thần mới buông lỏng ngón tay của cô ra, đầu lưỡi khẽ liếm qua khóe môi, cười đầy thâm ý, "Bữa ăn sáng rất ngon miệng."

"Cố Hạo Thần, anh là chó sao?" Lâm Tĩnh Hào nắm ngón tay bị anh cắn, mặc dù không đau, nhưng lại ám muội khiến tim cô đập nhanh, "Luôn cắn em"

"Vừa rồi em cũng cắn anh rồi. Hai chúng ta vừa vắn gom thành một đôi." Cố Hạo Thần thật là mắng chửi người không mang theo một chữ thô tục, rõ ràng đang chửi cô cũng là chó.

Lâm Tĩnh Hào nghiêm mặt nhìn anh, cô thật không thể nói lại anh được, nói gì cũng sẽ bị anh vòng đi vào, cô cần giữ im lặng. Ngay sau đó cô không để ý tới anh nữa, mặc anh gọi cô thế nào, đều không quan tâm, làm ra vẻ như không nghe thấy.

Lâm Tĩnh Hào vừa vào phòng làm việc thì Đường Hi bước đến thông báo: "Cậu có biết không? Một tuần lễ nữa sau khi nộp tác phẩm lên, sau đó ba ngày sẽ cử hành bữa tiệc dạ hội chào mừng Tổng giám sẽ do Tổng giám tự mình công bố kết quả."

"Đại tiệc chào mừng?" Lâm Tinh Hảo ngồi xuống ghế, "Sợ rằng lại muốn làm nhộn nhạo trái tim của không biết bao nhiêu mỹ nữ."

"Vị Tổng giám này còn đủ thần bí." Đường Hi chống đầu, tay xoay bút, "Nghe nói ngoại trừ tổng thiết kế Tạ đã từng gặp qua thì không ai biết anh ta trông như thế nào. Thật lòng muốn nhìn một chút dáng vẻ Tổng giám của chúng ta như thế nào? Nghe nói là một ông chú lớn tuổi, nếu quả thật như vậy, thì sẽ làm vỡ vụn trái tim của các thiếu nữ mất thôi."

"Có thể làm tới chức Tổng giám đều là những thiết kế sư ưu tú rất có thâm niên rồi, cậu suy nghĩ một chút người có thể bỏ đến vị trí này có thể có bao nhiêu tuổi?" Lâm Tinh Hảo giơ tay lên vỗ vỗ đầu gối, "Dùng cái này suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu."

Đường Hi lại không phục, đột nhiên đứng lên, nằm rạp người về phía Lâm Tinh Hảo: "Ai nói vậy, Tinh Hảo, hiện tại có rất nhiều người tuổi trẻ tài cao, hơn nữa Tổng giám của tập đoàn Trí Mỹ Cổ Hạo Thần, anh ta cũng chưa đến 30 tuổi, thấy thế nào cũng là một thanh niên tài俊, không giống ông chú lớn tuổi một chút nào."

Cổ Hạo Thần, tại sao có thể có người ưu tú như vậy chứ?

Lâm Tinh Hảo cúi đầu mở tài liệu trong tay ra: "Anh ta có phải người hay không, cậu không biết sao?"

"Đó là thần." Đường Hi cười đầy ái muội.

"Cậu có thời gian nói những cái này không bằng suy nghĩ thật kỹ tác phẩm, đây chính là cơ hội tốt để lên làm trợ lý đặc biệt của Tổng giám, ngàn vạn lần không thể bỏ lỡ được." Lâm Tinh Hảo dõng dạc đề tài, "Minh cũng phải suy nghĩ thật kỹ, cố gắng giành thắng lợi."

"Ừ. Nói đúng." Đường Hi cũng nghiêm túc trở lại tập trung vào công việc.

Cổ Hạo Thần lái xe đến công ty, vừa tới phòng làm việc, đã có người tới gõ cửa, vừa nhìn thì thấy là Tiêu Vân Đào đã nhiều ngày không gặp. Cổ Hạo Thần giương miệng lên nói: "Cậu đã trở lại?"

Đôi mắt phượng hẹp dài của Tiêu Vân Đào tràn đầy ý cười, xuân phong đặc ý bước tới, đặt móng ngồi xuống bàn làm việc tron nhẵn gọn gàng của Cổ Hạo Thần.

"Lần này ra ngoài xui xẻo làm mình quá mệt." Mười ngón tay của Tiêu Vân Đào đưa tới, lại lật ngược đặt xuống mặt bàn, "Mình đi lâu như vậy cậu thấy tịch mịch sao?"

"Hai chúng ta không phải GAY, không có hứng thú với đàn ông, cậu đi bao lâu thì có quan hệ gì tới mình chứ?" Cổ Hạo Thần dựa vào mép bàn làm việc, nhìn thẳng anh.

"Cậu và Lâm Tinh Hảo phát triển đến bước nào rồi?" Tiêu Vân Đào khẽ nhún mày, mở ra tính bất quái.

"Rất tốt." Cổ Hạo Thần cầm túi đựng bữa ăn sáng trên bàn đưa lên mũi hít nhẹ, "Đây chính là bữa ăn sáng mẹ Tinh Hảo làm, vô cùng ngon miệng."

"Mình đi, cũng phát triển đến một bước này rồi hả? Xem ra mình đã bỏ lỡ rất nhiều kịch hay." Tiêu Vân Đào đưa tay đẩy nhẹ bả vai của Cổ Hạo Thần một cái, "Cậu giỏi lắm! Xem ra năm năm đợi chờ của cậu cũng không uổng phí."

Cổ Hạo Thần nhìn bánh bao hấp trong túi, cảm thấy thỏa mãn, đây chính là đồ mà anh vĩnh viễn không được ăn từ mẹ của mình, chứa đựng tràn đầy tình thân, cho nên càng thêm mỹ vị.

"Đúng vậy, cuối cùng cô ấy cũng thuộc về mình." Cổ Hạo Thần cầm một cái bánh bao đưa lên khóe miệng.

"Mình có thể ném một cái sao?" Tiêu Vân Đào nhìn vào túi bánh bao hấp trung cầu ý kiến của Cổ Hạo Thần, anh sợ cậu ấy lại nhỏ mọn tức giận như lần trước anh ăn bữa sáng mà Lâm Tinh Hảo làm cho cậu ấy, "Để cho mình chia sẻ một chút vui vẻ cùng cậu."

"Là đáng giá chia sẻ." Lần này Cổ Hạo Thần cũng không keo kiệt nữa.

Lúc này Tiêu Vân Đào mới cầm bánh bao hấp lên mạnh dạn yên tâm mà ăn, vừa tán dương: "Tay nghề cũng không tệ, làm ăn ngon hơn cả đầu bếp nhà mình. Cậu thật có phúc. Ừ, ăn ngon, ăn rất ngon."

Cổ Hạo Thần cầm khăn ướt lên lau ngón tay, lơ đãng nói: "Thảm Giai Liên xảy ra tai nạn xe cộ. Cậu biết không?"

"Cậu đừng nói cái này, sáng sớm hôm nay lúc mình đến chỗ ba mình nghe thấy ông ấy đang phân phó thư ký mua giúp ông ấy giỏ hoa quả và thực phẩm dinh dưỡng để đi thăm Thảm Giai Liên. Cậu nói xem ba mình tồn tâm tư gì chứ?" Tiêu Vân Đào vừa nghe đến tên Thảm Giai Liên liền tức giận.

"Cậu có biết tại sao bác Tiêu lại quan tâm cô ta như vậy không?" Cổ Hạo Thần nhìn anh, con người màu đen như đêm, thâm thúy mà yên tĩnh, Tiêu Vân Đào không có nói tiếp, dùng ánh mắt ý bảo anh nói tiếp. Cổ Hạo Thần nhìn anh thật sâu, mới chậm rãi mở miệng, "Cô ta là con gái của bác Tiêu, em gái cùng cha khác mẹ của cậu."

Giọng nói Cổ Hạo Thần bình tĩnh, nhưng rơi vào trong lỗ tai của Tiêu Vân Đào lại như là sét đánh giữa trời quang, đánh nát bấy vẻ bình tĩnh của Tiêu Vân Đào. Bánh bao anh còn chưa ăn xong nghẹn lại nơi cổ họng, chặn ép ở nơi đó, lời muốn nói lần qua lần lại ở đầu lưỡi vẫn chưa thể nói ra được.

Tiêu Vân Đào tức giận phần nộ nhảy ngay từ trên bàn làm việc xuống, sắc mặt âm u, tay nắm thành quyền, bước nhanh đi ra ngoài, giống như là muốn tìm ai liều mạng, đang đẳng sát khí.

Cố Hạo Thần vòng quanh bàn làm việc ra ngoài ngay lập tức, bước nhanh chạy theo cản lại, một tay nắm chặt vai Tiêu Vân Đào, lại cảm thấy toàn thân của anh ấy cứng ngắc: "Vân Đào, trước tiên hãy yên tĩnh nghe mình nói xong đã."

Tiêu Vân Đào chỉ khề đi chuyển yết hầu, trong ngực nghẹn một con tức giận, đau đến khó chịu: "Vậy thì cậu mau nói đi, mình không có thời gian."

"Mình biết rõ cậu nghe được tin tức như vậy sẽ rất tức giận khó chịu, cũng bất bình thay bác gái, nhưng đây là công ty, cậu không nên giải quyết chuyện riêng tư ở trong công ty, ba cậu là lão tổng của công ty, nếu như vì chuyện này mà cậu tranh luận với ông ấy, như vậy sẽ chỉ làm người khác hiểu lầm hai người bất hòa, làm như vậy rất bất lợi đối với công ty. Cậu là lãnh đạo cao cấp của công ty, cậu cũng phải duy trì hình tượng của cậu. Trong lòng cậu có khó chịu hơn nữa thì cũng phải nhịn. Chuyện này chỉ có thể tìm một chỗ, cha con hai người hảo hảo nói."

.....diiendannllequaydoooooonnn.....

Dứt lời, Cố Hạo Thần còn vỗ nhẹ vai Tiêu Vân Đào một cái, anh hiểu rõ cảm giác của cậu ấy. Kỳ thật mỗi gia đình đều có một bản kinh khó đọc. Sẽ phải xem anh đọc thế nào.

"Cậu nói đúng, mình nên thành toàn đại cục." Tiêu Vân Đào gật đầu, sau đó dần dần buông lỏng quả đấm tay đang nắm chặt, "Mình không ngờ ba mình lại ẩn giấu được sâu như vậy, lừa mẹ mình nhiều năm như vậy. Nếu không phải có mẹ mình ủng hộ, ba mình tuyệt nhiên sẽ không có được thành tích ngày hôm nay, lại vẫn đối xử với mẹ mình như vậy."

"Đàn ông cũng chia ra vài loại, không thể yêu cầu tất cả mọi người phải trung thành đối với hôn nhân. Vân Đào, cậu cũng không cần phải đạo chơi nhân gian nữa rồi. Đã thương trái tim của phụ nữ như vậy, hẳn là đủ rồi." Cố Hạo Thần vừa nói đùa lại vừa như nhắc nhở anh, "Hảo hảo yêu đương, tìm đúng một tình yêu đích thực cầm tay nhau cả đời."

Tiêu Vân Đào xoay người lại, vẻ lo lắng trên gương mặt đã tan đi, bên môi mông câu cười: "Đừng dạy mình. Mình đi trước đây, một lát vẫn còn phải làm tổng kết."

"Ừ." Cố Hạo Thần thấy Tiêu Vân Đào đã tỉnh táo lại, cũng yên lòng.

Tiêu Vân Đào đi đến cạnh cửa, lại quay đầu lại: "Hôm nay tan làm cùng đi xem Thẩm Giai Liên. Tốt nhất mang theo Tỉnh Hảo tú ân ái, lại kích thích cô ta một chút. Coi như là giúp mình việc này."

"OK, đến lúc đó mình sẽ mang Tỉnh Hảo theo." Cố Hạo Thần thật muốn nhìn xem Tiêu Vân Đào sẽ làm thế nào, "Đối phó cô ta là tâm nguyện chung của chúng ta."

Thẩm Giai Liên bởi vì bị tai nạn xe cô ngày hôm qua mà bị đưa đến sau khi trải qua kiểm tra trị liệu đã chuyển tới phòng bệnh. Tối ngày hôm qua giường cô hồi lâu, vào lúc này Thẩm Giai Liên còn đang ngủ. Mà Cao Minh Tông thì ở lại trông nom từ tối hôm qua cho tới bây giờ. Hơn nữa sáng sớm hôm nay đã gọi điện trực tiếp cho quản lý phòng thiết kế nói Thẩm Giai Liên vì tai nạn xe cô nên phải nhập viện rồi, mà anh thì muốn xin nghỉ chăm sóc cô ấy. Quản lý phòng thiết kế nghe được tin tức như vậy đương nhiên là đồng ý.

Ngày hôm qua Cao Minh Tông đã một đêm không ngủ, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại rất là nhiều chuyện. Trước đây, bây giờ, còn có tương lai..... Ánh mắt của anh chậm rãi rơi vào gương mặt đang ngủ say của Thẩm Giai Liên, bởi vì vết thương đau đớn hành hạ làm cho sắc mặt của cô ấy lộ vẻ tái nhợt.

Tối ngày hôm qua vốn dĩ anh muốn về nhà, tuy nhiên anh lại nhận được điện thoại của bệnh viện, bởi vì nhân viên cứu hộ nhận được yêu cầu từ Thẩm Giai Liên muốn gọi điện thoại cho anh: "Là anh Cao Minh Tông sao? Cô Thẩm Giai Liên bởi vì tai nạn xe cô đã nhập viện rồi, không có người nhà, hi vọng anh có thể đi một chuyến tới chăm sóc cô ấy một chút."

"Hiện tại tôi không rảnh." Cao Minh Tông lạnh lùng cự tuyệt, khi anh nghe được Thẩm Giai Liên nói anh khổ khổ dây dưa với cô ấy thì anh cảm giác mình khó chịu cùng khổ sở không nói ra được.

"Anh Cao, anh là bạn trai của cô Thẩm phải không? Mời anh tới bệnh viện, chúng tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói cho anh. Nếu như anh không đến, có thể sẽ hối hận." Cô y tá nhắc nhở anh như vậy.

Cao Minh Tông nhìn màn hình điện thoại di động tối đen thật lâu mới phản ứng được, vẫn gọi xe đi bệnh viện. Anh cảm giác cho dù mình muốn cắt đứt quan hệ với Thẩm Giai Liên, cũng phải nói rõ ràng không phải sao?

Chạy thẳng tới bệnh viện, lúc Cao Minh Tông chạy tới bệnh viện thì Thẩm Giai Liên vừa mới được chuyển đến phòng bệnh không lâu, trên tay truyền nước biển.

"Bác sĩ, cô ấy như thế nào?" Cao Minh Tông hỏi thăm bác sĩ đang làm ghi chép.

"Anh là anh Cao Minh Tông bạn trai của cô Thẩm sao?" Bác sĩ viết xong cầm bút vào góc trái túi áo bác sĩ, "Trán của cô ấy bị đụng thương, còn có cánh tay trái bị phồng nhẹ, những địa phương khác thì không có gì đáng ngại..... Quan trọng nhất là cô ấy mang thai --"

"Cái..... Cái gì?" Cao Minh Tông khiếp sợ đến mức hai mắt mở to, sau đó liếc mắt nhìn Thẩm Giai Liên đang ngủ say, "Bác sĩ, tôi nghe không rõ, công

nói là cô ấy mang thai? Thật sự mang thai?"

"Đúng, thiên chân vạn xác." Bác sĩ cho là anh nghe được tin tức như vậy quá mức vui mừng. "Sau đó đẩy cái kính mắt trên mũi một cái, " cô ấy đã mang thai hơn hai tháng, lần này tai nạn xe cô không nghiêm trọng lắm, thai nhi không bị ảnh hưởng lớn, chỉ cần dưỡng thương an thai cho tốt, thì rất nhanh sẽ có thể khôi phục.

"Đã hơn hai tháng....." Cao Minh Tông lẩm bẩm thì thầm, bác sĩ cũng đã lảng lạng rồi đi, chỉ chừa lại anh ở nơi đó bị tin tức khiếp sợ đến mức không kịp ứng phó, "Mang thai....."

--- -----diic--nddann-lqd-----

Đúng vậy, anh và cô có lúc không có làm các biện pháp, cho nên khó tránh khỏi sẽ có bầu, nhưng vì cái gì lại cố tình có bầu vào lúc này? Tình huống bây giờ không xong đến mức này, tại sao cô ấy có thể mang thai chứ? Thật là nhức đầu! Trừ phi là không cần đứa bé này. Nếu không bọn họ sẽ phải kết hôn.

Cao Minh Tông vừa nghĩ tới chuyện giữa anh ta và Thẩm Giai Liên liền nhức đầu. Anh ta đứng dậy khỏi ghế salon, đi tới bên giường bệnh của cô, từ trên cao nhìn xuống Thẩm Giai Liên, gương mặt lúc ngủ thoải mái cỡ nào, cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp cỡ nào, làm sao lại phun ra những lời đã thương người như vậy chứ.

Trên giường lông mi của Thẩm Giai Liên khẽ rung động mấy cái, sau đó mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, khắc sâu vào tầm mắt chính là hình ảnh Cao Minh Tông đang cau mày, dò xét cẩn thận mặt của cô.

"Minh Tông, anh vẫn luôn ở đây sao?" Bởi vì cơ thể mệt mỏi, cho nên Thẩm Giai Liên nói chuyện cũng không có bao nhiêu thanh.

"Phải" Cao Minh Tông ngược sáng, nét mặt mơ hồ ở trong bóng tối.

"Minh Tông, cảm ơn anh." Thẩm Giai Liên lấy tay từ trong chăn ra, đưa tới muốn cầm tay Cao Minh Tông, lại bị anh tránh ra, rất rõ ràng là anh đang tức giận, giận cô vì chuyện ngày hôm qua nghe được.

"Minh Tông, anh làm sao vậy?" Cô lại nháy đôi mắt to đầy vô tội, giả bộ ngu ngơ hỏi ngược lại.

"Vị phu nhân cao quý ngày hôm qua chính là mẹ của Cố Hạo Thần? Ngày hôm qua em ở trong bệnh viện chính là vì vợ và muốn gặp bà ấy có phải không? Rốt cuộc thì em muốn gặp bà ta để làm gì? Thật sự muốn làm con dâu của nhà họ Cố sao?" Cao Minh Tông liền tiếp đưa ra câu hỏi với cô, làm cho cô có chút không có sức mà chống đỡ.

"Minh Tông, đúng là em đi gặp mẹ của Cố Hạo Thần, nhưng em thật sự không phải muốn làm con dâu nhà họ, anh biết rõ em hận Cố Hạo Thần làm nhục em đến mức nào. Em nói những lời đó đều là đang lừa gạt Cố phu nhân. Anh phải biết em đã mang thai con của chúng ta, anh sẽ phải làm ba, em làm sao có suy nghĩ khác được nữa. Hơn nữa anh đối với em tốt như vậy, sao em cam lòng buông tha cho anh, sau đó để cho Lâm Tĩnh Hạo quay lại với anh chứ? Kiên quyết không thể nào." Thẩm Giai Liên thật giỏi diễn trò, cô ngược ánh mắt ngập nước nhìn Cao Minh Tông, tràn đầy tình cảm dịu dàng với anh ta, đẹp đến động lòng người, sau đó cô ta đưa tay ra cầm tay anh, lần này anh không né tránh nữa, điều này làm cho Thẩm Giai Liên mỉm cười trong lòng.

Cô không nghĩ tới lúc này mình sẽ bị tra ra mang thai, hiện tại khiến cho mẹ Cố tiếp nhận cô là không thể nào. Bây giờ cô không có cách nào đẩy Cao Minh Tông khỏi mình được, ngược lại cô còn cần anh ta, cho đứa bé này một gia đình hoàn chỉnh.

"Giai Giai, em mang thai anh có nghĩa vụ chăm sóc em, nhưng mà chuyện giữa chúng ta thì chờ em xuất viện chúng ta lại một mình nói rõ." Hiện tại trong lòng Cao Minh Tông rất loạn, nhất thời không thể nào tiếp thu được lời giải thích của Thẩm Giai Liên.

"Minh Tông?" Thấy Cao Minh Tông không muốn nghe giải thích của mình, cô bị thương cắn cắn môi, "Em nói đều là lời nói thật, Minh Tông, anh phải tin tưởng em, được không?"

"Em muốn ăn cái gì, anh đi mua cho em." Cao Minh Tông không muốn tiếp tục cái đề tài này.

Thẩm Giai Liên cũng đành phải nói: "Minh Tông, em muốn ăn chút cháo."

"Vậy anh đi mua." Cao Minh Tông liền rút tay khỏi tay cô, rồi đi phòng bệnh.

Nhìn Cao Minh Tông đã rời đi, Thẩm Giai Liên mới thả lỏng bản thân, thu lại nụ cười. Bàn tay cô vuốt ve nơi bụng, nhìn ánh mặt trời phía bên ngoài, cô cũng chỉ có thể nhận mệnh. Cô lớn lên trong một gia đình không hoàn chỉnh, từ nhỏ đã không có cha, không có yêu thương, cái cô thiếu hụt tuyệt đối không thể để cho đứa bé của cô cũng mất đi. Cho nên cô nhất định phải nắm chặt Cao Minh Tông, lừa gạt anh quay lại tin tưởng cô một lần nữa.

Buổi chiều lúc Tiêu Kiến Đức đi tới phòng bệnh, Cao Minh Tông gặp được lão tổng của công ty, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, mặc dù Thẩm Giai Liên là nhân viên của công ty, bị thương nằm viện cũng nên là người của bộ phận tuyên truyền đến thăm, sao lại sẽ là lão tổng được chứ?

"Tiêu tổng." Cao Minh Tông chỉ thấy Tiêu Kiến Đức từ xa vào lần công ty họp hằng năm lần trước. Cảm giác mà ông ta mang đến cho người khác là nghiêm túc mà sáng suốt.

"Ừ, Minh Tông, Giai Giai phải làm phiền cậu phí tâm nhiều chăm sóc." Tiêu Kiến Đức cũng là cười vờ vai anh, "Người trẻ tuổi làm rất tốt, công ty sẽ

không bạc đãi cậu."

"Vâng" Cao Minh Tông nặng nề gật đầu, lại nhìn thư ký của ông ta cầm giỏ hoa quả và các thứ bày ra đầy bàn.

Sau đó Tiêu Kiến Đức ngồi vào bên giường bệnh của Thẩm Giai Liên, nhìn gương mặt tái nhợt của cô đau lòng: "Con xem con thật không biết chiều cố thốt cho bản thân, nếu mẹ con biết nhất định sẽ đau lòng."

"Con đã không sao rồi." Thẩm Giai Liên lại lo âu, "Chỗ mẹ con phải làm thế nào....."

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chúng ta sẽ ở bên nhau

Editor: Trà sữa trà xanh

Thẩm Giai Liên rất lo lắng về phía mẹ của cô, sợ bà biết sẽ chịu không nổi, sợ bà khóc, sợ bà khó chịu.

"Đừng lo lắng, ba nhờ người khác nói cho bà ấy biết con đã đi công tác rồi, ba đã giấu diếm giúp con, nên con phải nhanh chóng đứng lên." Tiêu Kiến Đức cung chiêu giờ tay lên vuốt đỉnh đầu Thẩm Giai Liên.

Thẩm Giai Liên nghe ông nói như vậy, trong lòng như mưa gió chuyển sáng nắng hè, thả lỏng trạng thái, sau đó lộ ra nụ cười sáng lạn, đưa tay ôm chặt hông Tiêu Kiến Đức, làm nũng tựa vào trong ngực của ông: "Có thật không? Vậy thì tốt quá. Cảm ơn người, ba."

Khi Thẩm Giai Liên bật lên tiếng ba, Tiêu Kiến Đức rất vui mừng, mà Cao Minh Tông thì rất khiếp sợ, trong tích tắc đẩy anh cho là mình nghe nhầm. Anh nhìn chằm chằm Thẩm Giai Liên và Tiêu Kiến Đức, nhìn kỹ lại, về ngoài hai người chỉ giống nhau có ba phần, nhưng phần thần thái giữa hai lòng này rất giống nhau.

Anh không mở miệng hỏi hoặc là cắt đứt cuộc nói chuyện giữa bọn họ, mà dần nghi vấn xuống đáy lòng, anh vẫn đứng im lặng lắng nghe. Anh cũng biết vào thời điểm này không phải lúc giải quyết nghi vấn trong lòng. Anh còn nhiều thời gian tâm sự với Thẩm Giai Liên.

"Con đừng để mẹ con lo lắng. Cả đời này của bà ấy đã lo lắng cho con, con phải nghĩ cho bà ấy." Tiêu Kiến Đức yêu thương nói, ánh mắt mơ hồ hiện lên sự thiếu nợ, "Mà ba cũng sẽ tận lực đền bù cho mẹ và con. Cho nên Giai Giai con hãy cho ba một cơ hội thương yêu hai người đó."

"Dạ, con hiểu. Con sẽ hiểu thảo với mẹ." Hốc mắt Thẩm Giai Liên ửng đỏ, rất là khéo léo, "Ba, sau này con sẽ không lạnh lùng giả vờ không nhìn thấy ba nữa. Hi vọng ba có thể tha thứ con gái không hiểu chuyện, sau này hiểu thảo với cha, giống như anh Vân Đào đối với ba vậy."

"Hôm nay ba cảm thấy rất vui vẻ, có thể nghe con kêu ba một tiếng ba." Tiêu Kiến Đức rất là vui.

Trước kia thái độ của Thẩm Giai Liên không lạnh không nóng với ông, khi ông tới thì chẳng thèm gọi ông. Nhưng hôm nay con gái lại chủ động gọi ba, điều này làm cho ông vui sướng bất ngờ. Đây là niềm an ủi lớn nhất cả đời này của ông. Hiện tại ông có con trai có con gái, là chuyện vui đáng ăn mừng cỡ nào.

"Ba, ba, ba....." Thẩm Giai Liên làm nũng y kêu ba, càng kèm theo nụ hôn lên mặt ông.

"Đứa bé này thật là, cũng lớn như vậy còn hôn má." Tiêu Kiến Đức miệng nói như thế, nhưng trong lòng lại ngọt phải cười như nở hoa, "Con như vậy sẽ khiến Minh Tông che cười đó?"

Đối với chuyện giữa Thẩm Giai Liên và Cao Minh Tông ông cũng biết ít nhiều, chỉ cần là con gái thích, ông cũng thích, tuyệt đối ủng hộ. Con gái thất lạc nhiều năm rốt cuộc đã tìm được, ông thiếu con gái nhiều năm như thế, ông nhất định sẽ bù đắp lại cho con, chỉ cần là con muốn, ông có thể cho con gái hết. Chỉ cần con gái vui vẻ, luôn mỉm cười. Ông liền thỏa mãn.

"Sao Minh Tông có thể cười con được?" Thẩm Giai Liên ngược mắt nhìn Cao Minh Tông vẫn trầm mặc. Mới vừa rồi cô gọi Tiêu Kiến Đức là ba khiếp sợ trên mặt Cao Minh Tông cô đều thấy hết. Cô là cô ý làm như vậy, để Cao Minh Tông biết ba của cô chính là Tiêu Kiến Đức tập đoàn Trí Mỹ, là tổng giám đốc công ty mà anh đang làm việc, mà cô là của con gái của tổng giám đốc, anh lựa chọn cô, cô sẽ mang đến nhiều trợ lực về sự nghiệp cho anh, khiến anh một bước lên mây cũng không phải là không thể nào. Như vậy Cao Minh Tông sẽ không còn do dự nhiều nữa, sẽ càng không dễ dàng chia tay với cô. Chỉ là đứa bé đối với cô mà nói còn chưa đảm bảo chắc chắn, nếu như anh lựa chọn không cần đứa bé này, như vậy cô không thể làm gì. Nhưng nếu như cô là con gái Tiêu Kiến Đức, như vậy anh không cách nào cự tuyệt. Bởi vì cô biết Cao Minh Tông có dã tâm rất lớn.

Ban đầu cô đến gần Cao Minh Tông, đã hứa hẹn với anh sẽ đưa anh vào tập đoàn Trí Mỹ nếu hai người quen nhau, sau khi tốt nghiệp cô tròn giấc mộng cho anh. Cho nên cô tin tưởng Cao Minh Tông sẽ không vì tiền đồ mà buông tha cơ hội tốt như vậy. Nhược điểm của anh, cô biết rất rõ.

"Tiểu tông, tôi không nhìn thấy gì hết." Cao Minh Tông nói.

"Cậu xem cậu cưng chiều Giai Giai quá rồi." Tiêu Kiến Đức hài lòng cười một tiếng, cảm thấy Cao Minh Tông cũng không tệ lắm, "Cậu đừng đứng nữa, ngồi đi. Tôi có lời nói với hai người."

"Vâng" Cao Minh Tông ngồi xuống, ánh mắt chạm vào ánh mắt Thẩm Giai Liên, sau đó liền quay đi.

Tiêu Kiến Đức giống như nhớ lại quá khứ, giọng nói có chút nhẹ nhàng: "Minh Tông, cậu nghe Giai Giai gọi tôi là ba, thật sự nó chính là con gái tôi. Là viên minh châu bị thất lạc ra bên ngoài của tôi, chỉ là hiện tại tôi không cách nào đón nó về nhà. Cái này còn cần thời gian. Bởi vì cậu là bạn trai của Giai Giai, cho nên tôi không giấu diếm anh, cho nên cậu phải giấu kín bí mật này. Còn có bây giờ Giai Giai mang thai, cậu phải chăm sóc thật tốt nó, làm hết phận sự bạn trai đồng thời là người ba. Đối với Giai Giai tôi thiếu nó quá nhiều, cho nên nó lựa chọn gì tôi đều ủng hộ. Tôi sẽ không để ý gia thế bối cảnh của cậu, chỉ cần có thể yêu thương nó, để nó hạnh phúc. Nếu như cậu yêu nó, cam kết có thể cho nó hạnh phúc, như vậy tôi sẽ thay hai người làm chủ, làm một hôn lễ thật long trọng. Cửa hôn môn của nó sẽ như là của con gái nhà giàu, trên sự nghiệp tôi sẽ cất nhắc anh vào trong nội bộ. Để cho anh tận hưởng sự tôn quý cùng vinh hoa."

Những thứ này đối với Cao Minh Tông mà nói đều là món lời hấp dẫn, mỗi một chữ đều khiến người ta không thể nào kháng cự, khiến anh trầm luân. Quyền lợi cùng vinh hoa đối với Cao Minh Tông sinh ra trong gia đình bình thường mà nói thật sự là không cách nào cự tuyệt, giống như là cái lưới của Satan, càng ngày càng gần, bao gọn anh vào trong đó. Dù muốn giãy giụa cũng phí công.

Cao Minh Tông cúi mắt, trong lòng đang yên lặng suy nghĩ.

Thẩm Giai Liên thấy ba đưa ra những điều kiện hấp dẫn như thế, Cao Minh Tông lại không đồng ý ngay, cô sợ anh sẽ dao động. Cô cắn môi, khẽ mở môi đỏ mọng: "Minh Tông..... Anh đang nghĩ cái gì đó? Ba nói anh có nghe thấy không?"

"Anh nghe thấy." Giọng nói của anh trong trẻo.

"Vậy sao anh suy nghĩ lâu thế? Anh đồng ý không?" Thẩm Giai Liên rất mong đợi đáp án của anh, nếu như anh không đồng ý như vậy đứa bé của cô sẽ không giữ được sao? Bọn họ sẽ vứt bỏ đứa bé này sao.

"Minh Tông, nếu như cậu không muốn cưới Giai Giai, tôi cũng không miễn cưỡng anh. Muốn làm con rể của Tiêu Kiến Đức có khối người. Cho dù là trong bụng Giai Giai mang thai con của anh cũng không có trở ngại nào, tôi tin tưởng sẽ có người dùng một cuộc hôn nhân để đổi lấy cả đời cực khổ phấn đấu. Có thể có ngay một người ba cho đứa nhỏ cũng không trở ngại. Chỉ cần tôi nói, chắc chắn có khối người tự nguyện, cũng không nhất thiết là cậu. Tôi là coi trọng cậu, bởi vì cậu là người trong lòng Giai Giai, là cha ruột của đứa bé. Cậu hiểu không?" Ánh mắt ôn hòa của Tiêu Kiến Đức thay đổi dần thành sự nghiêm nghị giữa hai lông mày.

"Cho dù Tiểu tông ngài không nói với tôi những lời này tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm với Giai Giai. Đối với tôi mà nói, đứa bé còn quan trọng hơn tiền đồ." Cao Minh Tông ngược mắt, đây chỉ là lời khách sáo của anh, "Tôi là cha của đứa bé này, tôi sẽ không tàn nhẫn vứt bỏ một sinh mạng vô tội. Hơn nữa tôi không chấp nhận người khác làm cha của con tôi. Nhưng, Giai Giai người cô ấy yêu là tôi sao? Cô ấy chọn tôi sao? Nếu như không phải, như vậy kết hôn có ý nghĩa gì?"

"Minh Tông, em đã nói em làm như vậy là có nguyên nhân. Hiện tại chúng ta đã có đứa bé, sao em có thể có suy nghĩ gì nữa? Nếu như không thích anh, tại sao em lại không thể làm lành với Lâm Tĩnh Hảo?" Thẩm Giai Liên hỏi ngược lại anh, "Xin anh tin tưởng em một lần được không?"

Cao Minh Tông nhìn sâu vào ánh mắt lo lắng của Thẩm Giai Liên: "Vậy anh tin tưởng em một lần, nếu như lần sau còn như vậy, Giai Giai, anh không có cách nào tha thứ cho em nữa." Đối với đàn ông lòng tự ái là quan trọng nhất.

"Không bao giờ có lần sau nữa đâu." Thẩm Giai Liên cười tươi, một tay vuốt bụng, gương mặt dịu dàng từ ái, "Vì con của chúng ta, về sau chúng ta phải cho nó một mái nhà hạnh phúc, không phải sao?"

"Ừ. Chỉ cần em thật tâm với anh, như vậy anh sẽ yêu thương em cả đời." Ánh mắt Cao Minh Tông dừng lại ở bụng của cô, đối với đứa bé ngoài ý muốn này, đã mang đến vui sướng ngoài ý muốn cho anh.

"Như vậy không phải rất tốt sao? Có thể giải quyết hiểu lầm giữa hai người có phải tốt không." Tiêu Kiến Đức cầm tay Thẩm Giai Liên và Cao Minh Tông, sau đó bỏ tay Thẩm Giai Liên vào trong tay Cao Minh Tông, "Sau này ba giao Giai Giai cho con, nó là con gái bảo bối của ba, ba không cho phép con khi dễ nó. Yêu thương nó là việc duy nhất con phải làm."

"Tiểu tông, ngài yên tâm, tôi sẽ nhớ kỹ lời ngài nói." Cao Minh Tông nắm tay Thẩm Giai Liên thật chặt, bao bọc bàn tay nhỏ bé của cô trong tay anh.

"Còn gọi là Tiểu tông?" Tiêu Kiến Đức khẽ nhủ thầm.

"Ba vợ." Cao Minh Tông gọi.

"Tốt tốt." Tiêu Kiến Đức cười, ông tự tay lau gương mặt của Thẩm Giai Liên, yêu thương nói, "Giai Giai, ba mới tìm lại con mấy năm nay, không ngờ con sắp lập gia đình, còn sắp làm mẹ, ba thật muốn ở cạnh con nhiều hơn, thật không muốn gả con sớm như vậy."

"Vậy con cùng Minh Tông không vội kết hôn, sẽ ở cạnh ba nhiều hơn." Thẩm Giai Liên kéo cánh tay của ông.

"Như vậy sao được? Bụng con sẽ lớn dần, ba không muốn người khác nói xấu con, ba yêu thương con nhưng cũng không thể bắt con kéo dài hạnh phúc của mình. Huống chi con đang ở Hải Thành, con còn nhiều thời gian ở cạnh ba mà." Tiêu Kiến Đức đương nhiên không đồng ý, "Ba trở về sẽ chọn cho

con một ngày thật tốt, sau đó chuẩn bị đồ cưới, con muốn cái gì thì nói cho ba biết. Ba nhất định thỏa mãn con, để cho con giống như nàng công chúa hạnh phúc nhất."

"Ba, cảm ơn ba." Trông mắt Thẩm Giai Liên mang theo ưu thương, sau đó nhào vào trong ngực ông.

Tiêu Kiến Đức cũng cảm thấy thương cảm, ôm thật chặt con gái, bàn tay từ ái thương tiếc mơn trớn sợi tóc mềm mại của con.

Mà hình ảnh ấm áp tốt đẹp đã rơi vào ánh mắt của Tiêu Vân Đào, Cố Hạo Thần còn có Lâm Tĩnh Hảo đứng ở cửa phòng bệnh. Đáy mắt Tiêu Vân Đào thâm sâu bắt đầu khởi động, tối đen như mực.

"Ôm thật là chặt, thật là cảm động!" Tiêu Vân Đào lạnh lùng câu môi, vỗ tay, lại hàm ẩn châm chọc.

Tiêu Kiến Đức lập tức quay đầu nhìn người tới, lại là con trai của mình. Sắc mặt của ông khê tối đi: "Con đến rồi sao không gõ cửa?"

"Chúng tôi có gõ, chỉ là các người không có nghe." Con người Tiêu Vân Đào âm u, ngạo mạn giống như là Đế Vương, không chậm không nhanh đi vào, một mình đứng trước mặt ông.

Phía sau Cố Hạo Thần nắm tay Lâm Tĩnh Hảo đi vào, mười ngón tay đan xen nhau thể hiện sự thân mật của hai người không bỏ sót. Tất cả mọi người đều nhìn ra Cố Hạo Thần đang ngầm công khai.

Thẩm Giai Liên trong ngực Tiêu Kiến Đức ngẩng đầu lên, ánh mắt quét, đáy mắt hiện lên sự hiểu thấu. Bọn họ thật ở bên nhau sao? Nhìn bộ dáng bọn họ thân mật, lòng của cô không thể không bị thương. Cô âm thầm cắn chặt răng, nghĩ đến mình bị mẹ Cố nhục nhã, nghĩ đến Lâm Tĩnh Hảo và Cố Hạo Thần thoải mái dắt tay xuất hiện chốn công cộng, lòng của cô bẽ nát, lòng cô âm thầm rơi lệ.

Nếu không phải cô đã mang thai, lại bị mẹ Cố nhục nhã như vậy, làm sao cô có thể quay đầu lại chọn kết hôn với Cao Minh Tông. Đứa bé của cô cần cha, mà chỉ có Cao Minh Tông mới được, người khác không thể thay thế được.

Mà Cao Minh Tông thì không thấy bất ngờ khi nhìn thấy Cố Hạo Thần và Lâm Tĩnh Hảo thân mật, tối hôm qua anh đã thấy bọn họ ôm nhau, nụ cười của Lâm Tĩnh Hảo còn óng ánh hơn sao trên trời, một khắc kia anh cảm giác nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53-2: Chúng ta sẽ ở bên nhau (tiếp theo)

Edit: Hangbaobinh

"Vì sao mấy người lại tới đây?" Tiêu Kiến Đức không ngờ là bọn họ lại xuất hiện ở nơi này.

"Đương nhiên là thay mặt Trí Mỹ đến thăm nhân viên bị thương rồi." Tiêu Vân Đào lạnh nhạt nói, sâu thẳm trong đôi mắt là sự chống đối với cha mình, tuyệt không sợ hãi chút nào.

"Chuyện này giống như không phải cần con và A Thần đến đây." Tiêu Kiến Đức sẽ không tin tưởng con trai mình sẽ vì một nguyên nhân như vậy mà đến nơi này, trừ phi là nó đã biết chuyện gì đó.

"Vậy thì càng không tới phiên cha đến đây." Đôi lông mày của Tiêu Vân Đào giương cao lên, trên khuôn mặt tuấn tú thoáng hiện lên một tia châm chọc cùng ngạo mạn: "Trừ phi mấy người có bí mật gì đó không thể nói, nếu không thì con cũng sẽ không tin tưởng cha sẽ hạ mình đến nơi này thăm một nhân viên nho nhỏ, tập đoàn Trí Mỹ của chúng con có rất nhiều người, dù thế nào cũng sẽ không thể để cho cha phải tự mình đi một chuyến. Cha, chẳng lẽ cô ta là tình nhân của người?"

Tình nhân?

Cố Hạo Thần nghe thấy Tiêu Vân Đào nói như vậy về quan hệ của cha anh ta với Thẩm Giai Liên như vậy, hai đầu lông mày của anh khê nhếch lên đầy kinh ngạc. Người này nhất định là cố ý. Nhưng đôi phương là cha của anh ta, anh thật sự sợ anh ta tức giận nhất thời mà chọc giận Tiêu Kiến Đức.

"Vân Đào, bác Tiêu không phải là người như vậy. Hơn nữa cậu cũng biết Thẩm Giai Liên đã có bạn trai, chính là Cao Minh Tông tổ trưởng bộ phận thiết kế của công ty chúng ta đó." Cố Hạo Thần vội vàng dập tắt lửa, chỉ sợ tính khí cứng đầu của hai cha con Tiêu thị lại cứng đối cứng với nhau.

"Thật sao?" Khóe môi Tiêu Vân Đào khê nâng lên, nhưng không có dừng mà lại tiếp tục đùa với lửa: "Sợ rằng đây chỉ là đạn khói thôi. Cậu không có nhìn thấy cha tôi ôm cô ta rất chặt sao? Loại trình độ thân mật như vậy có thể thấy quan hệ cũng không có tồi đâu. Cha, nếu không thì người đưa cô ta về nhà, để cho mẹ con nhận xét thay người, cũng có thể cho người thêm ý kiến. Hoặc là để cho mẹ con trực tiếp nhường lại vị trí Tiêu phu nhân để biểu hiện sự hiền妒 của bà."

Thẩm Giai Liên thấy Tiêu Vân Đào càng nói càng kéo xa, vội vàng mở miệng: “Tiêu thiếu, giữa tôi cùng Tiêu tổng thật sự không giống như anh nghĩ, anh đã hiểu lầm rồi.”

“Câm miệng, nơi này là nơi nào mà đến phiên cô nói chuyện vậy!” Tiêu Vân Đào không khách khí cắt đứt lời cô ta.

“Tôi..... Tôi..... Chỉ tốt bụng.....” Trong nháy mắt Thẩm Giai Liên cảm thấy uất ức, môi bẹp ra, hốc mắt ửng hồng.

“Tốt bụng? Cô có lương tâm sao? Có lương tâm thì cô cũng sẽ không đoạt mất Cao Minh Tông, có lương tâm thì cô cũng sẽ không lại một lần lại một lần nữa bức bách Tĩnh Hảo! Thẩm Giai Liên, cô đừng giả bộ nữa, con mẹ nó cô làm cho tôi cảm thấy thật ghê tởm!” Trong tròng mắt Tiêu Vân Đào tràn đầy chán ghét.

Những lời Tiêu Vân Đào đã chọc giận Tiêu Kiến Đức, hơn nữa thấy anh ta nhục nhã Thẩm Giai Liên như vậy, tự nhiên ông ta cảm thấy không đành lòng. Gương mặt ông đen lại, khẽ quát một tiếng: “Cần rờ, con đường đường là một tổng giám đốc, nói chuyện lại có thể không đúng mực như vậy. Vân Đào, con đừng để cho cha cảm thấy thất vọng đối với con.”

“Cha, người đã làm cho con thất vọng trước.” Những lời đó của Tiêu Vân Đào hơi hột làm sao, nhưng trong lòng cũng cảm thấy bi thương: “Đối với người phụ nữ đang giả bộ này, con mừng thì người lại cảm thấy đau lòng. Nhưng người có nghĩ tới hay không người như vậy thì mẹ con cũng sẽ cảm thấy đau lòng, con cũng vậy sẽ cảm thấy thất vọng đối với người.”

“Vân Đào, có lời gì thì hãy nói thật cho bác Tiêu biết.” Cố Hạo Thần đã nhìn thấy ngọn lửa chiến tranh, thì không khỏi vỗ một cái lên vai Tiêu Vân Đào, để cho anh ta bình tĩnh lại một chút.

Nhưng mà anh cũng có thể hiểu được nhìn thấy người phụ nữ như Thẩm Giai Liên như vậy không muốn nổi giận cũng là không thể nào. Trong lòng anh cũng không muốn nhìn thấy cô ta, nếu không phải đi cùng Vân Đào, căn bản là anh sẽ không muốn, càng sẽ không mang theo Lâm Tĩnh Hảo.

“Vân Đào, chuyện của chúng ta trở về rồi hãy nói. Nơi này là bệnh viện, Giai Giai cần nghỉ ngơi.” Tiêu Kiến Đức lui lại một bước, sau đó nói với Thẩm Giai Liên: “Con nghỉ ngơi cho tốt, lần sau ta sẽ lại đến thăm.”

“Thế nào, có chuyện gì mà cha không thể nói, nói không được bằng lời nên không thể nói cho mọi người nghe được sao?” Khóe môi Tiêu Vân Đào nâng lên một nụ cười lạnh: “Có gì thì nói ở chỗ này, mọi người cũng nên ở lại đây, con sẽ không để cho cha trở về để làm tổn thương mẹ con.”

“Chuyện này con có thể nói không?” Thẩm Giai Liên mở miệng, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Tiêu Kiến Đức, trung cầu ý kiến của ông. Nếu như ông đồng ý thì cô ta mới dám nói, nếu không sợ là sẽ hỏng chuyện.

Hơn nữa cô ta muốn tự mình nói ra, từ ở chỗ này là thời điểm bước vào nhà họ Tiêu, mẹ cô ta mới có được địa vị, cô ta mới có được tương lai. Tiêu Vân Đào sẽ là chương ngại lớn nhất của cô ta ở nhà họ Tiêu. Nhưng cô ta tuyệt đối sẽ không lùi bước. Cô ta đã nghĩ thông suốt rồi, không có quyền thế cùng bối cảnh, không có tiền, thì cô ta cái gì cũng sẽ không có. Chỉ cần có thể vào được nhà họ Tiêu, như vậy thì có bị coi là con riêng của tiểu tam thì làm sao? Những thứ mà cô ta đã bỏ lỡ thì cô ta đều muốn lấy lại tất cả.

Tiêu Kiến Đức cảm thấy được ánh mắt của Thẩm Giai Liên, nhưng không muốn chuyện này từ miệng cô ta nói ra, như vậy đối với cô ta là một sự tổn thương. Sự tồn tại của cô ta nên phải được thừa nhận từ chính miệng của ông: “Hay là để cho ta nói thôi. Chỉ là Vân Đào, chuyện này chỉ là chuyện của cha con chúng ta, vậy chúng ta qua một bên rồi hãy nói, không nên quấy rầy Giai Giai nghỉ ngơi có được không?”

Nếu không nói, như vậy thì Tiêu Vân Đào chắc chắn sẽ không bỏ qua, có lẽ trong nhà cũng sẽ biết rõ. Không bằng nói cho nó biết chuyện thôi. Cũng tránh để làm cho con trai mình sinh ra hiểu lầm đối với ông.

Dĩ nhiên là Tiêu Vân Đào nghe được ý ngoài lời nói của Tiêu Kiến Đức, anh ta nhìn Cố Hạo Thần một cái. Người đứng sau đưa cho anh ta một ánh mắt đồng ý. Anh ta liền xoay người rồi đi, sau lưng còn ném cho Cố Hạo Thần một câu: “A Thần, chờ mình nói chuyện xong, cậu tới đón mình.”

Điều này làm cho Cố Hạo Thần không thể không ở lại bệnh viện chờ họ làm xong việc.

Tiêu Vân Đào, Tiêu Kiến Đức cùng thư ký của ông, ba người cùng nhau rời khỏi, phòng bệnh này rốt cuộc cũng yên tĩnh lại. Chỉ còn lại hai đôi mắt nhìn nhau. Lâm Tĩnh Hảo vốn không nên xuất hiện ở chỗ này, mà lúc này cũng không muốn ở lại chỗ này thêm chút nào nữa: “Cố Hạo Thần, chúng ta cũng đi thôi.”

“Cũng tốt, đi uống chút gì đó rồi chờ Vân đào.” Cố Hạo Thần cũng cười một tiếng, trong đôi mắt lóng lánh dịu dàng như ánh sao, sau đó cầm tay cô, dắt cô đang muốn rời khỏi phòng bệnh.

Lâm Tĩnh Hảo cũng gật đầu, sau đó cười với anh một nụ cười thật dịu dàng.

Cố Hạo Thần đột nhiên giống như nghĩ đến một điều gì đó, dừng bước chân lại, ánh mắt quét qua Cao Minh Tông cùng Thẩm Giai Liên: “Tôi có một tin tốt muốn nói cho cô biết, tôi cùng Tĩnh Hảo đã quen nhau, chúng tôi ở một chỗ với nhau rất hạnh phúc. Còn điều quan trọng nhất là tôi muốn cảm ơn cô, đã để cho chúng tôi ở cùng nhau.”

Cố Hạo Thần đầy thâm tình tuyên bố, anh nắm chặt lấy bàn tay của Lâm Tĩnh Hảo mười ngón tay đan lại với nhau, thể hiện hạnh phúc của họ không để mà có được. Họ nắm tay nhau thật chặt ở chỗ đó là cho bọn họ cảm thấy vô cùng chói mắt.

Tròng mắt của Cao Minh Tông trầm xuống mấy phần, đáy mắt chuyển động làm cho người ta không thấy được màu sắc, môi mím thật chặt thành

một đường thẳng, một câu cũng không có nói.

Giờ khắc này đầy lòng Thắm Giai Liên đang giao động, mộng đẹp của cô ta rốt cuộc cũng tan vỡ. Nhìn họ ở chung một chỗ, lòng của cô ta giống như bị người ta bóp chặt, không thể thở nổi.

“Cố Hạo Thần, chuyện giống như vậy cũng chỉ là chuyện của hai người chúng ta, anh cần gì phải nói với những người không liên quan đến chúng ta vậy? Hạnh phúc cùng vui vẻ của chúng ta bọn họ không thể nào cảm nhận được, cho nên anh làm như vậy quả thật rất là tàn nhẫn.” Lâm Tĩnh Hảo không để ý một chút nào, nhưng trong lòng cô biết như vậy đã đá kích Thắm Giai Liên. Bởi vì lúc này sắc mặt của cô ta đã âm u đến mức giống như sắp nổi bão.

Muốn nói cho Thắm Giai Liên biết cô ta không có năng lực phản kích lại Lâm Tĩnh Hảo, càng không để cho Thắm Giai Liên có thể khinh dễ Lâm Tĩnh Hảo. Không phải cô không phản kích lại mà là thời cơ chưa đến. Hiện giờ rốt cuộc thì cô cũng làm được, Cố Hạo Thần chính là nhược điểm trí mạng của Thắm Giai Liên. Cô nói muốn ở chung một chỗ với Cố Hạo Thần, hưởng thụ thật tốt sự cưng chiều của anh, cô nói được thì sẽ làm được.

“Tĩnh Hảo, em nói quá đúng, hạnh phúc thuộc về chúng ta người khác không thể nào cảm nhận được. Anh thật sự đã làm điều thừa.” Cố Hạo Thần khẽ cau mày, thật giống như mình thật sự đã nhiều lời: “Về sau chúng ta yêu nhau chỉ làm mà không có nói.”

Lời nói mập mờ này, tràn đầy màu hồng. Làm cho khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của Lâm Tĩnh Hảo ửng hồng làm say lòng người, càng thêm quyến rũ động lòng người. Như vậy làm cho người ta không thể kháng cự được vẻ đẹp của cô.

“Cố Hạo Thần - -” Lâm Tĩnh Hảo nhắm mắt cười khẽ với anh, lời này thật sự làm cho cô thất e lệ.

Giữa bọn họ không có gì xảy ra cả, nhưng cô sẽ không ở trước mặt kẻ địch mà bại lộ sự thật. Tuyệt đối không thể. Cho nên cuối cùng thì cô cũng chỉ có thể đỏ mặt ngượng ngùng cười một tiếng, giống như chấp nhận phần mập mờ này.

“Tốt lắm, những lời anh muốn nói cũng đã nói xong rồi. Chúng ta đi thôi.” Cố Hạo Thần không nhìn biểu cảm biến hóa đầy đặc sắc trên mặt hai người kia, liền dắt tay cô rời đi.

Trong lòng Thắm Giai Liên giống như bị vô số kim đâm vào, đau đến mức làm cho cô ta thật lâu sau mới mở miệng: “Lâm Tĩnh Hảo, chúng ta nói chuyện một chút.”

Đây là nhất định, chiến tranh giữa hai người phụ nữ, chỉ vì hai người đàn ông này.

Họ muốn đối mặt với nhau một lần, như vậy mới biết được ai có thực lực hơn, mà không phải chỉ là phô trương thanh thế.

“Chúng tôi muốn đi uống nước, không có thời gian nói chuyện với cô.” Tròng mắt của Cố Hạo Thần thật tinh mịch, trong nháy mắt đề cao cảnh giác. Dĩ nhiên là sẽ không để cho Lâm Tĩnh Hảo cùng Thắm Giai Liên một mình ở chung với nhau.

Lâm Tĩnh Hảo cảm thấy tay đang nắm lấy vai của cô chặt thêm một chút, rất là lo lắng cho cô. Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của anh: “Không có gì phải sợ. Em cũng chưa từng làm chuyện gì xấu, người tốt tự nhiên sẽ được thần linh phù hộ.” Sau đó cô nhìn về hướng Thắm Giai Liên, lạnh nhạt nói: “Được.” Trong mắt tràn đầy sự kiên cường cùng tự tin mà Thắm Giai Liên chưa bao giờ thấy qua. Cô giống như một ánh sáng nóng bỏng, làm cho cô ta không thể nào mở mắt ra được.

Cố Hạo Thần thấy được sự tự tin trong mắt của Lâm Tĩnh Hảo, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói: “Được, anh ở bên ngoài đợi em, em có chuyện gì cũng có thể gọi anh. Anh sẽ là người đầu tiên xuất hiện trước mặt em.”

“Em biết rồi.” Cô cảm ơn sự bảo vệ cùng dịu dàng của anh.

“Minh Tông, anh cũng đi ra bên ngoài chờ một chút được không?” Thắm Giai Liên thỉnh cầu nói, có mấy lời cô ta không thể để cho Cao Minh Tông nghe được. Có Cố Hạo Thần ở bên ngoài, cô ta không sợ anh ta sẽ nghe lén.

Cố Hạo Thần dẫn đầu đi ra khỏi phòng bệnh, Cao Minh Tông cũng rời đi theo sau. Như vậy trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ. An tĩnh, trầm mặc, đè nén..... Lâm Tĩnh Hảo cũng đang ở trong bầu không khí lạnh nhạt như vậy đi đến chỗ sofa dùng để nghỉ ngơi rồi ngồi xuống. Dáng vẻ bình yên, lặng lẽ đợi Thắm Giai Liên lên tiếng.

“Cô có lời gì cần nói thì nói đi. Cố Hạo Thần đang chờ tôi... tôi không muốn cho anh ấy phải chờ lâu.” Lâm Tĩnh Hảo không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở trên người cô ta.

Thắm Giai Liên lạnh lùng nhếch môi cười: “Lâm Tĩnh Hảo, có một thời gian chúng ta không gặp nhau, cô đã thay đổi rồi, cũng trở nên sắc bén hơn rồi.”

“Không phải là tôi thay đổi, mà bản thân tôi vẫn luôn như vậy, chỉ có kẻ địch của tôi mới cảm thấy sự bén nhọn của tôi, bạn bè thì chỉ cảm nhận được tôi gần gũi. Cô đã không còn là bạn bè của tôi nữa, tôi đương nhiên cũng sẽ không mang sự gần gũi của mình thể hiện với cô. Tôi lại không có góc, cũng không bị vật gì đó che mắt. Cô nói có đúng không?”

“Lâm Tĩnh Hảo, không ngờ là cô ở chung một chỗ với Cố Hạo Thần mà cô có thể phách lối như vậy!” Thắm Giai Liên tức đến mức phải nghiến răng nghiến lợi, nhưng cô ta cũng không có đứng dậy nổi lên không thể làm gì được, cô ta hít một hơi thật sâu để ổn định tâm tình của mình: “Cô chỉ muốn lợi dụng Cố Hạo Thần để đá kích tôi mà thôi. Bởi vì tôi yêu anh ấy thật lòng, còn cô chỉ là giả vờ mà thôi, cô đang lợi dụng anh ấy, bởi vì cô hận tôi, hận đến mức muốn tôi chết trong vụ tai nạn đó đúng không?”

“Đúng là tôi nên hận cô, nhưng tôi cũng không muốn cô chết, huống chi nếu không có cô làm sao tôi có thể thấy được Cao Minh Tông lại là một người thâm hiểm như vậy. Để cho mình cả đời này thoát khỏi sự đau khổ. Càng không thể nào có thể đến gần được Cố Hạo Thần, hưởng thụ tình yêu của anh ấy, để cho tôi hiểu được cái gì gọi là cung chiêu, cái gì là người đàn ông tốt. Tất cả cũng nên cảm ơn cô. Cho nên tôi không hận cô. Tôi đang hưởng thụ tình cảm cùng cuộc sống bây giờ, mỹ mãn, hạnh phúc, hơn nữa là vui vẻ.” Trong đáy mắt cười như gợn nước, dần dần càng thêm bập bềnh, giống như rất thỏa mãn: “Vui vẻ cô có hiểu không? Tôi biết tâm lòng luôn vụn vặt cùng u ám của cô thì vĩnh viễn sẽ không hiểu được cái gì là vui vẻ thật sự. Như vậy thì tôi thật sự buồn thay cho cô.”

“Tôi đương nhiên là rất vui vẻ. Tôi không cần cô giả tình giả ý!” Sắc mặt Thẩm Giai Liên hết sức khó coi, không che dấu được sự yếu ớt, tay dùng sức nắm chặt thật chặt: “Lâm Tĩnh Hào, cô đừng có nói tốt đẹp như vậy. Tôi biết rõ trong lòng cô không thể nào quên được Cao Minh Tông, anh ta là người đàn ông nắm giữ những năm tháng tuổi thanh xuân của cô, những gì tốt đẹp mà các người đã từng cùng nhau trải qua nhất định cô không thể vứt bỏ được. Nhưng cô có biết không? Cô ở trong lòng anh ta căn bản là không còn là gì nữa, tôi dùng vị trí trong tập đoàn Trí Mỹ dụ dỗ anh ta, để cho anh ta thuận phục dưới chân của tôi, biến thành nô lệ của tôi, nằm rạp dưới chân của tôi. Lâm Tĩnh Hào, anh ta sẽ không bao giờ trở lại bên cạnh cô nữa rồi. Bởi vì so với cô tôi đáng giá để anh ta yêu cùng lựa chọn hơn.”

“Tôi đã nói rồi tôi không có nghĩ muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh ta nữa.” Bên đôi môi mềm mại của Lâm Tĩnh Hào vẫn luôn hiện lên nụ cười yếu ớt.

“Thật sao? Lâm Tĩnh Hào, cô cứ giả vờ đi.” Thẩm Giai Liên cũng không cho rằng là như vậy, Lâm Tĩnh Hào cùng Cao Minh Tông có tình cảm trong sáu năm, cô đối với Cao Minh Tông như thế nào, cô ta đều nhìn được bằng mắt, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy quên được tình cảm sáu năm? “Tôi cũng nói cho cô một tin tức tốt, chính là tôi đã mang thai đứa bé của Minh Tông. Của chúng tôi, bảo bảo thuộc về chúng tôi. Như thế nào, tin tức này có thể làm cho cô rất vui mừng đi.”

“Cô mang thai?” Lúc này sự bình tĩnh trên không mặt của Lâm Tĩnh Hào mới xuất hiện một vết rách.

“Đúng, bảo bảo thuộc về tôi cùng Minh Tông nhất định sẽ rất đẹp.” Thẩm Giai Liên rất hài lòng đưa tay vuốt bụng.

Tầm mắt Lâm Tĩnh Hào nhìn theo động tác vuốt bụng của Thẩm Giai Liên mà rơi ở trên bụng của cô ta, con người co chặt lại. Gợn sóng khẽ phập phồng. Nơi đó đã có một đứa trẻ, thuộc về Cao Minh Tông. Cô đã từng có vô số ảo tưởng, hôn lễ ngọt ngào của cô và Cao Minh Tông, sau đó lại trải qua một cuộc sống bình thản mà hạnh phúc, cô biết làm một người vợ tốt, quản lý gia đình cùng chăm sóc anh ta thật tốt, sau đó sinh một bảo bảo thuộc về bọn họ, người một nhà sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc. Nhưng cái này cuối cùng lại trở thành một ác mộng, bị Thẩm Giai Liên xé rách thành tro bụi, làm cho nghĩ lại chuyện cũ mà thấy kinh hãi.

Cô nghĩ đến những thứ này, trong lòng khó tránh khỏi lại khó chịu, sau đó khóe mắt hiện lên hơi nước. Những thứ thay đổi rất nhỏ này cũng bị Thẩm Giai Liên thu hết vào mắt. Hiện nhiên là cô ta đã đã kích được Lâm Tĩnh Hào, dùng tốt đẹp đã qua cùng tàn nhẫn ở hiện tại để đạt được mục đích.

“Tĩnh Hào, đau lòng thì hãy khóc đi. Tôi cũng không ngại nhìn thấy nước mắt của cô.” Thẩm Giai Liên cười rất vui vẻ, giống như hoa anh túc có độc đang nở rộ: “Tôi cùng Cao Minh Tông có bảo bảo, thì vĩnh viễn anh ta sẽ không bao giờ rời khỏi tôi. Tĩnh Hào, chúng tôi sẽ kết hôn, đến lúc đó cô nhất định phải đến tham gia hôn lễ của chúng tôi đó. Thẩm Giai Liên tôi sẽ làm cho cô xem cái gì mới là hạnh phúc cùng vui vẻ chân chính.”

Lâm Tĩnh Hào nghiêng đầu, ánh mặt trời chiếu vào sườn mặt của cô, ánh sáng bị kim loại ám u cắt ngang: “Thẩm Giai Liên, cô cho rằng tôi sẽ khóc sao? Thật xin lỗi, vậy là tôi làm cho cô thất vọng rồi. Nước mắt của tôi sẽ không rơi vì một người đàn ông không đáng giá. Lúc còn trẻ có người nào mà đã không từng yêu một hai người, tôi đã yêu rồi, tôi cũng thừa nhận, nhưng hiện tại tôi không còn yêu nữa, thì tôi cũng có thể buông xuống được. tôi không cần thiết phải giả bộ. Hiện tại việc tôi muốn làm chính là quý trọng người trước mắt, mà không phải hoài niệm những quá khứ không còn ý nghĩa gì nữa! Hôn lễ của cô, tôi sẽ đi, sẽ dành cho cô lời chúc phúc chân thành nhất.”

Thẩm Giai Liên cũng không thêm quan tâm, dù sao mới vừa rồi cô ta cũng đã đã kích được Lâm Tĩnh Hào. Cô ta cũng không quan tâm: “Đúng vậy, Minh Tông đã không thể nào muốn cô nữa rồi. Cô có đau lòng cũng vô dụng, không bằng tốt nhất nên bắt được Cố Hạo Thần đang ở trước mắt. Chẳng qua tôi lại có một tin tức xấu muốn nói cho cô biết. Mẹ của Cố Hạo Thần vĩnh viễn sẽ không tiếp nhận cô, bởi vì cô căn bản không xứng với nhà họ Cố, người bình thường giống như cô khắp nơi đều có thể bắt được một người phụ nữ như vậy tuyệt đối không thể vào được nhà họ Cố. Đừng tưởng rằng Cố Hạo Thần có quan hệ cùng với cô rồi, thì cô có thể vô tư bước vào nhà họ Cố làm thiếu phụ nhân, hưởng thụ vinh hoa phú quý, cô thật là mơ mộng hão huyền.”

“Mẹ Cố Hạo Thần không phải là cô... cô không thể nào thay anh ấy quyết định sự tồn tại của tôi. Huống chi tôi cũng không có ham tiền của Hạo Thần. Tôi đơn thuần muốn cùng anh ấy trải qua thật tốt, Lâm Tĩnh Hào tôi rời khỏi Cao Minh Tông có thể sống tốt hơn.” Lâm Tĩnh Hào một chút cũng không có sợ hãi: “Ngược lại cô tốt nhất nên suy nghĩ một chút xem chú Cao cùng dì Cao có chấp nhận cô hay không.”

“Lâm Tĩnh Hào, tôi đã gặp qua bác gái Cố rồi. Bà ấy là người như thế nào tôi so với cô rõ hơn rất nhiều. Bà ấy yêu cầu vợ của Cố Hạo Thần phải là con gái của danh gia cao quý, tuyệt đối không phải là cô đại giống như cô vậy. Cô cứ mơ mộng đẹp đi, dù sao tôi cũng sẽ nhìn thấy cô khóc, bị nhà họ Cố ngăn ở ngoài cửa, bị buộc phải rời khỏi Cố Hạo Thần. những thứ này tôi đều có thể nhìn thấy, tôi sẽ thấy cuối cùng, từ từ thương thức sự nhếch nhác của cô.” Cô ta cười, giống như đã nhìn thấy sự nhếch nhác cùng nước mắt của Lâm Tĩnh Hào sau này.

“Vậy thì cô cứ chậm chậm đợi đến già đi, có thần tiên sẽ thương hại cô, cho cô xuống địa ngục mơ mộng.” Lâm Tĩnh Hào từ trên ghế đứng dậy, trên gương mặt nhỏ nhắn trong trắng thuần khiết không hề có biểu cảm nào.

“Lâm Tĩnh Hào!” Thẩm Giai Liên không ngờ bất luận như thế nào cũng không thể đã kích được Lâm Tĩnh Hào, cô ta bắt đầu lo lắng.

“Cô đang luống cuống sao? Rất tốt.” Lâm Tĩnh Hào rất có thâm ý, sau đó không có quay đầu lại rồi đi.

Ngoài cửa Cố Hạo Thần cùng Cao Minh Tông ngồi nghỉ ngơi ở trên ghế hai bên trái phải chờ đợi thời gian trôi qua. Hai người vẫn ngồi yên ở đó, không

nói gì, cũng không nhìn đôi phương một cái. Giống như là coi đôi phương không có tồn tại.

Không biết đã trải qua bao lâu, Cao Minh Tông cuối cùng cũng mở miệng: “Cố Hạo Thần, anh thật sự thích Tĩnh Hào?”

“Cái này có quan hệ gì tới anh?” Cố Hạo Thần phản bác lại anh ta: “Đây là chuyện giữa tôi cùng cô ấy, anh lấy thân phận cùng tư cách gì hỏi tôi? Bạn học, hàng xóm, bạn trai cũ, người thay lòng đổi dạ?”

“Cố Hạo Thần, nếu như mà tôi không buông tay, Tĩnh Hào chắc chắn sẽ không có quan hệ với anh.” Mặt Cao Minh Tông âm u.

“Nhưng anh đã buông tay. Thật bất hạnh là tôi đã nắm lấy tay của cô ấy, thì tuyệt đối sẽ không có một ngày nào đó buông tay, anh đừng có lại nghĩ muốn có ý đồ gì với cô ấy, cô ấy sẽ không thuộc về anh.” Cố Hạo Thần cười yếu ớt, khí thế lại rất mạnh, không buông tha chất vấn của anh ta.

“Cố Hạo Thần, anh không cần hải lòng quá mức như vậy.” Trong lòng Cao Minh Tông rất tức giận, nhưng cũng không có nơi để phát tác.

“Mà tôi chính là đang hả hê, còn phải hí hửng nữa, anh có thể làm gì được?” Trong đáy mắt Cố Hạo Thần hiện lên tia lạnh lẽo: “Muốn tôi dừng lại, đừng có ngây thơ như vậy”

Cao Minh Tông cúi thấp đầu, tay đang khê đặt trên đầu gối nắm chặt lại, ánh sáng trong mắt khê chuyển động: “Tôi tin tưởng trong lòng cô ấy vẫn có tôi đây, hơn nữa vẫn còn yêu tôi.”

“A.....” Cố Hạo Thần hừ lạnh một tiếng: “Đừng có tự lừa dối nữa, nhìn tôi xem, lại nhìn anh một chút, tôi tin tưởng phụ nữ lựa chọn tôi nhất định sẽ nhiều hơn anh.”

“Anh chỉ có thể hả hê một chút thôi. Anh không thể cười được bao lâu nữa đâu. Thuộc về tôi thì đích thân tôi sẽ tự mình đòi lại từ phía anh. Cố Hạo Thần, anh chờ tôi.” Anh ta quay đầu nhìn về phía anh, đáy mắt có một tia rất kiên định.

“Vậy thì tôi chờ.” Cố Hạo Thần không hề để tâm, bởi vì anh tin tưởng Lâm Tĩnh Hào sẽ không bao giờ quay lại.

Lúc này cửa phòng bệnh được mở ra, Cố Hạo Thần cùng Cao Minh Tông đồng thời quay đầu lại, Lâm Tĩnh Hào đi ra ngoài. Hai người đồng thời đứng lên, đi đến đón, nhưng Lâm Tĩnh Hào căn bản không có chút do dự chạy về hướng Cố Hạo Thần: “Chúng ta đi thôi.”

“Tốt.” Cố Hạo Thần tự nhiên dắt tay của cô. Cùng nhau rời khỏi nơi này.

Cao Minh Tông nhìn bóng dáng họ sánh vai nhau rời khỏi, trong lòng thế nhưng lại hiện lên một tia khó chịu.

Cố Hạo Thần cùng Lâm Tĩnh Hào cùng nhau đi ra quán cà phê bên ngoài bệnh viện. Gọi hai ly cà phê từ từ thưởng thức, sau đó đợi điện thoại của Tiêu Văn Đào.

Tiêu Văn Đào cùng Tiêu Kiến Đức cũng không có đi đến nơi nào đó đặc biệt xa, cũng lựa chọn quán cà phê cùng chỗ với Cố Hạo Thần, chỉ là bọn họ đang ngồi ở chỗ ghế lô kín đáo, nói chuyện gì cũng dễ dàng hơn một chút.

Tiêu Văn Đào cùng Tiêu Kiến Đức ngồi mặt đối mặt, không có người thứ ba ở chỗ đó.

“Văn Đào, con hãy tỉ mỉ nghe ta nói, trước khi ta nói xong xin con không nên chen miệng vào.” Tiêu Kiến Đức nói xong liền di chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ che không được ánh sáng sáng chói của ngọn đèn.

“Con nghe.” Tiêu Văn Đào ngồi thẳng hơn so với bình thường, một mình thẳng đứng, ánh đèn chiếu vào thẳng thể cao to của anh ta, nổi lên ánh sáng vàng chói mắt, càng làm cho anh ta thêm nổi bật tuấn tú bức người.

Mà Tiêu Kiến Đức cũng giống như lọt vào trí nhớ năm xưa, hồi tưởng lại chuyện năm xưa đó: “Ta cùng mẹ của Giai Giai Triệu Linh là bạn học, chúng ta rất yêu nhau, một năm kia ta lỡ tay đánh bị thương sau đó bị ép lấy hết tài sản, là cô ấy kiếm tiền cho ta để cho ta có đường chạy trốn, ở ngày ta đi cô ấy đã giao chính mình cho ta. Mà ta lại không có biết tiền cô ấy cho ta là do cô ấy kết hôn cùng người mà ta đã đánh bị thương để đổi lấy. Người kia căn bản không yêu cô ấy, cưới cô ấy không chỉ vì muốn hành hạ cô ấy, mà cũng muốn trả thù ta.”

Nói tới chỗ này Tiêu Kiến Đức dừng lại một chút, trong đôi mắt tựa như hiện lên một làn hơi nước bi thương. Ông trầm mặc, đè nén tâm tình có chút kích động, chỉ sợ chính mình ở trước mặt con trai mà luống cuống, mà Tiêu Văn Đào thật không có mở miệng nói một chữ, cũng lẳng lặng chờ cha mình nói tiếp.

Tiêu Kiến Đức ở trong lòng hít một hơi thật sâu, sau đó tiếp tục kể sự việc này: “Cô ấy đã từng nghĩ tới muốn tìm tới cái chết, tuy nhiên bởi vì phát hiện mình mang thai Giai Giai mà buông tha, bởi vì bị ngược đãi cho nên cô ấy dễ nể, là một bé gái, người nhà bọn họ trọng nam khinh nữ, liền không muốn gặp cô ấy. Cô ấy đang ở trong tháng cũng không có người chăm sóc, Giai Giai dứt sữa thì đưa cho bà ngoại nuôi, nên mới không bị hấn ta đánh dữ dội. Sau đó còn buộc cô ấy sinh con, cô ấy từ chối, thì hấn ta liền đánh cô ấy. Cô ấy chịu đựng những trận đánh dữ dội này hết mười lăm năm, mà Giai Giai được bà ngoại nuôi lớn, cho nên biết rất ít việc Triệu Linh bị người kia đánh đập. Mà ta cũng phải tốn rất nhiều công sức mới tìm được bọn họ sau đó mới biết được cô ấy trải qua nhiều năm như vậy. Lúc ta tìm thấy cô ấy thấy tóc cô ấy đã hoa râu thì ta thật sự có một loại kích động muốn khóc. Năm này cô ấy mười bốn lăm tuổi, còn rất trẻ nhưng đã già nua, không bao giờ còn xinh đẹp giống như trước kia nữa. Cô ấy vì ta mà hạnh phúc cả đời bị phá hủy, hiện tại ta chỉ muốn nghĩ trước hết có thể giúp cho Giai Giai, giúp đỡ cho cô ấy, để cho cuộc sống sau này của bọn họ sau này được tốt hơn một chút. Nể tình ta, nhìn ở phần Triệu Linh nhiều năm khổ cực như vậy, Văn Đào con có thể giúp ba một chút được không? Là ta thiếu bọn họ. Giai Giai cũng là em gái của con.”

“Cha, không phải tâm địa của con sắt đá, cũng cảm động trước cảnh ngộ của bà ấy, nhưng mẹ con thì làm thế? Người đặt bà ở chỗ nào?” Tiêu Vân Đào cũng rất cảm động với chuyện xưa này: “Cha, người nói muốn đền bù cho bọn họ, như vậy thì mẹ phải làm sao đây? Bà cũng vì người mà bỏ ra tất cả, chẳng lẽ người đền bù cho bọn họ mà làm tổn thương mẹ con hay sao? Cha, làm con trai của mẹ, con tuyệt đối không cho phép. Con cũng sẽ không thừa nhận Thẩm Giai Liên là em gái của con.”

“Vân Đào, ta bồi thường bọn họ chỉ là ở tiền tài, sau đó định kỳ đi thăm bọn họ một chút. Cũng không cần phải có lỗi với mẹ con. Mẹ con đối với ta, ta dĩ nhiên là không dám quên, bởi vì nếu không có mẹ con thì vĩnh viễn sẽ không có ta ngày hôm nay. Mẹ con vĩnh viễn là vợ của ta, ta sợ mẹ con biết sẽ không vui. Ta sẽ đợi vào lúc thích hợp để nói với mẹ con, được không?” Đây là cách làm tốt nhất.

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tinh, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54-1: Chúng ta như thế này không tính là vụng trộm (1)

Edit: Hangbaobinh

Tiêu Kiến Đức cầu khẩn con trai mình, ông không hy vọng con trai hiểu lầm mà làm cho một gia đình tốt đẹp bị rung chuyển, mặt khác ông thiếu Triệu Linh quá nhiều, ông không cách nào bỏ mẹ con họ qua một bên không quan tâm. Quả thật ông không có làm được, chỉ có thể tận lực cân bằng hai bên. Nhưng con trai lại biết được, ông không thể mất đi đứa con trai này, bởi vì ông muốn đứa con trai ưu tú này của mình thừa kế tất cả những gì ông có. Cũng chỉ có nó mới có thể đưa tập đoàn Trí Mỹ đi lên một đỉnh cao mới.

“Vân Đào, con vẫn còn nghe ta nói đó chứ?” Tiêu Kiến Đức thấy Tiêu Vân Đào bắt đầu trầm mặc, trong lòng cũng cảm thấy rối rắm khó chịu.

Nếu như ông chưa bao giờ trở về tìm Triệu Linh, muốn nhìn xem cô ấy sống có tốt hay không thì cũng sẽ không gặp những chuyện sau này. Nhưng chuyện không có nếu như, tất cả đều đã xảy ra, ông chỉ có thể chịu trách nhiệm của mình.

Đôi lông mày của Tiêu Vân Đào nhíu lại, trên mặt cũng không còn nụ cười bốn cột nữa, trong mắt chỉ còn lại sự nghiêm túc cùng chăm chú. Ánh mắt của anh ta lạnh lẽo, đen như mực, còn ánh sáng nhỏ có lúc sáng lúc tối.

“Cha, con đã nói con rất đồng tình với bọn họ, đứng ở lập trường của con con không thể nào tiếp nhận được người tình cũ cùng con gái riêng của người, bắt luận Triệu Linh vì người bỏ ra bao nhiêu, đối với con không có bất kỳ mối quan hệ nào, bà ấy đối với con chỉ là người xa lạ. Dù sao con cũng là con trai của mẹ, con thương mẹ con, con sẽ không cho phép bất kỳ một ai làm tổn thương đến bà, người là chồng của bà, người cũng có trách nhiệm không để cho ai làm tổn thương bà, mà lừa gạt cũng là một loại trong đó, cho nên xin cha hay cho mẹ con một câu trả lời thỏa đáng. Nếu không con chỉ có thể nói một câu xin lỗi với người.” Đây mới là Tiêu Vân Đào u ám, giống nói quả quyết: “Cha, người có thể bồi thường cho bọn họ, có thể cho bọn họ tiền, con không có bất kỳ ý kiến gì. Nếu như người muốn biết tình huống của bọn họ, người có thể cho người khác đi nhìn, sau đó nói lại cho người biết, người cũng có thể thuê người giúp việc giới đi chăm sóc bọn họ, những điều này còn đều có thể chấp nhận. Nhưng con không thể chấp nhận người tự mình đi, người không nên đi gặp bọn họ, người đi thăm mẹ con bọn họ, người có biết ý tứ này là gì không? Người và bọn họ ở sau lưng mẹ của con có phải là một ngôi nhà khác hay không. Tình huống như thế người nói con có thể đồng ý hay sao? Cho nên xin cha, người đừng lại có được không? Người như vậy là đã làm tổn thương cả hai người phụ nữ, người lại càng đặt Triệu Linh vào tình cảnh vị trí tiêu tam đi phá hoại gia đình nhà người khác? Người như vậy không phải là đang giúp bà ấy, mà là đang hại bà ấy.”

Tiêu Vân Đào cũng cầu khẩn cha mình, không hy vọng một gia đình hạnh phúc bị phá tan: “Cha, nếu như người yêu mẹ, cũng không nên lừa gạt bà. Nếu như người đối với Triệu Linh vẫn còn tình cũ, vậy thì người nên nói rõ ràng, cuối cùng thì người chọn ai, làm sao người có thể hường hết tề nhân chi phúc(*)?”

*: có được may mắn được cả thế lẫn thiếp.

Tiêu Kiến Đức thở một hơi thật dài, buồn bực trong lòng vẫn không thể nào giải quyết được: “Vân Đào, cha đã từng rất yêu Triệu Linh, nhưng hiện tại đối với ta tình cảm với Triệu Linh đã qua rồi. Ta đối với cô ấy chỉ còn lại mắc nợ cùng đồng tình, ta chỉ muốn nửa đời sau của cô ấy trôi qua tốt hơn một chút, có thể bỏ qua những khổ sở mà thôi. Ta với mẹ con đã đi cùng nhau lâu như vậy, làm sao ta có thể buông tay của mẹ con được? Cái này con nghĩ cũng đừng có nghĩ, bởi vì căn bản là không thể nào.”

“Vậy thì tốt, nếu như đã là quá khứ, như vậy thì người cũng nên biết phải làm như thế nào mà.” Tiêu Vân Đào mong cha mình có thể làm được là tốt nhất, đây là kỳ vọng duy nhất của anh ta: “Cha, con có một câu muốn nói rõ ràng. Thẩm Giai Liên là một người phụ nữ tâm thuật bất chính(**) cho nên vĩnh viễn con sẽ không chấp nhận còn cùng cô ta chày chung một dòng máu. Người cũng không cần bị dáng vẻ bề ngoài vui vẻ của cô ta mà bị lừa, nội tâm cô ta so với rắn độc còn độc hơn. Người chưa có thử qua cho nên người sẽ không biết. Người phụ nữ này so với tường tượng của người thì tâm cơ còn âm hiểm hơn. Đừng tưởng rằng cô ta là con gái của người, người có thể che chở cho cô ta, nhưng nếu như cô ta ở dưới mí mắt của con làm sai chuyện gì, con tuyệt đối sẽ không có bỏ qua, càng sẽ không nương tay. Người có ra mặt thì con cũng sẽ không có tôn trọng đâu, cho nên người tốt nhất nên nói với cô ta biết về sau nên an phận một chút, nếu như có ý nghĩ rục rịch ngóc đầu dậy, như vậy cũng chỉ là tự đào hố chôn mình mà thôi. Nếu như người không muốn một ngày nào đó mà cô ta gây ra đại họa mà không giải quyết được, thì tốt nhất nên giáo dục cô ta tốt một chút.”

** : là người có lòng dạ không ngay thẳng.

“Con bé đã làm chuyện gì mà để cho con chán ghét nó như vậy?” Tiêu Kiến Đức không hiểu, liền hỏi một câu, dù sao con trai ông tùy tiện cảm hận một người, đặc biệt là phụ nữ, mà lại có thể làm cho nó chán ghét như vậy thì nhất định nó có lý do gì đó.

“Nếu như cha muốn biết thì nhân cơ hội này con nói cho người biết.” Tiêu Vân Đào cũng không phải là người thích nói xấu người khác, chỉ là Tiêu Kiến Đức đã mở miệng hỏi anh ta, thì anh ta sẽ dựa vào đó mà mở lời, tốt nhất là nên làm cho cha tỉnh lại, nói cho ông biết ông có một người con gái tốt như thế nào: “Vào thời điểm chúng con học đại học cô ta thích A Thần lại nhờ Lâm Tĩnh Hào đi tỏ tình giúp cô ta, nhưng A Thần lại trêu Lâm Tĩnh Hào, khi hôn cô ấy lại bị Thẩm Giai Liên nhìn thấy hiểu lầm là Lâm Tĩnh Hào có quan hệ mập mờ với A Thần, cô ta cho là Lâm Tĩnh Hào cản trở cô ta rồi đoạt mất A Thần, lại không có phân rõ trắng đen trả thù Lâm Tĩnh Hào, cô ta âm thầm cướp đi bạn trai của Tĩnh Hào là Cao Minh Tông, âm thầm chiếm giữ năm năm, lại còn vừa làm bạn tốt của Lâm Tĩnh Hào. Cô ta dùng mọi cách để Cao Minh Tông hiểu lầm, cảm hận Lâm Tĩnh Hào, làm cho bọn họ chia tay rất đau đớn. Cho tới bây giờ cô ta vẫn coi Lâm Tĩnh Hào là cái đinh trong mắt, cái gai đâm trong thịt, muốn bức cô ấy vào góc chết. Cô ta bây giờ đang ở chung một chỗ với Cao Minh Tông, rồi lại không nhìn được A Thần với Lâm Tĩnh Hào có quan hệ tốt, cô ta lại dây dưa không dứt với A Thần, như vậy có thể nhìn thấy lòng cô ta ích kỷ nhỏ mọn như thế nào. Hiện tại cô ta là con gái của người, thân phận hiển nhiên sẽ cao hơn, nói không chừng lại càng thêm phách lối đến mức nào. Làm người không nên quá phách lối, làm nhiều chuyện hại người, một ngày nào đó báo ứng từ từ đến trên người. Người xấu con đã làm, người tốt con cũng đã làm, còn lại chỉ nhìn cha mà thôi.”

“Nếu như Giai Giai có lỗi, ta tự nhiên sẽ nói nó.” Tiêu Kiến Đức gật đầu: “Nhưng con cũng không thể vì một người ngoài mà trách móc nặng nề như vậy đối với Giai Giai chứ? Có lẽ trong này có hiểu lầm gì đó.”

“Cha, con đã nói con sẽ không thừa nhận Thẩm Giai Liên là em gái của con, hơn nữa Lâm Tĩnh Hào là bạn tốt của con. Nhân cách của cô ấy với Thẩm Giai Liên tốt hơn rất nhiều, nếu không A Thần sẽ không si tình cô ấy những năm năm.” Tiêu Vân Đào bất mãn vì cha mình nói Lâm Tĩnh Hào là người ngoài, ở trong lòng anh ta cô ấy giống như em gái của anh ta vậy: “Cha, cô ấy mới giống em gái của con, con không đồng ý người xem nhẹ cô ấy.”

Tiêu Vân Đào nói xong, sau đó nhìn cổ tay đang đeo chiếc đồng hồ Vacheron Constantin nổi tiếng của mình một chút, anh ta rất thích nhãn hiệu này, trong nhà có rất nhiều cái cũng là nhãn hiệu này nhưng khác nhau về kiểu dáng: “A Thần còn đang đợi con... con đi trước.”

Tiêu Vân Đào đứng dậy, không có dừng lại, sai bước rời đi. Anh ta vừa mới rời khỏi phòng lấy điện thoại di động gọi cho Cố Hạo Thần: “Đang ở đâu?” Cố Hạo Thần nói địa chỉ, Tiêu Vân Đào liền lớn tiếng nói: “Mình cũng ở quán cà phê này, mới đi từ trên lầu xuống.....”

Sau đó anh nhìn xung quanh, thì thấy Cố Hạo Thần đang ngồi ở trong góc vẫy tay bảo anh ta tới. Tiêu Vân Đào cúp điện thoại di động, rồi sai bước đi qua, ngồi vào bên cạnh Cố Hạo Thần, sau đó gọi một ly nước ép hoa quả.

“Cà phê anh không có uống đủ sao, giờ còn uống nước trái cây?” Lâm Tĩnh Hào cũng uống nước trái cây, cô không có uống cà phê, chỉ sợ đêm không có ngủ được, hơn nữa còn hại dạ dày.

“Chỉ lo nói chuyện, một miếng nước cũng không được uống.” Tiêu Vân Đào duỗi dài cánh tay ra, tùy ý đặt lên thành ghế sofa, dáng vẻ rất lười biếng, nhưng cũng rất mê người, một phút trôi qua phải nữ đầu đưa ánh mắt trên mặt của bọn họ: “Huống chi khi đó làm gì có ý định uống cà phê, chỉ muốn giải quyết vấn đề này như thế nào.”

“Chuyện kia đã nói xong rồi.” Trước mặt Cố Hạo Thần là một ly sô đa, Lâm Tĩnh Hào không muốn anh uống cà phê, nói là sẽ hại dạ dày. Tự nhiên là anh sẽ nghe theo.

“Ừ, nói xong rồi, tuy nhiên cũng mệt chết người. So với đi họp còn mệt hơn.” Tiêu Vân Đào xoay xoay cổ, cảm giác thần kinh cũng bị đè nén.

“Nói như thế nào rồi?” Cố Hạo Thần có chút bận tâm, chuyện như thế này rơi vào gia đình người nào ở thủ đô cũng là một vấn đề khó khăn.

“Không khí hết sức hòa hợp, chỉ là phải nhìn xem ba mình làm thế nào thôi.” Tiêu Vân Đào cười nhàn nhạt, còn đá lông nheo với nữ khách hàng đi qua đang nhìn anh ta chăm chăm, thật là giới cột nhà, làm cho nữ khách hàng có gương mặt Lolita mặt đỏ tim đập chạy ra. Khả năng là chịu không nổi sự hoặc của Tiêu Vân Đào làm cho mừng rỡ hít thở không thông.

“Tiêu Vân Đào, anh thật sự quá lăng nhăng luôn đó.” Lâm Tĩnh Hào khuấy khuấy ống hút, lời nói nói ra cũng mang theo ý xấu.

“Đây chính là sức quyến rũ của đàn ông.” Tiêu Vân Đào cầm ly nước trái cây trên bàn uống ực một hớp, lúc nuốt xuống yết hầu đầy khô gọi cũng chuyển động lên xuống: “Cho nên hãy làm cho A Thần thỏa mãn thật tốt, nếu không có thể sẽ bởi vì đói khát mà đi ra ngoài kiếm ăn đó nha.”

Gương mặt trắng nõn của Lâm Tĩnh Hào liền hiện lên một vệt hồng đầy mê người, ánh mắt lại chú ý đến trên mặt của Cố Hạo Thần, đôi mắt trong suốt của cô khẽ chớp chớp: “Anh..... Có không?”

Cô đã cự tuyệt anh, không muốn để cho gạo nấu thành cơm quá sớm, như vậy thì anh sẽ vì việc cô cự tuyệt mà nảy sinh ý định đi ra ngoài tìm người phụ nữ cùng chung ý tưởng đó chứ? Cao Minh Tông cũng bởi vì cô cự tuyệt mà mới xảy ra quan hệ với Thẩm Giai Liên. Đàn ông thật sự không thể giữ được mình hay sao?

Cố Hạo Thần cũng nhìn chăm chăm Tiêu Vân Đào gương mặt tuấn tú nở nụ cười: “Người trong lời nói là cậu đi, không nên lời mình xuống nước.”

“Đường nghiêm túc như vậy có được không? Mình cũng không phải vì suy nghĩ cho tính phúc của hai người hay sao. Đàn ông ghen lâu ngày sẽ không thể, mà phụ nữ không được làm dịu dàng thì sẽ bị khô héo.” Tiêu Vân Đào vẫn nở nụ cười thật sâu, nói lý luận lớn: “Lâm Tĩnh Hào, không cần nói với tôi

là chưa có chuyện gì xảy ra cả. Vậy thì tôi sẽ hoài nghi sức quyến rũ của A Thần rồi, hoặc là cô không yêu cậu ấy nhiều như vậy.”

“Tại sao một người đàn ông và một người phụ nữ ở chung với nhau thì nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó chứ? Như vậy không phải rất tốt hay sao?” Lâm Tinh Hảo liếc mắt Tiêu Vân Đào một cái.

“Rất tốt? Vậy là ý của cô là muốn A Thần tiếp tục ăn chay. Mặc dù ăn chay rất có lợi cho cơ thể, nhưng không có thịt thì sẽ thiếu dinh dưỡng đó.” Tiêu Vân Đào dùng khước mắt quan sát sắc mặt của Cố Hạo Thần, thấy anh bình tĩnh cầm ly sô đa lên khẽ nhấp một ngụm, giống như không quan tâm đến vấn đề này: “Cậu ấy là người đàn ông bình thường, muốn ăn thịt cũng là điều dễ hiểu. Tinh Hảo, cô hãy bỏ thí cho cậu ấy ít thịt để ăn đi.”

Tiêu Vân Đào làm cho Lâm Tinh Hảo cảm thấy mình có lỗi thật là bình thường: “Cố Hạo Thần, quen em làm cho anh cảm thấy rất ư sao?”

“Không biết.” Cố Hạo Thần lắc đầu, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Cậu ấy đang nói bậy, em cũng muốn nghe theo cậu ấy rồi sao? Em cũng không phải cũng biết Vân Đào là người không thịt không vui sao? Hơn nữa cậu ấy nói là cảm nhận của cậu ấy, mà anh cùng cậu ấy làm sao có thể đánh đồng được đúng không?”

Tiêu Vân Đào thấy Cố Hạo Thần có thể có vẻ mặt dửng dưng đến mức muốn chảy nước như vậy, lại còn nói giống như là mình là một người ăn chay nữa chứ. Gương mặt tuấn tú của anh ta hết hồng lại xanh. Anh ta dùng khuỷu tay mình huych Cố Hạo Thần một cái: “Mẹ kiếp, Cố Hạo Thần, lời này cậu nói không phải phụ lòng Tinh Hảo hay sao, không phải là phụ lòng làm giác của chính mình hay sao? Mình không tin cậu ở trước mặt Lâm Tinh Hảo lại không có chủ ý xấu nào. Sói đội lốt cừu chính là nói cậu đó.”

Ở trước mặt Lâm Tinh Hảo Tiêu Vân Đào lại nói chuyện giống như đang nói với những công tử ăn chơi như vậy còn nói trắng trợn ra nữa. Căn bản là đã quên từ nhỏ đến lớn Lâm Tinh Hảo sống rất đơn thuần ngay thơ. Mặc dù cô có thể nghe hiểu được ý tứ, nhưng cũng không thể đại biểu là cô có thể ở trong khoảng thời gian ngắn tiếp nhận cùng tiêu hóa được. Cho nên hậu quả là cô uống nước trái cây đến mức bị sặc, ho rất là nhiều, cả gương mặt cũng đỏ lên, giống như hoa đào rất mê người.

Cố Hạo Thần lập tức đứng dậy đưa cốc sô đa đến trước mặt cô: “Uống một hớp đi cho dễ thở.” Một tay khác nhẹ nhàng vỗ lên lưng của cô, hy vọng làm như vậy có thể làm cho cô dễ chịu hơn một chút.

“Em..... Em không sao.” Lâm Tinh Hảo vừa ho vừa khoát tay với Cố Hạo Thần là cô không có chuyện gì, để làm cho anh không lo lắng: “Là em không chú ý, uống nước quá gấp.”

Trên gương mặt ôn hòa tuấn tú của Cố Hạo Thần đầy âm u, ánh mắt trách cứ rơi vào trên người Tiêu Vân Đào: “Tiêu Vân Đào, cậu đừng có nói nữa.”

“Mình lại không có nói gì mà.” Tiêu Vân Đào nhún vai đẩy vô tội, giương hai tay ra.

Cố Hạo Thần ném cho anh ta một ánh mắt giết người, Tiêu Vân Đào liền ngậm miệng lại: “Được, mình uống nước uống nước, thật là khát nước quá.”

Sau đó anh ta quay đầu, ánh mắt di chuyển chung quanh trong quán cà phê, thưởng thức các loại mỹ nữ. Vừa lúc đó có một bóng dáng quen thuộc rơi vào tầm mắt của anh ta, cô ấy khẽ cười đầy yếu ớt, khước mắt đuôi mày đều mang nét quyến rũ, lộ ra hương vị mỹ nhân rất đặc biệt, loại mỹ nhân mang vẻ đẹp trẻ trung cộng thêm sự cuồng nhiệt không thể ngăn cản.

Tiêu Vân Đào lễ phép gật đầu một cái, cũng không có nhìn lâu, thu hồi lại tầm mắt.

Lúc này Cố Hạo Thần ngồi vào bên Cố Hạo Thần Lâm Tinh Hảo, cô ấy cũng chậm chậm đi qua.

“Cậu còn không về đi?” Cố Hạo Thần thấy Tiêu Vân Đào không hề có ý định đi, nhắc nhở anh ta: “Chuyện của cậu xong rồi thì cũng nên đi về đi.”

“Cậu chê mình chương mất thôi.” Tiêu Vân Đào một tay chống cằm, tự giễu nói: “Mình không ngại làm kỳ đà cản mũi hy sinh bản thân để chiếu sáng cho người khác.”

“Cậu nói đúng rồi, thế giới của chúng mình chỉ có hai người không thể có người thứ ba.” Cố Hạo Thần sợ anh ta lại nói thêm những lời gì không hay ho nữa. Lâm Tinh Hảo có thể kinh ngạc nhưng không làm cô ấy hoảng sợ được.

Tiêu Vân Đào gật đầu: “Vậy mình đi là được. Mình cũng có thể tự biết được. Chỉ là trước khi đi mình có chuyện muốn nói với hai người.”

“Cậu khỏi phải nói tránh cho lãng phí thời gian.” Cố Hạo Thần đang nóng lòng đuổi anh ta đi.

“Cố Hạo Thần, Vân Đào nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói cùng anh. Anh hãy nghe anh ấy nói đi.” Lâm Tinh Hảo ngăn cản ý định muốn đuổi người của Cố Hạo Thần.

“Chỉ có Tinh Hảo là hiểu lòng người.” Tiêu Vân Đào nở nụ cười thật to, rất là tán thưởng.

Tiêu Vân Đào cầm ly cà phê, ánh mắt nhìn vào mặt nước, cảm giác có chút mờ mịt. Anh ta kể lại chuyện xưa mà Tiêu Kiến Đức đã nói cho anh ta nghe một lần nữa. Cố Hạo Thần cùng Lâm Tinh Hảo lắng nghe rất cẩn thận, cũng may gương mặt Cố Hạo Thần cũng rất bình tĩnh, nhìn không ra sự thay đổi nào. Ngược lại Lâm Tinh Hảo, mềm lòng, lương thiện, nghe được thì trong mắt xuất hiện nước mắt, vì chuyện xảy ra với Triệu Linh cảm thấy rất đau lòng.

Sau khi anh ta nói xong, trong lòng anh ta cũng cảm thấy thoải mái rất nhiều: “Ba mình thiếu mẹ của Thẩm Giai Liên, ông ấy nói muốn đền bù cho mẹ con

bọn họ. Cậu nói xem nếu là cậu thì mình nên làm như thế nào?”

“Mẹ của Thẩm Giai Liên thật đáng thương, bị tội nhiều năm như vậy, mà phần khổ này do cha cậu tạo thành. Mà bà ấy cũng cảm chịu đựng sống tiếp không phải chỉ vì Thẩm Giai Liên mà còn vì phần tình cảm đối với cha của cậu nữa, nếu không sao có thể có nhiều nghị lực kiên cường đến như vậy. Vân Đào, cha của anh thiếu bà ấy rất nhiều, bồi thường cho họ là phải, trên thực tế bọn họ cũng không có trao đổi nhiều về tình cảm. Anh xem người đó như là bạn của cha anh, hiện tại cần người chăm sóc, anh cứ coi bà ấy như là một trưởng bối là tốt rồi, không cần coi bà ấy là mẹ của Thẩm Giai Liên.” Lâm Tĩnh Hào chính là một người có tâm đồng tình tràn lan: “Hạo Thần, anh cảm thấy thế nào?”

“Mặc dù chuyện của mẹ Thẩm Giai Liên rất đáng để nhiều người đồng tình, nhưng bây giờ bác Tiêu cũng đã có gia đình của mình. Cứ coi như mắc nợ bà ấy thế nào, cũng không thể hi sinh gia đình cùng người thân để đền bù cho bà ấy. Hơn nữa làm như vậy đối với một người không biết chuyện gì như bác gái Tiêu cũng một loại lừa gạt. Người trên thế giới này không người nào muốn sống trong hồ đồ, cũng không người nào muốn sống trong lừa gạt.” Cổ Hạo Thần rất lý trí, anh nhìn Lâm Tĩnh Hào: “Tĩnh Hào, có một số chuyện không phải đồng tình là có thể giải quyết được. Vân Đào, quyền lựa chọn thuộc về bác Tiêu, mình tin tưởng bác ấy có thể làm thật tốt. Chuyện này không thể giấu giếm quá lâu, hãy cùng bác gái Tiêu nói chuyện thật tốt một lần đi, chuyện đã xảy ra, chúng ta không thể thay đổi được, chỉ có thể ép tổn thương xuống thấp nhất mà thôi.”

“Đây cũng là ý muốn của mình.” Tiêu Vân Đào đồng ý với biện pháp của Cổ Hạo Thần, chỉ là khoảng cách giữa hai đầu lông mày vẫn chưa có thả lỏng: “Có một chuyện mình vẫn chưa có nghĩ thông. Cậu nói xem mẹ Thẩm Giai Liên là một người phụ nữ lương thiện cùng ân nhân như vậy, tại sao trên người Thẩm Giai Liên lại không di truyền bất cứ một điểm tốt đẹp nào từ trên người của bà ấy vậy? Hơn nữa mặc dù ba mình là một thương nhân, ở trên thương trường tất nhiên sẽ dùng một chút thủ đoạn, nhưng cũng sẽ không âm hiểm điên cuồng giống như Thẩm Giai Liên vậy.”

“Cậu hoài nghi Thẩm Giai Liên không phải con gái của bác Tiêu? Không phải em gái của cậu?” Cổ Hạo Thần khẽ nhún mày, từ trong ánh mắt của Tiêu Vân Đào anh đã đọc được ý tứ của anh ta.

“Mình không có thừa nhận Thẩm Giai Liên là em gái của mình.” Tiêu Vân Đào uống một ngụm cà phê, mặc cho hương vị của cà phê chảy xuống, nhất thời việc thưởng thức này làm cho hương vị của cà phê thuần khiết và thơm hơn: “Cậu nói cái đó cũng chỉ có thể có khả năng. Khi đó Triệu Linh đã có chồng, bà ấy còn kết hôn sớm hơn cả ba mình, vẫn không có đứa bé, làm sao có thể cùng bà mình mới có một lần thì đã có? Đây không phải làm cho người ta nghi ngờ hay sao? Hơn nữa hiện tại cái gì cũng có thể làm giả, Thẩm Giai Liên có phải là con gái của ba mình hay không thật sự là có thể nghi ngờ.”

“Nếu như cô ta thật sự là con gái của ba cậu, thì như vậy bọn họ xuất hiện trước mặt ba cậu rốt cuộc là có mục đích gì?” Đây mới là trọng điểm, Cổ Hạo Thần cùng Tiêu Vân Đào nhìn nhau cười một tiếng: “Chẳng lẽ là vì tiền, vì địa vị của nhà họ Tiêu bây giờ?”

“Có lẽ cảm thấy cuộc sống của mình như vậy đã lâu rồi, bây giờ muốn sống thật thoải mái. Ai cũng không muốn sống trong địa ngục, thiên đường thật sự rất đẹp.” Mười ngón tay của Tiêu Vân Đào đan vào nhau: “Một ngày nào đó cái đuôi hồ ly của bọn họ cũng sẽ lộ ra thôi. Coi như Triệu Linh không muốn, chuyện xưa của họ là thật, như vậy Thẩm Giai Liên nhất định cũng sẽ không là người sống cuộc sống bình thân.”

“Nếu Thẩm Giai Liên thật giống như hai người nói, bởi vì mục đích mà muốn đến gần nhà họ Tiêu, mà cô ta cũng không phải con gái của nhà họ Tiêu, cộng thêm chuyện xưa của Triệu Linh nói là giả, như vậy thì họ thật sự rất đáng sợ.” Vừa nghĩ đến loại khả năng này, Lâm Tĩnh Hào cảm thấy một đợt khí lạnh thổi qua sống lưng: “Trên thế giới này sao lại có người có lòng dạ cùng tâm cơ như vậy chứ.”

“Đó là bởi vì cuộc đời này có quá nhiều người đáng ghe tèm không bị em nhìn thấy.” Cổ Hạo Thần xoa nhẹ chóp mũi của cô một chút: “Anh nghĩ em cũng đã có ý nghĩ của mình rồi.”

“Dù sao thì mình cũng không thể để Thẩm Giai Liên dễ dàng phá hư gia đình của mình được.” Tiêu Vân Đào đã chuẩn bị tốt để kháng chiến lâu dài: “Mình rất có kiên nhẫn để đợi con mồi, chỉ cần con mồi từng bước từng bước một mắc câu, đến lúc đó mình có thể thu lưới được rồi.”

“Như vậy đã nghĩ xong, vậy thì về nhà tắm rửa rồi ngủ một cái.” Cổ Hạo Thần lấy chìa khóa xe từ trong túi quần ra, để trước mặt Tiêu Vân Đào: “Cậu tự lái xe về trước đi. Mình đưa Tĩnh Hào về nhà trước đã.”

“Đi đường cẩn thận.” Tiêu Vân Đào vẫy tay hẹn gặp lại cùng bọn họ.

Còn tiếp!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54-2: Chúng ta như này có tính là vụng trộm không (2)

Editor: tu tai

Sau khi Cổ Hạo Thần và Lâm Tĩnh Hào vừa đi được một lát, thì có một người phụ nữ xinh đẹp đi giày cao gót cao 10 phân bước tới, bước đi của cô uyển chuyển, dáng người là lướt, lúc đang bước đi nhẹ nhàng có từng làn gió thơm tỏa ra, khi bóng của cô ấy che đi ánh sáng của Tiêu Vân Đào thì anh ngừng đầu lên, cười yếu ớt, thì ra là người quen vừa nhìn thấy.

Cô gái trước mắt xinh đẹp không gì sánh được như lúc ban đầu, mắt phượng chau lên, trông mắt như nước, môi đỏ mọng đầy đặn thoa son nước lóng lánh, như trái dâu tây đầy mê người, làm cho đàn ông chỉ muốn một ngụm nuốt vào. Tóc quần mềm mại xõa trước ngực đầy phong tình, mỗi một sợi tóc đều tỏa ra lực hút nóng bỏng. Đuôi tóc khê che giấu cảnh xuân nơi rãnh sâu của bộ ngực, một bộ váy quây bó sát màu lửa đỏ bao chặt lấy đường cong bốc lửa của cô.

Tiêu Vân Đào lặng lẽ quan sát báu vật của thế gian này, bên môi mỏng cong lên nụ cười tà mị, cũng không biến sắc.

"Vân Đào, không mời người bạn cũ là em uống ly cà phê sao?" Người tới chính là người quen cũ của Tiêu Vân Đào, bạn gái cũ trong trường Trịnh Huệ Nhã, hôm nay cô cực kỳ lóng lánh mê người, hương thơm mê người trên cơ thể cô thoát lấy không khí trong hơi thở của anh, "cứ để em đứng như vậy có phải rất mất phong độ đáng mày râu hay không?"

"a, thật xin lỗi, chủ yếu là vì em quá mê người, khiến anh nhìn mà quên cả hít thở." Miệng của Tiêu Vân Đào này đúng là lừa gạt chết người không đền mạng, đúng là tính phong lưu không thay đổi.

Mà không có người phụ nữ nào không thích được đàn ông ca ngợi, cho nên điều này vẫn rất dùng được với Trịnh Huệ Nhã như cũ. Cô cười nhẹ một cái, như hoa hồng kiều diễm, tăng tăng nở rộ.

"Ngồi đi, cà phê thì anh vẫn mời được." Tiêu Vân Đào đưa tay chỉ vào chỗ trống đối diện anh.

Trịnh Huệ Nhã thấy được trên bàn có nước trái cây cùng nước chưa uống hết, lông mi thật dài nâng lên, nhẹ nhàng nói: "Vừa rồi anh ngồi với Tĩnh Hào và Cố Hạo Thần?"

Cô chỉ nhàn nhạt quét qua một cái, không có nhìn kỹ.

"Phải. Là bọn họ." Cả người Tiêu Vân Đào khẽ dựa vào lưng ghế sofa, hai chân thon dài chặc khõe gác lên nhau, tư thái ưu nhã tùy ý, lại mang theo vẻ mị hoặc hấp dẫn người.

"Tĩnh Hào và Cố Thiếu ở bên nhau?" Trịnh Huệ Nhã nhẹ nhàng ngồi xuống, đặt túi xách màu đỏ đang cầm trong tay lên bàn, "Thật ra thì bọn họ rất xứng đôi."

"Bọn họ nên ở bên nhau lâu rồi." Ngón tay thon dài của Tiêu Vân Đào cong lên một cái, liền móc vào quai ly cà phê, bưng ly cà phê đưa lên khoe miệng, "Cao Minh Tông đã chiếm đoạt vị trí bên cạnh Lâm Tĩnh Hào nhiều năm như vậy, cũng nên kết thúc quan hệ như vậy, để A Thần được an ủi cùng hạnh phúc."

"Chuyện tình cảm chính là khó đoán như vậy. Em cũng hi vọng cô ấy hạnh phúc. Chẳng qua Tĩnh Hào và Cố thiếu ở bên nhau, em cũng không lo lắng cô ấy sẽ không tìm thấy lối ra khỏi bóng ma trong tình cảm với Cao Minh Tông." Trịnh Huệ Nhã nói rất nhẹ nhàng, nhưng khi dư quang đầy mắt quét qua gương mặt tuấn mĩ đầy tà mị của Tiêu Vân Đào, muốn tìm đến một tia khác thường, bởi vì lúc ban đầu tình cảm của bọn họ cũng là đến nhanh, mà đi cũng nhanh, nhanh đến mức cô cảm thấy thời gian yêu đương ở bên cạnh anh đó giống như là một giấc mộng, tình mộng, giữa bọn họ giống như không xảy ra cái gì.

Ngày cô và Tiêu Vân Đào yêu nhau, anh đối với cô rất sùng ái, vứt bỏ thiên kim tiểu thư họ Trịnh, mắt cũng không đổi sắc, cô muốn cái gì anh cho cô cái đó. Thật sự là người bạn trai rất rộng rãi rất ưu tú. Cho tới bây giờ cô vẫn rất hoài niệm sự sùng ái mà anh cho cô.

"Có A Thần ở đây, Cao Minh Tông là cái thá gì, chỉ là một tên cận bạ đê tiện, không có gì đáng giá nhớ nhưng." Tiêu Vân Đào hoàn toàn không đem Cao Minh Tông để ở trong mắt, xì mũi coi thường.

"Đúng vậy, Cao Minh Tông đâu có ưu tú bằng đại thiếu gia nhà họ Tiêu có phải không?" Trịnh Huệ Nhã nhẹ nhàng nịnh bợ, "Khiến cho những thiếu nữ đều nhớ mãi không quên đối với anh."

"Thật sao? Thật là quá khen." Tiêu Vân Đào khẽ nhủ mảy, sau đó khéo léo dời đi đề tài, "Em đang thảo luận với khách hàng ở đây sao?"

"Phải." Trịnh Huệ Nhã gật đầu, ưu nhã khẽ nhấp một ngụm cà phê, mùi thơm tinh khiết và nồng nặc lập tức tràn đầy răng môi, "Từ lần tiệc sinh nhật của Tĩnh Hào đến giờ cũng khá lâu rồi chúng ta không gặp. Có thể gặp lại anh ở đây thật bất ngờ."

"Cái này có thể lý giải, công việc của mọi người đều rất bận rộn. Đương nhiên có rất ít cơ hội để gặp nhau." Đôi mắt sâu và đen của Tiêu Vân Đào lóe lóe.

"Nếu chúng ta đã khó có cơ hội gặp nhau, vậy đi quán bar uống ly rượu. Ngồi uống cà phê thật quá không có ý tứ." Trịnh Huệ Nhã đề nghị.

"Hôm nay thì không đi được. Hôm nay mẹ tôi nấu canh chờ tôi về uống nhiều mấy chén, cho nên đành hẹn hôm khác thôi." Đương nhiên Tiêu Vân Đào phải về nhà, vào thời điểm đặc biệt này anh phải quan tâm đến mẹ nhiều hơn, "thời gian không còn sớm, tôi đi trước đây." Tiêu Vân Đào móc ví trong túi áo vest ra, rút tiền ra đặt trên bàn, "Em cứ từ từ thưởng thức. Lần sau gặp."

"Lần sau gặp." Trong đôi mắt xinh đẹp của Trịnh Huệ Nhã lóe qua một tia mắt mát, nhưng vẫn cười phất tay với anh, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng cao to của anh, trong mắt hiện lên lưu luyến.

Mà bên này Cố Hạo Thần đã đưa Lâm Tĩnh Hào về đến chung cư, vẫn dừng ở cách chung cư 20m như cũ. Không được đến gần. Cố Hạo Thần cũng

đồng ý: " Có thể không tới gần, nhưng phải cho anh chút an ủi chứ."

" an ủi....."Lâm Tĩnh Hào cắn cắn môi, đang tự hỏi lấy cái gì an ủi tâm hồn bị thương của anh.

Còn chưa nghĩ xong, cô đã cảm thấy bên hông bị một vòng tay mạnh mẽ giữ lấy, dùng sức kéo vào, cơ thể của cô liền nghiêng về phía trước rơi vào trong ngực của anh. Gương mặt tuấn tú của anh đang ở gần trong gang tấc, nụ cười trong mắt như một ngôi sao sáng, hơi thở nam tính của đàn ông phun lên da thịt mịn màng của cô. Sau đó anh nâng một tay lên giữ lấy cằm của cô nhấc lên, cánh môi liền chiếm hữu lấy đôi môi mềm mại của cô. Nụ hôn này tới nồng tới liệt, giống như là rượu mạnh, làm hai người đều say. Sau khi anh hôn môi của cô liền mở hàm răng của cô ra, lưỡi dài quấn quanh cái lưỡi của cô, cùng nhau nhảy múa.

Cô bị anh ôm chặt vào trong ngực không cách nào nhúc nhích, đầu óc đã bị nụ hôn cuồng nhiệt này của anh mê hoặc, chỉ có thể đi trầm luân theo nụ hôn của anh, hưởng thụ niềm vui vẻ này. Hô hấp bị chiếm đoạt, đại não thiếu dưỡng khí, nhiệt độ cơ thể tăng cao. Vốn là cơ thể hơi căng thẳng dưới kỹ thuật hôn cao siêu của anh đã trở nên mềm mại. Nụ hôn của anh trong nháy mắt làm cho cô có cảm giác muốn ngất xỉu. Cái loại cảm giác làm cho không người nào có thể nói truyền từ đại não đến tứ chi....

Khi không khí trong sạch lại tràn vào phế phủ lần nữa, Lâm Tĩnh Hào tham lam hô hấp, lồng ngực bởi vì thở gấp mà phập phồng liên tục. Hơi thở của cô vẫn hỗn độn như cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sau nụ hôn cuồng nhiệt đã hiện lên màu mây hồng mê người, đôi môi đỏ mọng bị anh gặm vò khiến sắc màu trở nên trơn mềm, đầy đặn yêu kiều như trái lựu đỏ.

" Thích cảm giác như thế sao?" Vẻ mặt Cố Hạo Thần dịu dàng như ngọc, sáng lên trong bóng đêm nơi này, ngón tay thon dài mơn trớn mép tóc khẽ ướm mồ hôi của cô.

" Cố Hạo Thần, anh làm gì thế?" Lâm Tĩnh Hào lấy tay anh đang lau trán cô xuống giữ trong lòng bàn tay, " Em..... Em phải về."

" Tĩnh Hào." Cố Hạo Thần nhẹ híp tròng mắt đen như mực, khoe miệng khẽ nhếch, " Em nói chúng ta có giống như đang vụng trộm hay không?"

" Vụng trộm?"Lâm Tĩnh Hào tiêu hóa hai chữ quan trọng này.

" Không giống sao? Mỗi ngày anh đưa em về đều ở chỗ này làm chuyện xấu." Cố Hạo Thần chống lại đôi mắt sáng trong của cô, trò tay nắm ngón tay của cô đưa đến bên môi, tình tứ hôn lên trên đó, " Thì ra Tĩnh Hào thích loại cảm giác này?"

" Cố Hạo Thần, anh nói bậy, em đâu có thích cảm giác như vậy."Lâm Tĩnh Hào muốn rút ngón tay khỏi miệng của anh, lại bị anh cắn thật chặt đầu ngón tay, đầu lưỡi vẫn còn liếm quanh đầu ngón tay, khuấy động lên một cảm giác tốt đẹp.

" Vậy thì quang minh chính đại dẫn anh về đi." Cố Hạo Thần lại đang dụ hoặc Lâm Tĩnh Hào cho chính danh, " Nếu không một ngày nào đó thật sự bị chú di phát hiện, thì chúng ta sẽ thật sự mang danh vụng trộm rồi. Tĩnh Hào, em cảm thấy thế nào?"

Lâm Tĩnh Hào khẽ cắn môi, cảm thấy Cố Hạo Thần nói rất đúng, cỏi đời này không có chuyện giữ bí mật vĩnh viễn. Ngộ nhớ ngày nào đó thật sự bị cha mẹ em gái bắt gặp, thì cô đúng là nhảy xuống sông Hoàng cũng rửa không sạch. Nhưng nếu thật sự đưa Cố Hạo Thần về nhà, ba mẹ có thể bị dọa hay không. Tầm hình cô và anh hôn nhau..... Chính là Cố Hạo Thần hại cô bị Cao Minh Tông hiểu lầm. Nếu ba mẹ nhìn thấy anh nhất định sẽ rất tức giận? Thật là nhức đầu!

-----D=D=IEN=DAA=NN=L=E=Q=U=U=U=Y=Y=D=D=O=N-----

" Không cần quá vội." Cố Hạo Thần thấy lông mày của cô cũng nhăn lại với nhau, dáng vẻ rất là rối rắm, đưa tay vuốt lên nếp gấp nơi mi tâm của cô, " Anh hi vọng những lúc ở bên em thì em đều thấy vui vẻ, hơn nữa cau mày cũng không đẹp."

" Không cần quá vội là vội ở mức nào?"Lâm Tĩnh Hào giãn mi tâm, muốn biết ranh giới cuối cùng của anh.

" Anh còn có thể chờ thêm một hai ngày." Cố Hạo Thần buông lỏng ngón tay của cô ra, " Anh sẽ phải về thăm nhà cùng mẹ, cho nên em có thể suy nghĩ thật kỹ, anh hi vọng sau khi anh trở lại sẽ được chào đón bằng tin tức tốt của em"

" Thăm nhà? Anh phải đi?"Lâm Tĩnh Hào bất ngờ lại thêm mất mát, điều này ý nghĩa hai ngày không được gặp anh.

" ừ, trở về ăn bữa cơm với ông bà nội anh." Cố Hạo Thần buông cô ra, " trở lại mang quà cho em"

" Vậy trên đường cẩn thận."Lâm Tĩnh Hào tạm biệt với anh.

Cánh tay dài của Cố Hạo Thần đưa ra ngoài cửa sổ xe ôm cô Lâm Tĩnh Hào, kéo đầu cô xuống, không tha đặt một nụ hôn lên trán cô. Sau đó liền vội vàng buông ra.

Bởi vì là Chủ nhật, Lâm Tĩnh Hào cũng ngủ nướng một hôm, ngủ thẳng tới chín giờ mới thức dậy. Mẹ cô đã chuẩn bị xong đồ ăn từ lâu. Cô nhanh chóng rửa mặt sau đó tới phòng ngủ của em gái Lâm Tĩnh Thu: " Thu Nhi, mau dậy đi, chúng ta ăn cơm xong thì lên phố mua cho em mấy bộ quần áo, người đi tìm việc làm cũng dễ để lại cho người khác một ấn tượng tốt."

" Biết rồi, chị."Từ trong phòng truyền đến giọng nói lười biếng của em ấy.

Lâm Tĩnh Hào đến bàn ăn ngồi xuống ăn bữa sáng, mà Thu Vân đang giặt quần áo: " Mẹ, cùng đi dạo phố với chúng con đi. Con cũng muốn mua cho

mẹ mấy bộ quần áo."

"Mẹ không đi đâu. Các con đi đi, trong nhà còn phải dọn dẹp." Thu Vân không muốn ra khỏi cửa, "Huống chi mẹ có quần áo mặc rồi, lần sau lại đi."

Lâm Tinh Hào cũng không kiên trì nữa, ăn cơm xong liền cùng Lâm Tinh thu đi dạo phố. Thời tiết càng ngày càng nóng, đi dạo chưa được một lát Lâm Tinh thu đã kêu nóng: "Chị, em đi mua nước đá uống, chị muốn cái gì."

"Cái gì cũng được." Lâm Tinh Hào không chọn.

Hai người đều đang cầm một ly coca ướp lạnh đi đến trung tâm thương mại náo nhiệt nhất, Lâm Tinh Thu xem một vài bộ quần áo đều không thích lắm. Cho đến khi đi tới một loạt cửa hàng thời trang hàng hiệu, hai con mắt Lâm Tinh Thu lập tức tỏa sáng, quần áo đẹp đẽ cùng màu sắc bên trong hấp dẫn ánh mắt của cô.

"Chị, quần áo trong cửa hàng này thật xinh đẹp, chúng ta đi xem một chút." Lâm Tinh Thu dùng cánh tay đụng đụng Lâm Tinh Hào.

"Được." Lâm Tinh Hào gật đầu, chỉ cần em gái thích là được.

Hai người đẩy cửa đi vào, liền có một nhân viên nữ mặc đồng phục chất lượng tốt tiến lên chào đón, Lâm Tinh Thu thì đã chạy đến mặc áo phía trước lật xem rồi.

"Thưa cô, nước uống của cô." Cô nhân viên phục vụ nhắc nhở Lâm Tinh Thu, chỉ sợ cô làm hắt nước uống vào quần áo.

"Thu Nhi, chị cầm giúp em, em xem xem có gì em thích thì đi thử đi." Lâm Tinh Hào nhận lấy nước uống của Lâm Tinh Thu cầm trong tay, sau đó ở sau lưng Lâm Tinh Thu tham khảo thêm cho cô.

Lâm Tinh Thu chọn một cái váy liền thân hoa nhỏ phóng khoáng, thiết kế đơn giản, có thể phơi bày vẻ thanh xuân của một cô gái trưởng thành. Cô mặc thử một chút, rất vừa người, màu sắc rực rỡ nhưng không tục khí, cộng thêm cô buộc tóc đuôi ngựa, trông cô càng thêm đầy tươi trẻ.

Lâm Tinh Thu xoay người một cái trước gương, cẩn thận xem xét: "Chị, cái này như thế nào?"

"Rất tôn lên khí chất của em." Lâm Tinh Hào tán thưởng, ánh mắt của em gái đúng là không tệ, "Thích thì chị sẽ mua."

"Cảm ơn chị, em đi đổi lại." Lâm Tinh Thu tươi cười rạng rỡ. Sau đó cô thay lại bộ quần áo của mình, cô nhân viên phục vụ nói: "Thưa cô, cô mặc nhìn rất đẹp, nếu cô thích thì tôi sẽ bọc lại giúp cô."

"Tôi còn muốn đến nơi khác xem một chút." Lâm Tinh Thu cười nói, sau đó nhận lấy đồ uống từ trên tay Lâm Tinh Hào.

Lâm Tinh Hào cũng không hiểu sao em gái lại thay đổi chủ ý, lôi kéo Lâm Tinh Thu sang một bên, cô còn chưa mở lời hỏi Lâm Tinh Thu đã nói ra nguyên nhân đổi ý rồi: "Chị, mới vừa rồi ở trong phòng thay quần áo em nhìn mác của nó một cái, bộ váy này quá đắt, những hơn mấy tháng tiền lương của chị. Hay là thôi đi."

"Chị có tiết kiệm được ít tiền, em không phải cần phải lo lắng, lần này công ty của chị có một cuộc thi thiết kế, chỉ cần thắng được, còn có mấy vạn tiền thưởng nữa đây." Lâm Tinh Hào vỗ vỗ tay của em gái, "Em cũng đừng khách khí với chị."

"Chị, thật sự thôi đi." Lâm Tinh Thu còn chưa từng mặc quần áo đắt như vậy, "Một bộ váy mà thôi, không cần thiết."

Cô nhân viên phục vụ thấy các cô không có động tĩnh liền nói: "Chiếc váy này có lấy nữa không?"

Vừa lúc đó từ bên trong phòng thay quần áo một cô gái quyền rũ đi ra, vẻ mặt cao ngạo: "Lâm Tinh Hào, không có tiền mua quần áo ở đây cũng không cần đi vào mất mặt xấu hổ không phải sao?"

=====DIIIEENNDANLLEQUUYDOON=====

"Người nào mất mặt xấu hổ? Nói chuyện hãy biết tôn trọng người khác một chút, nếu không thì tôi sẽ không khách khí với cô đâu." Lâm Tinh Thu nghe nói như thế, tức giận không chịu được.

"Thu Nhi, đây là cấp trên của chị, cô Ngô Lệ Tinh là nhân tài trong công ty của chị." Lâm Tinh Hào lại không hề tức giận, khéo môi còn giơ lên nụ cười thân thiện, "Cô Ngô, Thu Nhi không hiểu chuyện, khó tránh khỏi sẽ nói lung tung, cô cũng không cần chấp nhặt với em ấy. Hơn nữa tôi cũng chỉ là tăng lớp tiền lương bình thường, dĩ nhiên so ra kém cô Ngô Tài Đại Khí Thô đây rồi."

"Hừ!" Ngô Lệ Tinh vẻ mặt Lãnh Ngạo, hân hoan không đem Lâm Tinh Hào để ở trong mắt, "Vậy cô đi vào chính là tự rước lấy nhục, cô cho rằng chút tiền lương kia của cô có thể mua được một bộ quần áo ở đây sao? Nhanh chóng rút ra ngoài đừng ảnh hưởng chuyện làm ăn của người khác."

"Tôi muốn xem là ai làm trở ngại làm ăn của người khác?" Âm thanh này sao lại quen thuộc như vậy.

Lâm Tinh Hào quay nhìn ra phía cửa, Tiêu Vân Đào tươi cười bước vào, giữa hai lông mày anh khí bức người. Ngô Lệ Tinh tự nhiên cũng nhận ra Tiêu Vân Đào, mặt lạnh lập tức chuyển thành nóng, tiến lên cười duyên: "Thì ra là Tiểu thiếu, sao lại có thời gian rảnh mà tới đây vậy?"

"Tôi tới đây có quan hệ gì với cô, chẳng lẽ còn phải lấy được sự phê chuẩn của cô sao?" Tiêu Vân Đào tuyệt không hề cho Ngô Lệ Tĩnh thể diện, lời nói cay nghiệt, lập tức khiến cho khuôn mặt tươi cười của Ngô Lệ Tĩnh cương cứng ở trên mặt.

"Tĩnh Hào, em cũng ở đây sao?" Tiêu Vân Đào quay đầu về mặt thân thiện nhiệt tình đối với Lâm Tĩnh Hào, "Đây là em gái của em? Lớn lên đúng là hoạt bát dễ thương."

"Chị, anh ấy là ai vậy?" Lâm Tĩnh Thu cùng bước tới, cẩn thận quan sát Tiêu Vân Đào tươi cười rạng rỡ, anh tuần bất phạm trước mắt, đôi mắt hoa đào hấp dẫn thật sự là làm cho người ta rất trầm luân.

"Anh ấy là bạn học thời đại học của chị --" Lâm Tĩnh Hào vẫn chưa nói hết liền bị Tiêu Vân Đào cắt ngang rồi, phong thái ưu nhã tự giới thiệu, "Anh là Tiêu Vân Đào."

"Em là Lâm Tĩnh Thu."

Ngô Lệ Tĩnh thấy bọn họ thân thiện giới thiệu lẫn nhau, mà cô lại bị Tiêu Vân Đào hoàn toàn bỏ qua thì trong lòng xông lên một nỗi tức giận không tên. Thiều đốt lục phủ ngũ tạng của cô, hận đến mức cô phải nghiền răng, sắc mặt âm trầm. Cô vẫn cố gắng dìm lên khuôn mặt tươi cười, nín nọt nói: "Tiêu thiếu, anh lạnh nhạt với người ta như vậy, người ta sẽ tức giận."

"Cô nói người ta tốt nhất là bị chọc tức chết đi, tránh cho cứ lúc ẩn lúc hiện trước mặt giống như con ruồi vậy, nhìn khiến người khác phiền lòng, cô Ngô, cô nói có đúng không?" Tiêu Vân Đào mới không ăn một dáng vẻ kia của cô ta, ngược lại cũng không thèm nhìn cô lấy một cái, lại tiếp tục nói chuyện vùng chị em Lâm Tĩnh Hào, "Cô Tĩnh Thu coi trọng mẫu quần áo nào, họ Tiêu tới đây có thể làm cho người ta bực lại giúp cô. Nếu không hãy chọn thêm vài món đồ, cũng coi như là tâm ý của họ Tiêu tới đây."

"Như vậy sao được, vạ vạ không được." Lâm Tĩnh Hào khoát tay cự tuyệt, nhưng Lâm Tĩnh Thu lại cười đến hai mắt sáng long lanh, "Chị, có cái gì không thể, hành động này của anh Tiêu quả ga lăng, quá phong độ rồi."

Lâm Tĩnh Hào kéo em gái bên cạnh một cái: "Tiêu Vân Đào, bộ váy này coi như xong. Con bé không thích, chúng ta đến cửa hàng khác xem xem."

"Chị, em thích. Em muốn." Lâm Tĩnh Thu kéo chị gái.

"Vậy thì bực lại đi." Tiêu Vân Đào cho cô nhân viên phục vụ đó một cái nháy mắt, liền lập tức hành động, "Em cũng không cần khách khí với anh."

"Đúng vậy, là bạn bè cũng không nên khách khí." Lâm Tĩnh Thu cười rất vui vẻ.

"Vân Đào, sao anh lại tới đây?" Đây chính là cửa hàng đồ nữ, nhưng anh ấy là đàn ông, chẳng lẽ là có bạn gái mới. Tốc độ đổi bạn gái của anh khiến Lâm Tĩnh Hào có chút không thể tiếp nhận. Có thể là do cô không thể tiếp nhận người đàn ông phong lưu thành tính. Vẫn là người đàn ông si tính như Cố Hạo Thần khiến người khác ưa thích.

"Anh đi cùng mẹ anh tới, bà cần mua lễ phục tham gia bữa tiệc từ thiện tối nay." Ánh mắt Tiêu Vân Đào nhìn về phía ngoài cửa, đúng lúc một người phụ nữ cao quý ăn mặc sang trọng tao nhã, dáng vẻ thanh nhã đi tới.

----- lời ngoài mặt -----

Tiêu Vân Đào vẫn rất được con gái yêu thích. Cố thiếu về nhà sẽ có chuyện gì xảy ra đây? Còn có thể trở lại bên cạnh Tĩnh Hào không?

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55-1: Anh nói cho em biết, anh thích cô ấy sao? (1)

Editor: Trà sữa trà xanh

Tiêu Vân Đào mỉm cười tiến lên đỡ cánh tay mẹ của anh Vương Quang Ly, dẫn vào vào trong.

"Mẹ, mẹ xem mẹ thích kiểu gì." Tiêu Vân Đào ở trước mặt Vương Quang Ly rất dịu dàng hiếu thuận, đột nhiên anh nhìn về phía Lâm Tĩnh Hào, khẽ ngoác tay với cô, "Tĩnh Hào, cô qua đây."

Lâm Tĩnh Hào không biết Tiêu Vân Đào muốn làm gì, nhưng vẫn đi tới trước, đứng trước mặt hai mẹ con. Ở khoảng cách gần làn da của Vương Quang Ly được bảo dưỡng tốt nên rất trơn bóng, da trắng nõn, không bị nám, ngũ quan rất xinh đẹp, rất mỹ lệ. Vóc người rất thon thả, nếu không nhìn thẳng, căn bản không giống như phụ nữ sắp 50 tuổi.

"Mẹ, đây là học muội thời đại học cũng là bạn của con Lâm Tĩnh Hào, còn đây là em gái Tĩnh Hào- Tĩnh Thu." Tiêu Vân Đào giới thiệu, "Tĩnh Hào, đây là mẹ tôi Tiểu phu nhân."

"Xin chào ngài, Tiểu phu nhân." Hai chị em Lâm Tĩnh Hào mỉm cười ngọt ngào, lịch sự chào hỏi.

Vương Quang Ly cũng tỉ mỉ quan sát Lâm Tĩnh Hào, khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết tinh xảo, rất có khí chất, lộ ra vẻ thanh thuần. Nhìn vẻ ngoài có vẻ nhu nhược, nhưng trong xương cốt có sự quật cường. Mà Lâm Tĩnh Thu là nữ sinh hoạt bát đáng yêu, trên gương mặt luôn có nụ cười ấm áp, làm cho người ta không kháng cự nổi cô.

"Hai đứa là bạn của tiểu Đào, không cần gọi đi là Tiểu phu nhân, cứ gọi đi là dì Tiểu." Vương Quang Ly khẽ cười, khiến người ta cảm thấy dễ gần.

"Tĩnh Hào, cô ấy học thiết kế, hiện tại đang làm trong công ty thiết kế áo cưới, con muốn để cho cô ấy giúp mẹ chọn một bộ lễ phục, con rất tin tưởng ánh mắt của cô ấy." Tiểu Vân Đào nháy mắt xinh đẹp với mẹ, "Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào?"

"Nếu Tĩnh Hào là người trong nghề, mẹ cũng tin tưởng ánh mắt của cô ấy." Vương Quang Ly cũng không có ý kiến gì.

Ngô Lệ Tĩnh bị coi như người tàng hình hận đến cắn chặt răng, cô đề lừa giận xuống, bày ra nụ cười cực kỳ sáng lạn tiến lên: "Tiểu phu nhân, tôi là tổ trưởng tổ thành phẩm của công ty thiết kế áo cưới Hoàn Mỹ, cũng là cấp trên của Lâm Tĩnh Hào, công ty chúng tôi cùng tập đoàn Trí Mỹ có quan hệ hợp tác. Tôi và Tiểu thiếu cũng là bằng hữu, nếu không để cho tôi giúp ngài chọn lễ phục, nhất định làm nổi bật phong cách của ngài lên, để ngài trở thành tiêu điểm của bữa tiệc."

Vương Quang Ly không có hảo cảm với việc Ngô Lệ Tĩnh đột nhiên đi tới giới thiệu. Bà vẫn khẽ cười, rất lịch sự nhã nhặn từ chối cô: "Tiểu Đào đã để Tĩnh Hào chọn lễ phục giúp tôi, và tôi đã đồng ý. Hơn nữa tôi đã lớn tuổi như vậy, không giống như những cô gái trẻ trung kia nữa, còn cần gì tiêu điểm hay không tiêu điểm."

Ý cự tuyệt đã rất rõ ràng, nhưng Ngô Lệ Tĩnh vẫn chưa từ bỏ ý định: "Tiểu phu nhân, mới vừa rồi là tôi quá nóng nảy. Tóm lại tôi nhất định sẽ để cho ngài hài lòng. Ngài hãy để cho tôi thử một chút, được không?"

"Nếu như lần sau có cơ hội gặp lại rồi hãy nói." Vương Quang Ly chuyển tầm mắt sang Lâm Tĩnh Hào, "Vậy làm phiền Tĩnh Hào rồi."

"Dì Tiểu, không phiền đâu. Đây là vinh hạnh của cháu, có thể chọn lễ phục cho dì cháu thật sự rất vui." Nụ cười hiện rõ trong đáy mắt Lâm Tĩnh Hào.

"Tiểu phu nhân, tôi là cấp trên của Tĩnh Hào, tài nghệ của cô ấy thật sự rất bình thường, làm ở công ty hơn một năm cũng không có một chút thành tích nào, còn là một nhân viên cực kỳ bình thường. Còn chưa từng tự mình thiết kế áo cưới nào. Cô ấy căn bản không thể cho ngài ý kiến hay gì." Ngô Lệ Tĩnh vẫn mặt dày tự đề cử mình, khẽ di chuyển ngăn Lâm Tĩnh Hào khỏi tầm mắt của Vương Quang Ly, "Tiểu phu nhân, tôi dẫn ngài đi lựa chọn lễ phục, ngài tin tưởng tôi chính là đang tin tưởng ánh mắt của ngài."

Lời nói này có bao nhiêu nịnh bợ. Nếu như Vương Quang Ly không chọn cô, như vậy chính là không có ánh mắt. Nhưng ngược lại kết quả sẽ rất tệ.

"Ngô Tiểu Thu, lỗ tai của cô chỉ để trang trí thôi sao? Không nghe ra lời cự tuyệt sao?" Mặc dù Tiểu Vân Đào vẫn nở nụ cười, nhưng lời nói ra lại mang theo hơi thở băng tuyết, "Cô đừng có tự tăng bốc mình quan trọng quá như vậy! Bớt nói nhảm trước mặt tôi đi."

"Nếu như hôm nay cô chủ động đi khỏi tiệm này, tôi có thể coi như không xảy ra chuyện gì. Nếu như cô còn ở đây khoe khoang sự lẳng lơ của mình, như vậy thì đừng trách tôi thu phục con yêu tinh không an phận là cô đây. Muốn thử xem hậu quả như thế nào, trước tiên phải bỏ ra một cái giá cao."

Từng đợt khí lạnh như sợi tơ vô hình quấn quanh Ngô Lệ Tĩnh, khiến Ngô Lệ Tĩnh cảm giác mình bị mạnh mẽ đàn áp, nhất thời không dám nói lời nào. Cho dù trong lòng có rất nhiều uất ức, đành nuốt hết vào bụng, tức giận đập giày cao gót màu đỏ cao 10 phân bước đi, lúc đi vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn anh.

"Nhanh chóng đi đi. Bái bai, không tiễn." Lâm Tĩnh Thu nhìn sắc mặt Ngô Lệ Tĩnh đã tối đen, rất là vui vẻ, vỗ tay khen hay, sau đó cô nhìn Tiểu Vân Đào, bày ra ánh mắt ngưỡng mộ, "Anh Tiểu, vừa rồi anh rất đẹp trai đó, người phụ nữ như vậy thật đáng đánh đòn. Em thấy mặt của cô ta đổi màu liên tục, rất là vui đó."

"Em vui vẻ là được." Tiểu Vân Đào được người khác khen ngợi, đuôi lông mày nhếch lên, "Loại phụ nữ này anh cũng thấy ngứa mắt. Cô ta ở đây chỉ làm chúng ta mất hứng, chương trình của chúng ta thôi."

Vương Quang Ly thì lại nhứ đầu với Tiểu Vân Đào, chỉ cần là người con trai không thích, nó tuyệt đối sẽ không nguy trang. Cái tính thẳng thắn này vẫn không bỏ được.

"Đi thôi, đi chọn lễ phục." Tiểu Vân Đào dẫn mẹ đi vào trong, nhân viên phục vụ theo sát phía sau phục dịch, đây chính là khách hàng lớn, nên không dám chậm trễ chút nào.

Lâm Tĩnh Hào chọn được một bộ lễ phục trên giá đồ cho Vương Quang Ly, là một bộ váy màu đỏ bằng tơ dài đến đầu gối. Không có chi tiết dư thừa, chỉ là ở sau lưng được viền tơ, góc váy không thẳng mà hơi nghiêng. Một đai lưng màu đen rộng chính là điểm nhấn của bộ lễ phục.

"Màu này rất kén người, di sợ mặc không hợp." Vương Quang Ly có chút do dự.

"Dì Tiểu, da của dì rất trắng, hơn nữa nhìn dì còn rất trẻ, thân hình thon thả cân đối, bộ váy này đơn giản mà hào phóng, đơn giản mà toát ra khí chất của dì." Lâm Tĩnh Hào gỡ bộ váy xuống, "Dì xem bộ váy màu đỏ này, làm bằng sợi tơ, rất mềm mại, dưới ánh đèn màu sắc sẽ càng phong phú hơn."

"Mẹ, mẹ đi thử đi, nếu như không đẹp mắt thì chọn bộ khác, chắc chắn sẽ có cái thích hợp, sẽ để cho mẹ hài lòng mà." Tiểu Vân Đào tay vịn đầu vai của mẹ mình, đến gần bà nhẹ nhàng khuyên bảo, "Huống chi mẹ con là mỹ nhân trong mỹ nhân, mặc cái gì cũng đẹp."

Vương Quang Ly nhìn con trai, khẽ trừng mắt liếc anh một cái: "Cái miệng đeo của con khiến người ta chết chìm mà."

"Mẹ, lời con nói là thật mà." Tiểu Vân Đào khẽ cười, sau đó nhìn về phía Lâm Tĩnh Hảo, "Tĩnh Hảo, cô nói tôi nói có đúng không?"

"Dì Tiểu, dì phải tin tưởng con trai của dì đó." Lâm Tĩnh Hảo cũng cười đồng ý.

"Đúng vậy, dì Tiểu, dì rất xinh đẹp, nếu so sánh mẹ con với dì, dì giống như là tiên nữ trên trời." Lâm Tĩnh Thu cũng cảm thấy như vậy, Vương Quang Ly sống trong nhung lụa hào môn, đương nhiên có cốt cách hơn người.

"Miệng của Tĩnh Thu cũng không kém tiểu Đào. Hai người các con muốn đi chìm chết trong mật ngọt sao?" Vương Quang Ly cảm thấy lễ phục mà Lâm Tĩnh Hảo chọn đến phòng thử quần áo.

Nhân viên phục vụ nhiệt tình chỉ dẫn bà: "Tiểu phu nhân mời tới bên này."

Thấy bóng dáng Vương Quang Ly biến mất trong phòng thử đồ, Tiểu Vân Đào cười yếu ớt đứng thẳng lưng, anh và Lâm Tĩnh Thu liếc nhìn nhau một cái, Lâm Tĩnh Thu cười cong mày, rất là đáng yêu.

Đội Vương Quang Ly mặc lễ phục đi ra ngoài, lễ phục màu đỏ rất là mềm mại, làn da của bà lại trắng như tuyết, màu sắc này trên người bà toát ra phong vị phụ nữ, nhưng lại không quá xinh đẹp. Sau lưng viên tơ lộ ra tấm lưng trắng nõn câu mắt người.

"Mẹ, lại trẻ thêm mười tuổi rồi, ngay cả con cũng sắp bị mẹ làm chết mê rồi, nếu như mẹ không phải là mẹ con, con nhất định cưới mẹ về nhà làm vợ." Tiểu Vân Đào thấy Vương Quang Ly ra ngoài, trong lòng thoáng qua kinh ngạc, cái miệng đeo của anh lại hoạt động hết công suất.

"Thật đó, dì Tiểu, dì rất đẹp." Lâm Tĩnh Thu cũng kinh sợ, "Rất có khí chất."

Những nhân viên phục vụ ở đó cũng cảm thấy rất đẹp, đều ríu rít cười âm thầm thể hiện sự đồng ý.

"Con đã nói ánh mắt của Tĩnh Hảo rất tốt, thật sự là quá tốt." Tiểu Vân Đào ôm vai mẹ, vừa cảm ơn Lâm Tĩnh Hảo.

"Thật sự là rất tốt sao, vậy thì chọn cái này đi." Vương Quang Ly cũng rất hài lòng, đi thay ra đưa cho phục vụ. Sau đó bà kéo Lâm Tĩnh Hảo qua, "Tĩnh Hảo, con cũng đi bộ lễ phục đi."

"Dì Tiểu, không cần ạ." Lâm Tĩnh Hảo lắc đầu.

"Vân Đào, hôm nay con tham gia tiệc rượu từ thiện vẫn chưa có bạn gái đi theo mà? Con thấy Tĩnh Hảo đi cùng con được không? Nó dịu dàng hào phóng, rất thích hợp làm bạn gái của con." Vương Quang Ly lại kéo tay Tiểu Vân Đào, "Con dẫn Tĩnh Hảo đi thôi. Để cho Tĩnh Hảo cảm thụ cuộc sống hoạt động nhiều một chút quen biết thêm nhiều người cũng là chuyện tốt mà."

Tiểu Vân Đào nhìn Lâm Tĩnh Hảo một cái, cô mi thanh mục tú, khí chất trầm tĩnh, chính là một cô gái tốt. Đôi mắt trong suốt chính là điều động lòng người nhất. Khó trách Cố Hạo Thần trầm luân không dậy nổi, si tình nhiều năm như vậy.

"Cũng tốt." Tiểu Vân Đào đồng ý với đề nghị của Vương Quang Ly, sau đó hỏi thăm Lâm Tĩnh Hảo, "Tĩnh Hảo, nếu như cô không để ý thì làm bạn gái của tôi nhé. Theo tôi đến tiệc rượu tối nay. Trong buổi tiệc cô có thể nhìn thấy rất nhiều nhân sĩ trứ danh ở Hải Thành, có lẽ cô sẽ thu hoạch được gì đó, như thế nào?"

"Được." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng thuần khiết của Lâm Tĩnh Hảo hiện lên nụ cười yếu ớt.

"Vậy thì đi chọn lễ phục đi, cứ tính cho tôi. Cô không cần khách khí với tôi." Tiểu Vân Đào chỉ sợ Lâm Tĩnh Hảo khách sáo với anh, cho nên chặn hết những lời của cô trước.

Lâm Tĩnh Hảo cũng không nhiều lời, liền đi chọn lễ phục, ánh mắt xẹt qua từng bộ lễ phục tinh xảo.

Tiểu Vân Đào và Vương Quang Ly dưới sự hướng dẫn của phục vụ ngồi xuống ghế sa lon nghỉ ngơi uống nước, mà thừa dịp này Lâm Tĩnh Thu đi về phía Tiểu Vân Đào, nói thẳng: "Dì Tiểu, anh Tiểu, em cũng muốn tham gia tiệc rượu mà anh nói, anh có thể dẫn chị đi, vậy có thể dẫn thêm em không. Em cũng muốn đi mở rộng tầm mắt, được không?" Trong lòng cô tràn đầy khát vọng cùng mong đợi.

Phản lưng của Tiểu Vân Đào tới gần sô pha hơn, hai tay chống ra, khoe môi nhện nhạo một nụ cười tà: "Em muốn đến tiệc rượu? Vậy phải có thứ trao đổi chứ? Hoặc là em phải bỏ ra thứ gì để anh dẫn em đi?"

Trao đổi?

Lâm Tĩnh Thu gặp chút khó khăn, cô là nữ sinh tầm thường nhất có thể, có cái gì đáng giá để trao đổi với anh đây. Thật lòng là không có, cô khó xử cau mày cắn môi, suy nghĩ kỹ nửa ngày.

Rốt cuộc trong đầu cô cũng lóe lên ý tưởng, giống như là nghĩ đến cái gì, trong mắt tỏa sáng: "Anh Tiểu, anh thích gì, hoặc là nói trên người em có cái gì

anh thích không? Chỉ cần em có, em liền trao đổi với anh. Như vậy, được không?"

Ánh sáng ở đây mất Tiểu Vân Đào nhân nhạ lưu chuyể: "Em biết đàn ông thích gì không?"

"Thích gì?" Lâm Tĩnh Thu đơn thuần suy nghĩ.

"Thích làm....." Tiểu Vân Đào còn chưa nói xong liền bị người khác cắt đứt, "Tiểu Vân Đào, anh đừng có trêu em gái của tôi. Nó rất đơn thuần, anh đừng có mà khi dễ nó."

Lâm Tĩnh Hào tức giận trừng mắt liếc anh một cái, Tiểu Vân Đào vẫn nở nụ cười nhân nhạ như cũ, hai chân thon dài có lực đan vào nhau, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tĩnh Hào đang tức giận, bộ dáng cô tức giận thật là mê người.

Anh lại không sợ chết tăng thêm một câu: "Tĩnh Hào, bộ dáng cô nóng giận thật mê người đấy."

"Tiểu Vân Đào, anh bớt nói lại được không. Dĩ Tiểu vẫn còn ở đây, đừng có mà càn rỡ." Lâm Tĩnh tiện thể đặt hi vọng lên Vương Quang Ly, ánh mắt mang theo một chút cầu xin, hi vọng Vương Quang Ly có thể để cho Tiểu Vân Đào cảm mồm.

Vương Quang Ly dĩ nhiên là tiếp thu được thỉnh cầu của Lâm Tĩnh Hào, liền lên tiếng: "Vân Đào, có mấy lời không thể nói lung tung, đặc biệt là giống như cô gái nhỏ đơn thuần như Tĩnh Thu, con trêu chọc cô ấy làm gì. Cô ấy không giống như mấy thứ oanh oanh yến yến bên người con."

"Mẹ, mọi người đã quá khản trương rồi, nghĩ xa quá rồi. Coi như con chưa nói lời nào, được chưa." Khóe môi Tiểu Vân Đào câu lại, nói không ra sự bất đắc dĩ của mình.

"Chị, em thật sự muốn đi tiệc rượu, em cũng muốn được mở mang trí óc." Lâm Tĩnh Thu vô tội nhìn Lâm Tĩnh Hào, kéo kéo quần áo của chị.

Lâm Tĩnh Hào quay đầu lại, an ủi cô: "Thu Nhi, em đừng tùy hứng nữa, chúng ta không phải đi chơi. Cuộc họp hằng năm ở công ty năm nay, chị sẽ nghĩ biện pháp dẫn em theo có được không?"

Buổi tiệc ở công ty cô cũng không tính là nhỏ.

"Chị, chị xin anh Tiểu đi mà, anh ấy nhất định sẽ đồng ý với chị, dù sao hai người cũng là bạn học cũ. Quan hệ tốt như vậy, cũng không nên lãng phí phải hay không?" Lâm Tĩnh Thu làm nũng năn nỉ, khát vọng trong đáy mắt rất là nồng đậm, còn có chất lỏng trong suốt đọng đưa trong mắt.

Lâm Tĩnh Hào không chịu nổi em gái làm nũng cầu xin, mấp máy môi, trong lòng rất là mâu thuẫn, nhìn Tiểu Vân Đào. Lời đã tới miệng, nhưng Lâm Tĩnh Thu vẫn không nói ra.

"Vân Đào, dẫn theo một người nữa cũng không sao. Con đừng làm khó chị em Tĩnh Hào nữa." Vương Quang Ly đưa tay vỗ nhẹ vai con trai, "Được rồi, cùng đi đi."

Cứ như vậy, chuyện đã được định xuống.

"Cô chọn lễ phục xong chưa?" Tiểu Vân Đào thấy Lâm Tĩnh Hào vẫn còn mặc quần áo của mình, tựa như một đóa hoa sen trắng nõn thuần khiết, đơn giản thanh nhã.

Lâm Tĩnh Hào và Lâm Tĩnh Thu đi ra quầy, Tiểu Vân Đào nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Lâm Tĩnh Hào cười cười, cô gái này thật là bướng bỉnh. Tiểu Vân Đào đứng dậy: "Mẹ, chúng ta cũng đi thôi."

Tiểu Vân Đào cùng Vương Quang Ly bước ra, đúng lúc nghe nhân viên nói: "Tiểu thiếu, lễ phục đã gói kỹ."

"Ừ." Tiểu Vân Đào móc bóp tiền ra, rút ra một tấm thẻ vàng đưa cho nhân viên phục vụ, đã thanh toán xong hai bộ lễ phục. Anh quay đầu nói với Lâm Tĩnh Hào: "Sao thử lễ phục xong rồi không cho tôi xem? Chẳng lẽ cô muốn cho tôi bất ngờ trong bữa tiệc sao?"

"Anh bớt tự luyến đi." Lâm Tĩnh Hào nhận lấy lễ phục nhân viên đưa, sau đó lôi kéo Lâm Tĩnh Thu rời đi, chỉ là trước khi đi vẫn rất lễ phép chào tạm biệt Vương Quang Ly, "Dì Tiểu, cháu và Thu Nhi còn đồ phải mua, chúng cháu xin đi trước."

"Được." Vương Quang Ly cười gật đầu.

"Buổi tối tôi sẽ đến đón cô." Đôi tay Tiểu Vân Đào cắm ở trong túi quần, dáng người to lớn cao ngạo, tươi cười rạng rỡ, "Nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút."

Vương Quang Ly và Tiểu Vân Đào nói tên cửa hàng cho tài xế biết, khi đã ngồi vào xe, bà hỏi "Vân Đào, con thích Tĩnh Hào sao?"

Tiểu Vân Đào nhướn mày lên, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ nhìn mẹ anh: "Mẹ, sao mẹ lại nghĩ như vậy?"

"Tĩnh Hào là một cô gái tốt." Vương Quang Ly có ấn tượng không tệ với Lâm Tĩnh Hào.

"Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi. Sao con có thể thích cô ấy, cô ấy không phải gu của con, mẹ hiểu mà." Tiểu Vân Đào nháy đôi mắt hoa đào với mẹ.

Tiểu Vân Đào thích cô gái thành thực xinh đẹp, quyến rũ có mùi vị của phụ nữ, nói rõ hơn là kiểu giống như Trịnh Huệ Nhã. Hơn nữa phụ nữ anh thường lui tới đều giống vậy, kiểu cháo trắng rau dưa giống như Lâm Tĩnh Hảo chưa từng thử qua.

"Tĩnh Hảo khiến người ta ưa thích, không giống mấy dạng phụ nữ khác kiểu cách giả bộ, giả bộ chân thành, con thích cô ấy là chuyện bình thường thôi. Cho nên đừng có ngần ngại mà không thừa nhận." Vương Quang Ly dịu dàng nói, đồng thời nở nụ cười, "Huống chi mấy người phụ nữ xung quanh con toàn là gặp dịp thì chơi, có người nào con để trong lòng đâu. Nếu như ngay cả điểm này mẹ cũng không nhìn ra, vậy mẹ không phải mẹ của con rồi. Con ít chơi đùa lại đi. Nếu quả như thật thích Tĩnh Hảo, vậy thì theo đuổi, mẹ ủng hộ con, mẹ và cha con đều không cố hù bắt buộc môn đăng hộ đối, nhớ ngày đó ba con mới tới Hải Thành làm việc trong công ty, khi đó ông ấy chỉ là một nhân viên nhỏ thôi. Mẹ con cũng không có ghét bỏ ba con, không phải cha và mẹ cũng đã sống bên nhau hơn hai mươi năm rồi sao. Thật ra thì những người xuất thân bình thường thì càng trân trọng hạnh phúc. Vân Đào, chắc con đã hiểu rõ lời mẹ nói."

Tiểu Vân Đào thấy mẹ mình nhắc tới cha thì khuôn mặt hạnh phúc dịu dàng, ở giữa mi, ở đáy mắt, ở khóe môi đều có thể nhận ra. Trong lòng của anh liền hiện lên lo lắng, hai hàng mi hơi nhú lại. Anh xoay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, một tay đỡ cằm, suy nghĩ sâu xa.

Nếu như mẹ biết bà đã toàn tâm toàn ý đối đãi với cha nhưng ông lại tìm kiếm người tình cũ hai mươi mấy năm trước của ông rồi phản bội mẹ, hơn nữa còn có một cô con gái riêng, hơn nữa bây giờ mẹ con bọn họ đều ở Hải Thành, như vậy mẹ sẽ như thế nào? Người mẹ luôn luôn dịu dàng hiền thực rất cuộc sẽ làm gì, nhưng cho dù mẹ chọn lựa thế nào, mẹ vẫn sẽ đau lòng?

Tiểu Vân Đào vừa nghĩ tới có một ngày mẹ biết chân tướng sẽ khổ sở thì con người của anh liền đông lạnh thêm mấy phần, cắn chặt hàm răng. Ngón tay cũng nắm chặt thành quyền, rất cuộc anh nên làm gì, mới có thể giảm tổn thương xuống mức thấp nhất?

Nếu như Thẩm Giai Liên không phải con gái của cha, như vậy có phải tổn thương sẽ ít đi? Có thể có khả năng này sao?

"Vân Đào, mẹ đang nói chuyện với con, sao con lại im lặng trốn tránh mẹ." Vương Quang Ly thấy con trai nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, giống như đang suy nghĩ gì, "Con đang nhớ gì sao? Mẹ cho con biết, con sắp 27 tuổi rồi, đừng chơi bời nữa, đừng mập mờ với mấy người phụ nữ đó nữa, con cũng nên kiếm chỗ tính tình lại, tìm cô gái dịu dàng như Tĩnh Hảo kết hôn đi. Ba con mới có thể yên tâm mà giao tập đoàn Trí Mỹ cho con. Đồng thời để cha con nghỉ ngơi, ông ấy vì cái nhà này mà bỏ ra quá nhiều, rất vất vả. Hơn nữa có người chăm sóc cho con, mẹ và cha con mới có thể yên tâm đi du lịch, hưởng thụ thời gian hai người, như vậy chúng ta sẽ không quấy rầy đến các con. Không phải vẹn cả đôi bên sao."

Mẹ anh luôn miệng lo lắng cho cha anh, thay cha anh suy nghĩ, điều này làm cho nội tâm Tiểu Vân Đào rất là đau khổ.

"Mẹ, trong lòng của mẹ chỉ có cha, nhưng ngộ nhờ ngày nào đó cha có lỗi với mẹ, mẹ sẽ làm sao?" Không biết vì sao, những lời này chợt thốt ra từ trong miệng.

Tiểu Vân Đào quay đầu lại, anh đưa lưng về ánh mặt trời, ánh sáng chiếu sau lưng anh, khiến khuôn mặt của anh có vẻ mơ hồ.

"Vân Đào, mẹ không cho con nói cha con như vậy, cha con đã từng nói cả đời này sẽ đối xử tốt với mẹ, nhiều năm như vậy ông ấy vẫn chăm sóc mẹ chu đáo." Vương Quang Ly đương nhiên không nghĩ đến sẽ ngày chồng mình gây lỗi, bởi vì Tiêu Kiến Đức thật sự rất thương bà.

Tiểu Vân Đào cảm thấy mình đã quá kích động, cho nên anh hít sâu một hơi, ngón tay thon dài có lực vuốt quần áo: "Mẹ, con chỉ nói là nếu như. Được rồi, mẹ coi như con không nói gì."

"Mẹ có thể coi như con chưa nói gì, nhưng con không được coi như mẹ chưa nói gì." Vương Quang Ly không so đo với con trai, "Lời của mẹ nói con phải suy nghĩ thật kỹ. Những lời mẹ nói đều là vì tốt cho con."

"Mẹ, con biết rồi." Tiểu Vân Đào ngoan ngoãn gật đầu, "Chỉ là mẹ nghĩ quá nhiều rồi. Lâm Tĩnh Hảo không phải là gu của con."

"Con tự suy nghĩ đi." Vương Quang Ly cũng không nói nhiều.

Tiểu Vân Đào biết mình nghĩ cũng không thể nghĩ ra, Lâm Tĩnh Hảo là bạn gái của bạn tốt của anh-Cố Hạo Thần, theo đuổi nhiều năm như vậy rất cuộc mới nắm trong tay, nếu như người nào giành với cậu ta, cậu ta nhất định tranh đến cùng, mà anh cũng sẽ không ngoại lệ.

Cho nên anh không nói cho mẹ biết mối quan hệ giữa Lâm Tĩnh Hảo và Cố Hạo Thần là bởi vì Cố Hạo Thần từng nói qua, hiện tại không nên công khai, nếu không Lâm Tĩnh Hảo sẽ trở thành cái đinh trong mắt mẹ cậu ấy. Vì không để cho Lâm Tĩnh Hảo chịu những tổn thương không cần thiết anh chỉ có thể lựa chọn giữ bí mật đoạn cảm tình này.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55-2: Anh nói cho em biết, anh thích cô ấy sao? (2)

Lâm Tĩnh Hảo và Lâm Tĩnh Thu lại mua ít thứ rồi mới trở về nhà, Thu Vân thấy hai chị em xách đồ rất nhiều, liền gọi thẳng: "Mệt chết đi được."

"Mẹ, nóng đến chết rồi, có nước đá không?" Lâm Tĩnh Thu chạy thẳng tới ghế sofa để túi xách xuống, sau đó ngã người trên ghế, quay mặt về phía quạt máy.

"Có, tự con đi lấy đi." Thu Vân nhận lấy những túi xách trong tay Lâm Tĩnh Hào.

Lâm Tĩnh Thu không thể làm gì khác hơn là tự mình đứng dậy đi phòng bếp mở tủ lạnh cầm hai chai nước đá đi ra, trong đó một chai đưa cho Lâm Tĩnh Hào, bởi vì rất nóng, da thịt trắng mịn của Lâm Tĩnh Hào hơi đỏ động lòng người, trong trắng lộ hồng, rất là xinh đẹp.

"Sao mua nhiều đồ như vậy?" Thu Vân liếc nhìn túi xách.

"Mẹ, con mấy bộ đồ cho cha với mẹ. Mẹ mang về phòng xem thử đi." Lâm Tĩnh Hào không còn hơi sức nào, cầm lên chai nước lạnh mà em gái đưa, mở nắp uống một hớp, nước lạnh như băng chảy vào khoang miệng, cái nóng trong người như bị dập tắt.

"Trời ạ, sao các con lại mua quần áo đắt thế này? Tĩnh Hào, tiền lương một tháng của con có bao nhiêu đâu, sao lại mua quần áo đắt như vậy? Hai người các con quá lãng phí!" Thu Vân nhìn hai băng giá xa xỉ trong mỗi bộ quần áo, hai mắt mờ to như muốn trợn ra ngoài, "Xem ra mẹ không giáo dục tốt các con thì các con sẽ không biết thế nào là truyền thống tiết kiệm của dân tộc ta."

"Mẹ, hai bộ lễ phục này là do bạn thời đại học kiêm bạn bè cũ của chị tặng." Lâm Tĩnh Thu ực một hớp nước, giải thích, "Mẹ, chúng ta lãng phí cũng là tiền của người khác, không phải của chúng con."

"Bạn bè cũ? Nam hay nữ vậy?" Ánh mắt Thu Vân cảnh giác nhìn về phía Lâm Tĩnh Hào vẫn trầm mặc.

"Nam, hơn nữa rất rất đẹp trai đó, đẹp trai không chê được." Về mặt Lâm Tĩnh Thu khoa trương, hơn nữa còn ngồi xuống bên cạnh mẹ mình nói, "Mẹ, mẹ không thấy anh trai đẹp đó cười lên khiến người thân hồn điên đảo cỡ nào đâu. Anh ấy khá tốt với chị, còn mời chị làm bạn gái của anh ấy tham gia tiệc rượu từ thiện tối hôm nay."

"Có tiền còn đẹp trai sao?" Thu Vân để lễ phục trong tay xuống, nhìn con gái lớn ở phía tay trái mình, "Cậu ta có ý với con sao?"

"Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi. Bạn gái của anh ta còn hơn một đại đội, con chẳng là gì cả, còn không lọt nổi mắt xanh của anh ta mà. Mẹ đừng đoán mò." Lâm Tĩnh Hào xấu hổ cười, "Đây là chuyện không thể nào."

Nhưng trong chớp mắt cô chợt nhớ đến khoảng thời gian năm năm trước, ba tháng trước khi Cố Hạo Thần đi. Có một ngày anh ngăn cô dưới lầu túc xá, hai người đã nói chuyện với nhau. Những lời anh nói khiến cho cô rất khiếp sợ, chỉ là cô tưởng anh đang nói giỡn, mà cuối cùng anh cũng thừa nhận anh nói giỡn, cho nên bọn họ vẫn coi như không có xảy ra chuyện gì. Hơn nữa mối quan hệ sau đó còn tương đối tốt.

"Chị, nếu như có anh trai đẹp nào có ý tứ với em, em nhất định cảm động khóc lóc nức nở. Sao chị lại không có chút cảm xúc nào vậy? Chẳng lẽ anh ta đắc tội với chị sao?" Lâm Tĩnh Thu lại uống một hớp nước lạnh, u oán nói, "Chị, chị đúng là sinh ra trong phúc mà chẳng biết."

"Chị và anh ta trong sạch mà." Lâm Tĩnh Hào để chai nước xuống, đưa quần áo mà cô mua cho mẹ xem, "Mẹ, đây là của cha và mẹ."

"Chị, chị không có cảm xúc gì với anh Tiểu sao? Nếu như chị không thích, em có thử được không?" Một tay Lâm Tĩnh Thu kéo tay chị mình, một tay khê vuốt tóc, "Có lẽ anh ấy sẽ thích em sao."

"Thu Nhi, phụ nữ thích Tiểu Vân Đào đến một ngày còn chưa đếm xong, em không cần vì một người đàn ông trắng hoa mà đi tranh giành với những đám phụ nữ đó. Chị hi vọng em có thể tìm được một người đàn ông chung tình." Lâm Tĩnh Hào không ủng hộ Lâm Tĩnh Thu thích Tiểu Vân Đào.

"Chị, có lẽ anh ấy chỉ là giả bộ phong lưu, biết đầu nội tâm của anh ấy rất chung tình. Hơn nữa anh ấy như vậy có lẽ là do anh ấy chưa tìm thấy người anh ấy yêu thôi. Em không thử sao biết anh ấy không thích mình." Lâm Tĩnh Thu lại không cho là như vậy, người đàn ông phong lưu càng hấp dẫn, đàn ông có kinh nghiệm yêu đương nhiều, mới biết thế nào là thương yêu.

"Suy nghĩ kỳ quái." Lâm Tĩnh Hào chỉ ngón tay vào trán em gái, "Chị cho em biết, chị có một người bạn thời đại học tên là Trịnh Huệ Nhã, cô ấy rất xinh đẹp, ban đầu quen Tiểu Vân Đào thì Tiểu Vân Đào rất yêu thương cô ấy, tiền xài không hết, nhưng mà chỉ được ba tháng, ba tháng sau Tiểu Vân Đào chia tay với cô ấy. Trịnh Huệ Nhã khóc lóc uống rượu, còn đòi tự sát, thật may là bọn chị khuyên nhủ cô ấy, mới không xảy ra chuyện gì. Mọi mặt của Trịnh Huệ Nhã đều hơn người, cô ấy không thể níu giữ lòng của Tiểu Vân Đào, hướng chỉ là em. Em gái, em đừng ngốc thế, hẹn hò với Tiểu Vân Đào không chỉ ném khổ sở, còn có thể xảy ra chuyện bất trắc. Đến lúc đó chính em cũng bị hao mòn." Lâm Tĩnh Hào ý chỉ quá đáng đó có thể là mang thai...

Thu Vân vừa nghe, dĩ nhiên là khần trương thay con gái, vội vàng gia nhập hàng ngũ khuyên can: "Thu Nhi, con nhanh chóng bỏ ý niệm này đi. Không thể có quan hệ gì tới người đàn ông nguy hiểm như vậy. Làm bạn bè mẹ cũng thấy lo lắng, nếu như gần hơn một bước, mẹ sẽ tức giận đó."

"Mẹ, mẹ đừng nghe chị nói càn. Mấy chuyện như vậy không nói lên điều gì cả. Đó là do Trịnh Huệ Nhã không phải là thiên mệnh của anh Tiểu, cho nên mới không có bản lĩnh giữ trái tim anh Tiểu." Lâm Tĩnh Thu vẫn kiên trì giữ quan điểm của mình, "Em còn chưa khẳng định là làm thật, mẹ và chị đừng có khần trương mà."

"Tốt nhất là đừng có ý niệm đó." Thu Vân và Lâm Tĩnh Hào đều nghĩ như vậy.

Năm giờ chiều. Tiểu Vân Đào đến nhà đón Lâm Tĩnh Hào và Lâm Tĩnh Thu dự tiệc rượu, vừa vào cửa Tiểu Vân Đào rất là lễ phép thưa: "Xin chào, Chú Lâm đi Lâm, cháu là Tiểu Vân Đào."

Tiểu Vân Đào mặc áo sơ mi màu trắng, tinh xảo không nếp gấp, bên ngoài cũng là lễ phục màu trắng sữa, đeo nơ đen, càng tăng thêm nét ưu nhã tuấn mỹ, giữa hai lông mày thiếu một phần tà khí, nhiều hơn một phần lạnh nhạt.

Tiểu Vân Đào hào hoa bất phàm vừa xuất hiện trong Lâm gia, toàn thân anh là nguồn sáng, ánh sáng bắn ra bốn phía chiếu sáng Lâm gia. Nửa ngày sau Thu Vân vẫn chưa lấy lại tinh thần, đắm chìm trong nét đẹp của Tiểu Vân Đào: "À.....Tốt tốt, mời ngồi." Nhìn Tiểu Vân Đào và nhớ lại lời Lâm Tĩnh Hào hình dung hoàn toàn không giống nhau, rõ ràng là một thanh niên ưu tú mà.

"Vậy cháu cũng không khách khí." Tiểu Vân Đào ngồi xuống thì Lâm Tĩnh Hào và Lâm Tĩnh Thu cũng đổi lễ phục xong đi ra, "Chúng ta đi thôi."

Lễ phục của Lâm Tĩnh Hào là trắng đen, nửa trên lễ phục là màu trắng, từ đầu là màu trắng trong suốt viền tơ cho đến giữa thắt lưng, viền tơ thiết kế mở, mà ở ngực cũng viền tơ trắng, dưới lưng là thân váy màu đen, ôm lấy đường cong xinh đẹp, phía dưới là đôi chân thon dài trắng nõn nửa kín nửa hở.

"Đúng là thật bất ngờ." Tiểu Vân Đào tỉ mỉ quan sát, đáy mắt lộ ra vẻ tán thưởng, đáy mắt hiện lên tia hải long, "Cực kỳ xinh đẹp. Tiểu Vân Đào tôi thật là có mặt mũi."

"Anh Tiểu, em thì sao?" Lâm Tĩnh Thu tiến lên mấy bước, trên người là lễ phục mà Tiểu Vân Đào chọn giúp cô, là lễ phục màu hồng trẻ tới ngực, bên hông gấp nếp, còn có thủy tinh nhỏ vụn tỏa sáng, rất thích hợp với phong cách hoạt bát của Lâm Tĩnh Thu.

"Đương nhiên rất là xinh đẹp." Tiểu Vân Đào cũng ca ngợi: "Chúng ta đi thôi."

Sau đó ba người liền trực tiếp đến tiệc rượu được tổ chức ở khách sạn, khách mời quần là áo lụa, người có mặt đều là đại nhân vật ở Hải Thành. Bên trong dòng người tấp nập, rượu ngon thơm nồng.

Đèn thủy tinh chiếu sáng từng khuôn mặt khách mời. Mà Lâm Tĩnh Hào thì âm thầm sợ hãi, nơi này quá xa hoa sáng chói, mở rộng tầm mắt của cô.

Khi Tiểu Vân Đào dẫn theo chị em Lâm Tĩnh Hào xuất hiện, đưa tới ánh mắt của mọi người, ai nấy cũng đều kinh ngạc với đôi chị em xinh đẹp này, đặc biệt là Lâm Tĩnh Hào giống như là một giọt nước trong suốt, không nhiễm bụi trần.

Vương Quang Ly kéo Tiêu Kiến Đức nhìn lại, nhìn thấy Lâm Tĩnh Hào bà không khỏi hải long cười một tiếng. Tiểu Vân Đào dẫn Lâm Tĩnh Hào qua: "Cha, mẹ."

"Xin chào, chú Tiểu dì Tiểu." Hai chị em khách khí lễ phép thưa.

"Lâm tiểu thư cứ tự nhiên." Tiêu Kiến Đức đã nghe vợ mình nhắc tới Lâm Tĩnh Hào, cho nên không có kinh ngạc, "Tự nhiên đi, không cần gò bó."

Bán đầu giá còn chưa bắt đầu, Lâm Tĩnh Hào cùng Vương Quang Ly cùng nhau trò chuyện, Lâm Tĩnh Thu ở một bên uống nước trái cây chờ đợi. Lâm Tĩnh Hào không biết nên nói gì với cô em này.

"Cháu đi theo dì một chút." Vương Quang Ly vỗ nhẹ vào tay Lâm Tĩnh Hào.

Phía trước có mấy quý phụ, vừa nói chuyện với Vương Quang Ly, nhưng ánh mắt lại quan sát Lâm Tĩnh Hào: "Tiểu phu nhân, bộ lễ phục này của bà thật đẹp."

"Là Tĩnh Hào chọn giúp tôi, tôi cũng rất hải long." Lúc Vương Quang Ly mặc vào còn được Tiêu Kiến Đức ca ngợi.

"A, thì ra là vị tiểu thư bên cạnh Tiểu phu nhân sao. Cô gái xinh đẹp này là bạn gái của Vân Đào nhà bà sao? Là tiểu thư nhà nào vậy? Sao tôi chưa từng thấy?"

Vương Quang Ly nhìn Lâm Tĩnh Hào một cái, lúc muốn mở miệng, Tiểu Vân Đào lại vượt lên trước một bước: "Đúng vậy. Tĩnh Hào chưa từng gặp mọi người."

Cánh tay dài của Tiểu Vân Đào duỗi một cái nắm chặt thắt lưng Lâm Tĩnh Hào, đầu ngón tay nắm ngang hông cô, có thâm ý khác. Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, anh dùng ánh mắt ý bảo cô không cần phủ nhận. Anh không thích quý phụ danh môn lòi kéo làm quen với anh, muốn giới thiệu con gái cho anh. Thiên kim tiểu thư trong xã hội thượng lưu 89% là tùy hứng nuông chiều, anh không muốn đi hầu hạ họ.

"Xin chào mọi người." Lâm Tĩnh Hào không thể làm gì khác hơn là làm theo ý tứ của anh.

"Bên kia có mấy người bạn, chúng ta qua đó chào họ đi." Tiểu Vân Đào nắm eo thon của Lâm Tĩnh Hào kéo nàng đi, đi tới trong góc.

Tiểu Vân Đào đưa tới trước mặt Lâm Tĩnh Hào một ly rượu đỏ, cô lại trừng mắt với anh, hơi tức giận với hành động vừa rồi của anh. Anh đương nhiên biết, liền giải thích: "Tôi sợ bọn họ giới thiệu con gái của họ cho tôi, không thể làm gì khác hơn là nói mình đã có bạn gái. Chỉ là giả bộ thôi, không sao đâu, tôi sẽ giải thích với A Thần, cậu ấy sẽ hiểu."

"Chẳng lẽ anh không cần những tiểu thư kia thì bọn họ sẽ không giới thiệu tiếp sao." Lúc này Lâm Tĩnh Hào mới nhận lấy ly rượu cao cổ, "Anh như vậy sớm muộn gì chuyện cũng sẽ bại lộ."

"Cô không biết da mặt bọn họ dày như thế nào đâu? Trong nhất thời khiến bọn họ im miệng chính là biện pháp hữu hiệu nhất. Ngăn được lúc nào thì đỡ lúc ấy." Tiểu Vân Đào tựa vào một trụ màu trắng, một tay cầm vào trong túi quần, một tay lắc lắc ly rượu, chất lỏng màu đỏ sậm lắc lư trong ly trong

suốt, ly bị nhuộm đỏ, dưới ánh đèn chiếu xạ ra tia sáng chói mắt.

Lâm Tinh Hào không nói thêm nữa, trông mắt yên lặng khẽ nhấp rượu: "Cuộc sống của người có tiền thật là không hiểu nổi."

"Sau này cô tiến xa hơn với A Thần cũng phải tiến vào giới thượng lưu thôi, vòng luẩn quẩn của Cổ gia còn lớn hơn nữa, để tránh đến lúc đó cô lực bất tòng tâm, không bằng bắt đầu từ bây giờ tập thích ứng đi." Tiểu Vân Đào đưa ly rượu đến bên môi, hơi ngước đầu, ngậm một ngụm rượu, khẽ đảo rượu trong miệng một hồi rồi mới nuốt xuống, hầu kết kêu gọi cũng chuyển động theo.

Lâm Tinh Hào không thể không thừa nhận Tiểu Vân Đào là một người đàn ông hấp dẫn. Nhưng chỉ dừng lại ở mức thưởng thức. Nhưng vừa rồi anh nói vòng luẩn quẩn của Cổ gia còn lớn sao? Cô phải thích ứng thế nào đây? Cô chuyển mắt nhìn khách mời quần áo sang trọng, lại cảm thấy lực bất tòng tâm. Chỉ như thế đã làm cô khó thở, như vậy cô càng khó có thể bước vào Cổ gia. Nhưng cô không muốn suy nghĩ nhiều, lắc đầu quên đi mọi ưu phiền.

"Tôi đi tìm tiểu Thu. Một lát sẽ quay lại." Lâm Tinh Hào đột nhiên không nhìn thấy bóng dáng của Lâm Tinh Thu.

Tiểu Vân Đào gạt đầu một cái, một mình thưởng thức rượu, bên tai lại truyền đến âm thanh thanh thúy của giày cao gót nện trên nền gạch màu đen sáng bóng. Một đường cong là lướt xuất hiện trước mắt anh. Anh khẽ ngừng đầu, ánh mắt nhẹ gạt mình, rồi sau đó bên môi nâng lên nụ cười: "Là em."

"Là em, chúng ta lại gặp mặt." Hôm nay Trịnh Huệ Nhã ăn mặc càng thêm xinh đẹp động lòng người, một bộ lễ phục màu đỏ của rượu lóe sáng, phô bày những đường cong của cô, "Anh nói xem có phải chúng ta có duyên không?"

"Em biết là anh chưa bao giờ tin vào những điều này mà." Lời này của Tiểu Vân Đào không thể nghi ngờ là dội nước lạnh vào người cô.

"Có khi tin vẫn là một chuyện tốt." Trịnh Huệ Nhã đứng trước mặt Tiểu Vân Đào, giữa hai người chỉ cách nhau một bước, đôi mắt sáng của cô chống lại tầm mắt của anh, "Có phải anh tò mò tại sao em lại xuất hiện ở nơi này?"

"Em quen một kẻ có tiền." Hàng mi của Trịnh Huệ Nhã khẽ run, "Anh ta cũng tốt với em như anh từng làm."

"Vậy rất tốt, em rất đáng được như vậy." Gương mặt Tiểu Vân Đào rất bình tĩnh, không có chút nào dao động, "Em tốt nhất cách anh xa một chút, để tránh bị bạn trai của em thấy, sẽ gây hiểu lầm."

Trịnh Huệ Nhã cũng khẽ cười hai tiếng, càng tới gần anh hơn: "Hiểu lầm cũng tốt, không phải sao?"

Dứt lời, cô thể nhưng cắn lên vành tai Tiểu Vân Đào, bởi vì Tiểu Vân Đào đứng che khuôn mặt của cô, xung quanh lại không nhiều người, cho nên không ai nhìn thấy.

Tiểu Vân Đào nắm cánh tay trơn nhẵn của cô, kéo cô ra: "Trịnh Huệ Nhã, em làm cái gì đó!"

"Thế nào, anh sợ sao? Nhưng rốt cuộc anh đang sợ cái gì đây?" Trịnh Huệ Nhã nhìn lạnh giá trong đôi mắt thâm sâu của Tiểu Vân Đào, "Không phải anh nói Lâm Tinh Hào đang quen Cổ Hạo Thần sao? Tại sao vừa rồi anh lại tuyên bố với bên ngoài cô ấy là bạn gái của anh?"

Thì ra là cô nghe thấy, cũng là vì chuyện này mà tới chất vấn anh?

"Đây là chuyện của anh, không cần phải giải thích với em." Khóe môi Tiểu Vân Đào lạnh lẽo nói, "Trịnh Huệ Nhã, chuyện này không liên quan tới Tinh Hào, em đừng hiểu lầm cô ấy, hơn nữa đừng giống như Thẩm Giai Liên tự cho là đúng, làm ra mấy chuyện thần kinh. Như vậy em cũng chẳng khác gì cô ta."

"Nếu là sợ em hiểu lầm, vậy anh nói rõ cho em biết, anh thích cô ấy sao?" Trịnh Huệ Nhã chớp mắt, muốn từ trong miệng anh biết rõ ràng đáp án.

"Nếu như em là thật muốn học theo Thẩm Giai Liên, anh không ngăn được em." Tiểu Vân Đào cười lạnh, "Chỉ là Trịnh Huệ Nhã, em sẽ tự hủy tương lai của mình."

"Em muốn anh trả lời, anh thích cô ấy sao?" Giọng của Trịnh Huệ Nhã mềm nhũn một phần, mang theo chút cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chúng ta bắt đầu lại lần nữa, được không

Edit: Hangbaobinh – Diễn Đàn

Đôi mắt xinh đẹp của Trịnh Huệ Nhã nhìn chăm chăm vào gương mặt tuấn tú tà mị của Tiểu Vân Đào, tầm mắt khóa chặt vào đôi mắt đen như mực của anh ta. Khuôn mặt của cô dựa rất gần vào anh ta, gần đến mức có thể ngửi thấy mùi vị đàn ông nhẹ nhàng trên người của anh ta, giống như loại hơi thở

đặc biệt quen thuộc ở trong ký ức của cô vậy.

“Cô đang uy hiếp tôi sao?” Tiêu Vân Đào nói như vậy đối với yêu cầu của cô, trong mắt anh ta cũng có một chút chất vấn, mà anh ta lại không thích người khác dùng cách này để nói chuyện với anh ta.

“Vân Đào, nói cho em biết được không?” Cô làm bầm láp lại.

Vào lúc này người phụ nữ xinh đẹp lại cao ngạo không hề cao cao tại thượng giống như vậy nữa, ánh sáng không còn bắn ra bốn phía nữa, mà thái độ lại hạ thấp, giọng nói cũng êm ái hơn.

“Bất luận là tôi có thích cô ấy hay không thì cũng không liên quan tới cô, mà tôi cũng sẽ không nói cho cô biết. Huệ Nhã, cô cũng biết tính cách của tôi rồi, cho nên không cần hỏi tôi nữa.” Giọng của Tiêu Vân Đào nhẹ nhàng hơn, cũng không còn trách móc nặng nề với Huệ Nhã nữa.

“Tại sao em không thể hỏi, em chỉ muốn biết trong lòng anh đang nghĩ gì mà thôi.” Ánh mắt trong suốt của Trịnh Huệ Nhã đang nhấp nháy.

“Trong lòng tôi đang nghĩ cái gì thì có quan hệ gì với cô? Tôi nói, là cô không nên hỏi tôi.” Tiêu Vân Đào vẫn không có trả lời thẳng vào vấn đề, ở trong lòng của anh ta, anh ta cảm thấy không cần thiết, Trịnh Huệ Nhã bây giờ không còn là bạn gái của anh ta nữa, nên không có tư cách để hỏi, nhưng coi như cô có là bạn gái của anh ta đi nữa, thì anh ta cũng không có thích phụ nữ hỏi quá nhiều.

Trịnh Huệ Nhã khẽ cắn cánh môi mềm mại đỏ tươi của mình, trong mắt hiện lên sự khổ sở.

Tiêu Vân Đào bỏ qua sự khổ sở trong mắt của cô, đưa tay khẽ đẩy Trịnh Huệ Nhã cách ra xa khỏi người của anh ta: “Còn có không cần đứng gần tôi như vậy, nếu bị bạn trai hiện tại của cô nhìn thấy, thì khó có thể nói được.”

“Tiêu Vân Đào, chúng ta quen nhau mặc dù thời gian không có dài, nhưng cũng được bốn năm rồi còn học trong trường học, tình cảm của chúng ta cũng không ngắn không phải sao? Chẳng lẽ anh không có quan tâm em đã quen bạn trai khác rồi sao?” Trịnh Huệ Nhã vẫn không có buông tha hi vọng cuối cùng, mong Tiêu Vân Đào vẫn còn một chút lưu luyến đối với cô. Nhưng cô lại quên, nếu như Tiêu Vân Đào vẫn còn một chút lưu luyến đối với cô, thì anh ta cũng sẽ không nói lời chia tay với cô.

“Cô đã có bạn trai khác, cũng không còn cần nói như thế nữa, lại càng không muốn nói trước kia. Nếu như bạn trai cô là người lòng dạ hẹp hòi, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của hai người đó, mà tôi cũng không muốn như vậy.” Đôi mắt Tiêu Vân Đào bình tĩnh không có chút dao động: “Tôi như vậy là tốt cho cô.”

Tốt cho cô? Trịnh Huệ Nhã chớp mắt một cái, nếu anh ta còn có lòng muốn tốt cho cô vậy tại sao phải nói không còn tình cảm với cô? Tiêu Vân Đào rút cuộc thì trong lòng anh đang nghĩ cái gì vậy?

“Vân Đào, em vẫn thích anh, nhiều năm như vậy nhưng vẫn không có quên. Anh biết không?” Trịnh Huệ Nhã cầm lấy tay trái của anh ta, đôi mắt trong suốt lóe lên: “Cho dù có rất nhiều người theo đuổi em, nhưng em vẫn không có cách nào quên được anh. Em vẫn không tự chủ được mà lại so sánh những nam sinh kia với anh, cũng chỉ có anh cho em cảm giác yêu chân thực nhất. Vân Đào, sau khi đi làm em đã thử quen hai người bạn trai, nhưng trong lòng em vẫn luôn có bóng dáng của anh, cho nên em không có biện pháp thay đổi được nội tâm của mình. Vân Đào, cho em một cơ hội được không? Để cho chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.”

Tiêu Vân Đào cười, khóe môi chậm rãi nâng lên: “Trịnh Huệ Nhã, cô có biết cô đang nói gì không? Cô đã có bạn trai, nên có một chút trách nhiệm với người khác một chút đi, một dạ hai lòng thì không hay đâu.”

“Vân Đào, em lừa anh, bây giờ căn bản là em không có bạn trai. Bây giờ em vẫn độc thân, em nói như vậy chỉ để muốn nhìn phản ứng của anh một chút thôi, muốn biết anh có phải vẫn còn một chút xú hoại niệm về quãng thời gian chúng ta quen nhau hay không mà thôi, có còn tình cảm với em hay không thôi.” Lòng này của Trịnh Huệ Nhã nhú chặt lại, gạt tóc mai sang một bên để nói chuyện cho rõ ràng: “Em thật sự muốn bắt đầu lại với anh một lần nữa, có được không?”

Ánh mắt chân thành của cô không phải là giả, trong mắt còn nổi lên một chút nước mắt đầy kích động, đôi môi đỏ tươi còn khẽ mấp máy, đẹp đến mức động lòng người. Cô khẩn cầu mỗi tình đã chết thời học sinh có thể bắt đầu lại lần nữa, có thể phát triển thật mạnh mẽ. Nhưng tất cả những điều này cần tới quyết định của Tiêu Vân Đào, một mình cô không thể nào làm được.

“Bây giờ không hề có bạn trai?” Tiêu Vân Đào khẽ cong môi một cái: “Vậy thì tại sao cô lại xuất hiện ở nơi này?”

“Bởi vì bữa tiệc từ thiện này là do bộ phận PR (bộ phận quan hệ xã hội) của công ty Danh Viện của em tổ chức. Mà hôm nay em là người chủ trì buổi bán đấu giá này. Đã đủ chưa.” Ở trong công việc Trịnh Huệ Nhã dựa vào năng lực của chính mình đã đạt được thành tích không tầm thường, dĩ nhiên nhan sắc của cô cũng là một đòn sát thủ.

“Thì ra là như vậy.” Dĩ nhiên là Tiêu Vân Đào đã nghe qua cái công ty này, ở phạm vi quan hệ xã hội cũng thuộc vị trí thứ nhất thứ hai.

“Vân Đào, em có công việc của mình, em có năng lực tự nuôi sống bản thân mình. Em ở chung một chỗ với anh không phải vì tiền của anh, về điều này thì anh có thể yên tâm. Cho nên cho em một cơ hội được không?” Trịnh Huệ Nhã có khát vọng muốn bọn họ trở lại lúc ban đầu, trở lại thời gian ngọt ngào, cùng nhau cảm nhận tình yêu.

“Thật xin lỗi, Huệ Nhã, quá khứ đã qua, tôi là một người luôn nhìn về phía trước. Chúng ta đã không còn cách nào trở về ngày trước được, tôi cũng có cuộc sống mới của mình rồi. Tôi vẫn chúc phúc cho cô, hi vọng cô có thể tìm được hạnh phúc của chính mình, mà tôi không cách nào có thể cho cô

được, cho nên tôi không thể đồng ý. Cũng bởi vì chúng ta đã từng qua lại với nhau, cho nên tôi phải có trách nhiệm nói cho cô biết.” Đáy mắt Tiêu Vân Đào xuất hiện một tia chúc phúc: “Chuyện tình cảm tôi không thể đồng ý với cô được, nhưng nếu như gặp phải vấn đề khó khăn, cô có thể tới tìm tôi, tôi sẽ hết sức giúp cô giải quyết. Chúng ta có thể làm bạn bè.”

“Bạn bè? Đó không phải điều em muốn.” Sự chờ mong trong mắt của Trịnh Huệ Nhã biến mất, thay vào đó đáy mắt xuất hiện sự thất vọng cùng âm ỉm “Chúng ta làm sao có thể làm bạn bè được? Em là bạn gái cũ của anh, làm sao anh có thể bình tĩnh mà coi quan hệ của chúng ta thành bạn bè như vậy? Điều này rất tàn nhẫn.”

“Bất luận là có tàn nhẫn hay không, thì đây là điều mà cô cần phải đối mặt.” Trong mắt Tiêu Vân Đào xuất hiện một tia rét lạnh, đưa tay kéo bàn tay đang nắm trên cánh tay của anh ta xuống: “Huệ Nhã, buổi đầu giá từ thiện sắp bắt đầu rồi, cô nên đi chuẩn bị một chút đi.”

Trong phòng tiệc cây kim của chiếc đồng hồ quả lắc cổ kia đã chỉ bảy giờ, điều này cho thấy thời gian của buổi đầu giá từ thiện đã bắt đầu. Anh ta nghĩ cô cũng cần có thời gian đi chuẩn bị cho mình một chút. Bởi vì bộ dáng bây giờ của cô không thích hợp để lên bục chủ trì.

Trịnh Huệ Nhã cũng đã nhìn thấy thời gian đã gần tới, cô cũng không dám làm chậm trễ buổi đầu giá ngày hôm nay. Cô khổ sở cắn môi, buông lỏng ra ngón tay của mình, cô nhìn chằm chằm Tiêu Vân Đào, ánh mắt đầy kiên định: “Vân Đào, lần này đến lượt em theo đuổi anh... anh hãy chờ.”

“Làm việc thật tốt mới là sự lựa chọn của cô.” Tiêu Vân Đào lại khẽ nhấp một ngụm rượu đỏ, hình như cũng không để ý quyết định của cô.

“Em biết rồi, em sẽ không để tình yêu với công việc xảy ra sai lầm, em sẽ làm cho anh nhìn em bằng con mắt khác.” Trước khi Trịnh Huệ Nhã rời đi đã nói như thế.

Sau đó cô quay người bước đi, đi trên đôi giày cao một tấc dần dần rời khỏi, bóng dáng màu đỏ xinh đẹp đường cong là lướt, lộ ra vẻ đẹp đầy phong tình. Nhưng ánh mắt của Tiêu Vân Đào không có đặt trên người Trịnh Huệ Nhã.

Lâm Tĩnh Hào đi tìm bóng dáng của em gái Lâm Tĩnh Thu thì nghe thấy tiếng điện thoại vang lên. Cô mở túi xách, lấy điện thoại di động ra, trên màn hình xuất hiện một cái tên quen thuộc: “A lô, tìm em có việc gì?”

“Dĩ nhiên, chỉ là nếu không có chuyện gì thì cũng muốn tìm em.” Ở bên kia Cố Hạo Thần cười khẽ một cái, ánh mắt nhu hòa: “Em có nhớ anh không?”

Lại là một vấn đề làm cho người ta cảm thấy ngượng ngùng, Lâm Tĩnh Hào cắn môi một cái, lấy tay che miệng, nhẹ giọng nói: “Có.”

“Hình như tín hiệu không được tốt lắm, anh không nghe thấy em nói cái gì.” Cố Hạo Thần chau mày: “Em nói lại một lần nữa.”

“Em nói là có.” Lâm Tĩnh Hào chạy về một góc, nơi có ít người, nói chuyện cũng rõ ràng một chút.

“Tĩnh Hào, giọng nói của em quá nhỏ.” Cố Hạo Thần lại cầu xin cô nói một lần nữa: “Lần này em từ từ nói từng chữ một. Anh sẽ cố gắng nghe, được không?”

Lâm Tĩnh Hào không có từ chối được, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, lại phát hiện anh không nhìn thấy được: “Em – nói – là – em – có - nhớ - anh.”

“Tĩnh Hào, anh cũng rất nhớ, anh muốn trở lại ngay bây giờ, lập tức xuất hiện trước mặt của em, sau đó ôm em vào lòng, hung hăng hôn lên môi của em, để cho em cảm nhận được phần nhớ nhung tha thiết của anh.” Cố Hạo Thần nói cực kỳ thuận miệng, giọng nói cũng hết sức dịu dàng, có một loại gọi tình đầy dịu dàng không nói thành lời.

Mà Lâm Tĩnh Hào đang ở phía điện thoại bên này cũng có thể cảm nhận được phần nhớ nhung đầy tha thiết này của anh, còn có cả hồ hấp đầy nóng bỏng của anh được di động truyền tới. Có lúc chuyện tình cảm lại có chút tế nhị cùng kỳ diệu này. Có lúc chỉ bằng cảm giác cũng có thể biết được là mình muốn cái gì.

“Anh đang làm gì vậy?” Lâm Tĩnh Hào nhẹ nhàng hỏi một câu, thay đổi chủ đề này đi, nhưng mà trên mặt cũng xuất hiện một tia xấu hổ.

“Anh đang nhớ em.” Cố Hạo Thần cười khẽ một cái, giống như là mang theo một chút tư tưởng xấu.

“Nha.” Lâm Tĩnh Hào lại ngây ngốc, thì ra tình yêu có thể làm giảm trí thông minh của một người. Bây giờ Lâm Tĩnh Hào có thể nói là ngốc quá mức.

“Vậy em đang làm gì?” Cố Hạo Thần cũng hỏi một vấn đề giống như vậy.

“Hôm nay em cùng Tiêu Vân Đào đến tham dự một bữa tiệc từ thiện.” Lâm Tĩnh Hào cũng là một đứa bé ngoan, một chút lừa gạt cũng không có: “Hôm nay em cùng em gái đi dạo phố vô tình gặp được anh ấy cùng bác gái Tiêu, anh ấy không có bạn gái, cho nên mới em đi cùng, em gái của em cũng đi theo. Em cùng em gái của em chưa từng tham gia một bữa tiệc như vậy, lúc này Thu nhi đi chơi nhưng lại không tìm thấy em ấy.”

“Thế mà Vân Đào lại dẫn em đi tham gia một bữa tiệc?” Con người của Cố Hạo Thần mở thật to, có chút kinh ngạc: “Chỗ nguy hiểm như vậy, làm sao em lại có thể đi?”

Những người xuất hiện ở những bữa tiệc như vậy không phú thì cũng quý, mà đàn ông chiếm đa số, mà Lâm Tĩnh Hào là một cô gái trong sáng ở trong giới thượng lưu là một người hiếm thấy, cho nên cũng rất hấp dẫn ánh mắt của người khác, ngộ nhờ có người đàn ông nào đó nổi lên tư tưởng xấu với cô, vừa lúc lại không có anh ở bên cạnh làm bạn, vậy thì làm sao bây giờ?

“Nơi này có nguy hiểm gì hay sao?” Lâm Tĩnh Hảo cũng không hiểu: “Em đúng là được mở rộng tầm mắt, mà Tiểu Vân Đào cũng có bạn gái rồi. Huống chi cho dù có nguy hiểm gì, không phải vẫn còn có Tiểu Vân Đào đấy sao, anh không cần phải lo lắng.”

“Có cậu ta anh mới gặp đấy.” Cố Hạo Thần hận mình không thể lập tức bay từ Bắc Kinh trở lại, đưa Lâm Tĩnh Hảo ra khỏi bữa tiệc đó: “Cậu ta đưa em đi thì em đi luôn sao, em không có mắt nhìn à?”

“Anh hung cái gì mà hung? Em làm sao chứ?” Lâm Tĩnh Hảo cũng cảm thấy có chút uất ức, nhưng không biết Cố Hạo Thần đang đầy đặn khoản.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Không cần giận anh

Edit: Hangbaobinh – Diễn Đàn

Đối mặt với lời nói hơi kém của Cố Hạo Thần, dường như Lâm Tĩnh Hảo cũng không có phục, cô lại không có làm bất cứ chuyện gì sai lầm, tại sao anh lại nói cô? Cô cũng cảm thấy uất ức, cô và Tiểu Vân Đào như thế nào, sao anh lại có thể vội vã như vậy? Dù sao thì cô cũng không có sai, lại vì vậy mà bị coi thường, làm sao cô có thể cam tâm.

Nghĩ đến những điều này, Lâm Tĩnh Hảo cắn môi: “Có phải anh lại biểu hiện tính khí đại thiếu gia hay không?”

“Anh..... Anh không có.” Đầu tiên Cố Hạo Thần sững sờ, sau đó thì phủ nhận.

“Nếu không phải thì tại sao anh lại nói em không mắt nhìn? Lúc nào thì em không có mắt nhìn rồi hả?” Lâm Tĩnh Hảo cãi nhau cùng với anh, nghĩ lại, lại chuyển lời nói: “Vâng, là em không có mắt nhìn, cho nên mới cùng với Cao Minh Tông quen nhau sáu năm, cho nên cũng xứng đáng bị anh ta lừa gạt lâu như vậy. em coi Thẩm Giai Liên thành bạn tốt, nhưng cô ta lại vụng trộm cướp bạn trai của em, trả thù em... em con ngu ngốc không nhìn ra được đâu mới, là em không có mắt nhìn.”

Lâm Tĩnh Hảo chỉ cảm thấy trong mắt có nước mắt làm mắt của cô đau nhói, cô giương cặp lông mi dài của mình lên thật cao, cắn đôi môi đỏ mọng, cố gắng ép nước mắt của mình trở lại đáy mắt. Cô hít một hơi thật sâu, nhưng không có cách nào làm mắt được sự khô sở xuất hiện ở cổ họng, cô chỉ có thể bắt lực ngăn cản để nó tràn ra.

Cố Hạo Thần ở đầu dây bên kia càng thêm khiếp sợ đến mức đôi mắt mở thật to, sau đó lông mày nhíu lại thật chặt, đáy mắt màu đen như có một vòng xoáy, cuốn vào tạo thành một vòng xoáy màu đen, lại khí thế mạnh mẽ này dường như muốn hút hết toàn bộ cái gì đó đi. Đốt ngón tay ở bàn tay anh đang cầm điện thoại di động khẽ trắng bệch, có một loại khó chịu không thể nói ra được.

“Tĩnh Hảo, anh không có ý này. Nếu như lời anh nói như vậy làm cho em hiểu lầm thì đó là do anh suy nghĩ không chu đáo, là lỗi của anh, em không cần giận anh có được không? Em tức giận sẽ không tốt cho cơ thể của mình. Hơn nữa anh đã nói rồi mắt đi Cao Minh Tông không phải là lỗi của em, mà là anh ta không chịu nổi được sự hấp dẫn của người khác, anh ta không có kiên trì giữ được tình cảm của hai người. Cái này không có bất kỳ quan hệ gì với em cả. Cho dù có, nhưng người phạm phải sai lầm chủ yếu cũng không phải là em. Coi như em không có quan tâm nhiều tới anh ta nhưng đích thực anh ta cũng không nên phạm phải lỗi như vậy. Anh ta không nên ở sau lưng em làm những chuyện như vậy, anh ta có thể quang minh chính đại nói cho em biết, hành động lừa gạt như vậy luôn luôn tồi tệ cùng tàn nhẫn.” Đôi lông mi đen của Cố Hạo Thần khẽ rũ xuống, che đôi mắt đen láy lại, không ngờ lời đùa giỡn nhỏ của mình lại làm cho Lâm Tĩnh Hảo nhạy cảm như vậy: “Hơn nữa là anh quan tâm em lo lắng cho em. Những tiệc rượu như vậy chủ yếu là đàn ông, anh sợ không có anh ở bên cạnh em thì sẽ có người khi dễ em. Mặc dù Vân Đào cũng ở đó, nhưng có phải cậu ấy không có để ý tới em nhiều giống như anh hay không? Em phải tin tưởng anh là người đối xử với em tốt nhất hay sao?”

Từ ngữ dịu dàng của Cố Hạo Thần, giống như dòng suối chảy róc rách, từng chút từng chút chảy vào nội tâm của Lâm Tĩnh Hảo, dịu dàng dỗ dành cô. Chút tức giận trong lòng Lâm Tĩnh Hảo giống như được gió thổi đi, biến mất không còn chút nào. Cô cũng sẽ không hờn dỗi với anh vì cái kia nữa. Cô cũng không biết vì sao vừa nghe thấy anh nói mình như vậy, thì trong lòng đặc biệt khó chịu, thì liền nóng nảy. Cô luôn luôn không phải là một người dễ nổi nóng với người khác.

“Không còn tức giận anh nữa chứ?” Hình như Cố Hạo Thần cũng cảm thấy cảm xúc của Lâm Tĩnh Hảo đang chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh.

“Mới vừa rồi em cũng không biết tại sao, không có khống chế được tính tình của mình, em cũng có chỗ không đúng.” Vào lúc này Lâm Tĩnh Hảo cũng không phải là không biết xấu hổ, cho nên mặt cũng đỏ bừng.

“Có phải lo lắng cho anh hay không?” Cố Hạo Thần nói trúng tim đen: “Sợ anh sẽ không quay lại nữa à?”

Trong nháy mắt Lâm Tĩnh Hảo liền giật mình, bởi vì cô lo lắng cho anh sao? Mới có một ngày một đêm không gặp thôi, lòng cô đã lo lắng phiền muộn như vậy rồi sao? Vẫn là do cô đã có thói quen mỗi ngày đều nhìn thấy anh, một lát không thấy, thì mình cũng cảm thấy không thoải mái, cũng không tự biết được.

“Người nào lo lắng anh không trở về chứ, anh không quay lại em càng thoải mái hơn nhiều.” Lâm Tĩnh Hảo cũng nói ngược với lòng mình.

Nhưng Cố Hạo Thần cũng không để ý tới lời nói của cô, mà nói lời tình cảm đầy nồng nàn: “Tĩnh Hảo, chậm nhất là ngày mai anh sẽ quay lại, chờ anh mang quà tặng em.”

Lâm Tĩnh Hảo nghe thấy tin tức tốt này dĩ nhiên là rất vui vẻ, nhưng cô lại im lặng một lúc lâu mới nói: “Vậy buổi chiều ngày mai, em sẽ đi đón anh.”

Được, đến lúc đó anh gửi chuyển bay đến di động của em.” Khỏe môi Cố Hạo Thần khẽ giương lên.

Sau khi hai người kết thúc cuộc nói chuyện, trong lòng Lâm Tĩnh Hảo khẽ mất mát, nếu như hôm nay người cùng đi với cô là Cố Hạo Thần thì tốt biết bao. Vốn dĩ Lâm Tĩnh Hảo muốn đi tìm Lâm Tĩnh Thu, nhưng thấy cô đang đứng trước bàn ăn bánh ngọt, bộ dáng cũng rất vui vẻ. Cô cũng không có đi đến nữa, mà bung một ly rượu đỏ xoay người đi đến một ban công, bức rèm cửa vừa dày vừa nặng một bên được thả xuống, một bên được treo lên. Cô đưa tay vén rèm cửa lên, tấm rèm kia lại quét qua mu bàn tay, cảm thấy có chút ngứa ngứa.

Lâm Tĩnh Hảo nhẹ nhàng bước đi, đi ra ngoài ban công, cả người dựa vào bàn, hai khuỷu tay chống trên mặt bàn ngoài ban công, ngược lên nhìn trắng sáng trên bầu trời, ánh trắng màu bạc trong sáng giống như một tấm vải mỏng mềm mại, ánh trắng lúc ẩn lúc hiện, như mây như khói, giống như một giấc mộng.

Ánh trắng thanh khiết chiếu vào gương mặt Lâm Tĩnh Hảo, làm cho đường cong trên gương mặt của cô càng thêm mềm mại động lòng người. Cô nhìn trắng sáng, đôi môi đỏ mọng mềm mại nở một nụ cười, sau đó khẽ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu không khí tinh khiết này, cảm nhận được cùng Cố Hạo Thần sống chung dưới một bầu trời này.... Cảm giác thật hạnh phúc.

Có lẽ lúc này anh cũng đang ở nhà cùng cô ngược nhìn bầu trời đêm, cùng thưởng thức một một vầng trăng đang soi sáng, mặc dù bọn họ cách nhau nghìn dặm, nhưng lại cùng nhau hô hấp, cùng nhau nhớ nhung. Loại cảm giác này rất không giống nhau.

Lâm Tĩnh Hảo nghĩ đến những điều này thì khỏe môi nâng cao, khỏe môi dần hiện ra một loại hạnh phúc không thể nói thành lời. Cô vui vẻ bung ly rượu đỏ chuyển động, chất lỏng đỏ sậm trong ly thủy tinh trong suốt xoay trong, ở dưới sự chiếu sáng của ánh trắng thì trở lên trong suốt. Cô đưa ly rượu về một nơi xa: “Cố Hạo Thần, cạn ly.”

Dứt lời cô đưa ly rượu đến gần bên môi, khẽ nhấp một ngụm, rượu đỏ đặc biệt đậm đà cùng hương thơm đang động trên đầu lưỡi.

Vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình Lâm Tĩnh Hảo không có phát hiện trong góc bên trái của ban công phía sau cây cột lớn có một bóng người vẫn dựa vào nơi đó, trong bóng tối đôi môi mỏng lạnh lùng của anh ta, chạm vào một ly thủy tinh chân cao trong đó đựng rượu đỏ.

Sau đó cả người anh ta đứng thẳng lên, lúc này chuẩn bị rời đi. Đôi chân thon dài của anh ta bước một bước, liền rời khỏi chỗ tối, không đi được hai bước thì từ đằng sau truyền tới giọng nói của Lâm Tĩnh Hảo: “Anh..... Anh là ai?”

“Một người không quan trọng, không liên quan mà thôi, cô cứ tự nhiên.” Giọng nói của anh ta lạnh như băng ngàn năm, mang theo khí lạnh đập thẳng tấp vào mặt, ở nơi này thời tiết có chút nóng mà cũng một chút lạnh lẽo.

Anh ta nói như thế sau đó chân lại tiếp tục bước tiếp, mà Lâm Tĩnh Hảo cũng để ly rượu xuống, nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh ta, một thân âu phục trắng tinh được thiết kế thủ công ôm lấy vóc dáng cực kỳ tốt của anh ta, nhưng một thân màu trắng ấm áp này cũng không thể làm cho hơi thở lạnh lẽo của anh ta ấm hơn mấy phần.

Anh ta giống như vầng sáng lạnh lùng bao quanh mặt trăng, nhưng lại ưu nhã cao quý. Bóng lưng như vậy lại làm cho Lâm Tĩnh Hảo cảm giác quen thuộc rất mãnh liệt, nhưng cô lại không biết rốt cuộc anh ta là ai.

“Anh ở đây bao lâu rồi? Đã làm cái gì?” Mặc dù Lâm Tĩnh Hảo thấy anh ta quen thuộc, nhưng cũng hiện lên một tia cảnh giác: “Anh không biết anh ở nơi này quấy rầy người khác là một hành động vô lễ hay sao?”

Người đàn ông đưa lưng về phía cô cười nhẹ một tiếng: “Tiểu thư, hình như tôi là người đến nơi này đầu tiên, nói đến quấy rầy người khác thì phải là cô đến quấy rầy tôi mới đúng.”

Vốn dĩ anh ta nghĩ muốn tìm một nơi yên tĩnh một mình đứng một lát, không ngờ Lâm Tĩnh Hảo lại đi vào, hơn nữa lại không có phát hiện ra anh ta, bởi vì chỗ anh ta đứng cũng không dễ để người khác phát hiện ra được. Vốn dĩ anh ta không phải là một người thích náo nhiệt, chỉ thích yên tĩnh, cho nên tìm đến chỗ này là tốt nhất. Anh ta cho rằng chỗ yên tĩnh giống như thế này sẽ không có người tới, nhưng thật không ngờ có một người giống anh ta. Một người thích đi đến một nơi ít người đến. Anh ta cũng không có sở thích nghe lén nhìn lén người khác, cho nên vốn dĩ anh ta muốn yên lặng rời đi, ngay cả tiếng bước chân cũng không có phát ra, nhưng thật không ngờ cuối cùng vẫn bị Lâm Tĩnh Hảo phát hiện ra.

Chính là thật không ngờ, thế mà Lâm Tĩnh Hảo lại hỏi ngược lại anh ta, nói anh ta đến quấy rầy cô. Thật là có chút buồn cười.

“Cái gì?” Lâm Tĩnh Hảo không có tin, nhìn chung quanh một lần: “Rõ ràng lúc tôi tới một người cũng không có, anh cho rằng anh có thể gạt được tôi sao? Tôi không phải là một người dễ dàng bị lừa như thế.”

“Tôi lừa cô làm cái gì? Cô cảm thấy cô có cái gì đáng giá để tôi lừa sao?” Người đàn ông này càng cảm thấy cô gái này rất đáng yêu: “Cô đối với cảm giác của mình có phải là quá hài lòng rồi hay không?”

Là tự lừa sao? Không giống, là đơn thuần đáng yêu sao?

Lâm Tĩnh Hào hơi ngần ngại, mà anh ta lại tiếp tục nói: “Thế giới này không phải tất cả đàn ông đều là tên lừa gạt, cho nên cô không cần phải như vậy. Tôi sẽ rời đi ngay lập tức.”

Anh ta vừa dứt lời liền nhắc chân, chuẩn bị rời khỏi.

Lâm Tĩnh Hào nhìn kỹ bóng lưng quen thuộc của anh ta, thật lâu nhưng vẫn hỏi nghi vấn ra khỏi miệng: “Anh là ai? Sao tôi lại có cảm giác quen thuộc đến như vậy? Chúng ta có phải đã gặp nhau ở chỗ nào rồi hay không?”

“Vậy cô nói xem chúng ta có phải đã gặp nhau qua rồi hay không.”

Người đàn ông nhất thời dừng bước, thân thể cao lớn nhất thời ngần ra, không ngờ Lâm Tĩnh Hào có thể nói ra lời như vậy. Vốn dĩ anh ta không cần trả lời vấn đề của cô, chỉ cần nhắc chân rời đi là được. Thế nhưng anh ta chậm rãi xoay người lại, nhưng cả người vẫn ở trong bóng tối, Lâm Tĩnh Hào cũng không thể thấy rõ ràng bộ dáng của anh ta, nhưng lại cảm thấy quen thuộc. Cô bước thêm mấy bước, đi gần về phía người đàn ông.

Cô càng đến gần anh ta, gương mặt của anh ta lại càng thêm rõ ràng, cho đến khi hoàn toàn phản chiếu vào trong đồng tử của cô, trong mắt của cô có thêm tầng tầng lớp lớp vui mừng ngoài ý muốn, rốt cuộc thì cô cũng nhận ra anh ta: “Là anh.”

Hôm nay anh ta không có giống như dĩ vãng luôn mang theo một mắt kính màu đen thật là lớn, không mang theo mắt kính nên toàn bộ gương mặt của anh ta hiện lên hoàn toàn trước mặt Lâm Tĩnh Hào. Hình dáng hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc, mỗi một đường cong đều như được làm hết sức tận tâm, nhất là đôi mắt không phải đen nhánh, mà màu nâu đen, rõ ràng là một màu sắc ấm áp nhưng trong đôi mắt của anh ta lại lảng động sắc thái lạnh lùng. Mỗi móng như được vẽ, nụ cười yếu ớt không có nhiệt độ luôn xuất hiện.

Anh ta chính là người đã bị Lâm Tĩnh Hào đụng làm cho hỏng xe của anh ta, nhưng lại không có muốn cô bồi thường một chút nào. Mặc dù nhìn anh ta rất là lạnh lẽo nhưng cô cảm thấy trái tim của anh ta rất nóng, rất là lương thiện cũng tốt đẹp, lạnh lẽo chỉ là biểu hiện bên ngoài của anh ta mà thôi.

“Tôi cũng không nghĩ tôi sẽ là cô.” Anh ta cũng không có nhìn thấy đáng về Lâm Tĩnh Hào, nhưng cùng cô nói chuyện một lúc lâu, tỉ mỉ nghe một lát thì mới biết đó là cô.

“Chúng ta lại gặp mặt” Lâm Tĩnh Hào buồn cười một chút, cảm thấy mỗi lần bọn họ gặp mặt thì đều rất đặc biệt: “Ngày hôm nay anh cũng đến bữa tiệc này à?”

“Ừ.” Anh ta nhẹ gạt đầu một cái, cũng lắc lắc ly rượu đỏ trong tay.

“Tôi cảm thấy anh không giống như là người thích những trường hợp như thế này.” Lâm Tĩnh Hào phỏng đoán, dạng người giống như anh ta nên thích một nơi yên tĩnh, từ vị trí anh ta đứng cũng có thể thấy được.

“Tại sao lại nói những lời như thế?” Anh ta cảm thấy cùng cô nói chuyện có chút hợp, liền từ trong bóng tối đi ra, đi gần về phía cô.

Anh ta xuất hiện ở bữa tiệc này là bởi vì có đồ của anh ta được bán đấu giá ở đây, cộng thêm thân phận của mình, nếu anh ta không xuất hiện thì không thể được. Chỉ là trước khi buổi đấu giá chính thức bắt đầu, anh ta có thể tìm một nơi yên tĩnh để uống rượu, ngắm trăng. Chỉ là không nghĩ đến sẽ gặp Lâm Tĩnh Hào.

“Tôi đoán, nhìn chỗ anh đứng là biết được rồi.” Dường như Lâm Tĩnh Hào đã đoán đúng.

“Tốt hình như cô cũng không thích những nơi náo nhiệt như thế này.” Anh ta và cô cùng nhau đi đến gần phía ngoài của ban công.

“Ừ, tôi cảm thấy mình không thích hợp. Nếu như không phải đi cùng bạn, thì tôi cũng sẽ không xuất hiện ở bữa tiệc này.” Lâm Tĩnh Hào cười một tiếng không sao cả: “Còn không bằng ở chỗ này tự do ngắm trăng. Anh thấy có đúng không? Nếu không thì anh cũng sẽ không xuất hiện ở đây. Xem ra là chúng ta đều có chung một ý nghĩ.”

Anh ta nhìn nụ cười thanh khiết xinh đẹp trên mặt cô, cảm thấy cái này so với ánh trăng còn mê người hơn. Thế nhưng anh ta lại im lặng không tiếng, chỉ nhấp nhẹ rượu đỏ. Thường thức ánh trăng xinh đẹp.

“Nơi này không có ai quấy rầy, rất thoải mái.” Lâm Tĩnh Hào nâng cằm lên, ánh mắt nhìn ánh trăng trên bầu trời, đột nhiên cô thu hồi lại tầm mắt, rơi vào sườn mặt tuấn tú của anh ta: “Cái đó..... Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn tôi cái gì?” Anh ta nhún mày không hiểu nhìn cô.

“Tôi đụng xe của anh, nhưng anh lại không có bắt tôi bồi thường cái gì, cho nên rất cần phải cảm ơn anh.” Lâm Tĩnh Hào nghĩ đến chuyện này thì cảm thấy ngại quá, gương mặt bởi vì áy náy mà khẽ hồng.

“Chuyện này đã qua, về sau không nên nhắc lại nữa, cô cũng không thiếu tôi cái gì!” Anh ta nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, giống như là muốn dùng thuật thôi miên để cô có thể nhớ tới lời của ngày hôm nay: “Nếu như về sau cô còn nhắc lại chuyện này thì tôi sẽ không cùng cô nói chuyện như thế này nữa. Ở trong mắt tôi không có một người luôn nói những lời xa lạ như thế mà thôi. Nhớ không?”

Lâm Tĩnh Hào cũng thấy kinh ngạc nhìn con người lạnh như băng của anh ta, gạt đầu thuận theo, sau đó đổi đề tài: “Ngày hôm đó anh đến công ty chúng tôi để làm gì vậy?”

“Đương nhiên là đi xem áo cưới.” Anh ta cười khề.

“A, vậy là anh muốn kết hôn sao? Cho nên chuẩn bị đặt áo cưới cho vợ tương lai của mình sao?” Lâm Tĩnh Hảo to gan suy đoán theo lời của anh ta.

Người có vẻ bề ngoài tuấn tú như anh ta, người đàn ông có khí chất hơn người tuyệt đối là có người mê rồi. Đàn ông giống như anh ta vậy thì người vợ sẽ như thế nào đây?

“Vợ của anh có phải rất đẹp không?” Lâm Tĩnh Hảo hâm mộ nói: “Có hình không? Không ngại cho tôi xem một chút chứ?”

Anh ta chỉ cười, không nói, thấy đáy mắt đầy ánh sáng của cô.

“Anh cười cái gì? Có cái gì là cho anh cảm thấy buồn cười sao?” Lâm Tĩnh Hảo cũng cười theo anh ta, khoe môi cong cong: “Nói thật là anh cười lên nhìn rất đẹp mắt, giống như băng tuyết đang tan vậy.”

“Ai nói tôi muốn kết hôn?” Anh ta xoay người, để cho mình dựa lưng lan can của ban công, thắt lưng khỏe mạnh dựa vào mép lan can lạnh lẽo của ban công.

“Vậy anh xem áo cưới để làm gì?” Lâm Tĩnh Hảo nghiêng người, không hiểu.

“Chỉ muốn xem một chút mà thôi.” Anh ta lắc lắc ly rượu màu đỏ sậm trong tay, sau đó giơ ly rượu trong tay lên với cô: “Uống một ngụm?”

“Cạn ly.” Lâm Tĩnh Hảo đưa ly rượu trong tay của cô chạm nhẹ vào, phát ra tiếng vang trong trẻo, rượu cũng lay động.

Bọn họ nâng ly rượu sau đó uống hết toàn bộ số rượu còn lại trong ly, anh ta giơ cổ tay nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thời gian đã chỉ đến bảy giờ: “Tôi có việc, đi trước, cô ở lại chỗ này, hay là cùng tôi rời khỏi chỗ này?”

“Tôi muốn ngắm trăng một chút.” Lâm Tĩnh Hảo ngược nhìn lên đỉnh đầu một cái, trên bầu trời vàng trăng đang tỏa sáng kia.

Anh ta gật đầu, liền đặt ly rượu không đặt trên mặt bàn, lúc này đôi chân thon dài mới bước rời đi, từng bước chân thật vững vàng. Lâm Tĩnh Hảo nhìn kỹ bóng lưng của anh ta đi đến rèm cửa bị rơi xuống thì mới nhớ lại một vấn đề.

“Chúng ta đã gặp nhau ba lần, cũng có thể coi là bạn bè rồi. Nhưng tôi còn chưa biết tên của anh là gì.” Lâm Tĩnh Hảo nhìn kỹ bóng lưng trắng tinh của anh ta mong đợi đáp án của anh ta: “Tôi tự giới thiệu bản thân của mình trước nha, tôi tên là Lâm Tĩnh Hảo.”

Anh ta đứng tại chỗ một lúc thật lâu, sau đó đưa tay nhắc rèm cửa sổ lên, đáy mắt Lâm Tĩnh Hảo hiện lên vẻ mất mát, cũng ngay lúc đó lại nghe được giọng nói hơi ảm áp của anh ta: “Tôi tên là Thiện Băng Á.”

Thiện Băng Á? Đây là tên của anh ta, thật là người cũng như tên, lạnh lùng, nhưng lại ưu nhã.

“Tên của anh thật dễ nghe.” Khóe môi Lâm Tĩnh Hảo mỉm cười như hoa.

Thế nhưng anh ta lại không có quay đầu lại hoặc nói cảm ơn, chỉ khề nhếch môi, sau đó đầu cũng không có quay lại mà rời đi ngay, giống như lúc tới, không có một âm thanh nào.

Sau khi Thiện Băng Á rời đi không lâu, điện thoại của Lâm Tĩnh Hảo lại vang lên, nhất định là Tiêu Vân Đào gọi tới, lúc nhận thì nghe thấy giọng nói vui vẻ của anh ta: “Tĩnh Hảo, cô đi đâu rồi hả? Tôi tìm được Tĩnh Thu rồi, cô ấy lại nói không có thấy cô đến tìm cô ấy.”

“Do tôi nhìn thấy trăng sáng bên này, cho nên sẽ đến ngay đây.” Lâm Tĩnh Hảo vội vã cất ly rượu xong, lại một lần nữa ngắm nhìn ánh trăng xinh đẹp làm cho người ta cảm thấy tốt đẹp kia một cái sau đó mới xoay người rời đi: “Anh gấp gấp cái gì, tôi cũng không có biết bay.”

“Tôi đương nhiên là gấp, nếu là cô có một chút xú nhỏ nào ngoài ý muốn, thì tôi giao lại cho A Thần như thế nào, cậu ta không đánh chết tôi mới là lạ.” Tiêu Vân Đào cực kỳ sợ Cố Hạo Thần tìm anh ta gây phiền toái. Phải biết Lâm Tĩnh Hảo bảo vật trong tay của cậu ta: “Tôi nói cho cô biết Lâm Tĩnh Hảo tốt nhất là cô nên an phận một chút cho tôi, tôi không muốn bị A Thần chơi đùa trong lúc này.”

Lâm Tĩnh Hảo cũng bất mãn bĩu môi: “Tiêu Vân Đào, là anh dẫn tôi tới, cũng không phải tôi khóc cầu xin anh dẫn tôi tới, cho nên nếu như tôi thật sự xảy ra chuyện gì, cũng chính là anh tự tìm phiền phức. Hừ --”

Tiêu Vân Đào nghe thấy lời này thì bị tức làm cho lông mày của anh ta bỗng chốc giơ lên: “Lâm Tĩnh Hảo, cô có biết nói tiếng người không? Không phải là để cho cô giúp tôi xuất hiện ở một bữa tiệc thôi sao? Là tôi thiếu nhân tình của cô, nhưng cô cũng không nên đắc ý như vậy chứ. Nếu như không phải nhìn trên mặt mũi của mẹ tôi, tôi cũng sẽ không dẫn cô đi đâu, Tiêu Vân Đào tôi cũng không phải là không thể tìm được người phụ nữ nào, phụ nữ muốn đi cùng bạn thiếu gia có rất nhiều đó, thật là tự tìm phiền phức cho mình.”

“Được, tôi là phiền toái, vậy thì tôi cũng sẽ không tham gia bữa tiệc cùng anh nữa.” Lâm Tĩnh Hảo nghịch ngợm đối nghịch với anh ta: “Vậy tôi đi về nhà ngủ trước, Tiêu đại thiếu gia anh cũng nên tìm người phụ nữ khác đi cùng với anh đi, Tiêu đại thiếu gia anh cũng không phải là không tìm được phụ nữ chứ? Anh cũng đừng nói với tôi là anh không thể. Như vậy thì sẽ có chuyện cười cho người khác xem đó.”

“Lâm Tĩnh Hảo, tôi thật không ngờ miệng của cô lại có một mặt độc ác như vậy, tôi nghĩ là tôi phải cảnh tỉnh A Thần rồi, tránh cho cho làm hại cậu ấy.”

Tiêu Vân Đào chế bai Lâm Tĩnh Hảo, giữa hai hàng lông mày hiện lên một tia hả hê.

“Tạm thời anh đừng có khích bác chuyện của chúng tôi.” Lâm Tĩnh Hảo cũng vén rèm cửa lên nhanh chóng đi ra: “Chỉ là coi như Vân Đào anh nói huyền thuyên đi chẳng nữa, anh nói anh ấy sẽ tin tưởng lời của anh nói hay là tin tưởng cách làm người của tôi đây? Anh cũng đừng trộm gà không được mà còn mất nắm gạo, biến khéo thành vụng. Đến lúc đó tôi cũng không thay anh nói lời tốt đẹp nào cho anh nữa đâu, hơn nữa còn muốn bỏ đá xuống giếng, xem một chút đến rốt cuộc anh chết thảm như thế nào.”

Lúc này Lâm Tĩnh Hảo biểu hiện miệng lưỡi bén nhọn cùng Tiêu Vân Đào vô cùng tinh tế, nếu như Cố Hạo Thần thấy Lâm Tĩnh Hảo có một vẻ mặt nghịch ngợm như thế này, nhất định sẽ là kinh ngạc không ngờ được.

Mà lúc này Tiêu Vân Đào cùng Thiện Băng Á từ ngoài ban công đi vào đụng phải bả vai của nhau, anh ta (Tiêu Vân Đào) ngay lập tức xin lỗi anh ta (Thiện Băng Á): “Thật ngại quá.”

Mà Thiện Băng Á cũng không có so đo nhiều, cùng lúc này nghe thấy Tiêu Vân Đào nói như thế này: “Lâm Tĩnh Hảo, cô cái yêu tinh này, thật là làm cho người ta vừa yêu vừa hận.”

Tiêu Vân Đào từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói như vậy, nghe vào tai Lâm Tĩnh Hảo cũng tự động chuyển thành một lời khen ngợi. Mà rơi vào tai Thiện Băng Á lại càng giống như bạn bè trai gái liếc mắt đưa tình. Nếu như anh ta nhìn kỹ thái độ của Tiêu Vân Đào một chút thì sẽ biết căn bản không phải chuyện mà anh ta đã nghĩ là như vậy.

Mà trong lòng Thiện Băng Á cũng lặng lẽ cho một đáp án, thì ra cô đã có bạn trai, còn là con trai độc nhất của nhà họ Tiêu một gia tộc nổi tiếng của Hải Thành Tiêu Vân Đào.

Tiêu Vân Đào ở Hải Thành thanh danh là người không ai không biết không có người không hiểu, năng lực làm việc của anh ta cùng con mắt nhìn người của anh ta, nhưng kết hợp với sự phong lưu của anh ta cũng có rất nhiều chuyện để cho mọi người nói chuyện rất say sưa.

Một người con gái đặc biệt như Lâm Tĩnh Hảo có thể bắt được Tiêu Vân Đào không thể kiềm chế được kia cũng là một chuyện trong dự tính mà thôi. Bởi vì vẻ đẹp của cô chỉ cần người có thể nhìn thấy tài năng của cô thì sẽ thấy được.

“Ai cần anh thích chứ.” Da mặt Lâm Tĩnh Hảo mỏng nên bị đỏ một chút.

Khi cô đi ra gặp được Tiêu Vân Đào, thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Thiện Băng Á. Cô cũng không có nhìn Tiêu Vân Đào một cái liền đi về phía trước, Tiêu Vân Đào lập tức ngăn cản trước mặt cô: “Đi đâu vậy?”

“Về nhà, đi ngủ, anh có ý kiến gì sao?” Lâm Tĩnh Hảo giương hàng lông mày xinh đẹp lên.

“Bữa tiệc này còn chưa có kết thúc đâu, cô cũng nên nể mặt một chút có được không?” Tiêu Vân Đào ngày trước mặt những phu nhân kia thừa nhận Lâm Tĩnh Hảo là bạn gái của Tiêu Vân Đào, nếu cô không có đi cùng anh ta xuất hiện ở buổi đấu giá, kết quả như thế nào anh ta có thể tự phỏng đoán được.

“Không phải là anh chê tôi phiền toái hay sao? Hơn nữa anh có thể đi tìm người phụ nữ khác.” Lâm Tĩnh Hảo thấy cũng không có sao cả, dù sao ở đây cũng không có thích hợp với cô, có thể về nhà ngủ mới là một hạnh phúc.

“Thật sự muốn tôi tìm những người phụ nữ khác?” Tiêu Vân Đào nhíu nhíu lông mày, mang theo một tia dọa dẫm “Vậy thì cô cũng không nên hối hận.”

“Ít dọa dẫm tôi đi, có quan hệ gì với tôi.” Lâm Tĩnh Hảo đi lướt qua người anh ta, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Tiêu Vân Đào cũng không có đuổi theo, đứng tại chỗ: “Có quan hệ rất nhiều với cô. Nếu như cô đi rồi, vậy thì tôi sẽ đi tìm Lâm Tĩnh Thu, Tĩnh Thu so với cô khéo léo hiểu lòng người hơn nhiều, tôi nghĩ cô ấy nhất định sẽ rất thích giúp tôi việc này. Cô nói xem có quan hệ gì với cô hay không?”

Hết chương 57.

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Xe hư thì cũng hư rồi, người không sao là tốt rồi

Tiêu Vân Đào nhướng mày, dùng ánh mắt hoa đào nhìn Lâm Tĩnh Hảo, lấy em gái bảo bối Lâm Tĩnh Thu của cô đến uy hiếp cô, hẳn cũng không tin cô sẽ không ở lại. Mà Lâm Tĩnh Hảo lại cắn môi, dùng mắt trừng hấn. Bộ dạng như vậy ở trong mắt người không biết chuyện còn tưởng rằng Tiêu Vân Đào liếc mắt đưa tình với Lâm Tĩnh Hảo, mà Lâm Tĩnh Hảo lại làm nũng với hấn, hai người như người yêu đang liếc mắt đưa tình.

"Tiêu Vân Đào, anh thật sự dễ tiện." Lâm Tĩnh Hảo vẫn trừng mắt hấn như cũ, hối hận bản thân không biết nhìn người.

"Cái này gọi là hiểu rõ nhược điểm của kẻ thù." Tiêu Vân Đào cũng không cho rằng như vậy, "Vậy cô nói đi, cô có phục không? Cô đi hay không đi?"

Hắn dùng Lâm Tĩnh Thu để uy hiếp cô, hiển nhiên là cô không thể không đi. Chỉ có thể kín đáo thờ dài, cắn răng, hạ quyết tâm, một bộ dáng thấy chết không sờn: "Anh muốn tôi đến tôi sẽ đến, anh muốn tôi đi tôi sẽ đi, vậy cũng quá dễ rồi."

Lâm Tĩnh Hào lại liếc hắn một cái, tránh xa Tiêu Vân Đào. Tiêu Vân Đào cong môi, nở nụ cười. Ván này hắn thắng. Hắn xoay người đuổi theo bước chân Lâm Tĩnh Hào: "Một mình đi nhanh như vậy làm gì?"

"Anh quản tôi nhiều như vậy làm gì. Dù sao tôi cũng không có quãng người đáng thương ở nơi này là tốt rồi. Anh còn oán giận làm gì." Lâm Tĩnh Hào nổi cáu, nhìn cũng không nhìn hắn, thăm nghĩ muốn tiệc rượu kết thúc nhanh một chút, cô cũng về nhà.

Tiêu Vân Đào lại giữ chặt cô: "Diễn trò cũng phải làm đầy đủ. Bây giờ khoác tay của tôi, tiếp đó mỉm cười đi với tôi."

"Yêu cầu của anh thật là nhiều." Lâm Tĩnh Hào không phản kháng, vươn tay khoác tay hắn, "Như vậy được chưa?"

"Ngoan, biểu hiện thật không sai." Tiêu Vân Đào khen ngợi gật đầu, "Nhưng nụ cười phải thật tự nhiên mới hấp dẫn." Hiển nhiên hắn không vừa lòng nụ cười cứng ngắt trên mặt của cô.

Lâm Tĩnh Hào âm thầm hít sâu một chút, câu lên hình cung, Tiêu Vân Đào cũng không làm khó cô. Hai người như vậy mười phần xứng đôi, cùng nhau bước xuống nơi đầu giá. Những người trong giới thượng lưu quần áo sang trọng, trang điểm xinh đẹp đều đã ngồi xuống.

Lâm Tĩnh Hào nhìn chung quanh: "Tĩnh Thu đâu? Ở đâu?"

"Đến chỗ ngồi ở hàng thứ nhất, chúng ta sẽ thấy cô ấy." Tiêu Vân Đào đã sớm sắp xếp xong, sau đó nói cô ấy đi tìm Lâm Tĩnh Hào.

Lâm Tĩnh Hào cùng Tiêu Vân Đào cùng nhau đi qua, không chỉ thấy được Lâm Tĩnh Thu mà còn có Tiểu Kiến Đức và vợ chồng Vương Quang Ly. Bốn họ ngồi xuống, Lâm Tĩnh Hào vừa thấy, sau những người này cô lại thấy được Đan Băng Á và trợ lý Nguyễn Chính của hắn, người đàn ông xấu xa làm cô bức bối. Nhưng cô biết anh là che chở cho chủ, cho nên không so đo với anh ta.

Lâm Tĩnh Hào nhìn về phía Đan Băng Á, dường như anh ta cũng cảm nhận được có người nhìn, mắt anh ta nghiêng qua, liền thấy được Lâm Tĩnh Hào, cùng với đón nhận ánh mắt của cô. Lâm Tĩnh Hào nhẹ nhàng cười, nụ cười ấm áp, Đan Băng Á cũng đáp trả cô bằng nụ cười yếu ớt, không cần nói.

Mà một màn như vậy dĩ nhiên không tránh được ánh mắt lợi hại của Tiêu Vân Đào. Chờ Lâm Tĩnh Hào thu hồi ánh mắt, ngồi thẳng, hắn mới mở miệng: "Cô biết người đàn ông kia?"

"Tôi có biết anh ta hay không thì có quan hệ gì tới anh, quan tốt bản thân là được." Lâm Tĩnh Hào nhìn nơi đầu giá, chỉ thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt cô. Lâm Tĩnh Hào có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Tiêu Vân Đào, "Người chủ trì là Nhã Nhã? Sao anh không nói với tôi?"

"Chủ trì có phải là cô ấy hay không thì có quan hệ gì tới cô?" Tiêu Vân Đào cũng đưa ánh mắt nhìn về phía trước, không có đối diện với Lâm Tĩnh Hào.

"Cái này sao lại không có quan hệ với tôi?" Lâm Tĩnh Hào hỏi lại hắn, "Cô ấy là bạn đại học của tôi, khó lắm chúng tôi mới gặp nhau, cơ hội tốt như vậy sao tôi có thể để mất. Có phải anh đã sớm biết là cô ấy, nhưng lại không nói với tôi? Tiêu Vân Đào, anh thật sự quá hẹp hòi."

Gương mặt Tiêu Vân Đào bình tĩnh, ánh mắt dừng lại trên gương mặt tinh xảo của Trịnh Huệ Nhã, khuôn mặt yêu kiều diễm lệ, nở một nụ cười là có thể làm những người đàn ông ở đây trầm luân. Mà ánh mắt Trịnh Huệ Nhã lại lạc ở chỗ Tiêu Vân Đào, xinh đẹp tươi cười. Nhưng ánh mắt hắn lại rất bình tĩnh, như thể xinh đẹp với hắn mà nói đã trở thành quá khứ, không kích thích nổi hắn.

"Cô cũng không nói với tôi cô và người đàn ông này có gian tình." Ánh mắt Tiêu Vân Đào vẫn đạm mạc như cũ.

"Anh nói vậy, tôi với anh ta chỉ quen biết, có chút quen biết thôi." Lâm Tĩnh Hào lập tức giải thích, cô không phải sợ Tiêu Vân Đào nghĩ vậy, mà là sợ hắn nói cho Cố Hạo Thần mà tạo thành hiểu lầm, tuy rằng cô tin tưởng Cố Hạo Thần nhất định sẽ tin cô, nhưng cô nghĩ một chút phiền toái nhỏ cũng không nên có, nói đến cùng cô vẫn đề ý cách nhìn của Cố Hạo Thần đối với cô, không muốn lòng anh không thoải mái, cũng không muốn anh hiểu lầm cô, "Anh nghĩ tôi và anh giống nhau sao? Tình cảm khắp nơi, chung quy vẫn là người đàn ông lãng nhãng mập mờ với các cô gái. Tôi nói cho anh biết, bản cô nương không thích nhất chính là người đàn ông như vậy, giống như con bướm. Mà bản thân tôi khắc sâu nhận thức "Giữ mình trong sạch", sẽ không làm vậy giống người nào đó."

Lâm Tĩnh Hào cười một chút, ánh mắt Trịnh Huệ Nhã bỏ qua Tiêu Vân Đào, đáp lại tươi cười của Lâm Tĩnh Hào, tuy rằng nụ cười này mang theo một tia châm chọc, nhưng nụ cười của cô thoát nhìn ấm áp chân thật. Có lẽ vì như vậy, Lâm Tĩnh Hào như vậy mới được nhiều người thích, như là một loại nước trong tinh khiết, hấp dẫn ánh mắt người khác.

"Có một số việc không chỉ xem về bề ngoài, mà phải nhìn đến bên trong, sâu bên trong." Tiêu Vân Đào cong môi, "Còn có hình tượng của tôi tốt lắm, cô đừng có làm hỏng danh dự của người khác."

"Tôi chỉ nói sự thật, ai làm hỏng danh dự của anh, là anh làm hỏng tuổi trẻ của mình." Ánh mắt Lâm Tĩnh Hào lướt qua Trịnh Huệ Nhã trên đài, ý tứ rõ ràng, nhưng mà, Tiêu Vân Đào tự nhiên hiểu rõ.

"Lâm Tĩnh Hào, cô muốn ra mặt thay cô ấy sao?" Tiêu Vân Đào lại không vui nhún mày, "Có một câu nói rất đúng, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cho nên cô không cần tự cho là mình thông minh." Hắn là đang ám chỉ Lâm Tĩnh Hào đừng tham gia vào chuyện của hắn và Trịnh Huệ Nhã, "Có

một số việc qua đi, chỉ cần không lấy ra nói lung tung, vẫn có thể làm bạn bè, tôi tuyệt đối không phải là người vô tình, nhưng cũng không phải là người đa tình. Lâm Tĩnh Hảo, cô quản tốt bản thân là được rồi, không cần kéo tôi và cô ấy vào, được không?"

"Ai muốn kéo người như anh chứ." Lâm Tĩnh Hảo điều chỉnh tư thế cho thoải mái, "Tôi nghĩ sau khi cô ấy chia tay anh nhất định sẽ tìm được một người đàn ông biết đau lòng vì cô ấy. Người như anh không có gì hiếm."

Dù sao Lâm Tĩnh Hảo chính là không quen nhìn bộ dạng "hoa hoa công tử" của Tiêu Vân Đào. Người đàn ông như vậy cô thật sự không thể chấp nhận. Cho nên nhiều năm trước cô mới có thể làm cho Tiêu Vân Đào xóa bỏ chuyện đùa không thể kia, tuy rằng cho tới bây giờ cô và anh ta không đề cập tới chuyện vui đùa năm đó, nhưng ở trong lòng cô có đôi khi vẫn hiện lên một tia khác thường.

Ôi, chuyện quá khứ vẫn là không nên suy nghĩ, suy nghĩ nhiều thật sự không tốt. Chuyên tâm xem những người thượng lưu quyền góp vật quý giá.

Lúc này Lâm Tĩnh Thu lại xen vào một câu "Chị, chị thật không hiểu, người đàn ông anh tuần nhiều tiền, ưu tú, thành công, trẻ tuổi như Tiêu đại ca thì cô gái nào không thương, các cô ấy đều tự nguyện yêu Tiêu đại ca, cũng không phải Tiêu đại ca chủ động đi trêu chọc các cô ấy, chị nói Tiêu đại ca như vậy thật không công bằng."

"Lời này nói thật đúng." Tiêu Vân Đào không nghĩ tới Lâm Tĩnh Thu sẽ thay hán nói chuyện, ngoài ngoài ý muốn hán còn cảm thấy vui sướng, ánh mắt tán thưởng mang theo ý cười nhìn Lâm Tĩnh Thu, "Vẫn là Tĩnh Thu tinh mắt, không giống một số người có chút đen. Thật sự oan hơn Đậu Nga."

Lâm Tĩnh Hảo nghiêng đầu trừng mắt nhìn Lâm Tĩnh Thu một cái, em gái này thật sự là nhảm rồi. Xem ra đã bị sức quyến rũ của Tiêu Vân Đào làm cho mê muội không rõ rồi. Bất quá cô tuyệt đối sẽ không để em gái mình hăm sâu trong đó, bằng không đợi em ấy chỉ có đau khổ.

"Em đừng chen vào, bằng không sau này đừng nghĩ đến việc chị sẽ dẫn em đến tham gia yến hội." Lâm Tĩnh Hảo uy hiếp em gái thích góp vui.

"Chị, lần này là anh Tiêu dẫn chúng em đến. Cũng không phải là chị dẫn em đến." Lâm Tĩnh Thu cãi lại, Lâm Tĩnh Hảo bị tức giận đến cắn môi, "Xem ra em đã bị anh ta cho uống thuốc mê rồi. Đến cùng anh ta là anh ruột của em hay chị là chị ruột của em, em vậy mà giúp cho anh ta."

"Chị, em chỉ nói sự thật, hơn nữa em công bằng không giúp người thân." Trên gương mặt xinh đẹp của Lâm Tĩnh Thu đầy tươi cười, Lâm Tĩnh Hảo có tức giận cũng không thể làm gì.

Tiêu Vân Đào thấy Lâm Tĩnh Hảo bị Lâm Tĩnh Thu nói đến không lời nào để nói, đành phải làm người tốt: "Tốt lắm, đừng nói nữa. Chúng ta nghiêm túc thưởng thức vật quý giá đi."

Mặc dù Vương Quang Ly ngồi bên cạnh Tiêu Vân Đào rất tập trung tinh thần, nhưng bà cũng chú ý tới đám trẻ cười đùa với nhau. Bà cười với Lâm Tĩnh Hảo: "Tĩnh Hảo, con đừng chấp nhặt với Vân Đào. Tuy nó độc miệng, nhưng tâm lại rất tốt." Sau đó vỗ nhẹ vào mu bàn tay của Tiêu Vân Đào, thần sắc nghiêm túc, "Con nghiêm túc nhìn xem cái gì thích hợp với Tĩnh Hảo, đầu giá đưa con bé, coi như là chịu tội. Nếu con không làm Tĩnh Hảo vui, mẹ tuyệt đối sẽ không tha cho con."

Lâm Tĩnh Hảo vừa nghe Vương Quang Ly muốn Tiêu Vân Đào đầu giá cái này cái nọ đưa cho cô, cô lập tức uyển chuyển cự tuyệt: "Dì Tiếu, con không có giận, cái này không cần thiết, bởi vì vài thứ kia rất quý. Con thật sự không cần."

Bạn đang đọc truyện *Kích Tình, Ông Xã Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.